

CATHERINE STEADMAN

CEVA
CEVA
ÎN
ADA

CUPLUL PERFECT, CRIMA PERFECTĂ

ARMADA

Ceva în apă

Catherine Steadman

Original: Something in the water (2018)

Traducere din limba engleză
Gabriel Pavel

“Dacă o victorie este povestită în detaliu, nimeni nu ar mai putea face vreo diferență față de o înfrângere.”

Jean Paul Sartre, Diavolul si Bunul Dumnezeu

“O să zâmbesc, iar zâmbetul meu o să pătrundă în tine prin pupile și Dumnezeu știe ce va deveni” Sartre, *Cu usile închise*

SÂMBĂȚĂ, 1 OCTOMBRIE

Mormântul

Te-ai întrebat vreodată cât durează să sapi un mormânt?

Nu te mai întreba. Pare o eternitate. Indiferent cât crezi că durează, înmulțește cu doi.

Sunt sigură că ai mai văzut asta în filme: eroul, poate cu un pistol la cap, sapă tot mai adânc în pământ, transpirând și mormăind, până când ajunge la o adâncime de un metru optzeci în propriul mormânt. Sau doi pungași nefericiți care discută și glumesc în haosul nebunesc și ilar, în timp ce sapă frenetic, țărâna zburând spre cer cu o ușurință ca în desene animate.

Nu se întâmplă așa. E greu. Nimic în privința asta nu e ușor. Solul este dur, dens și greu manevrabil. E al naibii de dificil.

E o acțiune plictisitoare, durează mult și trebuie terminată. Stresul, adrenalina, animalul disperat care are nevoie *s-o facă* te susțin aproximativ douăzeci de minute. Apoi te prăbușești.

Mușchii ți se desprind de oasele brațelor și picioarelor. Simți piele pe os, os pe piele. Te doare inima în urma șocului de adrenalină, îți scade glicemia în sânge și ajungi la capătul puterilor.

La capătul capătului. Însă e clar ca bună-ziua că groapa va fi săpată, indiferent de starea ta bună sau proastă, că te simți terminat ori nu.

Apoi schimbi viteza. Ajungi la jumătatea maratonului, când ce era nou a dispărut, și trebuie să termini chestia asta blestemată și nefericită. Ai investit și ești implicat cu totul. Le-ai spus tuturor prietenilor tăi ce o să faci, i-ai făcut să-și făgăduiască donațiile unei oarecare asociații de caritate sau alteia, una cu care ai o vagă legătură. Au promis vinovați mai mulți bani decât voiau să dea cu adevărat, simțindu-se obligați din cauza unei călătorii cu motocicletă sau a altei chestii pe care au făcut-o la universitate, detalii cu care te plictisesc de fiecare dată când se îmbată. Încă vorbesc despre maraton, rămâi cu mine. Apoi ieși afară în fiecare seară, de capul tău, cu căștile pe urechi, adăugând mile pentru asta. Astfel încât să poți lupta cu tine, să lupți cu corpul tău, chiar acolo în momentul ăla, în acel moment dezolant, ca să vezi cine câștigă. Nimeni altcineva în afara ta nu privește. Și nimănui în afara ta nu-i pasă cu adevărat. Ești doar tu cu tine însuși încercând să supraviețuiești. Așa simți când sapi un mormânt, de parcă muzica a încetat, însă tu nu poți să te oprești din dansat. Pentru că dacă nu mai dansezi, mori.

Așa că sapi în continuare. O faci pentru că alternativa e mult mai rea decât săpatul unei gropi fără fund în solul dur și compact cu o lopată găsită în șopronul unui bătrân oarecare.

În timp ce sapi ajungi să vezi culori agitându-se în fața ochilor: fosfena cauzată de stimularea metabolică a neuronilor din cortexul vizual datorată proastei oxigenări și a nivelului scăzut de glucoză. Sângele îți bubuie în urechi: presiunea scăzută a sângelui din cauza deshidratării și supraefortului. Dar cum rămâne cu gândurile tale? Gândurile plutesc în iazul liniștit al conștiinței, ieșind ocazional la suprafață și dispărând înainte să le apuci. Minte e complet goală. Sistemul nervos central interpretează acest efort suprauman ca pe o situație de tipul luptă sau fugi; neurogeneza indusă de practică, alături de „endorfina eliberată prin exerciții”, preferată dintotdeauna în revistele sportive populare, acționează ca să-ți inhibe și să-ți protejeze creierul de durerea și stresul a ceea ce faci.

Epuizarea acționează ca un nivelator emoțional fantastic. Sapă sau fugi.

După aproximativ patruzeci și cinci de minute am decis că un metru optzeci de centimetri nu e o adâncime realistă pentru acest mormânt. Nu cred că mă descorc să sap un metru optzeci. Eu am o înălțime de un metru șaizeci și șapte. Cum aș ieși afară? Practic, m-aș bloca într-o groapă.

Conform unui sondaj YouGov din 2014, un metru șaizeci și șapte este înălțimea ideală pentru o britanică. Aparent, asta este înălțimea pe care un britanic obișnuit își dorește ca partenera lui s-o aibă. Așadar, norocoasa de mine și norocosul de Mark. Doamne, ce mult aș vrea ca Mark să fie aici.

Dar cât de mult ar trebui totuși să sap dacă nu o să reușesc un metru optzeci? Cât de adânc este îndeajuns de adânc?

Cadavrele ajung să fie descoperite din cauză că au fost prost îngropate. Nu vreau să se întâmple asta. Chiar nu vreau. În niciun caz nu ar fi finalul pe care-l caut. Iar o îngropare prost făcută, ca orice lucru făcut prost, are trei cauze:

1. Lipsa timpului
2. Lipsa inițiativei
3. Lipsa interesului

Timp: am între trei și șase ore ca să fac asta. Trei ore reprezintă estimarea mea conservatoare. Șase ore au trecut de când s-a lăsat noaptea. Am timp.

Cred că am inițiativă; două minți sunt mai bune decât una. Sper. Trebuie doar să fac asta pas cu pas.

Numărul trei: interes? Dumnezeuule, chiar îmi pasă. Îmi pasă mai mult decât mi-a păsat vreodată în toată viața mea.

Nouăzeci de centimetri este adâncimea minimă recomandată de IACC (Institutul de Administrare a Cimitirelor și Crematoriilor). Știu asta pentru că am căutat pe Google înainte să încep să sap. Vezi, inițiativă. Îmi pasă. M-am ghemuit lângă cadavru, cu picioarele pe frunze ude și noroi sfârâncios, și am căutat pe Google

cum să îngropi un cadavru. Asta am căutat pe celălalt telefon mobil al cadavrului. Dacă ei găsesc cadavrul... *ei nu vor găsi cadavrul...* și reușesc să extragă informațiile... *ei nu vor extrage informațiile...* atunci istoricul ăsta va fi o lectură fantastică.

După două ore, mă opresc din săpat. Groapa are o adâncime cu puțin peste nouăzeci de centimetri. Nu am ruletă, dar îmi amintesc că am nouăzeci de centimetri la vintre. Asta este înălțimea celei mai mari sărituri pe care am reușit-o în vacanța de echitație luată înainte să părăsesc universitatea, acum doisprezece ani. Un cadou pentru sărbătorirea a optsprezece ani. Ce lucruri ciudate ne amintim, nu-i așa? Iată-mă însă aici, băgată în mormânt până la mijloc, amintindu-mi o probă de gimcana. Apropo, am ieșit pe locul doi și m-am bucurat foarte mult de reușita asta.

Oricum, am săpat aproximativ nouăzeci de centimetri în adâncime, șaiszeci de centimetri în lățime și un metru optzeci pe lungime. Da, treaba asta a durat două ore.

Repet: săparea unui mormânt este *foarte* dificilă.

Ca să înțelegi mai bine, această groapă, groapa pe care am săpat-o două ore are dimensiunile de 90 cm x 60 cm x 180 cm, ceea ce înseamnă 36 de picioare cubi de pământ, adică un metru cub de pământ sau o tonă și jumătate de pământ. Asta este greutatea unei mașini compacte sau a unei balene beluga matură ori a unui hipopotam de dimensiuni normale. Am scos echivalentul ăsta de pământ din groapă, ușor spre stânga față de locul unde se afla înainte. Iar mormântul ăsta nu are decât nouăzeci de centimetri.

Privesc movila înălțată peste noroi și mă salt încet afară, cu antebrațele tremurând sub propria greutate. Corpul zace întins vizavi de mine sub o prelată sfâșiată de un albastru cobalt care e ca o tăietură colorată pe fundalul solului maroniu al pădurii. Am găsit-o abandonată, atârând ca un vâl de o creangă, în spatele refugiului, în comuniune liniștită cu un frigider abandonat. Ușa micului congelator al frigiderului scârțâie în bătaia vântului slab. Aruncat la gunoi.

E ceva atât de trist în privința obiectelor abandonate, nu-i așa? Au un aer dezolant, însă sunt cumva frumoase. Presupun că, într-un sens, am ajuns să abandonez un corp.

Frigiderul se află aici de ceva timp - știu asta pentru că l-am văzut prin parbrizul mașinii în timp ce conduceam pe aici cu trei luni în urmă, și nimeni nu a venit să-l reclame încă. Mă întorceam cu Mark din Norfolk în Londra, după ce ne-am sărbătorit aniversarea și iată, câteva luni mai târziu frigiderul este în continuare aici. E ciudat să mă gândesc că s-au întâmplat atâtea lucruri în timpul ăsta - mie, nouă -, însă, de fapt, nimic nu s-a schimbat aici. De parcă locul ăsta, un mic petic de pământ, ar fi în afara timpului. Iți lasă impresia asta. Poate că nimeni nu a mai fost aici de la proprietarul frigiderului și Dumnezeu știe cât timp a trecut de

atunci. Frigiderul arată evident din anii șaptezeci - știi, are aspectul ăla ca de bloc de cărămidă. Un bloc de cărămidă kubrick-ian. Un monolit într-o pădure englezească umedă. Scos din uz. Se află aici de cel puțin trei luni și nimeni nu l-a luat, niciunul dintre oamenii care caută în groapa de gunoi. E limpede, cu excepția noastră nimeni nu vine aici. Niciun angajat al consiliului, niciun localnic iritat care scrie scrisori consiliului, nimeni care să-și plimbe dimineața devreme câinele și să dea întâmplător peste vânatul meu. Acesta era locul cel mai sigur la care mă puteam gândi. Așa că iată-ne aici. Va dura ceva timp ca solul și toate să se așeze. Însă cred că frigiderul și cu mine avem destul timp.

Privesc mormanul acoperit cu prelata mototolită. Sub ea se află carne, piele, os, dinți. Un mort de trei ore și jumătate.

Mă întreb dacă soțul meu mai este cald la atingere. Caut pe Google. Oricum ar fi, nu am nevoie de un șoc.

OK.

OK, brațele și picioarele ar trebuie să fie reci la atingere, dar trupul să fie cald încă. Bine, atunci.

Expir adânc din toți rărunchii.

OK, să începem...

Mă opresc. Așteaptă.

Nu știi de ce, dar îi șterg istoricul căutărilor din telefon. N-are niciun sens, știu; telefonul nu poate fi urmărit și, oricum, după câteva ore în solul umed din octombrie n-o să mai meargă. Pe de altă parte însă, poate că o să funcționeze totuși. Îi bag celălalt telefon în buzunarul hainei și îi scot iPhone-ul din buzunarul de la piept. E setat pe modul avion.

Mă uit prin arhiva cu fotografiile noastre. Îmi dau lacrimile și două picături fierbinți îmi brăzdează fața.

Îndepărtez complet prelata, expunând tot ce ascunde. Șterg telefonul de amprente, îl pun înapoi în buzunarul cald de la piept și-mi îmbrățșez genunchii.

Nu sunt un om rău. Sau poate că sunt. Poate că tu ar trebui să hotărăști.

Cu siguranță, însă, ar trebui să explic. Și ca să explic trebuie să derulez înapoi, până la dimineața aniversării de acum trei luni.

VINERI, 8 IULIE

Dimineața aniversării

În această dimineață, eu și Mark ne-am trezit înaintea răsăritului. Este dimineața aniversării noastre, aniversarea zilei când ne-am întâlnit.

Stăteam într-un hotel tip boutique cu pub din zona de coastă a orașului Norfolk. Mark l-a găsit în suplimentul „Cum să-ți cheltui banii” al revistei *Financial Times*. E abonat, dar suplimentele sunt singurele părți pe care mai ajunge să le citească. Oricum, *FT* avea dreptate; locul acesta este „refugiul rustic și confortabil al viselor tale.” Și mă bucur „că-i cheltuim” astfel. Bineînțeles, nu sunt cu adevărat banii mei cei pe care-i cheltuim, dar presupun că în curând vor fi.

Hotelul este un cuib rustic perfect, care oferă fructe de mare proaspete, bere rece și șaluri de cașmir. Cărțile turistice numesc locul “Chelsea la mare”.

Ne-am petrecut ultimele trei zile plimbându-ne până ne simțeam mușchii slăbiți și îngreunați, cu obrajii îmbujorați de cerul și vântul englezesc șfichiuitor, și cu părul mirosind a pădure și apă de mare. Ne plimbam și apoi ne futeam, ne îmbăiam și mâncam. Paradis, nu altceva.

Hotelul a fost construit inițial în 1651 ca han pentru agenții vamali care făceau călătoria plină de hopuri către Londra cu trăsura, și se mândrește cu viceamiralul Lord Horatio Nelson, norfolkian faimos și învingător în Bătălia de la Trafalgar, care a fost un client obișnuit. Stătea în camera cu numărul 5, cea de lângă a noastră, și se pare că venea aici ca să-și colecteze telegramele în fiecare sâmbătă din cei cinci ani ai lui de șomaj. E interesant că Lordul Nelson a avut perioade de șomaj. Presupun că întotdeauna m-am gândit că dacă ești marinar, atunci ești ca și angajat în Marină. Dar, iată, că se întâmplă și celor mai buni dintre noi. Oricum, de-a lungul anilor, hotelul a găzduit licitații de animale, procese cu jurați și toată distracția bălciurilor descrise de Jane Austen.

Cartea de pe măsuta de cafea din camera noastră ne-a informat voioasă că audierile preliminare ale procesului infamilor ucigași din Burnham fuseseră ținute în ceea ce era acum sala de mese privată de la parter. E discutabil cât de „infami” erau. În mod cert, eu n-am auzit de ei. Așa că am citit tot.

Povestea începea în 1835 cu soția unui pantofar vomitându-și violent conținutul stomacului la masa familiei sub privirile soțului ei. Doamna Taylor, cea care vomita, fusese otrăvită cu arsenic. Făina din cămară fusese botezată cu chestia asta, iar mai târziu, la autopsie, s-au găsit urme de arsenic în mucoasa stomacului. Ancheta în urma otrăvirii dezvăluie că domnul Taylor avea o aventură cu vecina lor, doamna

Fanny Billing, care cumpărase recent arsenic în valoare de trei pence

de la un farmacist local. Arsenicul a ajuns în geanta cu făină al lui Taylor și, în consecință, în găluștile care i-au curmat viața doamnei Taylor. Bănuiesc că în seara aceea domnul Taylor s-a abținut. Poate că domnul Taylor urma o dietă fără carbohidrați.

Informațiile furnizate ulterior de un alt vecin în timpul anchetei dezvăluiau că o oarecare doamnă Catherine Frary intrase în casa familiei Taylor în ziua aceea și fusese auzită spunându-i lui Fanny înainte să fie luată la întrebări: „Ocupă-te de partea ta și nu ne vor putea răni”.

În continuarea investigației s-a descoperit că soțul și copilul lui Catherine muriseră și ei brusc în noaptea de dinainte.

După asta, ipoteza crimei a început să fie luată în considerare. Stomacurile soțului și copilului lui Catherine fuseseră transportate în Norwich, unde analizele au confirmat și în cazul lor urme de arsenic. Un martor din casa lui Taylor a mărturisit că a văzut-o pe Catherine îngrijindu-se de bolnava doamnă Taylor după ce aceasta a vomitat, adăugând un praf alb „dintr-un pachet de hârtie pe vârful cuțitului” și în terciul acesteia, otrăvind-o pentru a doua oară, de data asta fatal. Cu o săptămână înainte, cele două femei o otrăviseră și pe cumnata lui Catherine.

Catherine și Fanny au fost spânzurate în Norwich pentru uciderea soților lor, a doamnei Taylor și a copilului și cumnatei lui Catherine. Conform numărului din 17 octombrie 1835 a *Niles Weekly Register* puteai afla că perechea fusese „lansată în eternitate în mijlocul unei mulțimi imense de spectatori (20 000 sau 30 000), dintre care mai mult de jumătate erau femei.” *Lansată în eternitate*¹. O frumoasă referință la metodele de transport.

Oricum, e ciudat să bagi „Criminalii din Burnham” în broșura cu informații a hotelului, mai ales dacă ieși în considerare natura escapadelor de weekend.

La patru și jumătate, alarma ne trezește din grămada călduroasă de puf de gâscă și bumbac egiptean. Ne îmbrăcăm în liniște cu hainele pregătite cu o noapte înainte pentru clipa asta dinaintea răsăritului: un tricou subțire din bumbac, ghete de drumeție, blugi și pulovere de lână. Fac niște cafea la micul aparat din cameră, în timp ce Mark își aranjează părul în baie. Mark nu e un bărbat vanitos după niciun standard, dar ca majoritatea bărbaților în jur de treizeci de ani se pregătește să devină preocupat de păr în principal. Dar îmi place ezitarea lui, mica scăpare din perfecționismul lui. Îmi place că pot să fiu gata mai repede. Ne bem cafeaua pe pilotă, îmbrăcați din cap până în picioare, cu ferestrele deschise și brațul lui în jurul meu, în liniște. Avem destul timp ca să sărim în mașină și să ajungem la plajă înainte de răsărit, adică la ora 5:05, după cum se menționează în cartea de informații de lângă pat.

Ne deplasăm cu mașina către plaja Holkham într-o liniște relativă, respirând și gândind. Suntem împreună, dar singuri cu gândurile noastre și cu noi înșine,

1 Joc de cuvinte: *launched* în orig. - *to launch*’, a lansa, a expedia (n. tr.).

încercând să ne agățăm de somnolența densă care ne ține captivi încă. Toate astea par să aibă aerul natural al unui ritual. Avem parte de asta câteodată; pur și simplu lucrurile ni se întâmplă astfel. Un pic de magie pătrunde în viețile noastre, iar noi îngrijim chestia asta ca pe o mică plantă dintr-un ghiveci. Am mai făcut toate astea înainte; e una dintre chestiile noastre. Dimineața aniversării. În timp ce intrăm în parc, mă întreb dacă o să mai sărbătorim ziua aceasta și după ce ne vom căsători peste două luni. Sau poate că aceea va deveni noua noastră zi?

Ieșim în liniștea vastă de la Holkham Hall, străpunsă intermitent de ciripitul pătrunzător al păsărilor. O turmă de căprioare aflate pe câmpia alăturată și-a ridicat privirile în timp ce izbim ușile mașinii, iar noi înghețăm. Ne uităm înapoi direct în ochii lor și le facem să încremenească pe moment, până când atenția le este atrasă din nou de iarbă.

Mașina noastră e printre primele sosite în parcare cu pietriș și pământ; o să se aglomereze mai târziu - întotdeauna se întâmplă așa - cu câini și familii, cuști de cai și călăreți, familii extinse căutând să aibă parte de una dintre ultimele zile cu vreme bună. Se pare că vremea asta călduroasă n-o să dureze. Pe de altă parte, se spune asta în fiecare an, nu-i așa?

Nu se vede nici țipenie de om în timp ce ne îndreptăm de-a lungul camioanelor cu pietriș către marea întindere deșertică a plajei Holkham, patru mile de nisip albauriu mărginite de păduri de pini. Vântul dinspre Marea Nordului apleacă smocuri de buruieni sălbatice și mătură nisipul înălțându-l în aer peste crestele dunelor impozante. Mile întregi de nisip proaspăt vânturat și apele mării, dar niciun suflet în fața ochilor. Stranietate în lumina dinaintea răsăritului. Un peisaj proaspăt și arid. Senzația este întotdeauna asemănătoare unui început curat. Așa cum e de Anul Nou.

Mark mă ia de mână și ne îndreptăm spre țarm. Ne scoatem ghetetele și ne strecurăm în apele înghețate ale Mării Nordului, cu blugii suflecați până la genunchi.

Zâmbetul și ochii lui, mâna lui fierbinte strângând-o tare pe a mea. Senzația încordată și tăioasă a apei rece ca gheața îmi cotropește picioarele sub forma unui lichid alb care mi le încălzește. Frigul e *arzător*. Ne-am cronometrat perfect. Cerul începe să se lumineze. Rădem. Mark numără pe ceas secundele rămase până la 5:05 și privim răbdători peste apă spre est.

Cerul întreg se luminează până hăt la asfințit înainte ca soarele să se ridice deasupra apelor argintii. Culoarea galbenă brăzdează orizontul transformându-se în nuanțe de piersică și roz, în timp ce lumina ajunge la cei mai apropiați nori și chiar dincolo de aceștia - cerul albastru azuriu strălucește. Oau! E atât de frumos, atât de frumos încât mă ia cu amețală.

Când nu mai suportăm frigul, mă îndrept cu greu înapoi către țarm, aplecându-mă să curăț nisipul de pe picioare în apele puțin adânci, înainte să mă încălț cu

ghetele. Inelul meu de logodnă atrage întreaga strălucire a soarelui reflectată de apa cristalină. Ceața de dimineață a dispărut, iar aerul e complet umed, sărat și înviorător. Atât de strălucitor și de limpede. Cerul e de un albastru profund. Cea mai bună zi a anului. Întotdeauna. Atât de multă speranță, în fiecare an.

Mark m-a cerut în căsătorie în ultima lună de octombrie, după aniversarea lui de treizeci și cinci de ani. Deși suntem împreună de ani buni, cumva, tot a fost o surpriză. Câteodată mă întreb dacă îmi pasă de lucrurile care se întâmplă la fel de mult ca și celorlalți oameni. Poate că le dau suficientă atenție, sau poate că le selectez prost. Adeseori, sunt surprinsă de ce se întâmplă și întotdeauna mă intrigă să-l aud pe Mark spunând că lui cutărică nu-i place așa și pe dincolo, sau că cineva era atras de mine ori avea o altă reacție neașteptat de puternică. Nu observ niciodată din astea. Presupun că e mai bine așa. Nu poți fi rănit de lucrurile de care nu știi.

În schimb, Mark observă tot felul de lucruri. E foarte bun cu oamenii, care se luminesc cu totul când îl văd sosind. Ei îl iubesc. Oamenii mă întrebă adeseori în acele rare ocazii când facem lucruri separat dacă „Nu vine și Mark?“, pe un ton ce trădează o dezamăgire uluitoare. Nu o iau personal, pentru că așa simt și eu. Și anume că Mark face orice situație să pară mai bună. El chiar ascultă oamenii. Le susține privirea. Însă nu o face agresiv, ci doar într-un fel care îi liniștește - privirea lui spunând: Sunt aici, și asta e destul pentru mine. El e interesat de oameni. Privirea lui Mark nu are nicio perspectivă anume; el doar e acolo, cu tine.

Stăm la înălțime pe o dună, privind întinderea nesfârșită de cer și mare. Vântul suflă cu tărie aici sus, urlându-ne în urechi. Sunt bucuroasă că avem pulovere groase și, pe măsură ce ne încălzim, nu mai simțim mirosul de animal al lânii irlandeze aspre la atingere. Conversația se îndreaptă spre viitor, spre planurile noastre. Întotdeauna ne-am făcut planuri în ziua aniversării. Sunt ca niște hotărâri luate la jumătatea anului. Mi-a plăcut să fac planuri încă de când eram mică. Îmi place să planific și să adun fonduri. Mark nu-și mai fixase obiective pe termen lung înainte să ne cunoaștem, dar a acceptat s-o facă instantaneu - i se potrivea natura progresivă și futuristă a ideii.

Mark lucrează în domeniul bancar. Da, știu, buu huu! Dar tot ce pot spune e că nu-i un ticălos. Va trebui să mă crezi pe cuvânt. În niciun caz nu-i un absolvent din clubul bețivilor și echipa de polo de la Colegiul Eton. De fapt, el e un băietan din Yorkshire care s-a descurcat. Evident, tatăl lui nu era chiar un miner care lucra într-o mină de cărbune sau ceva asemănător. Domnul Roberts, retras acum din activitate, fusese consultant în privința pensiilor pentru Prudential în East Riding.

Mark s-a mutat imediat în oraș, și-a luat examenele de regularizare, s-a făcut agent la bursă specializat în datorii suverane, a fost prins în schemă, a fost promovat și, apoi, a avut loc criza financiară.

Industria financiară s-a prăbușit. Toți cei care au înțeles ce se întâmplă s-au înspăimântat încă din prima zi. Toți puteau vedea ce urma să li se întâmple. Mark însă era OK. Slujba lui era sigură în caz de ceva, era mai sigură decât fusese înainte, pentru că el se specializase chiar în domeniul în care toți aveau nevoie de ajutor după criză, adică în datoriile suverane. Doar că nimeni nu mai primea bonusuri. Asta nu era o problemă pentru noi deoarece nu trăiam chiar de pe azi pe mâine, însă mulți dintre prietenii lui fuseseră disponibilizați, iar asta era înspăimântător. M-a speriat atunci să văd adulți prăbușindu-se; aveau copii la școală și ipoteci pe care nu și le mai permiteau să le achite. Soțiile nu mai lucraseră de pe vremea când rămăseseră însărcinate. Nimeni nu avea un plan de rezervă. Anul acela a fost anul în care oamenii veneau la cină și plângeau. Plecau de la noi cerându-și scuze, zâmbind curajoși și promițând că ne vom mai vedea după ce se mutau în orașele lor de baștină și se puneau din nou pe picioare. De mulți dintre ei nu am mai aflat nimic. Am mai auzit doar că se mutaseră înapoi cu părinții în Berkshire sau că se duseseră să lucreze în Australia, ori că divorțaseră.

Mark s-a mutat la altă bancă. Toți colegii lui fuseseră concediați la vechiul loc de muncă, iar el rămăsese să facă treaba a cinci oameni, așa că și-a încercat norocul și s-a dus în altă parte.

Nu-mi place noua bancă. Nu-i chiar așa de OK. Bărbații de acolo reușesc cumva să fie în același timp grași și totuși vânjoși. Ei sunt total ieșiți din formă și fumează, iar asta de obicei nu mă deranja deloc, însă acum chestia asta are un aer de disperare nervoasă. Asta mă îngrijorează. Miroase a irascibilitate și vise distruse. Câteodată, colegii lui Mark ieșeau cu noi la un pahar și se apucau să ia în zeflema și să se plângă de soțiile și copiii lor, de parcă eu nici nu eram prezentă. Ca și cum, dacă n-ar fi făcut-o pentru femeile astea, ei s-ar fi aflat pe vreo plajă pe undeva.

Mark nu e ca ei. El are grijă de propria persoană. Aleargă, înoată, joacă tenis, se menține sănătos, iar acum stă unsprezece ore pe zi în aceeași cameră cu bărbații ăștia. Știu că are o minte puternică, dar îmi dau seama că-l consumă asta. Și acum, chiar în ziua asta dintre toate, de aniversarea noastră, mă anunță că vrea să se concentreze mai mult la slujba lui.

Să se concentreze înseamnă că o să-l văd mai puțin. Deja lucrează prea mult. Se trezește la 6 în fiecare dimineață de lucru, pleacă de acasă la 6:30, ia prânzul la birou și se întoarce la mine total epuizat la 7:30 seara. Cinăm și vorbim, poate ne uităm la un film, iar pe la 10:00 e deja în pat cu luminile stinse. Apoi o lua din nou de la capăt.

— Vreau să schimb asta totuși, zice el. Lucrez deja de un an acolo. Când m-am angajat, mi-au promis că voi ocupa poziția asta doar la început, până când vom restructura departamentul. Dar nu mă lasă să fac nimic în sensul ăsta. Așa că, de fapt, eu nu fac treaba pentru care m-au angajat. Oftează și-și trece mâna peste față.

Ceea ce până la urmă e în ordine, dar trebuie să am o conversație serioasă cu Lawrence. Trebuie să vorbim despre bonusul meu de sfârșit de an, sau despre schimbarea echipei. Asta pentru că unii dintre clovniii ăștia nu au nicio idee ce fac.

Face o pauză și mă privește.

— Sunt serios, Erin, spune apoi. Nu voiam să-ți zic astea, dar Hector m-a sunat plângând după ce afacerea aceea a trecut luni.

— De ce plângea? I-am întrebat surprinsă.

Hector lucra cu Mark de ani buni. Atunci când toate mergeau prost și a renunțat la slujba de la vechea bancă, Mark i-a promis lui Hector că, dacă o să se mute cu jobul, o să-i găsească și lui un loc. Și și-a ținut promisiunea, făcându-l pe Hector parte integrată din aranjamentul său când s-a mutat. Ori se angajau ca o echipă, ori nu se angaja deloc.

— Știi că ieri așteptam datele financiare ca să încheiem contractul? mă întrebă privindu-mă scrutător.

— Da, când ai vorbit la telefon în parcare, îi spun și aprob din cap.

Ieri, a ratat prânzul la pub și a petrecut o oră măsurând cu pasul pietrișul din parcare în vreme ce mâncarea i se răcea. În timpul ăsta, eu am citit. Lucrez singură, așa că știu bine ce înseamnă „să te pierzi la telefon”.

— Da, mi-a spus că a primit datele. A fost foarte dificil să-i aduni pe băieții de la biroul de tranzacții în perioada sărbătorilor, iar ei nu i-au ușurat munca. De îndată ce ne întoarcem, vor să facă o ședință ca să discutăm despre ore suplimentare și practici corecte. E ridicol. În orice caz, Hector a vorbit cu biroul din New York și a încercat să explice că nu era nimeni prezent la lucru și de ce întârzie să fie trimise datele financiare, iar cei de acolo au luat-o razna. Andrew... Ți-l amintești pe Andrew din New York, nu? Ți-am spus despre...

— Individul ăla pe care l-am auzit înjurându-te la telefon când eram la nunta lui Brianny? I-am întrerupt.

Pufnește și zâmbește.

— Da, Andrew. El e... foarte tensionat. În fine. Așadar, Andrew țipă la Hector prin telefon, iar Hector se sperie, fixează costul afacerii, trimite datele, se duce și se culcă, și se trezește având sute de apeluri telefonice ratate și e-mailuri primite. Se pare că puseseră un 0 în plus la numere. Greg și ceilalți de la birou l-au strecurat ca să încetinească afacerea. S-au gândit că Hector o să se uite peste acte înainte să trimită informațiile și o să le retrimită lor să modifice cifrele de îndată ce ne întorceam cu toții la birou, numai că Hector nu a făcut verificarea. A semnat documentul și l-a trimis. Iar documentul ăsta e un contract din punct de vedere juridic.

— Doamne, Mark, nu pot să spună că a fost o eroare?

— Nu chiar, scumpo. Deci mă sună Hector și încearcă să-mi explice că a presupus că va fi în regulă și că el întotdeauna, dar întotdeauna verifică... dar

Andrew i-a zis să trimită datele și... și apoi, pur și simplu, a început să plângă. Erin, eu doar... simt că sunt înconjurat de o totală...

Mark se oprește și dă din cap cu tristețe.

— Așa că o să-mi întind antenele în alte părți, îmi spune apoi. Sunt sută la sută bucuros să-mi taie din bonus sau din salariu; oricum, piața n-o să-și revină la ce a fost. Pe cine păcălim? Pur și simplu nu mai am nevoie de această situație stresantă. Îmi vreau viața înapoi. Te doresc pe tine și vreau copii, și să ne petrecem serile împreună din nou.

Îmi place cum sună asta. Foarte mult. Îl îmbrățișez și-mi las capul pe umărul lui.

— Și eu vreau asta.

— Bine, spune și mă sărută ușor pe păr. O să găsec un loc bun, o să-mi înaintez demisia după ce se rezolvă situația asta cu Hector, o să-mi iau un mic concediu care să acopere și nunta și luna de miere și, sper că prin noiembrie, o să reîncep să lucrez. La timp pentru Crăciun.

Își mai luase un mic concediu și înainte - toți cei care lucrează în sectorul financiar trebuie să-și ia un concediu obligatoriu între joburi; concediul ăsta e gândit pentru a stopa tranzacții interioare, însă, în esență, e o vacanță plătită de două luni. Asta chiar sună ca un plan destul de bun. Bun pentru el. Și, în mod cert, și eu aș putea să iau câteva săptămâni de pauză de la job. Am putea profita de situația asta și să avem o lună de miere pe cinste. Momentan, lucrez la primul meu film documentar, dar o să închei prima etapă de filmare până la nuntă, apoi ar trebui să am la dispoziție o bună perioadă de pauză de trei sau patru săptămâni înainte să încep următoarea etapă. Evident, aceste trei sau patru săptămâni ar putea să lucreze în favoarea noastră.

O senzație caldă îmi inundă pieptul. Asta e bine. Asta o să fie bine pentru noi.

— Unde ar trebui să mergem? mă întrebă.

— În luna de miere?

Aceasta a fost prima dată când am vorbit cu adevărat despre asta. Nunta va avea loc peste două luni. Ne-am ocupat de toate celelalte, dar subiectul ăsta încă e virgin, e neatins ca un cadou nedeschis. Bănuiesc însă că acum e un moment la fel de bun ca oricare altul să abordez subiectul. Sunt încântată de posibilitatea tuturor lucrurilor per ansamblu, să-l am doar pentru mine timp de mai multe săptămâni.

— Hai să ne facem de cap, pun eu cărțile pe masă. Ar putea fi ultima dată când avem timp sau bani.

— Da! strigă el, egalându-mi entuziasmul.

— Două săptămâni... nu, trei săptămâni? sar eu cu propunerea, îmi închid pleoapele pe jumătate gândindu-mă la programul de filmare și la interviurile pe care trebuie să le fac. Îmi convin trei săptămâni.

— Așa mai vii de acasă. In Caraibe? Maldive? Bora Bora? întrebă el.

— Bora Bora. Sună perfect. N-am nicio idee unde se află, dar sună splendid. Dă-o naibii! Putem zbura la clasa I?

— Sigur că da, o să fac rezervările, rânjește el.

— Minunat!

N-am mai zburat la clasa I înainte. Apoi spun ceva ce probabil am să regret:

— O să fac scufundări cu tine când mergem. O să încerc din nou. După aceea ne putem scufunda împreună.

O spun pentru că mi se pare că tot ce pot să-i ofer lui Mark este să-i arăt cât de mult îl iubesc. Ca o pisică cu un șoarece mort în gură. Indiferent dacă vrea sau nu asta, îl depun la picioarele lui.

— Serios? Mă privește fix, îngrijorat, încrețindu-și ochii din cauza soarelui în timp ce briza îi ciufulește părul brunet. Nu se aștepta la asta.

Mark e un scafandru abil. Încearcă să mă facă să merg cu el în fiecare călătorie în care am fost împreună, dar întotdeauna mi s-a făcut frică. Am avut parte de o experiență urâtă odată, înainte să ne cunoaștem, când m-am panicat. Nimic serios, dar întreaga idee mă sperie de nu mă văd. Nu-mi place ideea de a fi prinsă în capcană. Gândul presiunii apei care încet se adună deasupra mea mă înfioară. Dar vreau să fac asta pentru el. O nouă viață împreună, noi provocări.

— Da, clar!

Rânjesc. Pot s-o fac. Cât de greu poate fi? Copiii o fac. O să fiu în regulă.

— Erin Locke, te iubesc, în pana mea, spune el privind-mă.

Fix așa.

— Mark Roberts, și eu te iubesc, în pana mea.

Se apleacă spre mine, îmi înclină capul și mă sărută.

— Ești hotărâtă de-adevăratelea? mă întrebă el, fixându-mi privirea.

Am mai jucat jocul ăsta înainte, doar că nu-i deloc un joc. Sau este? Poate că e un joc al minții.

Ceea ce întrebă el de fapt este dacă *asta* e adevărat. E o situație atât de bună încât trebuie să fie o șmecherie, o greșală. Trebuie că mint. Mint oare?

Fac o pauză de o secundă. Mușchii feței mi se relaxează și mi se destind în timp ce el mă studiază. Îmi strâng pupilele sub pleoape, și simt asta ca pe un mic univers înainte să facă implozie, și îi răspund cu calm:

— Nu.

Nu sunt hotărâtă cu adevărat. E înspăimântător. N-am făcut-o decât de câteva ori. Dispar ca entitate din fața ochilor mei. Ca un telefon care trece din nou la setările din fabrică.

— Nu, nu sunt de-adevăratelea, zic eu pe un ton simplu, având figura impenetrabilă și deschisă.

Trebuie să arate de parcă o spun cu adevărat.

Cel mai bine funcționează când pare real.

Ochii îi pâlpaie și îmi cercetează figura, căutând un cârlig, o crăpătură de care să se agațe ca să înțeleagă. Nu-i nimic însă acolo, am dispărut complet.

Știu că se îngrijorează. În adâncul lui își face griji că într-o bună zi o să mă evapor, o să plec și că aceasta nu e real, că o să se trezească și toate vor fi la fel în casă, dar eu nu voi fi acolo. Cunosc frica asta; o văd fluturându-i pe față în diverse momente când suntem ieșiți cu prietenii sau stăm în capetele opuse ale unei camere aglomerate. Văd privirea aceea și apoi știu că *el* e cu adevărat implicat. O văd pe fața lui acum. Iar asta mi-e de-ajuns.

Zâmbesc un pic și fața i se inundă de bucurie. Râde. Roșește de emoție. Râd și apoi îmi apucă fața cu mâinile din nou și-și lipește buzele de-ale mele. Senzația resimțită e de parcă am câștigat o cursă sau de parcă m-am întors de la război. Bravo mie. *Dumnezeule, te iubesc, Mark*. Mă trage în păpurișul din mlaștina sărată și ne-o tragem cu disperare, cercetându-ne cu mâinile puloverele de lână și pielea umedă. În timp ce-și dă drumul îi șoptesc în ureche.

— Sunt de-adevăratelea.

LUNI, 11

IULIE Apelul

telefonic

Anul trecut, am obținut în sfârșit o cofinanțare de la o acțiune de caritate pentru o închisoare, bani ca să-i investesc în primul meu proiect independent. Totul se adună acum, după ani de documentare și planificare: propriul meu documentar de lungmetraj. M-am descurcat să fac toată documentarea și reproducția în timp ce mă ocupam de proiecte independente și trebuie să încep interviurile față în față în nouă zile. Sufletește, am investit mult în acest proiect și sper, mai mult decât orice, că totul se adună acum. O vreme te ții de planificare, apoi trebuie doar să aștepti și să vezi ce se întâmplă. E un an important pentru mine, dar și pentru amândoi. Filmul, nunta - toate par să se întâmple deodată. Și mă gândesc cu sinceritate că mă aflu în acel punct magic din viața mea în care toate planurile pe care le-am început în jurul vârstei de douăzeci de ani capătă un sens final, toate la unison, ca și cum aș fi orchestrat în mod deliberat să se întâmple așa, deși nu-mi aduc aminte să o fi făcut conștient. Bănuiesc că așa se întâmplă în viață - ai parte de mult nimic și apoi de toate dintr-odată.

Ideea filmului e simplă; mi-a venit într-o seară în care îi povesteam lui Mark despre cum a fost la internat. Noaptea, după ce se dădea stingerea, noi, fetele, petreceam ore întregi în întuneric vorbind despre ce urma să facem când o să ajungem în cele din urmă acasă. Ce anume vom mânca atunci când vom putea să ne alegem propria mâncare. Fantazam la nesfârșit despre acele mese imaginare. Ne dezvoltam o obsesie despre budinca de Yorkshire cu sos gravy sau în privința cârnăciorilor pe băț pentru cocteiluri. Ne imaginam ce vom purta când vom putea să ne alegem propriile haine, unde o să mergem, ce o să facem când vom avea parte de libertate. Și apoi Mark a spus că-i pare că sună ca o închisoare. Pentru că noi visam la acasă în același fel în care visau și prizonierii asta.

Astfel mi-a venit ideea pentru documentar. Formatul lui e simplu. Povestea va urmări trei prizonieri diferiți în timpul și după încarcerare prin intermediul interviurilor și al unei prezentări ca un reportaj fără intervenția documentaristului: două femei și un bărbat care își plănuiesc speranțele și visele despre libertatea lor înainte și după eliberare. Astăzi fac ultima conversație telefonică introductivă cu ultimul meu prizonier, apoi voi face interviuri față în față cu fiecare dintre subiecți în închisoare înainte să fie eliberați. Până acum, am vorbit de mai multe ori cu cele

două candidate femei, însă a fost mult mai dificil să obțin acces securizat la candidatul de sex masculin. Astăzi, în sfârșit, am obținut dreptul la apelul nostru telefonic obținut cu mare dificultate. Astăzi aștept un apel telefonic de la Eddie

Bishop. *Acel* Eddie Bishop, unul dintre ultimii gangsteri din zona East End din Londra. Un gangster sută la sută autentic, gata să te ciopârțească cu toporișca, amator de cluburi de noapte și cazinouri, capabil să facă rime în dialectul londonez, un membru originar al bandei lui Richardson și, mai recent, centrul celei mai mari bande infracționale din Londra, cu activitate la sud de fluviu.

Mă holbez la telefonul din casă. Ar trebui să sune, dar nu sună. Este ora 1:12 și aștept un apel telefonic de la închisoarea Pentonville de doisprezece - ba nu, de treisprezece minute de acum. Am primit apelurile telefonice ale celorlalte personaje, Alexa și Holli, fix la timp. Mă întreb care e problema și mă rog ca Eddie să nu fi renunțat și să nu se fi răzgândit. Mă rog să nu se fi răzgândit nici cei din consiliul de administrație al închisorii.

A fost greu să obțin aprobare vizavi de orice din partea acestui consiliu, așa că voi face fragmente din interviurile față în față în mod independent. Doar eu și cu camera blocată într-o poziție fixă. În această etapă, materialul adunat nu este încă prelucrat, dar pe de altă parte se potrivește cu conținutul, așa că sunt fericită. În timpul celei de-a doua etape, odată ce candidații mei au ieșit din închisoare, mi se vor alătura și Phil și Duncan.

Phil e un cameraman pe care îl cunosc și în care am încredere implicit - are un ochi grozav și împărțim o estetică destul de apropiată, ceea ce știu că sună un pic pretențios, dar am promis că este important. Iar Duncan și cu mine am mai lucrat împreună de câteva ori înainte. E un individ amuzant, însă mai important e faptul că e mult mai bun decât îmi permit să-l plătesc. Atât Duncan, cât și Phil vor avea dreptul la o parte din banii disponibili pentru acest proiect; fondul financiar e bun, dar nu e grozav. Din fericire, amândurora le place conceptul la fel de mult pe cât îmi place și mie și au încredere în proiect.

Privesc prin portofelul plastifiat documentele de acceptare obținute cu greu de la Ministerul Justiției și Serviciul de Administrare a închisorilor al Maiestății Sale. Mai mult decât orice, îmi doresc ca documentarul să depășească reprezentarea convențională a prizonierilor, încercând să-i prezint pe aceste trei persoane ca pe niște indivizi separați de condamnările lor. Atât Holli, cât și Eddie au primit sentințe între patru și șapte ani pentru infracțiuni ce nu au fost fatale. Alexa a primit o condamnare pe viață cu posibilitatea eliberării condiționate după paisprezece ani. Dar spun oare condamnările acestea ceva despre cine sunt ei ca oameni? Spun ele oare cine este mai periculos? Cine este o persoană mai bună? În cine poți să ai încredere? Vom vedea.

Apuc telefonul cu tot cu cablu și-l iau cu mine pe canapea, sub fereastră, unde mă așez într-o pată de lumină. Soarele din zona înfrunzită a nordului Londrei îmi încălzește instant umerii și ceafa. Cumva, vara britanică încă stagnează. De obicei, avem parte doar de câteva zile ca lumea de vară, însă lumina soarelui rămâne intensă. Am avut parte deja de trei săptămâni din astea. Se spune că nu o să

dureze, dar până acum a tot durat. Mark e plecat la lucru, iar în casă este liniște. La mine ajung doar hodorogeala înăbușită a camioanelor și bâzâitul scuterelor de pe îndepărtata Stoke Newington High Street. Privesc în grădina noastră din spate prin ferestrele cu cadru în stil georgian; o pisică neagră cu lăbuțele albe rătăcește de-a lungul zidului.

A trebuit să solicit favoruri de la toți pentru a ajunge atât de departe. Fred Davey, regizorul care mi-a dat primul meu job, a garantat pentru mine într-o scrisoare trimisă Ministerului Justiției. Sunt destul de sigură că cele două premii Bafta și nominalizarea la Oscar ale lui Fred m-au pus într-o lumină mai bună decât sinopsisurile pe care le-am scris despre film. ITV deja și-a manifestat interesul să selecteze documentarul după lansarea pentru publicul larg, iar Channel 4 a garantat pentru mine într-o altă scrisoare - ei deja au transmis două dintre scurtmetrajele mele.

Evident, și școala mea de film m-a susținut. Compania The White Cube mi-a dat referințe, căci *asta* poate aprecia și Ministerul Justiției. La fel au făcut și toate celelalte companii de producție pentru care am lucrat ca independent, precum și Creative England, care a ajutat foarte mult cu strângerea de fonduri și susținere de-a lungul întregului proces până acum.

Apoi, bineînțeles, îl am pe Eddie Bishop. El este adevărata cireasă de pe tort, un vis absolut pentru orice documentarist. Datorită acestui interviu mi-am obținut finanțarea. Așa că acest apel telefonic e ceva destul de important pentru mine. Eddie e destul de important.

Poate că nu o știți, însă povestea lui Eddie este istoria infracționalității britanice. S-a alăturat bandei Richardson la vârsta de optsprezece ani, atunci când banda era pe culmile puterii, chiar înainte să se prăbușească în 1966. Anul în care Anglia a câștigat Cupa Mondială, anul când totul a început să se prăbușească pentru frații Kray¹.

Eddie avea infracțiunea în sânge. Era un om de încredere, era direct și rezolva problemele, indiferent de natura jobului. Fără bătaie de cap. În curând a devenit de neînlocuit pentru frații Richardson, într-atât de mult încât atunci când frații Richardson au fost arestați în sfârșit în vara lui 1966, Eddie Bishop a rămas să aibă grijă ca toate să decurgă în continuare cum trebuie, în timp ce frații și restul bandei erau în spatele gratiilor.

Se spune că Eddie a reconstruit întregul sindicat din sudul Londrei și l-a condus timp de patruzeci și doi de ani, până când a fost arestat pentru spălare de bani în urmă cu șapte ani. Timp de patru decenii, Eddie a condus sudul Londrei, a ucis, a lovit fără milă și și-a răspândit influența în întregul oraș, iar statul nu i-a putut da decât șapte ani pentru spălare de bani.

1 Ronald și Reginald Kray - membri ai crimei organizate din anii 1950-1960, cu activități în special în zona East End din Londra (n. tr.).

Țâr, țâr.

Țârâitul telefonului străpunge liniștea. Ascuțit, insistent, și, dintr-odată, sunt nervoasă.

Țâr, țâr. Țâr, țâr.

Îmi spun că e în regulă. Am mai făcut asta înainte cu alți subiecți. E în ordine. Tremurând, trag aer în piept și ridic receptorul.

— Bună.

— Bună, sunteți Erin Locke?

Vocea este tăioasă și aparține unei femei cam pe la patruzeci și ceva de ani. Nu e chiar ce mă așteptam. În mod evident nu e Eddie Bishop.

— Da, eu sunt Erin Locke.

— Sunt Diane Ford de la închisoarea Pentonville. Am un apel de la domnul Eddie Bishop pentru dumneavoastră. Să vă fac legătura, doamnă Locke?

Diane Ford pare plictisită. Nu-i pasă cine sunt eu sau cine este el. Pentru ea, nu-i decât un alt apel telefonic.

— Da, mulțumesc, Diane. Mulțam.

Vocea ei dispare și aud sunetul slab al deconectării și al tonului de așteptare.

Eddie nu a dat niciodată un interviu. Niciodată nu a spus nimic nimănui despre nicio treabă de-a lui. Niciodată. Nici măcar o clipă nu cred că eu voi fi aceea care va rezolva situația. Și nici nu sunt sigură că-mi doresc asta. Eddie e un infractor profesionist de dinainte să mă fi născut eu. Nu știi de ce Dumnezeu a fost de acord să fie o parte din documentarul meu, însă iată-ne ajunși în situația asta. Îmi pare că este genul de om care face lucrurile cu un motiv, așa că presupun că o să-mi dau seama în curând care este motivul.

Tremurând, trag din nou aer în piept.

Și apoi suntem conectați.

— Aici e Eddie.

Vocea este profundă, caldă. E o voce ocluzivă glotală cu un puternic accent cockney. E ciudat să o aud în sfârșit.

— Bună, domnule Bishop. Mă bucur că reușesc să vorbesc într-un final cu dumneavoastră. Sunt Erin Locke. Ce mai faceți?

Un început bun, foarte profesionist. Îl aud șovăind la celălalt capăt ale liniei telefonice, făcându-se confortabil.

— Încă nu te cheamă Roberts? Când e ziua cea mare? mă întrebă spontan cu voioșie.

Vocea lui pare să zâmbească. E un lucru drăguț să întrebi pe cineva, în orice altă circumstanță, și aproape că îi zâmbesc înapoi în telefon, dar ceva mă face să mă opresc. Pentru că nu e nicio șansă ca Eddie să poată ști despre nunta mea care se apropie, sau despre schimbatul numelui ori despre Mark, în afară de cazul în care a făcut săpături despre mine. Iar el e în închisoare, ceea ce înseamnă că probabil a

pus pe cineva să mă studieze. Să cauți informații despre mine e un proces ceva mai complicat decât o căutare rapidă în mediul online. Nu sunt implicată în social media. Nu am cont pe Facebook. Toți documentariștii buni știu ce poți face cu o doză sănătoasă de informații social media, așa că mă țin departe de asta. Așadar, ca să o zic cât mai simplu, Eddie Bishop tocmai mi-a spus că a avut grijă ca cineva să adune informații în mod profesionist despre mine. A pus pe cineva să mă verifice. El e la conducere și știe totul despre mine, despre Mark și despre viața noastră.

Îmi iau un moment de respiro înainte să răspund. Mă testează și nu vreau să fac un pas greșit atât de devreme în joc.

— Înțeleg că amândoi ne-am documentat, domnule Bishop. Ați aflat ceva interesant?

Nu există nimic controversat în trecutul meu, niciun schelet ambulat în dulap. Știu asta, bineînțeles, dar cu toate astea mă simt expusă, amenințată. Țasta este spectacolul puterii lui, o linie verbală trasată în nisip. Poate că Eddie se află în spatele gratiilor de șapte ani, dar vrea să știu că încă trage toate sforile. Dacă nu ar fi fost atât de pe față în legătură cu asta, acum aș fi înspăimântată.

— Aș spune că ceva care-mi conferă siguranță și mi-a liniștit mintea, scumpo. Niciodată nu poți fi suficient de precaut.

Eddie a decis că sunt sigură, însă vrea să știu că el supraveghează.

Mă mișc, încerc să descâlcesc cablul telefonului, alunecând în discursul despre muncă.

— Vă mulțumesc că ați fost de acord să luați parte la acest proiect. Chiar apreciez că v-ați dat acordul și vreau să știți că o să mă ocup de interviuri într-un mod cât mai nepărtinitor și mai direct. Nu-mi fac meseria ca să creez țapi ispășitori, eu doar vă voi spune povestea. Sau, mai degrabă, am să vă las pe dumneavoastră să vă spuneți povestea. Așa cum doriți.

Sper că știe că intenționez asta. Sunt sigură că a întâlnit o mulțime de oameni care să-l aburească în trecut.

— Știu, scumpo. De ce crezi că ți-am zis da? Ești o raritate. Numai să nu mă dezamăgești, bine?

Lasă pentru o clipă ca spusele lui să-și aibă efectul scontat înainte să destrame intensitatea, împlânzind tonul.

— Oricum, când vor avea loc toate astea?

Tonalitatea vocii lui e clară, abilă.

— Păi, interviul față în față este programat pentru 24 septembrie, adică peste vreo două luni și jumătate. Apoi, eliberarea dumneavoastră va avea loc cândva la începutul lui decembrie. Așa că putem aranja să facem filmarea de după eliberare în jurul acelei date. V-ar deranja dacă am fi umbra dumneavoastră în ziua eliberării?

Sunt în elementul meu acum; acesta este punctul în care toată planificarea mea își ocupă locul ce i se cuvine. Dacă putem să filmăm eliberarea lui Eddie în maniera unui reportaj, asta ar fi cu adevărat ceva.

Vocea lui se întoarce, caldă, dar clară.

— O să fiu sincer, iubire, nu-i deloc ideal pentru mine. Am o întâlnire amoroasă în ziua aceea, dacă mă înțelegeți. Poate că ar fi mai bine să mă lași o zi sau două, bine? E în regulă pentru tine?

Negociem. Vrea să-mi dea ceva - asta e în mod cert un semn bun.

— Bineînțeles. Vom rezolva problema din mers. Aveți numărul meu, așa că ne vom ține la curent cu aceste date. Nu-i nicio problemă.

Privesc pisica de afară strecurându-se înapoi pe lângă gard, cu spatele curbat și cu capul plecat.

Eddie își drege glasul.

— Mai este ceva despre interviuri sau despre program despre care ați vrea să știți în această etapă, domnule Bishop? îl întreb, iar el râde.

— Nu, cred că am terminat pe azi, scumpo, în afară de faptul că vreau să-mi zici Eddie. Mă bucur că am vorbit în sfârșit cu tine, Erin, după ce am auzit atât de multe despre tine.

— Și eu, Eddie. A fost o plăcere.

— Ah, și transmite-i salutări lui Mark. Pare un tip de treabă.

E o remarcă aruncată în vânt, dar respirația mi se oprește în piept. L-a cercetat și pe Mark, de asemenea, pe Mark al meu.

Nu știu ce să spun. Mica pauză pe care am făcut-o s-a prelungit în tăcere pe linia telefonică, iar el o umple:

— Și cum v-ați cunoscut voi doi?

Întrebarea atârână în aer. Rahat. Asta nu e și nici nu ar trebui să fie despre mine.

— Asta nu e treaba ta, Eddie, nu-i așa? Îi spun cu un zâmbet forțat în voce.

Cuvintele ies afară catifelate și încrezătoare și, în mod ciudat, cu o urmă de sexualitate. E în întregime nepotrivit, dar, cumva, se potrivește perfect.

— Ha! Nu. Ai dreptate, scumpo. Nu e deloc treaba mea, spune Eddie hohotind.

Îi aud ecoul de-a lungul holului închisorii în capătul celălalt al liniei telefonice.

— Foarte bine, iubire, foarte bine.

Și uite așa o luăm de la capăt, revenind pe cărare. Pare să meargă bine. Pare că ne descurcăm. Eu și Eddie Bishop.

Zâmbesc în telefon, de data asta cu un rânjet onest. Zâmbesc în camera mea de zi goală, de una singură, îmbăiată de lumina soarelui.

CUM NE-AM ÎNTÂLNIT

L-am întâlnit pe Mark la Annabel's, un club privat din Mayfair. Să fie clar: Annabel's nu e genul de loc pe care îl frecventează vreunul dintre noi. A fost prima și ultima dată când am fost acolo. Și asta nu din cauza vreunui motiv teribil; m-am distrat acolo - Dumnezeuule, am întâlnit iubirea vieții mele acolo -, însă de la început a fost o pură întâmplare că ne-am aflat acolo. Dacă nu ați mai auzit de Annabel's, ei bine, e un loc ciudat. Cuibărit sub o scară de nedescris din Berkeley Square și deschis în ultimele cinci decenii, localul a văzut pe toată lumea de la Nixon până la Lady Gaga coborând pe tocurele scările lui. A fost deschis de Mark Birley la sugestia prietenului său apropiat, Lordul Aspinall, în anii '60. La început a funcționat ca un cazinou, mai degrabă în linia unui local pentru Bond interpretat de Connery și mai puțin ca un aranjament pentru gangsteri înarmați. Birley avea conexiuni cu oameni din lumea regală, cea politică și cea infracțională, așa că, după cum vă imaginați, a atras o mulțime destul de sexoasă. A creat un mic club liniștit în care se putea cina, dar și un loc de agățat, condus de oameni influenți pentru oameni influenți.

În noaptea aceea, eu nu eram membră, dar sosisem cu unul.

Pe Caro am întâlnit-o la primul meu job de după Școala națională de Film și Televiziune. E vorba de un documentar TV despre galeriile The White Cube. Am fost foarte încântată să obțin slujba. Profesoara mea pusese o vorbă bună la producător și i-a arătat primul meu scurtmetraj, pe care ea îl iubea. Pe atunci, eram asistentă cu camera pentru Fred Davey, unul dintre eroii mei, omul care în cele din urmă avea să mă ajute să intru în producție cu primul meu film documentar. Din fericire, ne-am înțeles de minune - am tendința să mă descurc cu oamenii complicați. Apăream devreme și-l aprovizionam cu cafea și zâmbete, încercând să fiu invizibilă, dar indispensabilă, urmărind acea cărare complicată dintre flirt și încredere.

Caro jucase rolul de prezentatoare în documentar. Ea era cea mai deșteaptă persoană pe care am cunoscut-o vreodată sau, cel puțin, cea mai profund educată persoană pe care am întâlnit-o vreodată. Era cea mai recentă absolventă cu punctaj maxim în istorie la Cambridge, urmând traseul lui Simon Schama și Alain de Botton. Fără să ducă lipsă de oferte de joburi după ce a absolvit, în mod neașteptat s-a angajat să se ocupe de o nouă galerie finanțată de cel mai bun prieten al ei din școala pregătitoare. Cinci ani mai târziu, acea galerie a descoperit, după cum se spune, următoarea generație de artiști britanici talentați. M-a invitat să bem ceva după ce am încheiat prima zi de filmare, și de atunci suntem prietene apropiate.

Caro era amuzantă. Obișnuia să se refere eliptic la ereditatea ei, lăsându-mă să întrezăresc, printre aluziile ei, scandalagii care-și rulează țigările și poartă ciorapi albaștri. Era incitantă și fermecătoare, iar la vreo două săptămâni după ce ne-am cunoscut, m-a dus la Annabel's.

Prima dată când l-am văzut pe Mark a fost când mă întorceam de la toaletă. Mă ascusesem acolo încercând să scap de un individ plictisitor care se ocupa de fonduri de investiții, căruia îi intrase în cap că dacă îl aprobam sporadic din cap și-mi aruncam privirea hotărâtă cercetând mulțimea, asta, cumva, indica faptul că eram interesată. Știam de la o spanioloaică faptul că Fondul de Investiții încă mă aștepta la intrarea la toaleta pentru femei cu o băutură înviorătoare, așa că am profitat de ocazie ca să-mi pun la punct unele afaceri curente la telefon. Am așteptat zece minute, apoi am ieșit. Fondul de Investiții dispăruse, nu am nicio îndoială, ca să facă curte unei alte femei norocoase. M-am întors direct către bar, identificând în mulțime partea din spate a rochiei auriu lipsite de strălucire a lui Caro. Vorbea plină de vioiciune cu cineva. Apoi, în timp ce s-a întors către dreapta, am văzut și partenerul ei de conversație.

Efectiv, m-am oprit din mers. Corpul meu a luat decizia, înaintea creierului, că prezența mea nu era dorită în interacțiunea lor. Caro arăta superb, fiind o femeie ca o amazoană înaltă, plină de încredere. Liniile rochiei ei auriu din lame îi scoteau în evidență fiecare curbură a corpului. Era evident că nu purta lenjerie de corp. Arăta ca o reclamă la un parfum dintr-o revistă de modă, iar acest bărbat era echivalentul ei din revistă. Bărbatul era perfect. Înalt, solid, părea musculos fără să lase impresia că merge la sală. Poate că era vâslaș, sau poate că era tenismen. Poate că tăia copaci. Da, cred că ar fi foarte bun la dat copacii jos la pământ, îmi amintesc că am simțit o dorință puternică, nenaturală de a-l vedea făcând asta. Avea părul cafeniu tuns scurt și ciufulit. Părea nedormit, dar cu toate acestea arăta foarte bine ca un om de afaceri. A zâmbit larg la ceva ce n-am putut auzi, iar Caro a izbucnit în hohote de râs. Nu știu de ce, dar dintr-un oarecare motiv am început să mă mișc grăbită. Îmi place să mă gândesc că trupul meu preluase conducerea, răspunzând unei chemări a celulelor. În orice caz, m-am îndreptat de spate prezentându-mă în mărime naturală, fără să am vreun indiciu legat de ce o să spun când o să ajung acolo. Nu aveam niciun control al acțiunilor mele. Ochiul lui i-au surprins pe ai mei de la cel puțin zece pași distanță și m-a acaparat cu totul, privirea lui executând un dans pe trupul meu pe care aveam să-l recunosc și să tânjesc după el tot restul vieții mele. Privirea lui scrutătoare îmi cerceta figura, fugind de la ochi la gură, căutându-mă pe *mine*.

Apucasem să mă schimb înainte să plecăm de la filmare și optasem pentru un pulover lung roz prăfuit și pantofi tip sandală de culoare trandafiriu-auriu. Era ținuta mea în stilul lui Faye Dunaway în filmul *Network*, disponibilă doar pentru

situații de seară de urgență. Arătam bine. Știu asta deoarece indivizii ca Fondul de Investiții nu sunt interesați de personalitate.

Caro își întoarce privirea spre mine, urmărind privirea bărbatului.

— Hei, scumpo! Pe unde naiba ai umblat?

Caro mă privește radiind, fiind în mod evident bucuroasă de efectul pe care îl avem amândouă. Simt cum încep să mă înroșesc de la gât în sus, însă mă controlez.

— Mark, această ființă superbă este prietena mea Erin. E o artistă. Face filme documentare. E genială, gângurește ea, strecurându-și brațul pe după al meu într-un mod surprinzător de teritorial.

E drăguț să te simți dorită.

— Erin, el e Mark. Lucrează în oraș și îi place să colecționeze obiecte de artă. Cu toate acestea am convenit că nu e fan al unor lucrări ce conțin Kalașnikoave sau unghii de la degete umane. În afară însă de asta, e deschis la minte. Nu-i așa?

El zâmbește și-și întinde mâna.

— Sunt încântat să te cunosc, Erin.

Ochii aceia care mă țin captivă, acaparându-mă cu totul. Îi iau mâna, asigurându-mă că mă ridic la înălțimea strânsorii lui. Îi simt cu totul mâna caldă în jurul degetelor mele, care sunt încă reci de când am mers la toaletă.

Îi permit să aibă parte de un zâmbet din partea mea, un zâmbet care se întinde de la colțul buzelor mele până sus la ochi. Îi dau ceva din propria mea persoană.

— Și eu, îi răspund.

Trebuia să știu cui aparținea și dacă îl puteam avea. Aș putea să-l am?

— De fapt, scumpo, tocmai ce vreau să trag o fugă până la budă. Pauză de toaletă. Mă întorc într-un minut, ciripește Caro, și iese din scenă, lăsând în urmă doar o adiere din parfumul ei scump.

L-a lăsat aici pentru mine. Pe de altă parte însă, presupun că tipii sexy sunt o nimica toată pentru femeile de genul lui Caro.

Mark își slăbește puțin cravata cu arătătorul și degetarul. Poartă un costum bleumarin. Fute-m-aș.

— Bei ceva, Mark? îi propun.

— Ah, Dumnezeule, nu, scuze, te rog, lasă-mă pe mine.

Comandă șampanie din cap și fluturându-și mâna. Gesticulează în direcția unui colț și ne așezăm la o masă joasă. Se pare că de abia o întâlnise pe Caro și că venise aici neînsoțit. Mă rog, venise cu un prieten pe nume Richard.

— Care vorbește cu doamna aceea încântătoare de acolo.

Mark arată către o femeie care, în mod evident, e o escortă.

Aceasta poartă cizme din latex lungi până la genunchi și are privirea plictisită și distrasă. Richard nu pare să fie prea deranjat de lipsa stimulului conversațional, vorbind el pentru amândoi.

— Oau, OK! Interesant! Nu mă așteptam la asta. Oau!

Mark rânjește și aprobă din cap, iar eu ratez complet să-mi controlez râsul zgomotos cu gura până la urechi. Râde și el.

— Eu și cu Richard suntem foarte apropiați, intonează el cu o solemnitate glumeață. A sosit pentru o zi de la o bancă elvețiană. Practic, sunt garda lui personală. Sau poate că sunt îngrijitorul lui. Cine știe? Trebuie doar să-l duc unde vrea el să meargă. Ceea ce, aparent, este... acolo. Ce fel de documentare faci?

— Pe moment, nu fac foarte multe. Însă, de-abia m-am apucat. Am făcut un scurtmetraj despre pescarii norvegieni. Un soi de omagiu adus lui Melville, ca o combinație între *Eroii locali* și *Bătrânul și marea*, știi?

Verific dacă îl plictisesc. Zâmbește și mă aprobă cerându-mi să continui.

Vorbim două ore întregi, consumând două sticle de Krug împreună, pe care presupun că el o să le plătească, ținând cont că nota de plată ar fi echivalentul unei chirii pe o lună la apartamentul meu. Conversația și șampania au curs lejer. În momentele când zâmbea, coapsele mi se încordau involuntar.

În final, vraja se rupe când prietenul lui Mark îi surprinde privirea de dincolo de sală și face semne că el și prietena lui sunt gata să plece. Îmi imaginez că, după lungi dezbateri, au ajuns la un soi de înțelegere.

— Mi-e teamă că, pe fundalul ăsta magic, va trebui să plec, spune Mark ridicându-se în picioare în silă.

— Trebuie să-l conduci înapoi? trag eu de timp. Nu vreau să-i cer numărul; vreau să mi-l ceară el mie.

— Dumnezeule, nu, asta ar fi chiar... nu, mulțumesc Domnului. Îi bag într-un taxi și mi-am terminat treaba. Tu?

— Locuința lui Caro e chiar după colț. Probabil că o să dorm pe canapeaua ei în seara asta. Am mai făcut-o și înainte și, cu toată sinceritatea, canapeaua ei este mult mai confortabilă decât patul meu.

— Totuși, tu stai în partea de nord, nu? Adică, acolo unde locuiești de obicei.

Acum trage și el de timp. Peste umărul lui îl văd pe Richard zăbovind pasiv-agresiv pe lângă scări. Partenera lui probabil că a ajuns deja la nivelul străzii fiind plictisită de trecători.

— Da, în nord, Finsbury Park.

Nu sunt sigură unde duce conversația acum. Ne încurcăm în vorbe.

Aprobă din cap cu un aer decisiv. Luase o decizie.

— Super. OK, pe scurt, am un proiecter pe care l-am primit de Crăciun de la sora mea și mă distrez de minune cu el. I-am găsit o poziție de unde luminează un perete gol din apartamentul meu. E foarte tare. Dacă dorești? Am niște documentare. Lungmetraje. Intenționez să mă uit la un film de patru ore despre Nicolae Ceaușescu.

Îl privesc și mă întreb dacă glumește. Ceaușescu? Chiar nu pot să-mi dau seama. Aceasta ar putea fi cea mai ciudat de neașteptată invitație pe care am primit-o vreodată. Îmi dau seama că nu i-am răspuns. Cu toate acestea, el continuă să vorbească, nelăsând nicio pauză încă în conversație.

— Fostul dictator al României? A cântat Internaționala la propria execuție. E prea deprimant? Probabil. Ți-ar plăcea? E destul de sexy, nu-i așa? Avea propriul lui autobuz de turnee. Ei bine, un Ceaușescu-buz.

Se oprește pentru o secundă. El e perfect.

— Uimitor. Asta a fost uimitor. De fapt, chiar mi-ar plăcea asta. Trece-mă pe listă.

Scot o carte de vizită nou-nouță din poșeta mea mică și i-o înmânez. E a treia oară când fac asta de când le-am ridicat de la papetărie după ce am absolvit luna trecută. Gestul pare însă natural. Fred Davey are una, Caro are una, iar acum, Mark Roberts are una.

— Sunt liberă săptămâna viitoare. Haide să vedem atunci documentarul de patru ore despre Ceaușescu.

Îi spun asta și dispar în interiorul de la Annabel's.

Am nevoie de tot autocontrolul meu ca să nu privesc peste umăr înainte să fac colțul.

MIERCURI, 20**IULIE** Interviul

numărul unu

Mark mă sună de la serviciu la 7:23 a.m. Ceva nu este în ordine. Are o voce panicată. Încearcă să o înăbușe, dar o pot auzi.

Mă îndrept pe scaun. N-am auzit niciodată înainte nici măcar o suspiciune în tonalitatea vocii lui. Mă ia ușor cu tremurături, în ciuda căldurii din cameră.

— Erin, ascultă-mă, sunt la toaletă. Mi-au luat BlackBerry-ul meu și trebuie să părăsesc clădirea chiar acum. În afara sălii de baie mă așteaptă doi angajați de la securitate ca să mă scoată afară de aici.

Mai mult murmură cuvintele, însă se ține tare.

— Ce se întâmplă? îl întreb în timp ce mintea-mi este inundată de viziuni galopante ale unor atacuri teroriste și imagini tremurânde făcute cu telefonul mobil.

Dar nu este vorba de așa ceva. Știu că nu este asta. Deja recunosc scheletul acestei povești. Am auzit-o de la destui oameni până acum. Povestea e înfiorător de sterilă. Mark a fost „concediat”.

— Lawrence m-a chemat în biroul lui la ora șapte. Mi-a spus că a auzit prin rețeaua de zvonistică faptul că îmi caut alt loc de muncă și că el crede că e mai bine pentru toți cei implicați dacă plec de azi. E bucuros să-mi ofere referințe, dar biroul meu a fost eliberat deja și trebuie să-i înmânez telefonul de serviciu înainte să părăsesc clădirea.

Pentru o secundă se instaurează liniștea.

— Nu a precizat cine i-a spus.

Liniște din nou.

— Dar e în ordine, Erin. Sunt bine. Te pun să te duci direct la o întâlnire cu cei de la resurse umane după ce te concediază. Te conduc afară din cameră și apoi direct într-o alta cu un reprezentant de la resurse umane în ea! Își acoperă spatele, în pana mea! Ce grămadă de căcat! Reprezentantul mă întreabă dacă am fost fericit aici, și trebuie să spun că da, a fost fantastic și că toate, în cele din urmă, au fost spre bine. Lawrence mi-a făcut o favoare. M-a eliberat pentru următoarea provocare, bla bla bla.

Mark râde. Îmi poate simți îngrijorarea prin telefon.

— Cu toate acestea, e în regulă, Erin. O să fiu bine. Țiți promit. Ascultă, trebuie

să merg cu tipii ăștia acum, dar o să fiu acasă într-o oră sau așa ceva.
Totuși, eu nu sunt acasă.

Momentan sunt la închisoarea Holloway, gata să fac primul meu interviu față în față. Oare e posibil să fi uitat? Sunt în camera de așteptare a unei închisori. La dracu! *Te rog să nu ai nevoie de mine acolo acum, Mark. Te rog să fii OK.*

Însă dacă are nevoie de mine, voi merge.

Of, băga-mi-aș picioarele! Aceste două nevoi constant agățătoare: propria ta viață și „să fii acolo”. Relația ta sau viața ta. Nu contează cât de mult te străduiești, nu le poți avea pe amândouă.

— Să vin acasă? îl întreb.

Liniște.

— Nu, e în regulă, spune el într-un final. Trebuie să dau o tonă de telefoane și să gălesc ceva. Trebuie să obțin ceva de lucru în alt loc înainte ca situația asta să devină prea presantă. Rafie și Andrew trebuiau să-mi dea răspunsuri ieri.

Aud un ciocănit în ușă prin telefon.

— Futu-i! O secundă, amice! Hristoase! Mă piș! strigă el. Trebuie să plec, scumpo, a expirat timpul. Sună-mă după interviu. Te iubesc.

— Te iubesc și eu, spun și-i trimit o sărutare zgomotoasă, însă a închis deja.

Se lasă liniște și mă trezesc din nou în camera de așteptare tăcută. Gardianul are ochii închiși la culoare, blânzi, dar hotărâți. Îmi aruncă o privire și se încruntă.

— N-am vrut să menționez asta, dar n-ai voie să folosești telefonul aici, murmură el, jenat să interpreteze rolul de supraveghetor pe holul unei școli. Însă, până la urmă e slujba lui și o face bine.

Îmi setez telefonul pe modul avion și-l las pe masă în fața mea. Tot mai multă liniște. Mă holbez la scaunul gol de partea cealaltă a mesei, pe care se va așeza interviuatul.

Simt un frison scurt de libertate. Nu sunt în sala aceea de toaletă cu Mark. Întreaga lume încă îmi este accesibilă și deschisă. Nu e problema mea.

Imediat, urmează sentimentul de vinovăție. Ce lucru îngrozitor să gândești. Bineînțeles că este problema mea. Este problema *noastră*. Ne căsătorim în vreo două luni. Însă nu pot să fac ca acel sentiment să rămână lipit de mine. Nu simt problemele lui Mark ca pe ale mele. Ce înseamnă asta? Nu simt că s-a întâmplat ceva devastator. Mă simt liberă și ușurată.

O să fie în ordine, mă asigur pe mine însămi. Poate că de asta nu simt nimic. Pentru că totul va fi în ordine până mâine. O să ajung devreme acasă. O să-i gătesc cina. O să deschid o sticlă de vin. Vom bea vin și va fi bine.

Bâzâitul brusc al ușilor electrice mă aduce dintr-odată înapoi în prezent. Urmează sunetul redus al zăvoarelor ușilor glisante. Îmi îndrept carnetul de note și-mi realinez pixurile. Gardianul îmi surprinde privirea.

— În orice moment te-ai simți inconfortabil, fă-mi un semn și vom pune punct, spune el. O să stau în cameră, sunt sigur că ți-au spus.

— Da, îți mulțumesc, Amal.

Îi arunc cel mai profesionist zâmbet al meu și apăs butonul de înregistrare al camerei cu lentilele orientate către ușă.

Amal apasă pe butonul de deblocare a ușii. Bâzâitul este asurzitor. Începem. Interviu numărul unu.

Ușa scoate zgomote ca de tunete din nou și văd prin geamul cu inserții de ochiuri de sârmă o față scundă cu părul drep. Ochii ei mă privesc sfredelindu-mă, înainte să se uite în altă parte.

Mă ridic în picioare înainte ca impulsul de a o face să ajungă în zona din creierul meu care ia decizia aceasta. Bâzâitul care inundă încăperea pare un tuncet. Apoi se aude zângănitul zăvoarelor, magneții care le declanșează.

Interviewata numărul unu are un metru șaiszeci și pășește în cameră. Holli Byford are douăzeci și trei de ani și este dureros de slabă. Părul ei lung este adunat într-un coc dezordonat în vârful capului. Treningul albastru al închisorii atârână destrăbălat și greoi pe corpul ei firav. Are pomeții ascuțiți. Arată ca un copil. Se spune că știi când îmbătrânești cu adevărat atunci când toți cei din jurul tău încep să arate imposibil de tineri. Eu am de abia treizeci de ani, iar Holli Byford arată de aproximativ șaisprezece ani pentru mine.

Ușa se închide în urma ei bâzâind. Amal tușește ostentativ. Mă bucur că Amal rămâne cu noi. Am primit un telefon ieri de la închisoare; deși Holli face progrese, cei de la pușcărie nu sunt în întregime de acord să o lase încă nesupravegheată. Holli continuă să stea locului, în largul ei, la jumătatea camerei. Ochii ei privesc cu un aer jucăuș și leneș mobilierul și camera de filmat, iar pe mine mă ocolesc. Încă nu e conștientă de prezența mea. Apoi, privirea ei dă de fața mea. Trupul mi se încordează și-mi împreunez brațele. Căutătura ei e apăsătoare. Mă lovește. Privirea ei e dură și o face să pară mai reală decât alura ei dezordonată.

— Deci tu ești Erin? întrebă ea.

Aprob din cap.

— Mă bucur să te întâlnesc în sfârșit în carne și oase, Holli, îi răspund.

În ultimele trei luni conversațiile noastre telefonice au fost scurte, iar în acestea a fost vorba în principal despre mine care explicam proiectul și tăceri ocazionale condimentate de aprobările și negările ei monosilabice și distrase. Însă acum, că o pot vedea, înțeleg că acele momente de tăcere, ce sunau goale la telefon, erau de fapt pline de ceva. Doar că înainte nu puteam vedea cu ce anume erau pline.

— Vrei să iei loc? o întreb.

— Nu chiar.

Își menține locul lângă ușă.

E distantă.

— Te rog, ia loc, Holli, sau o să te ducem înapoi în celula ta, spune Amal fulgerând liniștea apăsătoare.

Trage încet scaunul de vizavi de mine și se așază sfioasă, punându-și mâinile în poală. Privește în sus spre fereastra înghețată aflată la înălțime în camera de așteptare. Îi arunc o privire scurtă lui Amal care mă asigură din cap. *Dă-i drumul.*

— Așadar, Holli, o să încep cu întrebările, așa cum am discutat la telefon. Nu-ți face griji în privința camerei, vorbește pur și simplu cu mine așa cum ai face-o în mod normal.

Nu mă privește deloc, ochii ei zăbovind în continuare asupra pătratului de lumină de deasupra. Mă întreb dacă se gândește la lumea de afară, la cer, la vânt. Brusc, mi-l imaginez pe Mark în taxi în drumul lui spre casă, cu o cutie cu bunurile lui în poală, prins în capcană în propria-i tărașenie. Oare la ce se gândește acum, în timp ce parcurge orașul neavând nicio destinație? Acum privesc și eu spre luminator. Deasupra noastră doi pescăruși coboară în picaj pe fundalul cerului albastru. Inspir adânc aerul oxigenat al închisorii și-mi las privirea să cadă înapoi pe notițele mele. Trebuie să rămân concentrată. Îl împing înapoi pe Mark în spatele gândurilor mele și privesc în sus spre fața ascuțită a lui Holli.

— OK, Holli? E limpede?

Își lasă privirea să cadă înapoi peste mine.

— Ce? mă întreabă ea de parcă vorbisem prostii.

OK. Trebuie să aduc conversația înapoi pe lungimea de undă potrivită. Trec la planul B. Nu vreau decât să termin odată treaba aceasta.

— Holli, poți să-mi spui numele, vârsta, durata sentinței și pentru ce ai fost condamnată, te rog?

Indicațiile sunt directe și simple. Tonul vocii mele l-a adoptat pe cel al lui Amal. Nu avem timp pentru jocul ăsta, indiferent care o fi el.

Se îndreaptă ușor în scaun. De bine, de rău, înțelege tipul ăsta de dinamică.

— Holli Byford, douăzeci și trei de ani, cinci ani pentru incendiere în timpul revoltelor din Londra.

A fost una dintre miile de arestați în timpul celor cinci zile de revoltă ce au cuprins Londra în luna august din 2011. Revoltele au început când un protest calm ținut cu ocazia împușcării ilegale a lui Mark Duggan a escaladat rapid în ceva în întregime diferit. Oportuniștii, alimentați de un sentiment de îndreptățire, au profitat imediat de masacru, iar cartierul Tottenham a descins în haos. Polițiștii au fost atacați, magazinele incendiate, proprietățile distruse, iar centrele comerciale au fost jefuite. Haosul a cuprins Londra de-a lungul următoarelor câteva zile și nopți. Insurgenții și prădătorii, realizând că sunt cu un pas în fața poliției, au început să-și coordoneze atacurile pe platformele de social media. Prădătorii s-au adunat, s-au unit și au spart magazine, apoi au postat online instantanee trofeu cu prăzilor lor. Magazine închise, oameni care nu se băgau, fiind înspăimântați să nu fie atacați sau chiar și mai rău.

Îmi amintesc cum în acea perioadă urmăream materiale video granulare, filmate cu telefonul, în care vedeam oameni pătrunzând cu forța în magazinul JD Sports, disperati să ia pantofi sau șosete sport.

Nu mă înțelegeți greșit; nu bagatelizez ce s-a întâmplat. Oamenii se pot simți batjocoriți dacă nu au acces la unele lucruri. Oamenii pot fi aduși la limita răbdării. Asta până când ei vor reacționa.

În timpul acelor cinci zile din august 2011, Londra era un oraș aflat în cădere liberă.

Din cele 4 600 de persoane arestate în acele zile, un număr record de 2 250 au ajuns să fie judecate. Sentințele erau date rapid și erau dure. Autoritățile s-au temut că dacă nu făceau un exemplu din cazul tinerilor implicați, atunci avea să se instaureze un precedent periculos. Jumătate dintre cei acuzați, judecați și încarcerați aveau vârsta sub douăzeci și unu de ani. Holli era unul dintre ei.

Holli stă vizavi de mine la masă, privind încă o dată spre fereastra de deasupra.

— Ce ai făcut în timpul revoltelor, Holli? Povestește-ne noaptea aceea, așa cum ți-o amintești.

Holli își înăbușă un hohot de râs, privește spre Amal căutând un aliat, după care își îndreaptă încet fața împietrită spre mine din nou.

— *Așa cum îmi amintesc* - spune ea cu un zâmbet afectat - era weekendul în care l-au împușcat pe Mark Duggan. M-am uitat pe Facebook și toată lumea făcea chestia asta nebunească - oamenii au intrat prin efracție în complexul ăsta comercial de unde au luat tot felul de chestii, cum ar fi haine și altele, iar poliției nici că-i păsa și nici nu avea să intervină să pună mâna pe careva.

Își aranjează ușor cocul dezordonat, strângând nodul.

— Fratele prietenului meu a spus că ne va duce cu mașina până acolo ca să luăm și noi niște lucruri, apoi s-a îngrijorat că i-ar putea fi văzute plăcuțele de înmatriculare, așa că nu ne-a mai dus.

Face o pauză și privește din nou spre Amal, care privește în gol în fața lui. E liberă să spună ce vrea.

— Oricum, duminică toate au devenit cât se poate de reale peste tot. Am primit un mesaj de la prietenul meu Ash în care îmi zicea că e gata să meargă împreună cu mai mulți la Whitgift Centre, principalul centru comercial din Croydon. Ash mi-a zis că trebuie să purtăm hanorace cu glugă, să ne acoperim fețele, ca să nu fim identificați prin sistemul video de supraveghere CCTV. Așa că ne ducem acolo, iar acolo e o mulțime de oameni ca noi.

Pe jos sunt numai cioburi și toată lumea se vânzolește pe acolo. Așa că Ash începe să distrugă ușile electrice de la Whitgift. Alarma se declanșează, așa că îi dăm cu toții o mână de ajutor, gândindu-ne că nu o să mai dureze mult până când o să apară poliția. Dar nu intră nimeni înăuntru, ci doar stăm acolo. Apoi, un individ oarecare care aleargă pe lângă noi pur și simplu își face loc direct prin

mulțime și zice ceva de genul: Ce pula mea așteptați, paiatelor?! și intră direct înăuntru. Dup-ai-a intrăm și noi. Pun mâna pe niște haine și pe alte chestii drăguțe. Asta te interesează? întrebă ea oprindu-se brusc și holbându-se cu duritate la mine, din nou, cu ochiul ei mort.

— Da, Holli, asta este exact ce ne interesează. Continuă, te rog, îmi spun, aprobând din cap și încercând să rămân impasibilă; nu vreau să deraiem de la discuție.

Zâmbește din nou afectat și se foiește în scaun, după care continuă.

— După aceea ni se face foame și o luăm la pas înapoi pe strada principală. Oamenii aruncă tot felul de lucruri - distribuitoare din alea de ziare, cărămizi, cocteiluri Molotov. Blochează strada cu pubelele alea mari. Oricum, Ash se alătură și el distracției și apoi, când vedem garda, o luăm la fugă, eu cu Ash și cu tovarășul lui, înapoi spre stația de autobuz. Pe acolo prin jur e liniște, nici urmă de poliție. Apoi un autobuz d-ăla cu etaj, cu farurile aprinse și câțiva oameni aflați încă înăuntru oprește chiar în mijlocul drumului. Vrem să ne băgăm și noi la adăpost și încercăm să ne urcăm, dar șoferul nu vrea să deschidă ușile, mai mult se pierde, în pula mea, cu totul și începe să urle și să gesticuleze cu brațele. Numai că cineva deschide ușa din spate și oamenii din autobuz se scurg afară pentru că se tem că o să-i asaltăm sau ceva de genul ăsta. Acum, că ușa e deschisă, șoferul se cacă pe el, i-a dispărut curajul. Apoi o ia la goană și el și, uite-așa, avem la dispoziție autobuzul numai pentru noi.

Se lasă pe spate în scaunul ei, satisfăcută, cu ochii îndreptați din nou spre geam.

— A fost mișto. Ne-am dus în partea de sus și ne-am întins pe scaunele din spate și am mâncat niște pui. Am și băut ceva. Atunci ne-au surprins fețele pe camere, adaugă ea meditativ. În orice caz, am turnat niște Jack Daniels pe locurile din spate și le-am aprins cu unul din ziarele alea gratuite, asta așa, în glumă. Ash râdea, nu credea că o s-o fac, și întreaga parte din spate a autobuzului e cuprinsă de flăcări. Așa că râdem cu toții și aruncăm și mai multe ziare în foc, pentru că oricum arată totul ca dracu' în jur. Focul arde cu văpaie fierbinte și începe să pută, așa că ieșim afară ca să privim. Acum ambele niveluri ale autobuzului sunt în flăcări, iar Ash spune tuturor că eu am făcut-o. Oamenii aflați în trecere bat palma cu mine, totul e ca la balamuc. Fac câteva fotografii tari cu telefonul meu.

Holli face o pauză.

— Nu mă privi așa, mârâie ea la mine. Nu sunt complet retardată. Nu am postat fotografiile online și n-am făcut nimic altceva de genul ăsta.

— Holli, cum ai fost prinsă? o întreb pe un ton neutru.

Își ia privirea de la mine, abandonând atitudinea provocatoare.

— Se pare că am fost surprinsă în înregistrarea video de pe telefonul mobil al cuiva, privind alături de ceilalți autobuzul în flăcări. Și Ash a fost înregistrat spunând că eu am făcut-o. A doua zi, pe prima pagină a ziarului local a apărut o

fotografie cu mine privind cum arde autobuzul. Au folosit fotografia în sala de judecată. În plus, au pus mâna și pe înregistrarea cu noi în autobuz.

Am vizionat materialul video cu autobuzul în flăcări. Holli avea ochii strălucitori ca un copil care urmărește un foc de artificii și părea bucuroasă și plină de viață. Lângă ea se afla Ash, protectorul ei, un perete de mușchi amenințător îmbrăcat în echipament sportiv. Pot să zic că e tulburător să privești excitarea și mândria, precum și să asculți hohotele de râs. Te ia cu fiori, ținând cont de comportamentul ei de acum, să știi de ce anume are nevoie ca să fie toată un zâmbet.

— Holli, ești încântată că o să mergi în curând acasă? Nu mă aștept deloc la un răspuns onest, însă trebuie să o întreb.

Îi mai aruncă o privire lui Amal și face o pauză.

— Da, o să fie bine. Mi-e dor de gașca mea. Vreau să mă îmbrac cu niște haine normale, spune și își ridică puloverul lălău. Vreau să bag niște mâncare ca lumea în mine. Țștia de aici practic mă înfometează cu mâncarea lor cu gust respingător.

— Holli, odată ieșită afară, crezi că ai mai face din nou același lucru? o întreb, gândindu-mă că merită să încerc să pun întrebarea asta.

În sfârșit, zâmbește. Se îndreaptă în scaun.

— Clar că nu. Nu o să mai fac nimic asemănător, continuă ea zâmbind afectat din nou.

Nici măcar nu se chinuie să mintă ca lumea. Se vede pe ea că intenționează să facă ceva asemănător din nou. Conversația începe să mă facă să mă simt inconfortabil. Pentru prima dată, mă întreb dacă Holli nu are cumva probleme mentale. Vreau ca interviul să se termine acum.

— Și care sunt planurile tale pentru viitor?

Comportamentul i se schimbă instantaneu; fața, postura, toate i se schimbă. Cumva, pare din nou mică și vulnerabilă. Brusc, tonul vocii ei este normal ca acela al unei femei normale în vârstă de douăzeci și trei de ani. Politicos, deschis, prietenos. Schimbarea este profund tulburătoare. Nu am nicio îndoială că asta e fața pe care o vor vedea cei din comisia de eliberare temporară din închisoare.

— Ei bine, am vorbit cu comisia de filantropie a închisorii despre încercarea mea de a-mi ispăși mai repede sentința. Vreau să mă revanșez în fața comunității și să dovedesc că pot fi din nou o persoană de încredere. O să mă ajute ei să obțin o slujbă și să lucrez cu ofițerul meu supraveghetor ca să mă îndrept, îmi spune ea dulce și luminoasă.

— Dar *tu* ce vrei, Holli? o presez. Pentru viitor? Ce vrei să faci cu viața ta odată ce ieși de aici?

Încerc să-mi păstrez tonul monoton, însă pot să-mi simt savoarea propriilor cuvinte.

Zâmbește din nou, inocentă. Reușește să mă enerveze și se bucură de asta.

— Asta e confidențial. Vreau mai întâi să ies de aici. Apoi, nu știi. Va trebui să aștepti și să vezi, nu-i așa? Dar așteaptă-te... la lucruri mărețe, Erin. Lucruri mărețe, adaugă ea în timp ce zâmbetul ei afectat și enervant îi revine pe figură.

Privesc spre Amal care mă privește înapoi.

Aceasta este forma în întregime terifiantă a lucrurilor.

— Îți mulțumesc, Holli. A fost un început fantastic, dar o să ne oprim aici, îi spun și opresc camera video.

VINERI, 29

IULIE Renunțând

la mine

Organizăm o cină. Știu că probabil nu este cea mai bună perioadă pentru asta, ținând cont de tot ce se întâmplă acum, însă nunta se apropie cu repeziciune. Mai sunt cinci săptămâni și trebuie să cer cuiva o favoare foarte importantă.

Oaspeții vor fi aici într-o oră. Nu m-am schimbat și nici nu m-am spălat încă, ce să mai zic de gătit. Facem o friptură. Nu știu de ce. Presupun că o fac pentru că se face rapid și e ceva ce pot să gătesc împreună cu Mark. El se ocupă de carne, iar eu de garnitură. Mark se bucură de activitatea aceasta a noastră pe care o privește ca pe o metaforă a relației noastre - chestie pe care am spus-o mai devreme. Un moment rar de frivolitate. Cu toate acestea, gluma a dispărut rapid în neant, iar acum stau singură în bucătăria noastră ultramodernă, holbându-mă la o găină cărnoasă rece și un morman de legume.

Mark nu e în apele lui, și, prin urmare, de aici rezultă și întârzierea mea. L-am trimis la plimbare ca să mă pregătesc. A trecut puțin peste o săptămână de când a fost concediat și de atunci bate pasul înainte și înapoi - în camera de zi, în dormitor, în baie, cu picioarele goale, în timp ce zbiară în telefon la oameni din New York, Germania, Copenhaga, China. Avem nevoie de o noapte de destindere. Eu am nevoie de o noapte de destindere.

I-am invitat pe Fred Davey și pe nevasta lui, Nancy, la cină în seara aceasta. De fapt, cina asta a fost plănuțită încă de acum câteva luni. Ei sunt practic parte din familie. Fred întotdeauna a fost alături de mine cu sfaturi, încă de când l-am întâlnit la primul meu job, ca asistent la un documentar făcut de el pentru White Cube. Chiar nu cred că documentarul meu va intra în producție dacă nu ar fi făcut mai multe ședințe ad-hoc cu mine și nu ar fi scris atât de multe scrisori cu antet BAFTA. Iar Nancy cea încântătoare, una dintre cele mai calde și amabile femei pe care le-am cunoscut, nu ratează nicio aniversare și nicio lansare sau vreo adunare de prieteni. Familia mea surogat, micuța mea structură provizorie de sprijin.

Mark încă nu și-a făcut apariția în bucătărie, așa că încep să mă ocup singură de mâncare. Mark e la telefon deja de jumătate de oră, încercând să urmărească o altă pistă în privința unui job nou. Se pare că antenele lui pe care le-a menționat în dimineața aniversării noastre nu au dus la nimic și că „prietenu” lui din New York este cel care l-a debarcat pe Mark, și în cele din urmă pe noi, în necazul acesta.

Până când să ajung acasă în ziua în care și-a pierdut jobul, Mark și-a dat seama că Andrew din New York fusese responsabil pentru toate. Andrew a sunat la biroul lui Mark și, cumva, a confundat vocea lui Greg cu cea a lui Mark - n-am

idee cum s-a întâmplat asta, deoarece Greg e din Glasgow. Oricum, Andrew l-a confundat pe Greg cu Mark și i-a spus că cineva de la biroul din New York urma să-l sune mai târziu în ziua aceea cu o potențială ofertă pentru un nou job.

Greg, ca un ciudat ce este, strălucind de încântare, fără îndoială, s-a dus direct la șeful lor și l-a informat respectuos de conversația telefonică.

Lui Andrew din New York nu i-a picat prea bine că a fost implicat în prostia asta, așa că i s-a acrit de oferta pentru Mark. A făcut apoi o mulțime de manevre doar pentru a nu-și cere scuze pentru greșeala pe care tocmai el o făcuse. Pe de altă parte însă, să-ți ceri scuze în lumea bancară e un semn de slăbiciune. Iar slăbiciunea nu inspiră încredere și, după cum știm cu toții, piața financiară este construită pe încredere. Pe piața financiară, dacă ești agresiv, câștigi, iar dacă te codești, pierzi. Prin urmare, Mark, acum șomer, stă pe jumătate îmbrăcat în camera de zi și urlă la telefonul din casă.

Îmi spune că nu e totul pierdut. A vorbit cu Rafie și cu încă vreo doi alți prieteni despre joburi și a aflat că sunt cel puțin trei posibilități care plutesc în aer, dacă nu chiar mai multe. Trebuie doar să reziste câteva săptămâni. El însuși nu poate să facă nimic altceva în acest moment. Chiar dacă primește o ofertă, nu poate începe decât după perioada de concediu impusă între joburi, ceea ce înseamnă până pe la mijlocul lui septembrie. Acum are parte de o vacanță obligatorie. În orice alt moment al vieții mele m-aș bucura din tot sufletul pentru situația asta, însă acum că filmările chiar au început, urmează să fiu copleșită de treabă până la nuntă. Nu e momentul potrivit.

Apare parcă fix la țanc, spălat și schimbat, în bucătărie. Îmi zâmbește; arată uimitor. Îmbrăcat cu o cămașă albă și proaspăt parfumat, îmi ia mâna și mă învârte. Străbatem bucătăria dansând în tăcere, apoi, ținându-mă la distanță de un braț, îmi spune:

— Preiau eu de aici. Du-te sus și fă-te și mai frumoasă. Te provoc!

Apucă un prosopel de bucătărie și mă cravașează chicotind și gonindu-mă din încăpere.

Unii ar putea considera schimbarea aceasta iritantă, însă mie îmi place asta la Mark, că se poate schimba într-o clipă, că se poate compartimenta. Își controlează emoțiile. Știe că am nevoie de el diseară, așa că-mi arată că e prezent.

La etaj, sufăr cumplit în privința hainelor cu care să mă îmbrac. Vreau să arăt de parcă m-am strofocat, însă lejer, fără prea mare efort.

În seara aceasta o să-i cer lui Fred să fie cel care mă conduce la altar. E o situație delicată deoarece Fred nu-mi este rudă. El este persoana cea mai apropiată de ideea de tată dintre cele pe care le am. Îl respect. Îmi pasă de el și mă flatez știind că și lui îi pasă de mine. Așa sper, cel puțin. În orice caz, îmi displace să vorbesc despre familia mea. Simt că oamenii pun prea mult accent pe locul de unde provenim în loc să-i intereseze mai mult direcția spre care ne îndreptăm, însă n-ai

ce să faci... Presupun că trebuie să vă povestesc despre familia mea ca să înțelegeți.

Mama mea era tânără, frumoasă și inteligentă. Muncea din greu, a condus o companie, iar eu am iubit-o atât de mult, încât mă doare să mă gândesc la ea. Așa că nu o fac. A murit. Mașina ei a ieșit de pe șosea și s-a răsturnat pe o linie de cale ferată într-o noapte, acum douăzeci de ani. Tatăl meu m-a sunat la internat a doua zi și mi-a dat vestea. A venit să mă ia în aceeași seară. Am primit liber o săptămână de la școală. A urmat înmormântarea. După aceea, tatăl meu a primit o slujbă în Arabia Saudită. Îl vedeam în vacanțele școlare când mă duceam la el. La șaisprezece ani am încetat să mă mai duc, alegând să-mi petrec vacanțele pe la prieteni acasă. Tatăl meu s-a recăsătorit, iar acum, împreună cu nevastă-sa, au doi copii. Chloe are șaisprezece ani, iar Paul are zece ani. Tata nu poate să ajungă la nunta mea. Și ca să fiu sinceră, mă bucur. Nu face prea multe zilele astea. L-am vizitat acum vreo doi ani și am dormit într-o cameră de oaspeți goală. Știu că o vede pe mama mea când mă privește, deoarece asta este tot ceea ce văd la el când îl privesc. Oricum, nu ai ce face. E tot ce o să povestesc pe acest subiect.

Când în sfârșit am coborât jos, aerul este plin de miresele ametoitoare ale cinei. Masa a fost pregătită. Cele mai bune farfurii, cele mai bune pahare, șampanie, și în plus, cine știe de pe unde, Mark a reușit să scoată la iveală niște șervețele din pânză. Dumnezeuule, nici măcar nu știam că avem șervețele. Îmi zâmbeste când intru, ochii lui căprui profunzi îmi creionează conturul trupului meu prin rochie. Am ales să port o rochie minimalistă din catifea de culoare neagră, iar părul mi l-am aranjat într-o coafură lejeră pe spate ca să dezvălui cerceii lungi de aur pe care Mark mi i-a cumpărat de ziua mea.

— Arăți superb, spune, privindu-mă din cap până în picioare în timp ce aprinde ultima lumânare.

Îl privesc în tăcere. Sunt agitată. El stă acolo, atrăgător, cu pieptul lui puternic. Îmi simte îngrijorarea, așa că lasă la o parte ce face și se apropie de mine.

— O să fie în regulă, îmi șoptește în ureche, ținându-mă lipită de el. E minunat că îi ceri asta. O să fie bine.

— Dar dacă întreabă despre ei?

Privesc în sus spre el. Nu pot să vorbesc despre asta din nou. Nu vreau să mă gândesc la ea.

— El te cunoaște. Va ști că există motive să îi ceri asta. Și dacă întreabă, o să rezolvăm situația împreună. Bine?

Se trage înapoi și privirile ni se intersectează. Aprob din cap neîncrezătoare.

— Bine, șoptesc.

— Ai încredere în mine? mă întreabă.

Zâmbesc.

— Implicit, spun.

Zâmbește.

— Bine! Atunci, hai să ne distrăm de minune la cina aceasta. Și chiar atunci se aude soneria de la ușă zbârnâind.

MIERCURI, 3

AUGUST **Rochia de****mireasă**

O irlandeză prietenoasă stă aplecată la nivelul genunchilor mei și-mi coase pliurile de la baza rochiei mele de mireasă. Pe femeie o cheamă Mary. Observ întreaga scenă, absentă și nesigură în privința felului în care mă simt, stând pe loc, îmbrăcată în mătase Crepe de Chine, o rochie delicată în stil edwardian. Caro, domnișoara mea de onoare, mă evaluează. Ea m-a ajutat să găsec rochia. Cunoaște câțiva designeri de haine care lucrează în lumea filmului. Designerii de haine au tendința de a avea o mulțime de țoale vintage în dotare; le cumpără la diverse licitații, copiază modelele pentru producție, iar apoi le vând online. Toate în condiții exemplare. Rochia asta e una dintre acestea. E perfectă.

Am venit la un atelier de croitorie situat la demisol pe Savile Row pentru a face câteva ajustări. Rochia nu are nevoie de mari modificări; se potrivește ca o mănușă.

Croitorul este cel la care obișnuia să apeleze tatăl lui Caro pe când trăia. Nu sunt sigură cum a murit, probabil că de un stop cardiac. Era bătrân. A făcut-o pe Caro târziu în viață; cred că ea l-a mai prins doar în perioadele când avea șaiszeci și șaptezeci de ani. Nu știu atât de multe despre el cu adevărat - doar frânturi de informații strecurate în conversații, care, însă, nu sunt îndestulătoare ca să-mi fac o idee. În casa lor, la toaleta de la parter, se află un cec înrămat, atârând pe un perete, în valoare de un milion de lire achitabili lui. Casa însăși, care i-a rămas doar ei, e situată în Hampstead și are cinci niveluri și o grădină în spate de mărimea pieței Russell Square. Tatăl ei fusese un milionar adevărat, un milionar de modă veche; cel puțin, asta am spicuit. În camera de zi se găsește o lucrare de Warhol, sprijinită parcă întâmplător de un perete.

Așadar, când Caro îmi oferă un sfat, am tendința să-l urmez, dacă mi-o permit. Ajustările pe care le fac rochiei nu mă costă nimic. Nu sunt sigură de ce, dar sunt sigură că-mi permit gratuități.

— Gata, scumpo, s-a rezolvat. Mary îndepărtează scamele de pe genunchii ei și se ridică în picioare.

Când ne aflăm înapoi în stradă, Caro se întoarce spre mine și-mi propune să luăm un prânz târziu.

Mor de foame. N-am mai mâncat de aseară. Urmând un impuls irațional și neobișnuit din partea mea, am decis să sar peste micul dejun din această dimineață,

nedorind să distorsionez măsurile rochiei. Știu, știu că o să mănânc în ziua nunții.
De fapt, de abia aștept să o fac - mâncarea pe care am ales-o arată

uimitor. Am rezervat-o și am plătit avansul. Degustarea meniului va avea loc săptămâna viitoare. Incredibil! Dumnezeu, mor de foame.

— Sună bine, spun și-mi verific ceasul.

Este ora 3 după-amiază. E mai târziu decât credeam, dar chiar trebuie să vorbesc cu ea. În mintea mea aud repetându-se continuu pașii lui Mark, pașii lui în picioarele goale. Trebuie să vorbesc despre slujba lui Mark. Nu vreau să o fac, dar trebuie. Trebuie să vorbesc cu cineva. Deși simt asta ca o trădare, și anume faptul că vorbesc despre relația noastră cu alți oameni. De obicei, se întâmplă invers, adică să discut cu Mark despre alte relații. Noi nu vorbim prea multe despre noi cu alții din afară. Noi formăm propria noastră unitate, impenetrabilă. Securizată. Suntem noi și apoi este restul lumii. Până acum așa a fost. Până să se întâmple asta.

Totuși, nu e vorba de Mark; nu el e problema. Pur și simplu nu știu ce să fac. Cum să repar ce se întâmplă. Caro, probabil că citește astea pe fața mea.

— Haide, să mergem la George, declară ea.

Da, la George. Va fi liniște la George la ora asta a zilei. Este vorba despre un restaurant superb, cu terasă cu baldachin și deschis doar pentru membri, amenajat departe de stradă, în adâncul zonei Mayfair. Galeria la care lucrează îi poate aranja lui Caro să intre oriunde vrea. Mă apucă de braț și mă ghidează în zona Mayfair.

— Ce se întâmplă? caută să afle îndată ce dispăre chelnerul care a pus pe masă două pahare înrouate cu apă și cuburi de gheață.

O fixez cu privirea în timp ce beau apa cu înghițituri mari și felia de lămâie îmi atinge insistent buza superioară.

— Nu are sens să-mi spui că nu se întâmplă ceva, rânjește Caro; nu ești deloc o mincinoasă bună, Erin. Și e evident că ești disperată să-mi spui. Așa că dă-i drumul, vorbește. Iși duce paharul la buze și soarbe în expectativă.

Am rămas fără apă. Gheața din paharul meu zornăie.

— Dacă e să avem această conversație, va trebui să o uiți după aceea. Promite-mi, îi cer și așez cu delicatețe paharul gol pe masă.

— Fir-ar al naibii, iubi. Sigur, promit, spune și se lasă pe spate în scaun, cu sprâncenele ridicate.

— E vorba de Mark. A fost concediat.

Vocea mea e ușor mai tăcută decât înainte; sunt conștientă de cei trei oameni de afaceri care stau trei mese mai încolo. Nu se știe niciodată.

— Ce? A fost pus pe liber?

Se apleacă în față, scăzându-și intensitatea tonului ca să se potrivească cu al meu. Ce pereche formăm și noi, fir-ar să fie!

— Nu, nu a fost pus pe liber. Iși încasează banii pe concediul impus obligatoriu, însă nu a beneficiat de vreun pachet financiar. Nu a primit nicio sumă forfetară. L-

au făcut să-și dea demisia la schimb pentru scrisori de referințe. Dacă ar fi spus că nu este de acord, pur și simplu l-ar fi dat afară, fără referințe. Aparent, asta este ce au vrut să facă până când șeful lui i-a convins pe toți să-i accepte demisia voluntară.

— La naiba, el este bine? Întrebă Caro, ridicând tonalitatea vocii cu o octavă.

Unul dintre oamenii de afaceri se întoarce pe loc în scaun ca să privească în direcția noastră, iar eu îi cer ei să-și păstreze tonul jos.

— E bine. Vreau să zic... *el nu e* bine, dar e bine. E complicat deoarece chiar îmi doresc să fiu alături de el, dar în același timp nu vreau... să-l castrez încercând de fapt să-l ajut, știi? E o situație delicată. Trebuie cumva să-l ridic de la pământ fără ca el să observe. Și nu mă înțelege greșit, nu o fac deoarece ar avea nevoie să-l susțin sau ceva de genul. O fac pentru că îl iubesc, Caro, știi? Vreau să fie fericit. Inșă el nu mă lasă să-l fac fericit. De parcă se gândește că îngrijorarea îl face să se concentreze sau așa ceva, de parcă ar urma să ajute să rezolve tot. Niciodată nu l-am văzut comportându-se așa, știi? Întotdeauna are un plan, numai că planul acesta de acum se destramă. Toată situația asta cu UE, cu căcatul de Brexit, cu prăbușirea lirei la un prag atât de jos cum nu s-a mai întâmplat, cu guvernul, cu noua prim ministă, cu ministrul de externe, în numele lui Dumnezeu. Cu Donald Trump! Totul se fute. E momentul cel mai nepotrivit pentru toate necazurile astea.

— Hmm. Caro dă din cap solidară.

— Și știi la fel de bine cum știe și el, continui, că ne distruge șansele de a obține altceva. Și nu doar asta, dar chiar dacă se uită cineva, o să fie greu să vândă ideea unui viitor angajator, și anume că și-a dat demisia din slujba lui înainte să obțină un alt job. El zice că se vor întreba de ce naiba a făcut asta. Aparent, arată ciudat. Ei bine, asta este ceea ce spune el. Inșă eu îi zic să spună pur și simplu că nu-i plăcea acolo. Sau să spună că voia o pauză de la lucrat înainte de a intra pe ultima sută de metri înainte de nuntă. Vreau să zic că nu-i o crimă să-ți iei niște timp liber. Pe de altă parte, înțeleg ce vrea să zică. Pare slab. În ochii lor, vreau să spun. Ca și cum nu e în stare să facă față presiunii și trebuie „să-și ia o pauză”. De parcă ar fi avut o cădere nervoasă sau așa ceva. Of! Dumnezeule, e atât de enervant. Serios, Caro, mă înnebunește. Nu pot rezolva situația asta. Orice sugerez se izbește de un zid. Nu știu ce să fac. Așa că doar stau cu el, ascult și aprob din cap.

Mă opresc din vorbit. Caro se foiește în scaun, privește afară la stradă și aprobă din cap cu înțelepciune înainte să răspundă.

— Nu știu ce să spun, scumpi, e al naibii de frustrant. Pe mine m-ar înnebuni. Totuși, Mark e un tip deștept, nu-i așa? Ei, haide, vreau să spun că poate face orice, nu-i așa? De ce nu-și ia pur și simplu altă slujbă? Ar putea lucra în orice domeniu, ținând cont de experiența lui. De ce nu caută pur și simplu altceva?

Răspunsul e simplu. E același răspuns pe care l-aș da dacă Caro mi-ar cere să-mi schimb cariera. Nu vreau să fac altceva. Și nici Mark nu vrea să facă altceva.

— Ar putea, clar. Însă, știi, sper că nu se va ajunge la asta. Încă așteptăm niște răspunsuri despre unele chestii. Doar că și nunta se apropie și e așa o senzație în aer de parcă s-a pus un pic pe liber în privința asta.

— S-a pus pe liber de la ce? De la planificarea nunții? Sau tu vorbești de fapt despre relația voastră?

— Planificare? Nu știi. Nu știu, Caro. Nu, nu de la relație. Nu.

Acum mi-e rău.

— Se poartă ca un ticălos? Tonul ei nu mai sună acum deloc specific ei, fiind extrem de serios. Nu pot să nu mă abțin să râd tare de tot.

Caro arată brusc îngrijorată; presupun că nu mă comport deloc specific mie acum. Probabil că arăt ca o nebună.

— Îmi pare rău! Nu, nu se comportă ca un ticălos, îi spun, privindu-i fața îngrijorată și fruntea încrêțită.

Brusc, îmi dau seama că nu are niciun rost conversația aceasta. Caro nu știe ce ar trebui să fac. Nu are nicio idee. Ea nici măcar nu știe atât de multe despre mine. Nu chiar. Vreau să spun că suntem prietene, dar nu ne *cunoaștem* cu adevărat. Nu o să găesc niciun răspuns aici. Trebuie să vorbesc cu Mark. Nu fac decât să încurc și mai mult lucrurile cu conversația asta. Ar trebui să vorbim despre flori și tort și weekenduri de burlăcițe. Așa că întrerup brusc discuția.

— Știi ce, cred că mi-e foame! Nu am luat micul dejun, mă confesez. Nu-i nimic nelalocul lui, cred că doar devin tensionată în privința nunții. Și îmi scade glicemia. Ceea ce am nevoie, ceea ce *cu adevărat* am nevoie, e un rulou Caesar și câteva chipsuri din alea subțiri ca paietele. Și vin.

Zâmbetul lui Caro revine instantaneu. Mi-am revenit la apele mele. Totul este în regulă, tot stresul uitat. Confesiunea ștearsă.

Tabla curățată complet. Am transformat un diamant². Și de asta, doamnelor și domnilor, ea este domnișoara de onoare.

S-a făcut după-amiaza târziu când în sfârșit mă despart de Caro, alăturându-mă navetiștilor din timpul orei de vârf, cher- cheliți și înceți, care coboară la metrou.

Pe drumul cu metroul spre casă mă gândesc la ce o să-i spun. Trebuie să vorbim cu cărțile pe masă. De fapt, să vorbim despre toate.

Sau poate că trebuie doar să ne-o tragem. Asta pare să ne reseteze întotdeauna. Au trecut deja patru zile de când am făcut-o ultima oară, ceea ce pentru noi e o perioadă lungă. Suntem un cuplu care și-o trage de obicei o dată pe zi. Știi, știi. Nu mă înțelegeți greșit; știu că nu e o cantitate obișnuită. Știi că după ce a trecut primul an, chestia asta devine ridicol de adictivă. Știi asta, deoarece înainte să-l cunosc pe Mark, sexul era un eveniment la care-mi cumpăram bilet o dată pe lună. Mult prea supraestimat și în cele din urmă dezamăgitor. Însă noi - Mark și cu

2 I ve turned a Caro (în orig.) - joc de cuvinte caro: diamant (n. tr.).

mine - n-am fost niciodată așa. Îl doresc. Îl doresc tot timpul. Mirosul lui, fața lui, ceafa lui, mâinile lui pe mine și între picioarele mele.

Pot să simt pe sub rochie, pe piele, frecușul moale al mătășii de culoarea caisei. Chiloți care se potrivesc. întotdeauna port lenjerie asortată, încă de când am început să mă întâlnesc cu Mark. Iubește mătasea. Îmi încrucișez picioarele încet, simțind atingerea pielii pe piele.

SÂMBĂȚĂ, 13

AUGUST Degustarea

mâncării

Prima chestie legată de nuntă pe care am făcut-o, după ce ne-am logodit, a fost să căutăm un local. Ne-am avântat cu capul înainte. Ne-am dus într-o grămadă de locuri: excentrice, austere, opulente, futuriste, telurice. Tot ce vreți. Am făcut un tur al tuturor localurilor. Însă odată ce am pășit în recepțiile lambrisate, de la Cafe Royal, a fost clar că era ceea ce ne doream. Orice ar fi însemnat *asta*.

Astăzi ne sunt prezentate trei opțiuni ale fiecărui fel ca să le degustăm într-un separeu, alături de vinuri și șampanie la alegere. Așteptam momentul ăsta de mult timp, dar acum, că se întâmplă, îmi pare că are puțin din aerul unei formalități. De asemenea, pare ciudat să sărbătorim când Mark trece prin toate alea. Însă nu putem să ne oprim din trăit.

În metrou, pe drum, Mark citește știri pe telefon. Încerc să fac la fel. În districtul Covent Garden se întoarce spre mine.

— Erin, ascultă. Știu că ești entuziasmată în privința chestiei ăsteia, dar am putea să decidem acum că vom alege cele mai ieftine opțiuni de mâncare și băutură? Sigur, o să le încercăm pe toate și o să fie o zi minunată, însă în ceea ce privește banii, la sfârșit hai să alegem ce e mai ieftin, bine? Vreau să spun că oricum e un restaurant de cinci stele, așa că totul va fi bun, nu-i așa? Putem să cădem de acord în privința asta? E în ordine?

Înțeleg ce zice. Bineînțeles, are dreptate. E o masă pentru optzeci de persoane, trebuie să fim precauți în privința asta. Și ca să fiu cinstită, vinul casei e al naibii de bun. Nu vom avea nevoie de nimic altceva.

— Bine, de acord. Totuși putem să o facem cum trebuie? Putem să ne facem de cap până la capăt? Vreau să încerc tot, toate chestiile. Vreau să zic, de ce nu, nu-i așa? Urmează să o facem o singură dată. O să încercăm din toate și apoi o să hotărâm la sfârșit. Bine?

— Bine! se relaxează el. Minunat. Mulțumesc.

Îi strâng mâna și mi-o strânge înapoi. Ceva se schimbă aproape imperceptibil în privirea lui.

— Erin. Ți mulțumesc că ești, știi tu... Am multe pe cap acum și știu că poate nu mă exprim în cel mai bun mod.

Ochii lui rătăcesc asupra călătorilor din jur. Aceștia, cu toții, sunt absorbiți de

telefoanele și ziarele lor. Se apleacă spre mine și continuă pe un ton mai liniștit:
— Am tendința să mă închid în mine când sunt stresat. Și, știi, de obicei nu mă stresez, așa că e greu să găsesc o ieșire din situația asta. Așa că, îți mulțumesc.

Îi strâng și mai tare mâna și-mi las capul pe umărul lui.

— Te iubesc, îi șoptesc. E în ordine.

Își schimbă ușor poziția, îndreptându-se de spate pe locul lui din metrou. Nu a terminat ce avea de spus. Mai este. Îmi ridic capul.

— Erin, îmi spune. Am făcut ceva săptămâna trecută.

Apoi se cufundă în tăcere. Îmi studiază fața. Mi se întoarce stomacul. Propozițiile de genul asta întotdeauna îmi dau fiori pe șira spinării. Cuvinte pregătitoare pentru ceva. Pentru vești mai nasoale ce stau să vină.

— Ce ai făcut? Îl întreb cu blândețe, deoarece nu vreau să-l sperii. Nu vreau să se închidă în sinea lui.

— Uite, îmi pare rău că nu ți-am zis mai înainte. Doar că am crezut că nu este momentul potrivit și pe urmă momentul potrivit nu mai sosea și apoi a devenit o chestiune și acum iată-ne în situația asta aici. Se oprește. Are ochi plini de remușcări.

— Am anulat luna noastră de miere.

— Ce ai făcut?!

— Nu toată perioada. Dar am anulat o săptămână din întregul perioadei. O să mergem doar două săptămâni în Bora Bora.

Îmi studiază fața. Așteaptă să vadă ce se va întâmpla în continuare.

Ne-a anulat luna de miere. Nu, nu a anulat-o; doar a făcut un nou aranjament, asta e tot. Dar fără să mă întrebe? Fără să zică nimic? Fără să se consulte cu viitoarea lui soție? A făcut-o în secret? Și acum, acum că am fost de acord să plătim mai puțin pe mâncare astăzi, a decis că e OK să-mi spună. Sigur că da. OK.

Mintea mea galopează în timp ce încerc să procesez înfor mația. Să aflu ce înseamnă aceasta. Însă nu-mi vine nimic în cap. E important? Poate că nu este. Nu pot să mă fac că-mi pasă. Nu pot să mă fac că-mi pasă de o vacanță. Nu simt asta de parcă ar fi ceva important. Îndrăznesc să spun că nu mă supăr. Ar trebui să mă supăr? Pe de altă parte, poate că ideea este că *a mințit*. Da. Sau nu a făcut-o? Nu a mințit cu adevărat, nu-i așa? El doar a făcut ceva fără să-mi spună. Și, haide, cel puțin îmi spune acum. Însă oricum trebuia să-mi spună la un moment dat, nu-i așa? Nu că trebuia? Care era alternativa? Să nu-mi spună până în momentul în care eram în avion? Nu, bineînțeles că ar fi trebuit să-mi spună. E în ordine. Am fost doar ocupată. Am fost prea ocupată cu lucrul. Și în afară de asta, două săptămâni pe o insulă tropicală sună bine. Mai mult decât bine, sună al naibii de fantastic. Asta e mai mult decât pot să aibă parte unii oameni de-a lungul vieții lor. Și nu am nevoie de nimic din toate astea. Îl vreau doar pe el. Vreau doar să mă căsătoresc cu el. Nu-i așa?

O să rezolvăm situația mai târziu. Acum însă nu o să-l sperii. Nu o să înrăutățesc situația. A făcut o greșală și îi pare rău, așa că asta este.

Îi ridic mâna, unită în continuare cu a mea și îi sărut încheieturile degetelor.

— E în regulă. Nu-ți face grii. O să discutăm despre bani mai târziu. Hai acum să avem o zi minunată, bine?

Îmi zâmbește cu ochii în continuare triști.

— Sigur. Hai să avem o zi minunată.

Și chiar este o zi minunată.

Stăm în sala de bal sclipitoare, decorată cu oglinzi și lambriuri din stejar, la o masă cu față albă, plutind în derivă pe parchetul lustruit și nesfârșit. Un chelner plin de veselie ne aduce platouri complexe, aranjate artistic cu meniuri de sezon, îndată ce toate antreurile sunt plasate pe masă, șeful de sală ni-l explică pe fiecare în parte și ne înmânează un cartonaș discret pe care sunt trecute mâncărurile și prețurile. După care dispare în spatele lambriurilor de stejar, lăsându-ne să vedem despre ce este vorba. Studiem cu atenție cartonașul.

Aperitive:

Homar cu măcris, măr, vinegretă de creme fraiche,

32 lire per persoană.

Scoici în cochilie cu oțet de ceapă esalotă, lămâie, pâine neagră & unt,

19 lire per persoană.

Sparanghel cu ouă de prepeliță, sfeclă rosie & sos remoulade de țelină,

22,50 lire per persoană.

Înmulțește astea cu optzeci. Și astea sunt doar aperitivele. Îl privesc pe Mark; s-a albit la față. Nu pot să mă abțin. Izbucnesc în hohote. Mă privește, iar pe fața lui se poate citi ușurarea. Zâmbește și își ridică paharul ca să toastăm și mi-l ridic și eu pe al meu.

— Să toastăm pentru a nu avea aperitive?

— Pentru a nu avea aperitive, îi țin isonul și chicotesc.

Ne avântăm asupra antreurilor delicioase. Acestea merită toți banii. Sunt bucuroasă că nu o să le plătim noi.

Optăm pentru un fel principal compus din: Plăcinta de casă Cafe Royal cu pui si suncă, ouă de prepeliță, fasole franțuzească, cartofi gratinați, 19,50 de lire.

Pentru desert alegem: Ciocolată amară & Vișine sălbatice: Cremă de ciocolată amară și compot de vișine sălbatice, 13 lire.

Toate acestea alături de treizeci de sticle din vinul casei roșu și treizeci de sticle din vinul casei alb și douăzeci de sticle de vin spumant.

Credem că am făcut o treabă destul de bună până când șeful de sală, Gerard, se așază pentru a purta o discuție ca după cafea. Aparent, cheltuiala minimă pe care o putem face este de șase mii de lire. Probabil că ne-au spus asta anul trecut când am făcut rezervarea, dar, evident, nu ascultam ce zicea, și chiar dacă am fi făcut-o, atunci nu ar fi părut important. Gerard ne spune să nu ne îngrijorăm; putem să urcăm destul de simplu la acel tarif adăugând o cafea după masă și un platou cu brânzeturi pentru optzeci de persoane, ceea ce înseamnă o mie trei sute de lire la totalul nostru. Cădem de acord. Ei bine, ce altceva am putea face? Nunta are loc în trei săptămâni.

După toate acestea, ghiftuiți și plini de remușcările cumpărătorului, ne dăm jos la gara Piccadilly. În fața tunechetelor, Mark mă apucă de braț și mă oprește.

— Erin, nu putem face asta. Serios, e ridicol. E mult prea mult, este? Vreau să zic - se poate așa ceva? Trebuie să anulăm când ajungem acasă. Sigur, pierdem depozitul, fie, dar hai să anulăm. Facem petrecerea de nuntă la All Souls și apoi mergem la un restaurant local sau ceva de genul? Sau mergem la maică-mea și la taică-meu, ei ar putea să organizeze ceva, o sală festivă, nu?

Privesc în jos spre mâna lui care-mi strânge brațul. Bărbatul ăsta nu e cineva pe care să-l recunosc.

— Mark, serios acum, mă cam sperii puțin. De fapt, chiar mă sperii. De ce te porți așa? E nunta noastră. Avem bani economisiți, nu e ca și cum ne apucăm să facem împrumuturi ca să acoperim costurile. Faci asta doar o singură dată în viață, iar eu, personal, vreau să-mi cheltui banii pe asta. Pe noi. Nu toți banii, evident, dar doar puțin din ei. Altfel, pentru ce sunt?

Respiră greu pe nas. Frustrat, abandonează conversația, își ia mâna de pe mine eliberându-mă și coborâm la metrou.

Ne petrecem restul călătoriei în liniște. Privesc alți oameni de la metrou. Îmi pun întrebări despre viața lor. Stând așa lângă Mark, dar fără să vorbesc cu el, îmi imaginez că nu-l cunosc. Îmi imaginez că poate sunt doar o fată la metrou care merge undeva pe cont propriu. Îmi imaginez că nu trebuie să mă îngrijorez față de ce urmează să se întâmple în continuare, sau față de ce o să se întâmple cu restul vieții mele, dacă asta contează. Gândul are efect calmant, însă, în cele din urmă, e gol. Îl doresc pe Mark. Chiar da. Sper să-l pot scoate din starea lui. Sper să rezolv asta.

Imediat ce intrăm pe ușa din față a casei se întoarce spre mine. Vocea lui nu mai este o șoaptă cum era în gară.

Îmi spune că nu înțeleg. Că nu *ascult*. Nu l-am văzut niciodată așa, de parcă ceva din interior dădea să iasă afară.

— Nu cred că înțelegi cu adevărat ce se întâmplă, Erin. Știi ce se întâmplă? Nu mai am un *loc de muncă*. Nu sunt bani pentru toate astea. Și nu pot să obțin o altă slujbă, nimeni nu face angajări. Lumea mea nu este ca în *lumea artei*, sau cum e la școala ta de film ori mai știu pe unde în vreun loc asemănător. Nu pot pur și simplu să abandonez corabia și să fac altceva ca să-mi câștig traiul! Sunt investitor bancar. Asta este ceea ce fac. Nu sunt educat să fac altceva. Și chiar dacă aș fi fost, nu ar conta. Nu pot să pun pe roate propria mea bancă sau, nu știu, să colaborez la un proiect bancar postmodern sau altceva de genul, băga-mi-aș! Eu nu sunt ca tine. Nu provin din același loc ca tine. Mi-am petrecut toată viața încercând să ajung unde mă aflu acum. *Întreaga mea viață*. Știi cât de greu a fost? Oameni care au urmat liceul meu lucrează în stații de benzină, Erin! Înțelegi asta? Locuiesc în apartamente închiriate de la primărie și stivuiesc rafturi de căcat din supermarketuri. Nu o să mă întorc la așa ceva! Nu o să permit să se întâmple asta! Și nu am acoperire. Nu am prieteni de familie care lucrează în edituri sau care să fie jurnaliști sau producători de vin. Am o mamă și un tată pensionari care locuiesc în East Riding, care amândoi au nevoie să fie îngrijiți înainte să fie prea târziu. Am un total de optzeci de mii în economii, iar restul sunt investiți în casa aceasta. Și acum încercăm să avem un copil. Am avut o slujbă reală. Am pierdut-o și am pus-o. Pentru că, din nefericire, nu toți ne permitem luxul de a fi plătiți pentru a exista, cum ți se întâmplă ție!

Simt amărăciunea bilei în cerul gurii. Îmi ajunge cu toate astea pe ziua de azi.

— Du-te dracu', Mark! Ești un căcănar. Când ai plătit tu ceva pentru mine? Când? Ce naiba sunt eu, o târfă împuțită?

Ziua asta trebuia să fie una superbă.

— Nu Erin, din păcate nu ești. Pentru că, dacă ai fi, ai tăcea, dracului, din gură deja.

Inima mea face o pauză în piept. Lua-m-ar dracu'! Mark a dispărut și, uite așa simplu, în camera mea de zi se află un străin. Fir-ar al naibii! De-abia respir... *Doamne. Nu plânge! Te rog, nu plânge, Erin! Respiră doar*. Simt o înțepătură în spatele ochilor.

Mark mă privește.

Mormăie ceva inaudibil, apoi se întoarce pe loc și privește pe fereastră.

Mă așez în tăcere.

— Nu-mi vine să cred că ai spus asta, Mark, șoptesc.

Știu că ar trebui să las de la mine, dar - nu, nu, nu ar trebui să las de la mine. Mă fut pe asta! Trebuie să mă căsătoresc cu bărbatul acesta în trei săptămâni. Dacă asta va fi restul vieții mele de acum încolo, vreau să știu asta.

— Mark...

— Ce, Erin? Ce crezi că vom face după nuntă? Dacă o să avem copii? Ce crezi că o să se întâmple? Slujba mea plătește pentru *tot*. Plătește pentru casa aceasta.

— Nu, Mark, nu! Amândoi plătim pentru ea. Și eu mi-am pus toate economiile în acel depozit. Tot ce am avut!

Sunt furioasă, iar vocea mea se ridică la nivelul vocii lui.

— OK, super, asta e minunat, Erin. Și tu ți-ai pus banii. Dar tu nu poți să plătești ipoteca din salariul tău, nu? Vreau să zic că noi nu trăim într-un apartament cu o cameră din Peckham, nu? Nu-i nici cea mai mică șansă să acoperi ipoteca cu ce câștigi tu. Nu vreau să te supăr, Erin, dar pur și simplu nu ascuți. Va trebui să vindem casa. Clar!

Să o vindem? Doamne Dumnezeule! Probabil că arăt înspăimântată, deoarece el dă din cap acum satisfăcut.

— Nu cred că te-ai gândit deloc cu adevărat la asta, nu-i așa? Pentru că dacă ai făcut-o, atunci, sincer, Erin, ai fi la fel de îngrijorată în privința asta pe cât sunt și eu. O să dăm faliment.

Doamne Dumnezeule. Sunt tăcută. Am fost o idioată. Înțeleg asta acum, iar asta doare. Nimic din ce-mi spune nu mi-a trecut prin cap. Nu m-am gândit că toate planurile noastre ar putea pur și simplu să pice ori că el nu ar putea să-și găsească o altă slujbă.

Are dreptate. Nici nu-i de mirare că este atât de furios. S-a confruntat cu asta singur. Iar eu m-am tot agitat de parcă... Însă apoi îmi amintesc. Nu trebuie ca lucrurile să stea așa. Așa cum a zis Caro, el ar putea să facă pur și simplu altceva.

— Dar Mark, ai putea să-ți iei altă slujbă! Orice slujbă! Ai un CV minunat, nu ai putea să...

— Nu, Erin, mă întrerupe îngrijorat. Lucrurile nu stau chiar așa. Ce naiba să fac altceva? Tot ce sunt calificat să fac este să valorific și să vând obligațiuni, nimic altceva. Asta doar dacă nu-mi sugerez să lucrez într-un bar?

— Mark, te rog. Încerc doar să ajut! Bine! Nu știu exact cum funcționează domeniul tău. Vreau doar să fiu alături de tine, așa că te rog încetează să spui că nu înțeleg și explică-mi. *Te rog*. Știu că sunt ca un copil răzgâiat, dar nu știu ce altceva să spun.

Se lasă să atârne pe canapea vizavi de mine, secătuit. Stă cocoșat. E în impas.

Stăm în tăcere. Zgomotul înfundat al traficului și vântul de-abia se aud printre copacii din grădină.

Mă ridic și mă așez lângă el. Mă întind și-i ating spatele cu blândețe cu mâna mea. Nu are nicio tresărire, așa că încep să-l mângâi încet cu palma. Alintându-l, frecându-i spatele cald prin cămașa apretată din bumbac. Mă lasă să o fac.

— Mark? spun într-o doară. E în ordine dacă vindem locul ăsta, continui. E OK. O să fie trist deoarece îmi place aici. Dar nu-mi pasă unde trăim. Nu te vreau decât pe tine. Oriunde ar fi asta. Sub un pod, într-un cort, doar pe tine. Și nu

trebuie să avem imediat copii, dacă nu e momentul potrivit. Ascultă, știu că ai urî să ai o slujbă diferită, dar nu m-ar deranja dacă ai face-o cât timp ai fi fericit. Vreau să spun că nu m-aș gândi diferit la tine. Tu ești tu. Nu te-am iubit niciodată datorită banilor sau pentru alte motive din astea. E fain să-i ai, desigur, dar eu îmi doresc doar să fiu cu tine. Putem chiar și să locuim cu mama și tatăl tău în East Riding dacă vrei.

Își ridică privirea spre mine. Zâmbește.

— Asta e minunat, Erin, pentru că asta e un alt lucru pe care vreau să ți-l spun: mama deja a pregătit patul în camera de oaspeți.

Mă privește cu viclenie. E o glumă. Slavă Domnului! Râdem și tensiunea se disipează. O să fie în ordine.

— Chiar cred că asta o să o facă pe mama ta să aibă un an minunat, știi?

Râd. El zâmbește timid, băiețește. Îl iubesc.

— Îmi pare rău.

Privirea lui e fixă. Îi pare rău.

— Poți să mă lași să mă alătur ție din nou? îl întreb.

— Da, îmi pare rău. Ar fi trebuit să-ți spun cum mă simt înainte. Dar de acum înainte o s-o fac, bine?

— Da, te rog.

— Bine. Dar Erin, știu că e stupid, însă... nu pot să mă întorc de unde am început. Nu pot să fac toate astea din nou.

— Știi, dragule. E în regulă. Nu va trebui s-o faci. O să rezolvăm situația asta împreună. Pentru că asta este ceea ce facem noi.

Îmi apucă cealaltă mână, mâna la care port inelul de logodnă, și o ridică la gură.

— Mark; să iau din nou anticoncepționale? Să mai așteptăm?

— Știi ce se spune... îmi sărută inelul de logodnă. Niciodată nu e momentul potrivit.

Încă și-o dorește. Slavă Domnului!

Mă trage aproape de el. Ne întindem cu picioarele pe canapea și adormim împreună, îmbrățișați în lumina soarelui de după-amiază.

LUNI, 15 AUGUST

Interviul numărul doi

M-am întors la Holloway ca să mă întâlnesc cu Alexa, subiectul celui de-al doilea interviu. Amal, gardianul, a dispărut; în locul lui mă pricopsesc cu un altul, pe nume Nigel, care e mult mai în vârstă decât Amal, cam pe la cincizeci și cinci de ani. Un gardian de închisoare de carieră. Aș spune că, după cum arată, noutatea slujbei s-a risipit pe când avea puțin peste douăzeci de ani și, totuși, iată-l aici făcându-și treaba în continuare. Suntem în aceeași cameră ca și ultima dată. Mă gândesc la Holli holbându-se opacă în sus la felia de cer și fața ei se metamorfozează în cea a lui Mark. Data eliberării lui Holli este fixată peste cinci săptămâni, dar interviul nostru nu se va întâmpla decât după nuntă și, de acum, și după ce ne întoarcem din luna de miere.

Azi e o zi stranie cu vreme jilavă. În timp ce aștept să apară Alexa, sorb din nesul angajaților pe care Nigel l-a făcut pentru mine. Cafeaua e fierbinte și tare și asta este tot ce contează acum. Îmi place cafeaua să fie ca bărbatul meu. Glumesc, evident. Sau poate că nu o fac. N-am dormit chiar atât de bine noaptea trecută; au trecut două zile de la discuția noastră. Cred, totuși, că acum e bine între mine și Mark. În weekend, am anulat localul ales pentru nuntă și am reorganizat împreună o mulțime de chestii legate de nuntă. A fost destul de amuzant, de fapt. M-am ușurat să descopăr că nu țin cu dinții să fiu mireasă, nici pe departe. Am decis să facem economii la unele lucruri ca să ne răsfațăm cu altele. Ne-am pus pe roate acum. Iar Mark pare mult mai fericit. Mai sigur. A revenit la vechiul lui eu. Cred că toată treaba asta doar i-a zdruncinat un pic încrederea. Însă recuperează, formulând o nouă strategie.

Nu-mi pasă de nuntă cât timp este fericit.

Nigel își drege vocea zgomotos și-mi oferă o confirmare din cap. Pornesc camera de lângă mine și stau simțindu-mă ciudat, de parcă aș întâmpina pe cineva pe care nu-l cunosc. Totuși, chestia amuzantă cu Alexa este că încă din timpul discuțiilor noastre telefonice am avut senzația că de fapt o cunosc, deși nu am întâlnit-o niciodată.

O zăresc prin ochiurile de sârmă consolidate ale geamului ușii. Ochii ei sunt calzi, calmi și serioși. Intră privind-mă de la adăpostul bretonului părului ei blond pal. Are o figură deschisă. Treningul albastru-deschis marca închisorii Holloway, pantalonii și papucii pe care le poartă par de parcă sunt desprinși dintr-o reclamă la o casă de modă scandinavă. De parcă ar încerca ceva nou pentru săptămâna

modei londoneze. Minimalism extrem, foarte șic. Alexa are patruzeci

și doi de ani. Privește spre Nigel și așteaptă ca el să o aprobe înainte să-și tragă scaunul de vizavi de mine. Îmi întind mâna peste spațiul alb al mesei, și mi-o prinde în a ei cu un zâmbet mut.

— Alexa Fuller, spune.

— Erin. Mă bucur că în sfârșit te cunosc, Alexa. Îți mulțumesc mult că ai venit.

— Da, e minunat ca în cele din urmă să pot asocia vocea cu o figură, spune zâmbind larg.

Ne așezăm pe scaune.

Aș vrea să ajung direct la ea, dar Alexa se uită la Nigel. Prezența lui ar putea fi un impediment.

— Nigel, am pornit camera și deja înregistrează. Te superi dacă ne lași singure pe durata interviului? O să pun la dispoziție casetele cu înregistrarea. Dacă aștepti dincolo de ușă e numai bine.

Nici măcar nu m-aș fi gândit să procedez la fel cu Amal în timpul interviului cu Holli, însă Alexa, de departe, este cea mai sigură dintre intervievații mei. Nigel ridică din umeri. Sunt sigur că-i cunoaște trecutul Alexei, precum și infrațiunea ei. Știe că sunt în perfectă siguranță aici, singură cu ea. Totuși, nu sunt atât de sigură cât de în siguranță m-aș simți doar cu Holli sau Eddie Bishop. Mă întreb dacă autoritățile ar permite vreodată ca ei să fie vreodată lăsați nesupravegheați.

Eddie a solicitat un alt interviu telefonic. Am primit un e-mail de Pentonville duminică. Nu sunt sigură ce anume vrea să discutăm. Sper că nu dă înapoi în privința filmării de luna viitoare. Sper că nu e vorba de și mai multă joacă de-a șoarecele și pisica.

Aștept până când Nigel pleacă și zăvorul alunecă la loc pe ușă înainte să vorbesc din nou.

— Mulțumesc, Alexa. Chiar apreciez că participi la acest proces. Știu că am vorbit despre toate astea la telefon, totuși doar ca să recapitulăm: o să înregistrez tot ce vorbim astăzi aici. Dacă ceva nu iese bine sau nu ești mulțumită cu felul în care ai exprimat ceva, spune-mi doar și o să te întreb din nou sau o să reformulez întrebarea. Nu trebuie să te îngrijorezi în privința performanței în fața camerei sau ceva asemănător. Ignor-o și vorbește cu mine, ca o conversație normală.

Zâmbește. Am zis ceva amuzant.

— A trecut ceva timp de când nu am mai avut o „conversație normală”, Erin. Așa că, mi-e teamă, va trebui să înduri alături de mine. O să fac tot ce-mi stă în putință, chicotește ea.

Vocea ei este caldă și profundă. E amuzant să o aud în persoană după ce am auzit-o la telefon atâta timp. Am avut trei conversații drăguțe și cuprinzătoare la telefon de când am început acest proces. Am reușit să evit subiectele centrale ale interviului, dorindu-mi parcă să fie ea cea capabilă să-mi spună povestea ei în întregime pentru prima dată când o filmez. Vreau să o mențin proaspătă. E ciudat

să o văd acum, aici, reală, în fața mea. Bineînțeles, am văzut fotografiile ei în dosar, articole în ziare, povestea pe care Mark mi-a citit-o peste umăr doar cu o lună în urmă, însă situația aceasta aici este diferită. Ea e atât de calmă și atât de stăpână pe sine. I-am văzut fotografiile de când a fost arestată cu paisprezece ani în urmă, când avea douăzeci și opt de ani. Acum, cumva, este mult mai frumoasă; era atrăgătoare pe vremuri, dar, în mod evident, a devenit și mai frumoasă. Părul ei blond ușor închis la culoare este strâns la spate neglijent într-o coadă de cal care îi ajunge până la ceafă, pielea ei naturală ce pare sărutată de soare are pistrii împrăștiați care-i acoperă nasul și fruntea.

Glumește numai pe jumătate despre absența conversațiilor normale. O văd în ochii ei. Zâmbesc. Înțeleg care ar putea fi motivul pentru care a fost de acord să participe la acest proiect. Dor de casă cultural. Nu-mi imaginez să fie mulți oameni ca Alexa în Holloway. De acolo de unde este ea. Nu facem parte din aceeași generație, dar clar suntem din același trib.

— Putem începe? Ai vreo întrebare înainte să-i dăm drumul? o întreb.

— Nu, sunt bucuroasă să mă avânt cu capul înainte. Își întinde treningul deja întins și-și dă bretonul din ochi.

— Super! Ca să știi, o să pun întrebări scurte; o să ți se pară mai mult ca niște solicitări, de fapt, pentru a te concentra asupra unui subiect sau ca să te redirecționez. Pe mine pot să mă scot la editare și să folosesc mai târziu o voce din afară pe care să o suprapun. Bine. Hai să începem. Ai putea să-mi spui numele, vârsta și pentru ce ai fost condamnată?

Îmi simt telefonul bâzâind încet în buzunar. Mark. Poate că are vești bune. Poate că a primit o ofertă de muncă? Doamne, sper că da. Asta ar rezolva totul dintr-o lovitură rapidă. Bâzâitul se oprește brusc. Ori a intrat căsuța vocală, ori și-a amintit unde mă aflu azi, unde ar trebui să fac ceea ce fac acum.

Încep să mă concentrez din nou. O privesc pe Alexa inspirând încet, plasez gândurile la Mark pe un plan secund, iar încăperea închisorii pare să se disipeze în jurul ei.

— Mă numesc Alexa Fuller. Am patruzeci și doi de ani și mă aflu aici, în Holloway, de paisprezece ani de acum. Am fost condamnată pentru că am ajutat-o pe mama să se sinucidă. Era bolnavă în fază terminală. Cancer pancreatic. Am fost condamnată cu maximum de condamnare permis.

Face o pauză.

— Condamnarea maximă dată vreodată pentru asistare la sinucidere. În anul acela, presa s-a interesat mult în privința condamnărilor indulgente și multe informații din mass-media despre condamnările în cazurile de sinucidere asistată au fost aduse ca probe la tribunal. A avut loc o anchetă în care s-a decis ca Serviciul de Procuratură Regal să adopte o atitudine mai dură în viitor. S-a întâmplat să fiu primul caz judecat după ce s-au schimbat regulile.

Au decis că astfel de cazuri să fie judecate la fel ca omorul prin imprudență, deși, este evident că nu e vorba despre așa ceva.

Se oprește pentru o secundă și privește dincolo de mine.

— Mama, inițial, a vrut să se ducă la Dignitas în Elveția, însă i-am spus că o să fie în regulă, că o să reușească. Avea doar cincizeci și cinci de ani și beneficia de cel mai intensiv program chimioterapeutic. Toți au crezut că în cele din urmă o să o doboare la cap. Însă ea a suferit de un atac de cord. Când au oprit tratamentele, era prea bolnavă ca să mai zboare; și oricum nu aș fi vrut s-o duc în Elveția. Am vizitat locul împreună cu tatăl meu în timp ce ea era încă la reanimare. Era atât de frig acolo. Fără mobilier, știi, ca una din acele camere de hotel pe care le poți închiria în stațiile pece de pe autostradă.

Înainte să continue își trage mânecile peste mâini.

— Nu puteam să mi-o imaginez acolo. Murind, zic.

Pentru o fracțiune de secundă mă gândesc la mama mea. Am un flash cu mama în pat, într-o cameră pe undeva, singură. În noaptea aceea de după accident. După ce au găsit-o, distrusă, înmuiată de ploaie. Nu știi ce cameră era sau unde se afla, sau dacă a fost singură. Sper că nu a fost o cameră ca aia.

— Privirea ei se mișcă spre fața mea.

— Niciunul dintre noi nu voia să și-o imagineze acolo. Așa că am adus-o acasă. Iar starea ei s-a înrăutățit. Apoi, într-o zi, mi-a cerut să-i dau pe mână morfina. Știu ce voia să zică...

Pare să ezite.

— Am pus morfina pe noptieră, însă nu putea să ridice sticla. Continua să o scape pe cearșaf. L-am chemat pe tata de jos și am parcurs drumul toți trei împreună. M-am dus sus și am luat camera video, tata a fixat trepiedul, iar mama s-a adresat camerei de filmare, și mai târziu curții de judecată, că era întreagă la minte și că-și dorea să-și încheie viața. A arătat că nici măcar nu putea să ridice sticla cu propriile forțe, ce să mai zicem despre injectatul morfinei, apoi a explicat că-mi cere să o ajut. După înregistrarea video am cinat. Am aranjat masa în camera de zi cu lumânări. Am băut șampanie, apoi i-am lăsat pe ei să vorbească. După aceea, tata a ieșit în hol. Îmi amintesc că nu a zis nimic și doar a trecut pe lângă mine, ducându-se sus ca să se bage în pat. M-am dus și am învelit-o cu pilota pe canapea și am vorbit o perioadă, însă era obosită. Ar fi vorbit toată noaptea cu mine, dar era prea obosită.

Pe Alexa o prinde respirația din urmă. Privește într-o parte, iar eu aștept în tăcere.

— Era obosită. Așa că am făcut ce mi-a cerut, apoi am sărutat-o de noapte bună și a adormit. Nu a mai durat mult și n-a mai respirat.

Face o pauză înainte să mă privească din nou.

— Noi n-am mințit niciodată, știi? Nici măcar o dată. Am spus adevărul de la început. Doar că nu a fost momentul potrivit. Cu reprimarea. Dar asta e viața, nu? Câteodată ești câinele și câteodată ești stâlpul la care se pișă câinele.

Zâmbește cu zâmbetul ei mut și îi zâmbesc și eu.

Nu știu cum a făcut-o, să-și păstreze sănătatea mentală după ce a fost blocată atâta timp în acest loc pentru că a făcut ceea ce ar fi făcut oricine altcineva. Pentru că a ajutat o persoană iubită. Aș face la fel pentru Mark? Dar el pentru mine? O privesc pe Alexa. Paisprezece ani reprezintă o perioadă îndelungată de gândire.

— Alexa, ce munceai înainte să intri la închisoare? o întreb.

Vreau să-și regăsească din nou firul povestirii.

— Eram parteneră la o firmă de avocatură. Mă descurcam destul de bine, per ansamblu. Mama și tata erau foarte mândri. *Sunt* mândri. Nu aș mai face-o din nou, însă, chiar dacă aș putea, ceea ce în mod evident nu pot. Dar nu aș mai face-o.

— De ce nu? De ce nu ai mai face-o? o prezez.

— Ei bine, pentru început, nu aveam nevoie de bani. Am făcut o grămadă înainte. I-am investit bine. Deja avem o casă. Mă rog, tatăl meu o are. O să mă mut înapoi cu tata. O deține complet, fără ipotecă. Aș putea să ies la pensie și să trăiesc doar din investiții și economii. N-am s-o fac, dar aș putea.

Ea zâmbește și se sprijină în față, așezându-și coatele și antebrațele pe masă.

— Planul meu... planul meu este să încerc să rămân însărcinată, spune ea încet, fiind parcă brusc tânără din nou, vulnerabilă. Știu că am înaintat în vârstă, evident, dar am vorbit cu doctorul închisorii despre asta și fertilizarea *in vitro* disponibilă zilele astea e la ani distanță față de nivelul la care era când am intrat aici. Am patruzeci și doi de ani și ies într-o lună. Deja am contactat o clinică. Am o programare aranjată pentru ziua următoare celei în care ajung acasă.

— Donator de spermă? mă hazardez.

Nu a menționat niciun bărbat în niciuna dintre conversațiile noastre telefonice. Presupun că nu sunt foarte mulți oameni care să aștepte pe cineva timp de paisprezece ani. Eu nu sunt sigură că aș putea.

— Da, donator de spermă, izbucnește în hohote de râs. Mă mișc eu repede, dar nici chiar *așa* rapidă nu sunt.

Pare cu adevărat fericită. Plină de bucurie. Să aducă pe lume un om. Să dea o nouă viață. Simt cum îmi bate inima cu rapiditate. Ideea unui bebeluș. Un bebeluș cu Mark. Simt o senzație de căldură. Ne scaldăm pentru o secundă în această senzație. Am vorbit cu Mark despre asta deja. O să încercăm să facem un copil. Am renunțat la anticoncepționale acum patru săptămâni. O să încercăm să facem un copil și dacă o să se întâmple în luna de miere cu atât mai bine. E ciudat că Alexa și cu mine ne aflăm în același punct în interiorul vieților noastre foarte diferite.

Se apleacă spre mine.

— O să încerc cât de repede posibil. Șansele de succes scad cu fiecare an, însă limita pentru fertilizarea *in vitro* este de patruzeci și cinci de ani, așa că mai am trei ani. Trei ani de încercări care merită. Sunt sănătoasă. Ar trebuie să fie în regulă.

— De ce vrei să ai un copil?

Sună stupid chiar și când o spun. Însă ea tratează întrebarea ca și cum o întreb serios.

— De ce vrea toată lumea? Presupun că în mare parte din viața mea, până recent, a fost vorba de sfârșituri - sfârșituri și așteptări. Chiar și înainte să intru la închisoare. Așteptam vacanțele, sau un moment mai potrivit, sau anul următor, sau cine mai știe ce. Nici măcar nu știu ce așteptam. Însă acum obțin șansa unui nou început. Nu trebuie să mai aștept. Am terminat-o cu așteptatul și acum urmează să trăiesc.

Se lasă pe spate în scaun, cu fața strălucind, pierdută în lumea posibilităților.

Profit de oportunitate ca să-mi arunc o privire la telefon. Am depășit timpul acordat cu zece minute. Vizualizez pe ecran singurul apel pierdut. Pot vedea conturul umărului lui Nigel prin gemulețul ușii. Nu ne grăbește să terminăm, dar nici nu vreau să-mi forțez norocul. Îmi mai arunc o privire la telefon și apăs pe notificări. Apelul este de la Caro, nu de la Mark. Dezamăgirea mea e atât de acută încât îi simt gustul. Presupun că încă nu și-a găsit ceva de muncă. Pentru o secundă, am fost atât de sigură. Dar nu contează. Primele zile. Zilele de la început.

Claxonul sună abrupt, zăvorul alunecă, iar Nigel, ușor uimit, înaintează ușor înăuntru.

Închid camera de filmare.

DUMINICĂ, 4

SEPTEMBRIE Luna de

miere

Se spun cuvintele. Îmi pune un inel subțire din aur pe deget. Ochii și fața lui. Măinile lui pe ale mele. Muzica. Senzația pietrei reci sub papucii mei subțiri. Mirosul de tămâie și flori. Cel mai bun parfum pentru optzeci de oameni. Fericire. Pură și curată.

Ne sărutăm și vocile familiare se înalță zgomotoase în spatele nostru. Apoi se aude tunetul orgii care ne cutremură oasele intonând titanicul Marș Nupțial al lui Mendelssohn.

După care petalele cad în jurul nostru în timp ce ieșim afară în aerul toamnei londoneze. Soț și soție.

Mă trezește un ciocănit gentil. Mark încă nu s-a trezit; doarme în continuare adânc, cuibărit lângă mine în patul uriaș de hotel. Soțul meu. Proaspătul meu soț adormit. Continuă să se audă ciocănitul moale. Mă dau jos din pat, pun un capot pe mine și pășesc în vârful degetelor în salonul suitei.

A sosit cafeaua. Afară, în hol, pe un cărucior acoperit cu o pânză albă se găsesc două ibrice înalte din argint. Chelnerul responsabil cu room service șoptește „Bună dimineața”, radiind.

— Îți mulțumesc mult, șoptesc înapoi și rotesc căruciorul în jurul meu, apoi îl bag în zona noastră de lounge cu covor gros pe jos.

Semnez și returnez nota; am lăsat un bacșiș al naibii de generos. Astăzi, în mod oficial, împart bucuria cu alții.

Este ora șase dimineața într-o zi de duminică. Am comandat cafeaua aseară deoarece am crezut că ar putea să-mi îndulcească trezitul matinal. Dar ca să fiu cinstită, sunt bine. Deja trează ca lumea și gata de lucru. Sunt atât de bucuroasă că n-am băut mult noaptea trecută. Chiar n-am vrut s-o fac. Am vrut să stau cu mintea limpede, să rămân concentrată. Am vrut să-mi amintesc și să prețuiesc fiecare moment.

Împing căruciorul pe lângă mobilierul luxos de hotel în dormitor unde îl las cât timp intru la duș. Sper că aroma înțepătoare de cafea o să-l trezească în mod natural. Vreau ca azi să fie totul perfect. El iubește cafeaua. Mă bag sub dușul cu efect de ploaie tropicală și mă săpunesc, atentă să nu-mi ud părul în timp ce mă spăl. Trebuie să plecăm de la hotel și să ne îndreptăm spre aeroport în jumătate de oră.

Tehnic vorbind, azi o să fie cea mai lungă zi din viața noastră. O să călătorim în sensul opus soarelui și o să traversăm unsprezece fusuri orare și linia

internațională de delimitare a datei, așa că după douăzeci și unu de ore de zbor și de călătorit cu vaporul o să fim de cealaltă parte a globului unde va fi de abia ora zece. Las să-mi curgă apa fierbinte și spumoasă peste mușchii umerilor, peste brațe și peste noul meu inel de aur de pe deget.

Prin minte îmi trec fragmente de ieri; biserica, toastul ținut de Fred, toastul lui Mark, Caro vorbind cu părinții lui Mark, primul dans. Ultimul dans. Aseară, noi doi, în sfârșit singuri. Disperați unul după celălalt.

Aud clinchetul ușor al porțelanului pe porțelan. S-a trezit.

Imediat ies de sub duș și, udă, mă avânt în brațele lui.

— E prea devreme, Erin, protestează morocănos în timp ce toarnă cafea pentru amândoi. E prea devreme.

Îl acopăr cu sărutări și apă de la duș.

Îmi întinde o ceașcă și stau complet goală și înmuiată de apă în timp ce o sorb. Arăt destul de bine pe moment, dacă pot spune așa; sunt în formă. Încerc cumva să subliniez asta. Pentru o fată, nicio zi nu e ca ziua când se căsătorește. Își bea cafeaua cocotat în capul patului. Privirea lui se joacă leneș pe liniile corpului meu în timp ce soarbe.

— Ești frumoasă, spune, pe jumătate adormit.

— Mulțumesc, îi răspund zâmbind.

Ne îmbrăcăm și ieșim în cel mai scurt timp. Un Mercedes alunecă prin lumina difuză a dimineții de duminică din afara hotelului. Șoferul se prezintă. Îl cheamă Michael, dar nu mai spune prea multe în timpul călătoriei către Heathrow. Călătorim pe străzile ce par abandonate dimineața devreme, înfundați în coconul nostru mirosind a piele; singurii oameni de pe străzi sunt cheflii ocazionali, care încă își caută împiedicați drumul spre casă. Undeva acolo, în lumina difuză, către zona de nord a Londrei, printre coridoare încuiate și trupuri adormite, zac Alexa, Eddie și Holli, în camere goale și încuiate pe care nu o să le văd niciodată, pregătiți să mai trăiască încă o zi pe care nu o s-o înțeleg cu adevărat niciodată.

La Heathrow, Mark mă conduce dincolo de cozile șerpuitoare deja formate pentru zborurile companiei British Airways către birourile de check-in goale din capătul culoarului. Niciodată n-am mai călătorit la clasa I. Doar gândul acesta îmi trezește un sentiment ciudat de încântare amestecat cu vina clasei mijlocii.

Mi-o doresc, dar știu că nu ar trebui. Mark a mai călătorit la clasa I împreună cu clienți - mă asigură că o să-mi placă. N-ar trebui să mă tot gândesc la asta.

La birou, o femeie cu un zâmbet strălucitor ne întâmpină ca pe niște prieteni pierduți de demult care s-au întors acasă. Fiona, cea care ne face check-in-ul, singura operatoare de check-in care mi s-a prezentat vreodată este de o ospitalitate infinită și de mare ajutor. E clar că aș putea să mă obișnuiesc cu asta. Presupun că banii îți cumpără timp, iar timpul îți cumpără atenție. Mă simt minunat. *Nu mai analiza atâta, îmi spun. Bucurate pur si simplu, în curând o să fii săracă din nou.*

Trecem de punctul de control. Gardienii par să se simtă aproape jenați că ne verifică bagajele. Îndată ce m-am încălțat din nou, Mark îmi face semn indicând dincolo de holul de securitate către peretele îndepărtat din dreapta. În perete se află o ușă, una obișnuită de culoare albă, fără niciun semn. Arată ca o ușă normală de la camera personalului.

— Asta e ușa milionarilor, îmi zâmbește și ridică o sprânceană. Mergem? mă mai întreabă el.

Tot ce pot să fac este să-l urmez. Face pași mari cu încredere traversând holul, de parcă ar ști exact unde merge, pe când eu sunt absolut sigură că vom fi oprți în orice moment. În timp ce mergem către o arcadă neșemnalizată, aproape că mă aștept, în orice clipă, să simt o mână cum mă apucă de braț pentru a ne escorta într-o cameră micuță pentru a fi anchetați crunt ore întregi pentru terorism. Numai că nimic din astea nu se întâmplă; trecem de hol neobservați și ne îndreptăm către acea ușiță ciudată prin care ieșim din mijlocul agitației de la nivelul inferior al culoarului și nimerim în aerul răcoritor și discret al lounge-ului Concorde.

E o scurtătură secretă disponibilă doar pentru pasagerii de la clasa I. Direct de la punctul de control rapid în lounge-ul privat British Airways.

Deci așa trăiește cealaltă jumătate. Adică ceilalți 1%. N-am nicio idee. Aparent, British Airways plătește un milion de lire sterline pe an Aeroportului Heathrow, drept compensație, ca să se asigure că pasagerii lor de la clasa I nu se vor indigna că trebuie să treacă printre toate acele magazine duty-free de căcat de care ei nu au nevoie. Iar astăzi, nici noi nu avem nevoie.

În interiorul lounge-ului e ca în rai. E superb să te afli de partea aceasta a ușii, chiar dacă nici măcar nu știam că e o ușă până acum cinci minute. Ciudat, nu-i așa? Atunci când crezi că știi ce e un lucru bun și apoi realizezi brusc că mai este un cu totul alt nivel despre care nici nu știai că există. Într-un fel, e înspăimântător. Cât de rapid ceea ce este bun poate deveni ceva nu chiar atât de bun prin comparație. Poate că e mai bine să nu vezi asta. Poate că e mai bine să nu știi că toți ceilalți din aeroport sunt coordonați ca oile printre magazine cu reduceri gândite să-i ușureze și de puținul pe care îl au, în timp ce tu îți ții banii în siguranță.

Nu te mai gândi atâta, Erin, opreste-te. Bucură-te pur și simplu. E OK să te bucuri de acest lucru bun.

Aici, totul e gratuit. Ne cufundăm în separeurile din piele ale restaurantului și comandăm un mic dejun ușor, compus din pâine proaspăt coaptă cu ciocolată și ceai negru. Îl privesc pe Mark, minunatul Mark care citește ziarul. Pare fericit. Privesc în jur la ceilalți oameni din lounge. Cumva, zona dedicată celor care călătoresc la clasa I i-a îmbibat pe toți cu un soi de mister, o mistică ce se prelinge cu fiecare mișcare, înzestrându-i cu un fel de grație. Sau poate că eu i-am îmbibat cu asta, deoarece mă simt de parcă m-am rătăcit printr-o vale a unicornilor.

Milionarii nu arată cu adevărat ca niște milionari, nu-i așa? Elon Musk nu arată nici măcar ca un milionar și el e de fapt miliardar.

În timp ce îi privesc, cufundați în iPhone-urile lor, sorbindu-și esspresourile, cad pe gânduri. Mă întreb dacă întotdeauna călătoresc la clasa I. Dacă interacționează cu altfel de oameni în viața lor de zi cu zi. Oare se amestecă cu cei care călătoresc la clasa Club? Sau cu cei care călătoresc la buget redus? Știu că-i angajează pe aceștia, dar interacționează oare cu ei? Și oare ce lucrează ei? De unde au atâția bani? Sunt ei oare niște oameni buni? Mi-o imaginez pe Alexa zburând la clasa business în interes de muncă înainte ca toate acelea să se întâmple. Mi-o pot imagina pe aici pe undeva. Ar face notă aparte, chiar și dacă ar fi îmbrăcată în uniforma ei de la închisoare de culoare albastru prăfos. Eddie. Pe Eddie mi-l pot imagina cu ușurință aici, o fantomă spionând dintr-un separeu retras din colț, tras în piele, cu o ceașcă de cafea în mână, cu ochii cercetând neîncetat și neratând nimic. I-am răspuns e-mailului cu un apel telefonic în ziua de dinaintea nunții. A fost o conversație ciudată. Am simțit că dorea să-mi spună ceva, dar poate că era supravegheat în tot timpul ăla. Pe el chiar pot să mi-l imaginez aici. Inșă nu și pe Holli. Pe ea nu mi-o pot imagina aici așa cum pot s-o fac cu Eddie sau Alexa. Mă întreb dacă a părăsit vreodată țara. A simțit ea oare soarele mediteranean? Ce să mai vorbim de căldura umedă de la tropice? Mă îndoiesc. Dar poate că sunt victima stereotipurilor, poate că Holli obișnuia să călătorească tot timpul. Simt din nou vina aceea. *Nu te mai gândi, Erin, pur și simplu bucură-te.*

Pentru prima dată în viața mea mă urc în avion și fac la stânga; toți ceilalți fac la dreapta. Și, dacă e să fiu cinstită, mi-e greu să nu mă simt specială, chiar dacă sunt conștientă că tocmai am plătit mai mulți bani decât ceilalți, bani pe care îi avem prin niște capricii ale sorții și prin naștere. Inșă chiar mă simt specială.

— E un Dreamliner, îmi spune Mark aplecându-se spre mine.

N-am nicio idee despre ce vorbește.

— Avionul, îmi explică.

— Ah, avionul este un *Dreamliner*, zic și-l tachinez cu privirea. N-am știut că ești atât de interesat de avioane, continui rânjind.

De fapt, Mark chiar e interesat de avioane și e ciudat că n-am observat asta niciodată. Înțeleg de ce ar vrea totuși să țină ascuns acest hobby. Nu-i neapărat cel mai sexy interes pe care-l poate avea un bărbat. Oricum, el are multe alte hobby-uri destul de sexy, așa că mă simt destul de confortabil ca să-l las în pace de data asta. Îmi notez mental să-i iau ceva legat de avioane pentru Crăciun. Poate o carte despre măsuțele de cafea, una drăguță. O să studiez niște documentare despre avioane.

Ocupăm primele două locuri din față de pe rândul central. Vreau să spun că nu se simte deloc ca la clasa economică. Clasa I are doar opt locuri și sunt numai

două rânduri de locuri în întreaga cabină. Și nici măcar acestea nu sunt toate ocupate. Este liniște în capătul acesta al avionului.

Prin comparație, economic vorbind, cred că așa sunt produsele organice de la fermă față de cele din fabrică. Pasagerii de la clasa economică, aflați mult în spate, vor sta înghesuți timp de unsprezece ore fix ca niște găini crescute industrial. Iar noi, găini crescute în aer liber și hrănite cu porumb, vom ciuguli fericite prin iarba înaltă, croindu-ne drum înainte. Poate că nu-i cea mai fericită metaforă; poate că noi suntem de fapt fermierii.

Mă cufund în scaunul îmbrăcat în piele de culoarea untului, mirosind ca o mașină nou-nouță. Pereții din jurul scaunelor sunt destul de înalți, astfel încât să nu-i vedem pe deasupra pe ceilalți pasageri aflați pe scaunele lor. Totuși, sunt destul de joase ca să o vedem pe stewardesă când trece. Trece pe lângă fiecare din cei cinci pasageri și oferă șampanie în pahare răcite cu picior înalt în timp ce oamenii își ocupă locurile și-și depozitează bagajele de mână.

Ne explorăm cuiburile, casele noastre pentru următoarele unsprezece ore; peretele electronic care ne desparte scaunele este coborât și studiem cu toții împreună noile noastre dispozitive. Pe dosul scaunului din fața mea este montat un TV cu ecran plat, se mai găsesc și niște sertare mici de depozitare la îndemână, precum și căști pentru anularea zgomotelor. Un set de spălare pus deoparte imprimat cu „Clasa I“, plin cu produse miniaturale care-mi amintesc în mod ciudat de setul de bucătărie Fisher Prince pe care-l aveam când eram copil. Atunci când obișnuiam să mă joc de-a casa. Intr-un sertar de deasupra spătarului pentru braț descopăr o masă de o persoană destul de generoasă, pliată. Și, da, sunt încântată de asta! Beau șampanie la nouă patruzeci și cinci dimineața; normal că sunt încântată de asta. Sunt încântată de toate! Îmi strecur geanta de mână într-un dulăpior. Geanta e un cadou de nuntă de la Fred. A fost atât de fericit să participe la nunta noastră. Să mă conducă la altar. Să stea lângă mine. Știu că a însemnat mult pentru el că i-am cerut-o. Drăguțul de Fred. Fred și Nancy. Ei n-au avut copii. Poate că ar putea să fie nași? Atunci când poate că va sosi timpul? Cred că mi-ar plăcea asta. Mă întreb dacă lui Mark i-ar plăcea asta.

Și acestea fiind spuse ne înălțăm în aer.

Am gura plină de șampanie atunci când capul stewardesei răsare peste perete și întreabă ce mărime port la pijamale. Prinsă asupra faptului, mă înroșesc toată, bețivă cu noaptea în cap ce sunt.

— Mică. Mulțumesc foarte mult, reușesc să spun după ce înghit.

Zâmbește și-mi înmânează un set de pijamale mărimea mică de culoare bluemarin, înfășurată cu fundițe albe, cu un logo alb BA întipărit în partea stângă a pieptului. E moale la atingere și pare confortabilă.

— Să mă anunți dacă o să dorești să tragi un pui de somn mai târziu, ciripește ea, și o să-ți pregătesc patul, bine? adaugă și dispare.

Întotdeauna am avut probleme când am băut șampanie gratuită. Minunata șampanie gratuită. Mi se pare foarte dificil să o refuz. Dacă paharul este umplut până la refuz, mă îmbăt. Este singura dată când fraza „O să regreti că nu termini asta” chiar are sens pentru mine. Așa că după ce beau trei pahare, și încă unul urmărind un film în timpul zborului, am o mică discuție cu stewardesa despre puiul de somn.

Când mă întorc din baia cavernoasă unde m-am spălat pe dinți și în care chiuveta e la trei pași mari distanță de toaletă, patul meu e gata făcut. Acesta arată destul de atrăgător: are o pilotă groasă și perne pufoase. Toate sunt pregătite pe patul reglabil din cabină. Mark râde de mine prin peretele despărțitor în timp ce mă cațăr în pat.

— Nu-mi vine să cred că deja te-ai îmbătat. Nici măcar nu suntem căsătoriți de o zi întregă.

— M-am entuziasmat. Acum taci, o să adorm, spun în timp ce panoul despărțitor electric îi blochează încet figura rânjindă.

— Noapte bună, băbuță alcoolică, râde el din nou.

Zâmbesc ca pentru mine. Înfofolită confortabil în cotlonul meu, îmi închid ochii.

Am parte de un somn impresionant de șapte ore, la primul meu zbor la clasa I. Iar atunci când aterizăm la LAX, mă simt destul de odihnită și, din fericire, complet trează. Niciodată nu am fost o mare băutoare. Câteva pahare de orice și iau somn. Mark a stat treaz pe tot parcursul zborului, uitându-se la filme și citind.

La LAX ne facem loc către lounge-ul de clasa I al American Airlines. Nu e chiar la fel de impresionant ca la Heathrow, însă avem doar treizeci de minute de pierdut până când începe îmbarcarea în avionul nostru către Tahiti. Aceasta e partea complicată a călătoriei. Punctul de mijloc. Zborul de unsprezece ore până la LAX s-a încheiat. Zborul de opt ore până în Tahiti e gata să înceapă, după care urmează un zbor de patruzeci și cinci de minute către Bora Bora și, apoi, o călătorie cu o barcă privată în jurul atolului până la hotelul Four Seasons.

Primum un e-mail cu fotografiile de familie făcute ieri la nuntă de la părinții lui Mark. In ele suntem toți - cel puțin așa cred, că suntem noi. Sunt destul de blurate și avem cu toții ochii roșii, dar e evident că suntem noi. Brusc, realizez că niciodată nu m-am simțit mai fericită decât mă simt acum, chiar în acest moment.

Mark reușește să doarmă șase ore în timpul următorului zbor. De data aceasta rămân trează, holbându-mă prin geamul oval, fascinată de nuanțele roz și purpurii ale apusului, reflectat în vastul Ocean Pacific de sub noi. Norii: kilometri și kilometri de formațiuni muntoase albe, care se transformă în culoarea piersicii în lumina soarelui care se stinge. După care urmează doar albastrul, un albastru profund, întunecat și catifelat. Și stelele.

Un val de aer tropical umed și fierbinte ne izbește când ieșim din avion în Tahiti. Primul indiciu al lunii noastre de miere. Nu vedem foarte mult din Tahiti, doar o

pistă, luminile de aterizare, un hol de aeroport aproape gol, o altă poartă de îmbarcare, după care ne trezim din nou în aer.

Zborul nostru către Bora Bora îl facem într-un mic avion cu însoțitoare de zbor îmbrăcate în culori vii. Cumva, Mark reușește să adoarmă pe parcursul zborului scurt și cu turbulențe. Eu reușesc să termin de citit o revistă pe care am luat-o din lounge-ul Concorde de la Heathrow; e vorba de o publicație trimestrială extrem de nișată despre dresaj, numită *Piaffe*. Nu știu nimic despre dresaj - cunoștințele despre călărit obținute ca adolescentă nu se întind chiar până la nivelul avansat de spectacol de echitație - însă revista părea atât de diferită de orice am mai văzut încât a trebuit să o iau. Se pare că „piaffe“ este procedeul când calul stă în mijlocul arenei și merge la trap pe loc. Iată, deci. Pun pariu că ești bucuros că ai aflat asta. Totuși, mie chiar îmi plac lucruri din astea; întotdeauna mi-a plăcut să citec orice găseam și cu cât știam mai puține despre ce citeam, cu atât mai bine. Îmi amintesc de cineva de la școala de film care sugera dezvoltarea acestui obicei: adică să citești întotdeauna în afara propriei zone de confort. De acolo vin poveștile, precum și ideile. Oricum, pot să recomand cu încredere *Piaffe*. M-am pierdut un pic în secțiunea hranei pentru cai, dar, per ansamblu, găsești chestii interesante. Dacă nu sunt direct legate de conținut, atunci cu siguranță merită să te miri vizavi de stilul de viață și obiceiurile cititorului obișnuit al revistei.

Bora Bora este un atol mic. Două femei radiind ne decorează cu ghirlande la sosire. Florile albe care atârnă miros dulce ca moscul în jurul gâturilor noastre în timp ce un hamal ne conduce către un debarcader pe apă aflat în afara terminalului. Aeroportul și pistele sale ocupă o întregă insulă din atolul Bora Bora. Întreaga insulă aeroport este doar o întindere lungă de asfalt, mărginită de iarbă uscată și chelită și de clădirea unui terminal plutitor în Pacificul de Sud. O reprezentare vizuală a lumii adevărate, și anume, a dominației omului asupra naturii.

La capătul debarcaderului ne așteaptă o barcă cu motor frumoasă, cu lemn lăcuit subevaluat, ca un taxi pe apă venețian. Conducătorul taxiului nostru pe apă îmi ia mâna și mă ajută să cobor în zona cu locuri de pe punte. Îmi oferă o pătură călduroasă pentru genunchi.

— Poate fi destul de răcoros când pornim, spune zâmbind.

Are o față blândă, ca femeia din aeroport. Presupun că nu sunt foarte multe lucruri pentru care să-ți faci griji pe aici, nu ai parte de o viață urbană care să te împovăreze.

Mark ne mută bagajele jos și sare la bord fără ajutor, și apoi pornim. Se întunecă în timp ce gonim cu viteză pe lângă peșteri și golfuri. Îmi doresc să ne fi ales zborurile în așa fel încât să vedem toate acestea în timpul zilei. Pun pariu că peisajul îți taie respirația, dar acum, în întuneric, nu văd decât lumini sclipitoare de-a lungul țărmlui și luna uriașă care atârnă deasupra apei. O lună albă superbă.

Sunt sigură că luna nu-i la fel de strălucitoare în Anglia. Dar ar trebui să fie. Poate că doar nu putem vedea cât de strălucitoare este din cauza poluării de acasă.

Anglia pare așa de departe acum. Acele câmpuri cu garduri vii, iarba înghețată. Simt un junghi ușor gândindu-mă la acestea aflate la cincisprezece mii de kilometri depărtare, la ceață și la frig. Părul îmi biciuiește fața în briza parfumată. Barca încetinește acum. Aproape că am ajuns. Mă întorc să privesc în urmă la zona continentală, la țărnișă și la luminile de la Four Seasons. Și iată-l. Apa din jurul nostru strălucește ca smaraldul, iluminată de verdele apei din lagună. Lumina caldă a lumânărilor îmbăiază clădirile din stuf, zonele comune, restaurantele și barurile. Torțe aprinse lucesc de-a lungul plajei. Colibe ridicate pe stâlpi își răspândesc căldura portocalie în întunericul gros al Pacificului de Sud. Și luna aceea. Luna aceea care strălucește la fel de luminos ca o fază lungă pe un drum de țară. Strălucește din spatele siluetei ca de turn ascuțit a muntelui Otemanu, vulcanul stins din centrul atolului Bora Bora. Am ajuns la destinație.

Apa clipește placid în jurul nostru în timp ce ne apropiem încet. Mai multe lumânări luminează debarcaderul și un grup de întâmpinare leagă barca și ne trage spre ei. Și mai multe ghirlande, mirosind dulce, înțepător. Apă. Prosoape răcoroase. O felie de portocală. Și o mașinuță de golf care ne duce pe alei pompoase spre noua noastră casă.

Mark s-a asigurat să avem o cameră fantastică. Cea mai bună pe care o au. E un bungalow peste apă aflat în capătul debarcaderului, cu piscină privată, acces privat la lagună și o sală de baie cu podea din sticlă. Ne tragem picioarele până la ușă și acolo avem parte de o discuție de bun-venit, dar suntem epuizați acum. Dincolo de zâmbetul lui Mark îi văd ochii obosiți și sigur îi văd și membrii personalului hotelului. Suntem extenuați. Introducerea este binecuvântat de scurtă.

Mașinuța de golf se îndepărtează zumbăind înapoi pe alee, lăsându-ne singuri în afara locuinței noastre. Mark mă privește în timp ce sunetul mașinuței se stinge. Lasă bagajele jos și se întinde spre mine, mă apucă de mijloc cu o singură mână și de coapse cu cealaltă și mă trezesc înălțată în aer, legănată în brațele lui. Îi sărut nasul. Rânjește și, orbecăind, mă trece pragul.

VINERI, 9

SEPTEMBRIE Se

apropie o furtună

Trec patru zile din vacanță. Un vis. Un vis turcoaz, șlefuit la cald.

Micul dejun ne este adus cu o canoa care traversează apa verde a lagunei. Fructe coapte succulente ale căror nume nici măcar nu le cunosc. Merg tiptil cu picioarele goale pe podeaua cu dale răcoroase și pe puntea fierbinte. Mă strecor în apa limpede și cristalină a piscinei. Las soarele să-mi usuce pielea mea englezească obosită în profunzime, până ce îmi simt căldura în oasele mele britanice, trase de la umezeală.

Mark în lumina soarelui. Trupul lui sclipitor prin apă. Degetele mele mișcate rapid prin părul lui ud peste pielea lui maronie. Partide jilave de sex încălțiți printre cearșafuri. Zumzetul slab al aerului condiționat. Pozez ca un manechin în lenjerie de corp frumoasă și delicată, ca din catalog, în fiecare zi. Țesătură fină cu dantelă neagră și cristale strălucitoare, de culoarea florilor de fucsia, roșii nerușinați, albi ieftini, crem-închis, mătase, satin. Conversații lungi, lejere printre plăci de surf și baruri. Așa cum am decis, n-am mai luat anticoncepționale de șapte săptămâni. Ne facem planuri.

Facem un tur cu elicopterul al insulelor din jur, auzind duduitul puternic al elicei în ciuda căștilor cu protecție moale. În orice direcție te-ai uita, în sus sau în jos, se vede un albastru nemărginit. Păduri ce par să crească virgine direct din ocean. Raiul pe pământ.

Pilotul ne spune că dincolo de recif valurile se înalță atât de sus încât hidroavioanele nici măcar nu pot ateriza pe apă. Acesta este cel de-al doilea lanț de insule mai izolat din lume. Valurile de aici sunt cele mai mari de pe planetă. Le vedem sfărâmându-se, rostogolindu-se prin podeaua de plexiglas a elicopterului și prin geamurile acestuia. Ne aflăm la mii de mile distanță de țărmul celei mai apropiate zone continentale.

Insule deșertice se ivesc din ocean. Desene devenind realitate. Mici cerculețe de nisip în jurul piscurilor stâncoase, toate având cel puțin un palmier. De ce oare insulele deșertice au întotdeauna palmieri? Deoarece nucile de cocos plutesc. Plutesc de-a lungul oceanului, plutesc singure mii de mile până când ajung pe o plajă și se plantează singure în nisipul fierbinte. Rădăcinile lor se întind în adâncul pământului până ce ajung la apa dulce filtrată de pietre. Așa cum înotătorii o fac când ajung într-un târziu la țărm.

O zi petrecută făcând snorkeling în apa blândă a lagunei. Mă gândesc la vremea rece de acasă în timp ce plutesc încetișor, înconjurată de pisici de mare mari ce

par să planeze, asemănătoare unor fantome gri încarnate, clipocind printre undele valurilor într-o liniște perfectă.

Mark închiriază piscina de antrenament pentru scufundări doar pentru noi doi. O ședința care să-mi ușureze durerea de spate, îmi promite că experiența nasoală, cea de dinainte să-l întâlnesc pe el, trebuie să fie uitată. Aveam doar douăzeci și unu de ani când s-a întâmplat, însă îmi amintesc momentul cu o claritate ca de cristal. Pe când mă aflam la optsprezece metri adâncime am fost cuprinsă de panică. Nu știu de ce, dar brusc am devenit extrem de sigură că o să mor. M-am gândit la mama și la frica pe care trebuie să o fi simțit fiind prinsă în mașină ca într-o capcană. Mi-am lăsat gândurile să preia controlul și m-am panicat. Îmi amintesc oamenii spunând atunci că am fost norocoasă că întâmplarea a avut finalul pe care l-a avut, deoarece putea foarte bine să se termine altfel. Aș fi putut înghiți cu ușurință o cantitate bună de apă de mare. Oricum, acum nu intru în panică. Nu-mi las gândurile să preia controlul. Cel puțin, de atunci, nu mi s-a mai întâmplat.

Cu o noapte înainte să mergem la piscina aceasta, de-abia reușesc să adorm... nu este vorba chiar de frică, aș zice că mai degrabă simt o mică anxietate. Însă i-am promis lui Mark și, mai mult de atât, mi-am promis-o mie. De fiecare dată când mintea mea răătăcește către gândul reglării oxigenului, simt tensiunea înfigându-mi-se adânc între sprâncene. Pe cine vreau eu să păcălesc? Mi-e frică de mă cac pe mine.

Nu mi-e frică de înec ori de apă sau de ceva asemănător. Mi-e frică de panica aceea oarbă. Panica aceea a iepurilor prinși în capcană, care trag tare de lat și se îneacă în propriul lor sânge. Când ești cuprins de o panică oarbă se pot întâmpla lucruri stupide. Multe lucruri se pot pierde definitiv.

Uite ce e, nu sunt nebună. Știu că o să fiu OK. E rahatul ăsta de scufundare. Se presupune că trebuie să fie amuzant. Toată lumea o face. Știu că nu se va întâmpla nimic. Va fi atât de frumos. O activitate ce inspiră uimirea în adâncurile Pacificului de Sud. Ceva de care să-ti amintești întotdeauna. Însă gândurile mele continuă să apară ca niște uși capcană ce se deschid sub pașii mei.

Panică, dezorientare, claustrofobie. O înghițitură accidentală de apă și gata, ești cuprins de o spaimă distrugătoare.

Însă nu e cazul. Sunt o femeie matură. Îmi pot controla fricile. De asta o să și fac asta, nu-i așa? De asta îi provocăm pe alții, nu? Ca să ne amuțim fricile pe care le avem. Ca să le împachetăm înapoi în cutia lor. Mă gândesc la Alexa în celula ei în care a stat timp de paisprezece ani. Ne ciondănim cu fricile noastre, nu? Asta facem.

Când ajung cu Mark la piscină, intrăm în apă și începem să ne apropiem trupurile cercetându-ne parcă înainte de scufundare. Mark mă ghidează încet de-a lungul întregului proces. Mă bucură efectul răcoritor al apei chiar dacă îmi simt

ceafa fierbinte din cauza încordării. *Respiră doar*, trebuie să-mi reamintesc. *Respiră doar*.

— Te descurci de minune, spune Mark pe un ton menit să-mi dea încredere. Îți amintești partea asta perfect, și asta e partea cea mai complicată, sincer să fiu. O să te protejez, OK? Uite, dacă - se oprește și mă privește serios, tinându-și mâinile pe umerii mei -, dacă simți că se declanșează panica, continuă să respiri, oriunde te-ai afla sub apă. Dacă vrei să ajungi la suprafață, continuă să respiri. În sine, e vorba doar de creierul tău care încearcă să te protejeze de ceva ce nu-i cu adevărat o problemă. Nu-i cu nimic mai periculos acolo jos decât e aici sus. Îți promit. Ai încredere în mine, scumpo? O să fie bine.

Zâmbește și mă bate pe umeri. Aprob din cap. O să am întotdeauna încredere în el.

Ceea ce îi face pe înotători să plutească este oxigenul din plămâni. Aceștia, când sunt plini sunt ca două mingi de rugby în interiorul pieptului nostru, care se asigură că ne țin la suprafață. De aceea, dacă te lași pe spate în apa mării poți să-ți relaxezi întregul corp și să plutești având doar fața scoasă în afara apei. Șmecheria pentru un scufundător este să învețe să folosească acest proces de flotabilitate pentru a se controla la adâncime. Pentru asta sunt greutățile: ca să ne tragă la fund.

Ne cufundăm împreună, suspendați în albastrul pal. Bule mici de aer se ridică la suprafață în timp ce noi coborâm fără să întâmpinăm obstacole, de parcă am fi într-un lift invizibil. Liniștea de sub suprafața piscinei pare amniotică. Înțeleg de ce îi place lui Mark să facă scufundări. Simt o senzație de calm și toate gândurile de panică se disipează. Mark mă privește fericit de la o distanță de un picior prin apa densă. Pare ca și cum am fi separați de o sticlă groasă. Zâmbește și îi zâmbesc la loc. Ne simțim mai apropiați aici jos decât am fi la suprafață. Ne facem semnul OK cu mâna gata să ne scufundăm. Știți despre ce este vorba - e semnul cu mâna pe care Fonzie³ l-ar face dacă l-ai întreba cum a fost întâlnirea pe care a avut-o. Stau în fața lui Mark, într-o poziție asemănătoare, cu picioarele încrucișate pe pardoseala din dale zgâriate din adânc, trecându-ne tubul de oxigen de la unul la altul ca pe o pipă a păcii tipică secolului XXI. Rămân calmă. Gândurile la ușile capcană ce se deschid sub picioarele mele au dispărut. Par de neconceput acum când privesc fața calmă a lui Mark. Suntem în siguranță. Suntem doar noi doi și li - niștea. Poate că relaxarea mea se datorează oxigenului, bineînțeles. Se presupune că are un efect calmant, nu-i așa? Sunt sigură că am citit asta pe undeva, ceva despre măștile de oxigen din avioane. Sau poate că mă liniștește culoare piscinei. Sau poate că e vorba de liniștea subacvatică profundă. Sau poate că e vorba de

Mark. Ceea ce mă interesează acum este că sunt împăcată cu mine. Sunt liniștită. Mark m-a liniștit. Stăm așa sub apă o perioadă îndelungată.

Visul continuă. Nisip cald și asfințit. Gheață zornăind în pahar. Mirosul loțiunii de soare. Degete pe spatele meu ca hârtia.

Sunt atât de multe de văzut, atât de multe de făcut. Totul până când ajungem în ziua a cincea a vacanței.

În a cincea zi auzim că se apropie o furtună.

Furtunile aici nu sunt ca furtunile de acasă. Asta-i clar. Nu te apuci doar să-ți muți mobilierul de pe patio în interior și să acoperi trandafirii. Aici, furtunile sunt o treabă serioasă. Cel mai apropiat spital se află la o oră de zburat, înapoi în Tahiti, și nimeni nu zboară pe timp de furtună. Furtunile pot dura zile întregi, așa că cei care trebuie să le facă față o fac cu o precizie logică. Plajele sunt curățate, restaurantele sunt închise, oaspeții sunt informați.

După micul dejun, un manager prietenos ciocănește în ușa bungaloului nostru. Ne spune că furtuna o să ne lovească în jur de ora 16:00 și că o să dureze, probabil, până mâine-dimineață devreme. Nu ne mai desparte mult timp până când se va întâmpla. Managerul ne asigură că o să ocolească insula; deși o s-o simțim, nu o să avem parte de întreaga ei forță, așa că nu trebuie să ne îngrijorăm că o să fim măturați în largul mării sau altă nebulie de genul asta, care, nu se întâmplă niciodată aici. Managerul chicotește. Bungalourile se află în lagună, fiind protejate de valuri de atol, așa că bănuiesc că va fi necesar un val incredibil de puternic care să depășească punctele înalte ale atolului și rețeaua de insule și care să ne ia cu el. Laguna există aici de mii de ani și nu o să fie măturată de valuri chiar azi.

Ne mai spune și că personalul complexului va lucra la noapte și, în cazul neplăcutului eveniment prin care furtuna și-ar putea schimba cursul, vom fi alertați prompt și vom fi mutați în corpul principal al hotelului. Însă lucrul acesta nu a fost necesar să se întâmple niciodată de când lucrează el pe insulă, zice, și furtuna de azi, deși cu siguranță că va fi agitată, nu pare să fie totuși periculoasă.

După ce pleacă, ieșim pe terasa privată și privim dincolo de lagună. Cerul este de un albastru ca safirul, iar soarele strălucește peste ape. Nimic nu sugerează că va veni o furtună. Ne privim unul pe altul; ne gândim amândoi la același lucru. *Unde o fi?*

— Să mergem să ne uităm la cealaltă plajă? întrebă Mark, brusc entuziasmat.

Mi-a citit gândurile; poate că o putem vedea venind dintr-o altă direcție, poate că sosește din spatele nostru. Ne încălțăm și plecăm de la Four Seasons, prin jungla amenajată cu grijă, către frontul atmosferic.

De cealaltă parte a complexului, partea care este deschisă către Pacificul de Sud, se găsește o altă plajă mai dreaptă și mai lungă. Aici cam bate vântul, mult prea tare pentru confortul oaspeților hotelului. Oceanul se agită, valurile sunt zgomotoase și puternice, nu are nimic de-a face cu apele liniștite și nemișcate din

laguna unde este cocoțat deasupra bungaloul nostru. Aici e partea sălbatică a insulei. Vreau să văd furtuna. Vreau să o văd venind. Soarele continuă să strălucească și să ardă, însă vântul ne biciuiește părul și tricourile în timp ce vâslim prin apele puțin adânci. Și după aceea o vedem la orizont.

La mare distanță de noi vedem o coloană ca un nor ce se înalță de la ocean până la cer. N-am mai văzut niciodată ceva asemănător. Un perete de ploaie și vânt. Aici nu există niciun simț al proporției, privind vastitatea cerului, nu ai nicio șansă să-ți dai seama de mărimea ei, nu ai nimic la care să o raportezi comparativ, o privim și vedem că ocupă jumătate din cer. La marginile ei se zăresc petice de albastru care apar și dispar. Furtuna e o singură coloană captivantă, de culoare cenușie, care se apropie.

Ne petrecem mare parte din zi în apele calme ale lagunei, vâslind și făcând snorkeling. Suntem sfătuiți să rămânem în interiorul bungalourilor noastre începând cu ora cincisprezece jumătate; room service va fi în continuare disponibil, ca de obicei.

Ne adăpostim pe la cincisprezece și patruzeci și cinci de minute, aprovizionați cu gustări și bere și gata să începem un maraton de filme. O relaxare impusă.

Suntem pe la jumătatea filmului *întâlnire de gradul III*, când furtuna se mai intensifică un pic. Sunetul valurilor de sub bungalou și ploaia ce cade pe acoperiș ne forțează să dăm mai tare volumul televizorului cu ecran de plasmă. Mark își scoate telefonul și începe să mă filmeze.

Stau încurcată printre cearșafuri ca o balenă eșuată pe plajă care ia o gustărică. Ascunzând fisticul sub o pernă, îmi găsesc o poziție mai atractivă, una mai pregătită să fie filmată.

— La ce te uiți, Erin? mă întreabă el din spatele camerei.

— Bună întrebare, Mark! Mă uit la un film despre extratereștri în timp ce aștept ca lumea să-și găsească sfârșitul afară, răspund. De la televizor se aud sunetul sirenelor și al strigătelor înfundate.

— Este ziua a cincea a lunii de miere, intonează Mark, și ne aflăm la adăpost de o furtună tropicală în toată regula. Aruncă numai o privire, adaugă și întoarce camera către ușile din sticlă înmuiate de ploaie.

Vremea e cenușie. S-a lăsat o ceață groasă și opacă. Vântul suflă în toate direcțiile, copacii se arcuiesc sub forța lui. Și toarnă efectiv cu găleata, în așa hal poate să plouă. Mark filmează podeaua. Ploaia de pe terasă se strânge în băltoace reci în jurul ușii.

— O navă fantomatică, mă cheamă Mark, privind afară în direcția apelor.

Sar din pat și o iau la pas tropăind către fereastră. Iat-o. O navă fantomatică. Un iaht ancorat pe apă, navighează sigur, ambalat, cu catargul securizat, legându-se pe jumătate ascuns în ceață.

— Înfricoșător, spun, iar Mark îmi întărește afirmația zâmbind și repetându-o.

Vârful muntelui Otemanu a dispărut, înghițit în cenușiul de afară, rămânând vizibili doar copacii de la baza lui. Mark focalizează în direcția ambarcațiunii. Se întreabă dacă încă mai sunt oameni la bord. Ne holbăm amândoi la imaginea de pe ecranul telefonului.

Chiar atunci telefonul lui scoate un zgomot specific și peste imaginea video apare scurt o notificare. Apare doar pentru o clipită, însă stomacul mi se întoarce. E de la Rafie. E important. Poate fi despre un viitor loc de muncă. Rafie tot încearcă să-l ajute să-și găsească ceva. Mark așteaptă mesajul acesta. Bâjbâie telefonul în mână și se îndreaptă cu pași mari către zona de lounge a suitei.

— Mark, zic și-l urmez.

Își ridică mâna în aer cu nerăbdare. Așteaptă.

Citește, aprobă din cap, apoi pune telefonul cu grijă pe masă, distrat, gândindu-se. Înghite în sec.

— Mark? întreb din nou.

Își ridică mâna din nou, cu avânt. Așteaptă!

Face pași de colo colo. Se oprește. Se duce la bar și începe să-și vâre gheață în paharul de whisky. Băga-mi-aș! Asta nu-i deloc bine.

Mă apropii încet de masă și mă aplec să iau telefonul. Prudentă, asta în caz că nu e în ordine să-i citesc textele. Mintea lui însă este în altă parte. Tastesz codul, data lui de naștere. Selectez mesajele și apoi pe cel de la Rafie.

Frățiță, vești proaste. Tocmai ce am auzit că au dat jobul cuiva din structura internă. A naibii întorsătură de situație. Am crezut aranjată treaba. Te anunț dacă aud de altceva. R

Of, Dumnezeuule!

Pun telefonul înapoi cu grijă pe măsuța de cafea din sticlă. Mark își soarbe whiskyul în partea cealaltă a camerei. Închid televizorul cu telecomanda. Sirenele și zarva încetează. Zornăitul cuburilor de gheață și sunetul înfundat al furtunii dezlănțuite de afară sunt acum singurele sunete care se aud.

În cele din urmă, Mark își ridică privirea către mine.

— Ghinion, Erin. Ce poți să faci?

Își ridică paharul ca pentru a da noroc.

Brusc, mă gândesc la Alexa. Câteodată esti câinele și câteodată esti stâlpul pe care se pișă câinele.

În ciuda veștilor, zâmbește.

— E în regulă, spune. Sunt bine, serios.

Tonalitatea vocii lui e calmă, încercând să mă aigure de asta. Și îl cred de data asta; e în regulă. Dar... toate astea nu sunt OK. Nu e deloc în ordine ce i se întâmplă acum. Nu e corect.

— Am o idee, izbucnesc.

Mă apropii de el, îi iau paharul de whisky din mână și-l pun jos. Pare surprins, destabilizat de determinarea mea bruscă. Îl iau de mână.

— Ai încredere în mine? îl întreb, privindu-l în ochi. Zâmbește larg, deși are ochii șifonați. Știe că pun la cale ceva.

— Am încredere, zice și mă strânge de mână.

Îl conduc spre intrarea în suită și descui ușa. Însă el îmi trage mâna înapoi în timp ce încerc să apăs pe mâner.

— Erin? mă oprește el.

Furtuna rage ca un animal de partea cealaltă.

— Ai încredere în mine, îi repet.

Aprobă din cap.

Apăs pe mâner și ușa mi se izbește de mână; vântul este mai puternic decât am crezut că poate fi, mai puternic decât părea privit prin fereastră. Pășim afară pe alee și, cumva, reușesc să închid din nou ușa. Mark stă locului holbându-se la vijelie, ploaia îl înmoaie rapid prin tricou, întunecând țesătura. Închid ușa în urma noastră și-l iau din nou de mână. O luăm la fugă. Îl conduc de-a lungul aleilor lungi, pe podurile de peste debarcader și către zona de pământ a complexului. Alergăm pe aleile pline de bălți către coasta Pacificului zbuciumat. Ne împiedicăm prin nisip, iar vântul ne lovește din toate părțile acum. Hainele noastre, întunecate și grele de ploaie, se lipsesc de noi în timp ce ne împleticim către valuri. Ne oprim pe țărmul Pacificului de Sud.

— Țipă! strig.

— Ce?

Se holbează la mine. Nu mă poate auzi din cauza răgetelor vântului și al mării.

— Țipă!!

Mă aude de data aceasta și începe să râdă.

— Ce?! strigă el neîncrezător.

— Țipă, Mark! Țipă dracului!

Mă întorc către ocean, vânt și abisul bubuitor de dincolo, și țip. Țip din tot corpul. Țip pentru tot ce i se întâmplă lui Mark acum, pentru ce i s-a întâmplat lui Alexa, pentru mama mea moartă, pentru mine, pentru viitorul lui Mark, pentru viitorul nostru, pentru mine însămi. Țip până când rămân fără respirație. Mark mă privește în tăcere prin furtună. Nu pot să-mi dau seama ce gândește. Se întoarce, pare să se îndepărteze, dar apoi face un cerc și se întoarce înapoi și țipă lung și puternic în mijlocul ploii șfichiuitoare și a ceții. Fiecare tendon stăpân pe sine, fiecare mușchi pregătit, o luptă urlată în mijlocul necunoscutului. Iar vântul rage înapoi.

SÂMBĂȚĂ, 10

SEPTEMBRIE **Lucruri în****apă**

Până la asfințit, furtuna a trecut de noi. Ne trezim în suita noastră în sunetul gentil obișnuit al ciocănitului care ne anunță prezența room service-ului. Singura dovadă a furtunii sunt răzlețele crengi rupte din palmieri ce plutesc în lagună și propriile noastre voci răgușite.

N-am mai dormit atât de bine de ani de zile. După micul dejun, Mark se duce să poarte o discuție cu coordonatorul de scufundări al hotelului. Mark vrea să mergem să facem scufundări în după-amiaza aceasta. Se duce să vadă dacă putem merge singuri.

El și coordonatorul de scufundări păreau să se fi înțeles destul de bine ieri, așa că îl las pe Mark să se ocupe de astea și eu rămân în urmă.

Îi promit lui Mark că nu o să lucrez nimic, însă în clipa când iese pe ușă am deja laptopul deschis. Am primit e-mailuri de la toată lumea, majoritatea dintre ele fiind cu chestii legate de nuntă. Doar că pe mine mă interesează e-mailurile ce țin de munca mea, căutând vești despre proiect. Găsesc unul de genul ăsta.

Închisoare Holloway mi-a trimis un e-mail despre Holli.

Au apărut noi informații despre data eliberării ei, care a fost mutată mai înainte, urmând să aibă loc pe 12 septembrie, adică peste două zile. Fir-ar al naibii! Trebuia să se întâmple de-abia după ce ne întorceam.

Trimit vreo două e-mailuri lui Phil, cameramanul, și lui Duncan, sunetistul; trebuie să mergem acasă la Holli de îndată ce mă întorc. Nu-i deloc o situație ideală, dar avem nevoie să facem filmarea cât se poate de repede după ieșirea ei. De asemenea, le reamintesc de datele de filmare legate de eliberarea lui Alexa, care va avea loc la vreo două zile după ce mă întorc, așa că pentru asta ar fi ceva mai mult timp la dispoziție ca să ne pregătim.

Privirea îmi este atrasă de un alt e-mail, de data aceasta de la închisoarea Pentonville, în care sunt anunțată că a fost decisă data eliberării lui Eddie. Interviuul meu cu el este programat la o săptămână după ce ne întoarcem.

Brusc, aud un ciocănit în ușă. Ciudat. Mark are cheie, de ce ar cocăni? Sigur pune la cale ceva. Zâmbesc în sinea mea în timp ce mă îndrept spre ușa pe care o deschid cu un aer dramatic.

În pragul ușii stă o femeie polineziană, micuță, zâmbitoare.

— Cadou special. Ia!

Radiază și-mi întinde o găleată aburindă cu gheață și o sticlă de șampanie foarte scumpă, ce pare răcită ca lumea.

— Ah, nu, scuze, dar noi n-am comandat - încep să spun, însă ea scutură cu viclenie din capul ei micuț și ridat.

— Nu, zice rânjind. Cadou special. Cadou de la prieten. Cadou de căsătorie. Da! Ei bine, asta parcă mai are sens, presupun. Un cadou de la Fred și Nancy? Sau poate că e de la Caro?

Mă îndeamnă să-l iau și, dintr-un oarecare motiv, mă aplec ușor în timp ce iau găleata de la ea. O aplecare inconștientă, ca o formă de respect cultural, presupun. Câteodată, chiar n-ar trebui să ies din casă. Chicotește fericită, își vântură mânuța și se îndreaptă înapoi spre hotel.

Pun găleata cu grijă pe măsuta de sticlă. Pe marginile ei se preling bobite de abur condensat. Descopăr și un răvaș. Deschid biletul cartonat și citesc.

Doamnei Erin Roberts,

Felicitări pentru căsătorie, scumpo. Mi-am permis libertatea de a-ți trimite un mic cadou. O sticlă faină de Dom Perignon din 2006. Era preferata soției. Dumnezeu știe că am avut discuțiile noastre de-a lungul anilor, însă avea gusturi, trebuie să recunosc asta. La urma urmei, s-a căsătorit cu mine. Oricum, vă urez toate cele bune pentru prezent și pentru viitor. Asigură-te că te tratează bine. Distrează-te maxim, scumpo. Ah, și îmi cer scuze pentru apelul de săptămâna trecută, atunci pe moment nu puteam vorbi liber. Însă vom vorbi din nou în curând. Am auzit că ți-au trimis data eliberării mele. Asa ca toate sunt aranjate. De-abia aștept să te întâlnesc peste două săptămâni. Nu-ți mai irosesc timpul acum. Fugi afară la lumina aia minunată a soarelui de acolo.

Cele mai bune urări,

Eddie Bishop

Dom Perignon din 2006. Cum naiba a făcut asta? Știe exact unde mă aflu, pe ce insulă sunt, în care cameră, știe tot. Pe de altă parte, știam deja că a adunat informații despre mine, nu-i așa? Însă chestia asta? E înfricoșătoare.

Dacă mă gândesc logic, ce înseamnă oare? Înseamnă că Eddie a aflat unde stăm și a telefonat hotelului pentru a ne comanda o sticlă. Ar fi putut să o afle de oriunde. Nu e ca și cum aș fi ținut secretă destinația lunii noastre de miere. Oricine ar fi fost interesat putea să o afle fără prea multă bătaie de cap. Într-un fel, e chiar drăguță faza. Nu? Sau ar trebui să o privesc ca pe o amenințare? Oricare ar fi intenția lui Eddie, inofensivă sau răutăcioasă, decid să nu-i spun lui Mark. Nu ar face decât să se îngrijoreze.

Aud pași pe aleea de afară și bag nota în buzunar. O să scap de ea mai târziu. Iau laptopul de pe canapeaua unde l-am lăsat chiar când intră Mark. Sunt prinsă cu mâța în sac.

— Lucrezi, nu? zâmbește el. Ridic din umeri cu un aer neutru și bag laptopul într-un sertar.

— Nu.

Mark a făcut rost de o barcă și de echipament de scufundat pentru după-amiaza aceasta. Toate vor fi gata pentru noi după prânz, la ponton. Aparent, furtuna a făcut ca vizibilitatea subacvatică din jurul insulei să fie cam slabă, așa că instructorul de scufundări al hotelului, noul cel mai bun prieten al lui Mark, i-a dat coordonatele GPS ale unei mari epave aflate un pic mai departe. Acolo, vizibilitatea ar trebui să fie optimă. Locul se găsește în apropierea unei insule, cam la o oră de mers cu barca cu motor. Mark are licență să navigheze cu ambarcațiuni dintr-un an sabatic, când a făcut parte din echipajele unor iahturi din Mediterana, așa că nu ar trebui să fie prea dificil pentru el să ne ducă acolo. Cei de la hotel chiar ne-au sugerat ca, după scufundare, să acostăm pe lângă insulă și să ieșim la un picnic. E o insulă nelocuită, așa că nu va trebui să ne facem griji că am putea deranja pe careva. Sunt destul de încântată. O insulă pustie numai pentru noi.

Ieșitul pe mare e ușor iritant, în sensul că, odată ce Bora Bora a dispărut din raza noastră vizuală, nu mai e nimic de văzut. Nimic în nicio direcție, în afară de albastrul nemărginit. Acum înțeleg de ce marinarii obișnuiau să înnebunească pe mare. Se aseamănă cumva cu orbirea pe care ți-o dă zăpada. Dacă nu ar fi existat punctul de pe GPS care se mișcă în mod constant spre destinație, jur că aș fi zis că ne mișcăm la nesfârșit în buclă, în cercuri uriașe.

La o oră după ce am plecat, vedem insula spre care ne îndreptăm ivindu-se dintre valuri în fața noastră, la orizont. Ceea ce înseamnă că mai avem de parcurs cam trei mile. Linia orizontului este întotdeauna la aproximativ trei mile distanță de tine atunci când o vezi de la nivelul mării. E bine de știut, nu-i așa?

Epava după care am pornit astăzi se află la nord-vest de insulă, la o adâncime de numai douăzeci de metri, ceea ce Mark a promis că nu va fi o problemă pentru mine.

— Tehnic, nu ar trebui să coborâm la mai mult de optsprezece metri, îmi spune. Așa că o să ne limităm la aproximativ douăzeci de metri în vacanța aceasta, OK? Crede-mă, scumpo, nu o să explodezi automat dacă mergi mai jos cu doi metri peste limita maximă; limita trebuie să fie doar un punct de orientare. Douăzeci de metri e o adâncime în regulă. Și o să fiu acolo cu tine, OK?

E încurajator. Știu că Mark e calificat să coboare la o adâncime de două ori mai mare.

O baliză roz decolorată de soare, plutind pe valuri, indică locul unde se află epava. Lăsăm ancora la o distanță sigură de loc.

În timp ce ne echipăm, Mark mă privește scurt. Fața îi este traversată de o umbră.

— Erin, scumpo? Vreau numai să te informez: să știi că pe aici se presupune că există o mulțime de rechini, iubito.

Efectiv mi se taie respirația, iar el râde de expresia feței mele.

— E în regulă! O să fiu complet cinstit, OK? O să-ți spun exact ce se găsește acolo, scumpo, ca să știi. Bine?

Aprob din cap. N-aș putea vorbi nici dacă aș vrea.

— Știi rechini aceia negri care sunt în lagună? continuă el, cei pe care i-am văzut ieri?

Dau din cap că da.

— Cu rechini așa negri de recif totul e în regulă, spune cu o voce liniștitoare și calmă; sunt prietenoși, nu? Nu mușcă oameni. Și nici nu sunt așa de mari, ca să zicem așa - au cam aceeași mărime ca o persoană, așa că... nu sunt cei mai mari rechini, dar e evident că nici nu au mărimea unor pești. Oricum, sunt în regulă. Ești atentă la ce spun, Erin?

Aprob din nou. Prima dată când am văzut un rechin negru în lagună luni, în timp ce făceam snorkeling, aproape că am avut un anevrism. Arată înspăimântători cap-coadă. Însă Mark are dreptate, după șocul inițial, m-am simțit în largul meu în preajma lor. Nu ne-au deranjat absolut deloc.

— Ei bine, vor fi mulți, continuă să spună.

Minunat...

— Și s-ar putea să fie și destui rechini lămâie. Aștia au în jur de trei metri și jumătate lungime - asta înseamnă lungimea unui hatchback. Nu au tendința de a răni oameni, dar... au totuși trei metri jumătate lungime. Ca să știi.

Uau. OK. Sunt mari.

— Dar sunt OK, Erin, ai încredere în mine. Și ca să te simți și mai sigură... Nu le place nimic strălucitor, cum ar fi ceasurile, bijuteriile, chestiile de genul ăsta, așa că...

Impacientată, îmi scot ambele inele și i le dau lui.

— Ce altceva mai este acolo, Mark? îl întreb fiind pregătită de orice.

— Ar fi ceva șanse să întâlnim rechini gri de recif... doi metri. *In regulă.*

— Rechini albi, argintii... trei metri.

Nicio problemă.

— Și poate și... pisici de mare?

Minunat, astea arată ca alea din lagună, doar că sunt mai mici.

— Țestoase, continuă înșiruirea.

Superb, îmi plac astea.

— Și, poate, dar cel mai probabil că nu - și, știi, chiar dacă îi vedem să nu-ți faci griji, deoarece o să se țină la distanță și o să fie în regulă - dar am putea da și peste rechini tigru.

Doamne ferește.

Până și eu am auzit de ăștia. ăștia sunt rechini adevărați. Mari, de vreo patru sau cinci metri lungime.

Acum nu mai sunt chiar așa de sigură de ședința asta de scufundări. Îl privesc pe Mark și el mă privește înapoi. Se aude doar sunetul valurilor ce clipocesc izbinduse de cala bărcii. Râde.

— Erin? Ai încredere în mine?

— Da, spun pe un ton neîncrezător.

— ăștia ar putea să vină spre tine, însă nu o să te rănească, bine? spune susținându-mi privirea fixă.

— OK, aprob. *Bine.*

Respiră doar. Asta este tot ce trebuie să faci, îmi spun. Respiră. E fix ca în piscină. O să fie fix ca în piscină.

Terminăm să ne îmbrăcăm cu echipamentul și intrăm în apă. E mișto să-mi simt corpul din nou apropiat de al lui. Să mă simt în siguranță. În plus, e plăcut la vedere. îmi susține privirea. *Ești OK? Sunt OK, aprob din cap.*

Apoi intrăm în apă și coborâm ușor. Ochii mei sunt lipiți de Mark; urmez orice semn făcut cu mâna, fiecare mișcare. După care îmi arată ceva cu degetul și o văd.

De pe barcă, puteam să zăresc epava prin apă, dar acum că ne aflăm sub valuri, o văd limpede în fața noastră. Coborâm și mai mult. Pe măsură ce ochii mi se obișnuiesc cu lumina încep să observ peștii, țintindu-ne bulele de aer ce se ridică la suprafață. Urmăresc un pește rătăcit care se alătură unui banc de pești aflat la umbra bărcii, o coloană argintie rotitoare.

Privesc înapoi la Mark, care ne ține sub control coborârea, făcând-o frumos și încet, fără mișcări bruște. Are grijă de mine, chiar dacă are fața înclinată la computerul de la încheietură, expresia figurii lui fiind una de o mare concentrare. Ajungem la o adâncime de cinci metri și facem o pauză de verificare. Mark mă întreabă prin semne dacă sunt în regulă și aprob că da. Ne descurcăm de minune.

Îmi semnalizează să ne continuăm coborârea și o face în întregime după manual, încât nu mă pot abține să nu rânjesc în spatele regulatorului de oxigen de la gură. Mă aflu pe mâini bune.

Privesc în jos și văd corali pe unele aflorimente stâncoase aflate la o adâncime de încă cinci metri. Privesc în sus, iar suprafața e acum la vreo zece metri, dansând strălucitoare deasupra noastră.

Îl privesc pe Mark, suspendat în marele albastru, în afara timpului. Mă privește înapoi și-mi zâmbește.

Ne cufundăm. Observ o mișcare periferică. Nu e un obiect, ci doar o schimbare de culoare dincolo de câmpul meu vizual.

Îmi întorc capul și mă concentrez cu toate forțele la albastrul de nepătruns de dincolo de noi. Îmi forțez ochii ca să văd dincolo de apele umbrite. Apoi îi văd. Sunt peste tot în jurul nostru. Apar în câmpul vizual unul câte unul. Cu fiecare pe

care îl văd, mi se oprește respirația o secundă. Adrenalina începe să-mi curgă prin vene. Apa este plină de rechini. Arcuindu-se în cercuri mari deasupra epavei și în jurul recifului. Corpurile lor uriașe atârnă de parcă n-ar cântări nimic în zona verde-albastră din jurul nostru. Aripă, branhiile, guri, dinți. Plutind ca pachetboturile. Rechini. Atât de mulți rechini. Sistemului meu nervos central, care a preluat controlul, nu i se pare relevant ce fel de rechini sunt.

Nu mai respir. Mușchii mi-au înghețat ca în coșmarul ăla în care nu poți țipa. Îl privesc pe Mark, care le aruncă o privire rapidă, evaluând amenințarea.

Reușesc să-mi ridic mâna, înspăimântată că mișcarea le va atrage atenția. Întreb prin semne dacă e în regulă, și-mi simt brațul tremurând dincolo de controlul meu.

Mark și-a ridicat mâna. *Așteaptă.* Ochii lui scanează apele din jurul nostru.

Privesc în sus. Sunt cincisprezece metri până la suprafață. *Respiră, Erin! Respiră, băga-mi-aș!* Inspir adânc. Aer rece direct din rezervor. Expir ușor și cu calm. Îmi privesc bulele de aer ridicându-se la suprafață.

Bun. Bună treabă, Erin.

Mark se întoarce spre mine. *OK.*

E OK.

Zâmbește.

Întregul trup mi se relaxează. Toți sunt în regulă. Noi suntem în regulă.

Îi privesc din nou. Seamănă cu o amintire îndepărtată a unei plimbări printr-o câmp plin de vite. Mărima lor! Îngrijorarea vagă că ar putea în orice clipă să se întoarcă spre noi. Să vină la noi.

Apoi le observ aripile. Nu sunt negre sau argintii sau mai știu eu ce culoare. Sunt gri. E greu de văzut în perspectivă. Nu pot spune cât de departe sunt. Dar sunt mari. Cu adevărat mari. Rechini gri de recif.

Ei știu că suntem aici. Ne pot vedea. Dar o să fie OK. Nu vor veni să ne vâneze. Nu ne vor ataca. E OK.

Ne continuăm coborârea.

Trecem de un grup de pești galbeni și argintii, strânși într-o grămadă densă cam de vreo șase picioare înălțime.

Când ajungem la fund, Mark îmi face semn să-l urmez spre epavă. Nu e foarte departe în fața noastră acum, pe fundul oceanului. Se ivește din ceață, intrând în câmpul nostru vizual, și ne îndreptăm spre ea.

Privesc în sus la bancul de pești și la rechini de deasupra noastră. Un perete de pești, un zid ca de catedrală făcut din pești, suspendat în apa limpede de deasupra. Uau!

Îl privesc pe Mark. Vede și el. Fără un cuvânt, se întinde prin apă și-mi apucă mâna înmănușată într-a lui.

După scufundare, luăm prânzul pe insula pustie, după ce am adus barca noastră cât s-a putut de aproape de țărm. Ne dăm jos costumele și înotăm goi în apele

puțin adânci și ne îmbăiem cu lumina soarelui pe nisipul pustiu. Se face târziu până ce ne suim înapoi în barcă și ne îndreptăm spre Bora Bora.

Mark stă aplecat peste volan, cu privirea concentrată la distanță. Ar putea să ne ia mai mult de o oră să ajungem înapoi la hotel. Vântul îmi agită părul care-mi lovește ochii și îmi simt membrele extenuate, iar toate astea cuplate fac aproape imposibilă încercarea mea de a sta trează în timp ce navigăm în hopuri printre valuri. Cercul verde strălucitor al GPS-ului clipește lângă cel roșu. Pleoapele încep să-mi pice.

Nu sunt sigură dacă am așipit, însă când îmi deschid ochii, motorul bărcii își schimbă tonalitatea și încetinim. Îl privesc pe Mark. Încă nu am ajuns înapoi în Bora Bora. Nu se vede nimic în jur, doar mile peste mile de ocean în toate direcțiile. Apoi văd ce vede și el. Foi albe de hârtie peste tot în jurul nostru.

Ne apropiem de sursă, un cerc de hârtie de vreo zece metri lățime: nu pot să spun ce erau, reviste, formulare sau documente, deoarece cerneala a acoperit paginile, făcându-le negre și neinteligibile. Hârtiile stau la suprafața valurilor ca o peliculă de piele.

Mark îmi aruncă o privire. *Ce-i asta?* Putem vedea orizontul în toate direcțiile. Nimic decât albastru.

Să fie gunoi oare? Oprim în centrul rotocolului, iar acum barca se află în ochiul unui cerc gigantic de hârtie plutitoare. Mark oprește motorul. În felul ei, e ceva frumos, ca o instalație artistică ce plutește în mijlocul Pacificului de Sud. Mă întind peste marginea bărcii și pescuiesc o pagină udă din apă. Scrisul se dizolvă în fața ochilor mei în timp ce o ridic spre mine, cerneala curge rostogolindu-se pe albul umed. Cine știe ce scria? Nu putea fi atât de important, totuși, dacă și-a găsit sfârșitul aici, nu?

Poate că furtuna le-a adus aici. Cercetez rotocoalele de negru iligibile de pe paginile albe. Dacă a fost important, acum nu mai este. Ne privim înconjuțați de liniștea groasă din jur. E o senzație stranie.

Brusc, îmi trece prin cap ideea asta nebunească, și anume că am murit. Poate că am murit și ne-am trezit în purgatoriu. Sau poate că e un vis.

Liniștea este spartă de o izbitură în partea laterală a bărcii, urmată de încă una. *Zbang. Zbang.* Valurile izbesc ceva în mod repetat în partea laterală a carenei. Privim în direcția din care vine zgomotul; orice ar fi, nu putem vedea dincolo de margine. *Zbang, zbang.* Mark se încruntă la mine.

Ridic din umeri. Nu știu. N-am nicio idee despre ce este vorba.

Însă ceva în comportamentul lui, ceva din poziția umerilor lui, îmi îngheață sângele în vine. Se întâmplă ceva nasol. Mark crede că se întâmplă ceva foarte rău.

Zbang, zbang. Acum se aude insistent. *Zbang, zbang.* Mark pășește în direcția zgomotului. *Zbang, zbang.* Se ține de barcă cu brațele îndepărtate, apoi inhalează brusc și se apleacă peste partea laterală.

Nu se mai mișcă. *Zbang, zbang.* Se uită la ce o fi acolo jos înghețat. *Zbang, zbang.* Apoi își schimbă poziția și, extrem de atent, își lasă o mână peste bord. Dispare din raza de vedere. *Zbang, zbang.*

Cu un mormăit ridică un obiect îmbibat de apă și-l depune pe punte între noi, aterizând cu un zgomot ca o aspirație umedă. Câteva bucăți de hârtie îmbibate stau lipite de el. Stăm locului și ne holbăm. E o geantă de marinar din pânză neagră cu lungimea mai mică de un metru. E prea mare pentru o geantă de mers la sală, dar și prea mică pentru o geantă de voiaj.

E clar de bună calitate, însă nu se vede nicio marcă, nimic scris. Mark se apleacă pentru a inspecta obiectul. Nicio etichetă. Nicio adresă scrisă de mână. Mark caută fermoarul, care e negru și e mai complicat de găsit pe geanta neagră, dar o face. Fermoarul este prins de încuietoare cu un lacăt negru mat cu combinație. Ce?

OK. Evident e de valoare. E evident că nu e ceva de aruncat, nu? Mark privește în sus spre mine.

Să încercăm să-l deschidem?

Aprob din cap.

Încearcă să forțeze fermoarul cu tot cu lacăt. Nu cedează, așa că încearcă din nou.

Privește în sus și ridic din umeri. Vreau și eu să-l deschid, dar...

Încearcă materialul din jurul fermoarului. Trage de el, dar nu cedează. Ridică parțial geanta în timp ce se luptă cu ea și materialul umed se izbește de puntea din fibră de sticlă.

Geanta are ceva în ea. Pot să disting niște forme unghiulare, dure, mișcându-se înăuntru în timp ce Mark încearcă să forțeze deschiderea sacului. Se oprește brusc.

— Poate că ar trebui să așteptăm, spune Mark cu o voce încordată și îngrijorată. E clar că oricine o deține nu vrea ca cineva să-și bage nasul, nu?

Presupun că nu. Însă tentația de a descoperi ce e înăuntru e a naibii de puternică acum. Are dreptate, totuși. Clar că are dreptate. Nu e a noastră ca să o deschidem, nu?

— Pot? întreb și fac un gest în direcția sacului.

Nu vreau decât să-l țin, să-l simt. Poate că am să-mi dau seama ce e înăuntru după greutate și formă. Așa cum faci cu un cadou de Crăciun.

— Sigur, dă-i drumul. Se ridică și se dă înapoi, lăsându-mi spațiu. E mai grea decât pare, adaugă el chiar când ridic mânerul. Chiar este. Decepționam de greu. O ridic încet și atârnă pe lângă gambele mele. Umedă și grea. Se simte de parcă ar fi... Se simte de parcă ar fi...

Îl las imediat și izbește fibra de sticlă cu un *zbang* familiar. Mark se holbează la mine și scutură din cap.

— Nu e. Știe ce gândesc. Nu e, Erin. L-ar fi mâncat. L-ar fi mirosit și l-ar fi mâncat. Mai ales rechinii gri. Nu e.

El insistă, însă e ceva în felul în care o spune. Știu că și el o gândește.

Normal că are dreptate. Dacă ar fi fost un corp uman, rechinii l-ar fi înfulecat până acum. Nu e ceva organic. Sunt doar niște obiecte înăuntru.

Probabil e vorba de evidența contabilă a vreunei afaceri a cuiva sau așa ceva. Asta numai dacă mă iau după toată hârtia din jur. Poate că e vreo evidență contabilă dubioasă. Contabilitate la sfârșitul zilei. Sunt sigură că nu e chiar atât de interesant. Nu? Sunt doar niște chestii într-o geantă.

Intr-o geantă încuiată cu un lacăt, Erin. Plutind în mijlocul Pacificului de Sud. Inconjurată de zece metri de hârtii neinteligibile.

— Ce ar trebui să facem? îl întreb. Adică ar trebui să facem ceva? Ar trebui s-o aruncăm înapoi în apă și, pur și simplu, s-o lăsăm?

Mark își privește ceasul. Se face târziu de-acum; soarele o să asfințească în următoarea jumătate de oră sau pe acolo, și încă mai avem de mers vreo patruzeci și cinci de minute înapoi. Nu vreau să fiu în mijlocul nimicului când se va întuneca. Și nici Mark nu vrea.

— Trebuie să mergem. O să-mi notez coordonatele și o să luăm geanta cu noi. O s-o dăm cuiva. Bine, Erin? O să spunem cuiva despre mizeria asta. Indiferent ce s-o fi întâmplat aici.

Mark ia un carnet de notițe și un pix din dulăpiorul de sub scaun. Notează coordonatele zonei de pe GPS.

Privesc hârtiile de pe apă, căutând un indiciu despre ce ar putea fi vorba cu situația asta ciudată. Însă nu văd decât familiarul albastru peste tot în jur. Nimic altceva care să plutească. Nimic care să se legene în derivă pe valuri. Doar hârtie și culoarea albastră. Mă întorc spre Mark.

— Bine, OK. O să lăsăm geanta la hotel și o să vadă ei despre ce e vorba, spun și mă așez la loc. Chiar nu e treaba noastră. Probabil că cineva l-a aruncat.

Mark se întoarce la volan și o pornim din nou la drum, gonind înapoi către hotel și către cină. Privesc geanta alunecând peste punte și cuibărindu-se sub un scaun.

Mă încovrighez pe pernele de pe bancheta din spatele lui Mark și-mi iau un pulover pe mine, trăgând mânecile peste mâinile mele reci. Părul îmi biciuiește fața și îmi închid ochii.

DUMINICĂ, 11

SEPTEMBRIE Ziua

următoare

Ne ridicăm din pat dimineța devreme. Toate exercițiile și aerul proaspăt ne doboară, așa că, de cele mai multe ori, dormim până la ora zece. Iar eu mă simt minunat.

Am predat geanta noaptea trecută când am ajuns la hotel. Mark a dat-o portarului și i-am explicat că a fost găsită în apă. Mark nu credea că merita să-i spună individului de la debarcader despre coordonate sau despre documente. Mai bine să aibă o discuție cu tipul cu scufundările despre asta - părea mai înfipt și ar putea, de fapt, chiar să se ocupe de situație.

Azi, luăm micul dejun în restaurantul principal și ne bucurăm de bufetul de duminică marca Four Seasons. E ridicol de opulent și conține tot ce ți-ai putea dori să mănânci: homari întregi, clătite cu sirop, fructe exotice, mic dejun englezesc complet, sushi, tort curcubeu. Strigător la cer! Asta e alt lucru tare legat de tot acest exercițiu: pot să mănânc cam tot ce-mi doresc acum și nu o să fac nicio diferență.

Avem planuri incitante pentru azi, și anume să facem un traseu off-road cu 4X4 prin pădurea de pe insula principală, urmată apoi de o drumeție sus pe muntele Otemanu până la peștera sacră, după care să ne întoarcem la hotel pentru a cina la lumina lumânărilor pe plajă. Barca ne va prelua chiar după micul dejun, de la debarcader. Nu l-am văzut încă pe nicăieri pe tipul cu scufundările. Și trebuie și să mă grăbesc înapoi în cameră ca să-mi iau geanta și loțiunea de soare, așa că îl las pe Mark la restaurant și fug înapoi în camera noastră.

La început, nu o observ.

Însă când ies din baie cu periuța de dinți în gură, aproape că rămân fără aer. Iat-o. Așezată frumos pe podea la capătul patului. Geanta. Cineva a pus-o înapoi în camera noastră. Acum e uscată. Pânza neagră e încrustată de urme sărate ca de cretă. Lacătul e în continuare la locul lui. Probabil că au înțeles greșit ce le-a spus Mark aseară. Și acum iat-o aici, returnată.

Mă gândesc la *zbang zbang-ul* de partea laterală a bărcii. Insistența. Nu m-aș fi gândit niciodată că o geantă poate fi atât de sinistră, însă iată. Trăiești și înveți.

O să văd despre ce e vorba mai târziu. Nu am timp acum. Termin spălatul pe dinți, apuc geanta și o zbughesc către debarcader. O să-i spun lui Mark mai târziu.

După o călătorie scurtă cu barca dincolo de lagună, ne cocoțăm într-un vehicul de

teren. Suntem patru alături de ghid în acest 4X4. Noi și încă un cuplu de tineri. Sally și Daniel. Pornim. Facem fotografii la junglă, la marginea oglinzii de pe

aripa jeepului, fețele zâmbitoare ies blurate, simt pielea neagră fierbinte pe coapse, mirosul pădurii calde în aer, vânt prin părul de pe braț, hopurile peste colinele abrupte și accidentate.

Apoi mergem în drumeție, briza pătrunzând la noi de peste vârfurile copacilor, pietre cu forme schimbătoare și praf sub picioare.

Discuții înfundate, transpirația care-mi curge printre sâni, respirație greoaie, tricoul închis la culoare al lui Mark în fața mea.

Mă extenez până la sfârșitul drumeției, dar sunt satisfăcută, îmi simt picioarele grele și instabile.

Obrajii lui Mark au prins un pic de roșeață de la soare, făcându-l să arate irezistibil de sănătos, cu un aer câmpenesc. Nu l-am mai văzut atât de fericit de mult timp. Bătrânul Mark. Nu pot să mă opresc să nu-l ating. Pielea lui maronie. Pe drum înapoi spre hotel, în barcă, îmi odihnesc o coapsă peste una de-a lui. Devin teritorială.

Îi spun despre sac; de fapt, i se pare chiar amuzant când i-am spus despre asta. Amuzant ca în *Fawlty Towers*⁵. Scăpări hoteliere amuzante. Niciodată n-am înțeles *Fawlty Towers*, ca să fiu cinstită; întotdeauna par atât de mânioși. Disproporționat de mânioși. Poate că asta e atât de amuzant. Nu știu. Îmi place Python, însă Cleese⁶ are nevoie să fie mai temperamental puțin. Un Cleese cinstit e prea mult de suportat.

Odată ajunși înapoi, ne aruncăm direct în pat, facem dragoste încet și dormim până la asfințit.

Îndată ce ne-am dușat și ne-am îmbrăcat, Mark mă conduce pe terasă și scoate o sticlă de șampanie. Șampania lui Eddie. Sau, după cum i-am spus lui Mark, „șampania lui Fred“.

Îmi oferă un pahar plin, cu spuma dând pe-afară. Poți să-ți dai seama de calitatea șampaniei după mărimea bulelor, știi? Cu cât sunt mai mici, cu atât mai mult vor elibera aroma și savoarea. Bulele cu dioxid de carbon culeg și poartă moleculele savuroase; cu cât sunt mai multe, cu atât mai răcoritoare și subtilă se va simți savoarea în cerul gurii. Paharul meu e plin de viață. Fășii lungi de bule micuțe ce se ridică la suprafață. Ciocnim.

— Să mă căsătoresc cu tine a fost cea mai bună decizie pe care am luat-o, spune zâmbind. Vreau să știi că te iubesc, Erin, și o să am grijă de tine, și când ajungem acasă o să obțin un nou loc de muncă și o să ne facem o viață ca lumea împreună. Sună bine?

— Da, sună perfect, îi răspund.

5 Serial britanic (n. tr).

6 Actor britanic în serialul de mai sus (n. tr).

Sorb o înghițitură, bulele revărsându-se peste buze și nas. E ca în rai. Zâmbesc. *Mulțumesc, Eddie.*

— Ce ar trebui să facem cu...? întreb și-i fac semn cu capul în direcția suitei.

— O să o duc la centrul de scufundări mâine, spune zâmbind, și o să-i zic coordonatorului de scufundări unde se află zona. O să se ocupe el sau poate că o s-o pună înapoi în camera noastră. Sau și una, și alta.

Râde.

De peste lagună se aude muzică.

În nopțile de duminică, pe plajă are loc un spectacol cu cină tradițională polineziană. Îi spun lui Mark că sună un pic precum cinele la teatru din anii optzeci. Însă el îmi reamintește că acesta este Four Seasons, așa că o să fie o masă cu trei feluri de mâncare pe o plajă tropical iluminată de torțe, urmată de un spectacol polinezian tradițional cu muzică la tobe umpute cu apă și dans printre flăcări.

— Păi da, ca la cinele la teatru, zic. Așa fac și la cinele la teatru, nu?

Suntem așezați la o masă aflată chiar la marginea apei. Mai sunt doar zece alte cupluri, răsfirate pe plaja iluminată de lumânări și torțe aprinse, toate de-a lungul țărmului. Salutăm cuplul care a fost cu noi în drumetrie, pe Daniel și Sally, care ne zâmbesc și ne salută la rândul lor. Cu toții de-abia dacă ne mai simțim picioarele, dar suntem fericiți. Aerul este plin de mirosul gardeniei tahitiene și al focului.

Sorbim mai multă șampanie și vorbim despre viitor, despre ce vom face odată ajunși acasă. Îi spun lui Mark despre Alexa, despre planul ei de a rămâne însărcinată, îi spun despre Holli, îi zic totul. Nu menționez prea multe despre Eddie, bineînțeles, și nici despre darul lui. Mark mă ascultă vrăjit. Cred că, pe undeva, a uitat că încă îmi trăiesc viața în timp ce el a fost atât de înfășurat în a lui, însă acum pare interesat de viața mea. Pe parcursul desertului și al cafelei de după, mă întrebă de ce o eliberează pe Holli și dacă eu cred că Alexa regretă ce a făcut. Apoi începe spectacolul.

Dansatori polinezieni, bărbați și femei, îmbrăcați în costume tradiționale, se întorc și fac tumburi pe nisip, având torțe aprinse ținute strâns în mâinile bronzate sau între dinții încleștați. Sar în aer și plonjează în apă. Percuționiști aflați în valuri până la genunchi lovesc tobele plutitoare și apa cu palmele deschise.

Muzica intră în crescendo și își atinge climaxul în mijlocul valurilor ce, pentru o clipă, strălucesc roșiatic de la flăcări în fața noastră, un cerc de flăcări albe, fierbinți, ling suprafața apei. Apoi, întunericul, aplauze și ovații.

După spectacol ne ducem la bar și bem cocteiluri. Dansăm, vorbim, ne sărutăm, ne giugiulim, bem și mai mult și nu plecăm până nu rămânem ultimii în picioare, după care ne împleticim pe debarcader până ajungem în camera noastră.

Și acolo o vedem așteptându-ne. Mă duc în baie și iau o forfecuță de unghii și o deschidem.

LUNI, 12 SEPTEMBRIE

Rămășițe plutitoare sau deșeuri

Mă trezesc târziu.

Mark zace lat lângă mine. Peste noi planează mirosul greu de băutură. Am uitat să comandăm micul dejun și să pornim aerul condiționat înainte să ne băgăm în pat aseară.

Capul mi-e încețoșat și simt că mi-e foame. Se pare că aseară am comandat mai multe prin room service. Mă rostogolesc cu grijă afară din pat și rătăcesc cu privirea pe deasupra căruciorului abandonat.

Înghețată topită și o sticlă de șampanie pusă cu capul în jos într-o găleată.

Cât am putut să bem? Isuse! Îmi simt limba grea și uscată în gură și, în plus, am senzația totală că mor de foame. Iau decizia și mă îndrept spre telefon.

Pe la jumătatea distanței, simt o durere ascuțită care-mi străpunge piciorul. Îmi pierd echilibrul și mă prăbușesc greoaie pe dalele de piatră.

Băga-mi-as picioarele! O bulă sângerie înflorește strălucitoare pe arcada tălpii. La dracu'! Zăresc foarfecă lângă mine. Bula de sânge începe să picure pe podea. Capul îmi pulsează.

Fute-m-aș pe chestia asta! Mă ridic încet, cu grijă, și șchiopătez către telefon. După două țârâituri mi se răspunde.

— Bună, aș putea să comand ceva prin room service, vă rog?... Da, exact. Da. Pot să primesc două mic dejunuri complete... fierte, cafea pentru doi, coș cu produse de patiserie... Da, exact, acela. Suc de portocale pentru doi. Ah, și aveți plasturi?... Nu. Plasturi Band-Aids?... Nu. Band-? Ca o trusă de prim ajutor sau... Ah, da! Da, asta ar fi minunat. Da, super. Mulțumesc.

Închid și mă prăbușesc înapoi în pat în timp ce piciorul îmi sângerează pe cearșafuri.

Mark se agită lângă mine. Mormăie.

— Douăzeci de minute, bombăn și adorm.

Mă trezesc când Mark împinge căruciorul cu micul dejun prin cameră spre terasă. E îmbrăcat în halatul hotelului, de un alb strălucitor pe pielea lui bronzată. Apuc trusa de prim ajutor pe care mi-au trimis-o și mă duc după el. Lenjeria mea de corp e acoperită de un tricou mult prea mare. Pe talpă am o crustă de sânge uscat.

Mâncăm în tăcere, privind zăpăciți în depărtare. Șchiopătez înapoi pentru a căuta niște pastile de durere. Apoi, după ce îmi pansez rana cu un plasture, mă întind scurt pe un șezlong și adorm imediat.

Când mă trezesc, văd că Mark a tras umbrela de soare ca să mă protejeze. Doamne, cât îl iubesc. Îmi verific starea capului cu un scuturat blând. Da, e mă~~l~~ bine. Mult mai bine. Poate că un duș ar fi numai bun acum. Șchiopățez prin cameră, trec de Mark care se uită la Attenborough⁷ la un program prin cablu și întru în sala de baie. În timp ce trec pe lângă el, mă sărută din vârful buzelor.

Las apa rece să-mi curgă peste față și păr. Mă săpunesc cu forță; masajul la scalp e minunat. Mă gândesc la noaptea trecută. Ce am făcut după ce ne-am întors? Numi amintesc să fi mâncat înghețată. Îmi amintesc de foarfecă și că am făcut rost de ea ca să tai geanta. Asta este.

Mă învăluiesc într-un prosop și mă duc înapoi la Mark.

— Am deschis-o? îl întreb.

Chiar sper că nu am făcut-o. Nu mai avem cum să predăm geanta dacă am distrus-o.

Face o grimasă și pune geanta pe pat.

Are o gaură extrem de evidentă. N-am ajuns prea departe aseară. Doamne, oamenii beți sunt niște idioți. Observ că mâna lui Mark e înfășurată în doi plasturi Band-Aids. Bănuiesc că el s-a ocupat de foarfecă aseară. Mă așez pe pat și inspectez geanta. Gaura e inutilă. Nu pot nici măcar să-mi bag un deget ca să o lărgesc mai mult și nu pot să văd nimic prin ea. Impact maxim, rezultat minim.

— Putem să o mai predăm?

Îl privesc pe Mark.

— Da, normal. Zicem doar că am găsit-o în starea asta. Marea e de vină, înțelegi? Nu pare prea îngrijorat.

— Dacă găurica asta e acceptabilă, crezi că și una mai mare ar fi? îl întreb susținându-i privirea.

Ridică din umeri și-mi aruncă foarfecă de pe noptieră.

— Fă-ți de cap, zice, și-și mută din nou atenția la Attenborough. Numai că nu o fac. Sunt speriată. Nu știu de ce. Mi se pare greșit să deschid geanta. De ce oare? Nu ar fi ca și cum aș găsi un portofel? E OK să deschizi portofelul și să vezi ce e înăuntru, să afli cui îi aparține. Nu e OK doar dacă îți însușești ce e înăuntru. Nu vreau decât să știu. Iar asta e complet normal. Ar putea să ne ajute ca să-l returnăm. Dacă am ști cui aparține.

Așa că iau foarfecă și încep să tai geanta. După o vreme, ies pe terasă cu ea. Acolo se află un cuțit ascuțit lăsat mai devreme pe căruciorul cu mâncare. Îl găsesc și îl forțez să intre în mica crăpătură pe care am făcut-o deja și încep să tai. Înăuntru, îl aud pe Mark pornind dușul.

Continui să tai până când îmi bag o mână în gaură, apoi trag cu toată puterea, sfâșiind materialul. Pânza se desface cu un sunet baritonal. Gata. Mă întorc ca să-l strig pe Mark, însă el e la duș. Ar trebui să-l aștept înainte să mă uit? Nu.

7 David Attenborough, cunoscut realizator și narator de programe de televiziune (n. tr.).

Înclin geanta pe terasa de lemn și privesc înăuntru.

Clipsec. Trece mai mult timp.

Mă gândesc să-l chem pe Mark, însă nu o fac și doar privesc, înăuntru se văd patru obiecte. Cel mai mare, de departe, este cel spre care mă întind prima dată. E voluminos, dar e mult mai ușor decât sugerează mărimea lui. Țasta e pachetul care ținea geanta plutind la suprafață. Hârtie. Hârtie împachetată strâns. Mai specific, bani. Un pachet de bani sigilat în plastic. Dolari americani strânși laolaltă, fiecare legătură marcată cu „10 000 \$“ pe o etichetă. Bani adevărați. O grămadă de bani adevărați.

Chestia asta mă marchează visceral și stomacul mi se întoarce pe dos. Alerg spre toaletă, încetinită de înțepăturile ascuțite din talpă, și mă trezesc vomitând pe la jumătatea drumului, printre țopăieli, în întreaga cameră. Cad în genunchi și mă sprijin de podea. Mușchii stomacului intră în spasme incontroabile. Fiere, simt fierea înțepătoare și grea. Frica devine vizibilă. Suspîn în timp ce mă lupt să-mi trag răsuflarea printre vărsături.

N-ar fi trebuit să deschidem geanta.

Îmi șterg gura de cearșaful de pe pat și mă străduiesc să mă ridic. Mă întorc șchiopătând și mă las pe vine lângă pachet. Mă holbez la bani. Cumva, apa nu a pătruns înăuntru, fiind împachetați în folie de plastic. Altfel, mă îndoiesc că am fi găsit geanta.

Următorul obiect este o geantă cu fermoar opalescentă de mărimea unui mic iPad. E plin de ceva piese mici. Ceva distrus, poate că e vreo sticlă sfărâmată. În această geantă a pătruns apa sărată și a încețoșat vizibilitatea plasticului, așa că nu pot să văd cu adevărat ce e înăuntru. Fug înapoi în cameră și apuc un prosop. Mă las din nou pe vine și frec plasticul, însă ceața se găsește și în interior. Apuc foarfeca și tai cu grijă colțul gentuței. Vărs conținutul pe prosop și văd cum se rostogolesc diamante în fața mea. Sunt foarte frumos tăiate și lucesc în lumina soarelui. Sunt atât de multe. Nu pot să estimez numărul lor. O sută? Două? Sclipsec inocente în lumina soarelui. Sunt în principal pătrate și ovale după câte văd, dar văd printre ele și câteva în formă de inimă și de pară. Mă pricep la tăietura, culoarea și mărimea diamantelor. Împreună cu Mark, înainte să ne hotărâm asupra celui fixat în inelul meu, am studiat fiecare formă posibilă. Îmi privesc mâna la care propriul meu inel strălucește în lumina soarelui. Toate sunt cam de aceeași mărime ca piatra de la inelul meu. Asta înseamnă că toate au cam două carate. Doamne! Privesc în jos la mormanul frumos strălucitor și-mi țin respirația. Soarele scoate culori lucioase din ele. Ar putea avea o valoare de peste un milion de lire. *Uau. Uaaaaau. Mama mia*

Îl strig în mod repetat pe Mark, un pic cam fals și un pic cam prea tare. Vocea mea sună ciudat; o aud ieșind din mine, dar nu o recunosc. Mă ridic în picioare.

Mark iese alergând din baie cu pieptul gol. Îmi ridic brațul și îi indic movila dinaintea mea. Ochii lui îmi urmăresc direcția degetului, însă nu poate vedea dincolo de geanta golită și mototolită de pe terasă.

— Ah, ai grijă la vomă! strig.

O ocolește și se holbează la mine de parcă aș fi înnebunit. Într-un final, iese și el în lumina soarelui, complet confuz.

— Ce mama...

Apoi vede.

— Isuse Hristoase! Fir-aș al naibii! Ce?! Fir-aș... OK. Hristoase!

Se holbează la mine. Îi pot citi pe față uimirea, clară ca lumina zilei.

— Isuse!

Se lasă pe vine în fața grămezilor, întorcând pachetul cu bani din nou și din nou în brațele lui. Privește în sus spre mine.

— Ar putea fi vreun milion. Sunt pachete de câte zece mii de dolari, spune cu ochii lucind!

E încântat de-a binelea.

Pentru că, să fim perfect înțeleși, situația asta e cu adevărat încântătoare.

— Știu. Asta m-am gândit și eu. Dar ce zici de celelalte chestii? întreb și mă pun rapid lângă el.

Răsfiră diamantele în jur pe prosop cu degetele. Iși înmoaie buzele și mă privește chiorăș, orbit de soare.

— Sunt de două carate, așa e? La asta te gândești? mă întrebă.

— Da. Câte pietre sunt?

— E greu de spus fără să le numărăm. Cred că sunt vreo sută cincizeci ori vreo două sute.

— Așa m-am gândit și eu, îl aprob. Deci, crezi că ar valora cam un milion?

— Da, poate mai mult. Dar mi se pare o apreciere OK. Fir-aș al dracu'!

Iși freacă țepii de pe falcă.

— Ce altceva mai este înăuntru?

Nu știu; încă nu m-am uitat.

Apucă un alt pachet de plastic sigilat; de abia vizibil printre petele de sare se găsește un stick USB. Sigilat cu grijă, încă neatins de apă. Îl pune la loc cu atenție lângă diamante și bani. Mă privește înainte să apuce ultimul obiect.

E o cutie grea din plastic cu mâner. O pune în fața noastră. Știu ce e chiar de dinainte de a o deschide. Bucata de metal zace nemișcată, cuibărită într-o căptușeală de spumă modelată. E un pistol. Nu știu de care. Nu mă pricep la pistoale. Pare genul de care vezi în filmele moderne, presupun. Însă asta e adevărat și este pe terasă, în fața noastră. Gloanțe împrăștiate cuibărite într-o cutie de carton curată lângă forma de spumă. Sigilate. În cutie se mai găsește și un

iPhone. Cutia de plastic a pistolului probabil că e vidată, deoarece tot ce se află înăuntru este uscat și, îmi imaginez, încă sunt funcționale.

— Bine, spune Mark închizând cutia. Hai să mergem un pic înăuntru, vrei?

Adună banii, USB-ul și cutia cu arma în geanta de pânză sfâșiat și mă grăbește să intru. Grijulie, duc și eu înăuntru prosopul cu diamante.

— Închide ușa din sticlă și pune geanta pe pat. Deci așa, Erin. Primul lucru pe care trebuie să-l facem este să curățăm locul de vomă, da? Să ne curățăm pe noi și camera. Apoi vom avea o discuție, bine?

Mă privește încurajator. Îmi vorbește pe același ton egal, cumpănit, pe care l-a avut și ieri, când îmi zicea despre rechini. E extrem de grijuliu să mă asigure că totul e bine atunci când trebuie. Da, o să fac curat și nici nu-mi ia mult. Folosesc niște dezinfectant din trusa de prim ajutor pentru a șterge podeaua. Mă spăl pe față și pe dinți și mă adun. Între timp, Mark a făcut curat în restul camerei. Căruciorul cu mâncare a dispărut. Patul este și el dezvelit de lenjerie, singurul obiect de pe el fiind geanta. Diamantele zac într-un pahar de whisky. Mark vine din zona de lounge ținând laptopul meu.

— Mai întâi de toate, nu cred că ar trebui să contactăm poliția până când nu ne dăm seama ce dracu' se întâmplă. Nu mi-ar plăcea să-mi petrec viața într-o închisoare polineziană pentru trafic de diamante sau ceva de genul. Presupun că trebuie să aflăm dacă îi lipsesc cuiva chestiile astea. Nu? Să aflăm dacă cineva ar putea ști că le avem, spune.

Iau laptopul pe care mi-l întinde.

Înțeleg, trebuie să facem un pic de documentare. Mă pricep la asta. Se așază pe pat și mă pun lângă el.

— Ce crezi că ar trebui să verific? întreb. Știrile? Ce crezi? Vreun naufragiu? Persoane dispărute? Sau poate vreun jaf nereușit? Ce căutăm?

Sunt nesigură. Îmi trec mâinile peste taste. Avem nevoie de ceva ca să continuăm. El se uită din nou la sac.

Ei bine avem un telefon. L-a lăsat să zacă la locul lui. Da. Așa e, avem un telefon, ceea ce înseamnă că avem un număr și, probabil, avem și o adresă de email și e-mailuri. Mai mult ca sigur, avem și un nume.

— Să verific telefonul? Să vedem cine sunt? întreb.

— Nu încă. Așteaptă. Hai să ne gândim logic, cu grijă. Încălcăm legea acum? O facem, Erin? Am făcut noi ceva greșit până acum?

De parcă aș avea de unde să știu. Bănuiesc că busola mea morală a fost întotdeauna ușor mai îndreptată spre adevăr decât a lui, însă doar puțin.

— Nu. Nu cred, spun. Am sfâșiat geanta, dar am făcut-o ca să aflu ce e înăuntru - ca să aflu cui îi aparține. Asta e adevărul și ar trebui să fie de-ajuns.

— De ce nu am predat-o direct poliției sau celor de la securitate?

— Dar am făcut-o, îi spun. Am înmânat geanta personalului hotelului imediat, dar ei ne-au returnat-o. Și apoi ne-am îmbătat și am crezut că o s-o scoatem la capăt singuri. E stupid, dar nu e ilegal.

Dau din cap. Cred că sună în regulă ce spun.

— Dar situația asta de acum e greșită, adaug.

Apoi o spun pe măsură ce o gândesc:

— Ar trebui să sunăm poliția imediat și să-i informăm. Arma și banii sunt în mod cert niște semnale de alarmă.

Cercetez geanta zdrențuită. Văd colțul pachetului de bani prin pânza sfâșiată. Un milion de dolari. Îl privesc pe Mark.

— Stai o clipă, spun. Mi-am amintit ceva. A apărut în filmul despre pescarii norvegieni.

Caut imediat pe Google.

— În principiu, rămășițele plutitoare și deșeuri, gunoaiile maritime, lucrurile recuperate, spune-le cum vrei, comorile, să zicem, sunt reglementate de dreptul maritim internațional. Aici... citește asta.

Caut în josul paginii și citesc de pe site-ul gov.uk.

„Rămășițăplutitoare este denumirea utilizată pentru a descrie bunuri aruncate peste bord pentru a ușura încărcătura unui vas în caz de situații de urgență. Deșeuri este termenul utilizat pentru a descrie bunuri pierdute accidental de la bordul navelor în caz de situații de urgență. Bla bla bla. Cel care le găsește trebuie să le declare completând un formular tip raport de găsimă în mai puțin de 28 de zile de la recuperare. Bla bla bla. În cadrul legii se consideră că bunurile revin celui ce le-a găsit în cazul în care proprietarul nu cere restituirea lor. Aha, Ah, așteaptă. Căcat! În conformitate cu Actul de Navigare Comercială din 1995, această lege se aplică tuturor bunurilor salvate din teritoriul maritim al Marii Britanii -cu o limită depănă la 12 mile maritime." Legea britanică e complet irelevantă aici. Nu sunt sigură dacă în zona Polineziei nu cumva intrăm sub incidența legii franceze sau americane.

Caut noi informații în timp ce Mark se uită mut la sac.

— *Iată! Departamentul de Comerț al Statelor Unite. Rămășițe plutitoare și deșeuri sunt termeni care descriu două tipuri de reziduuri asociate cu vasele. Rămășițele plutitoare sunt definite ca fiind reziduuri aflate în apă care nu au fost aruncate în mod deliberat peste bord, ele fiind de obicei rezultatul unui naufragiu sau ale unui accident. Deșeurile descriu reziduuri aruncate în mod deliberat peste bord de către un echipaj al unei nave aflate într-o situație gravă, cel mai adesea pentru a ușura încărcătura vasului. În conformitate cu legea maritimă, distincția este importantă. Îl privesc pe Mark. Rămășițele plutitoare ar putea fi reclamate de către proprietarul de drept, pe când deșeurile pot fi reclamate ca proprietate de către oricine le găsește. Dacă acestea din urmă sunt de valoare,*

cel care le-a găsit ar putea încasa venituri prin vinderea obiectelor găsite. Mă opresc.

Mark privește laguna pe fereastră, fremătând.

— Așadar, spune el în cele din urmă, presupun că întrebarea este ce sunt de fapt, rămășițe plutitoare sau deșeuri?

— Aha, îl aprob umezindu-mi buzele.

Trebuie să mergem înapoi acolo și să aflăm. Trebuie să ne întoarcem mâine la cercul de hârtie și să aflăm dacă e vorba de vreun naufragiu. Dacă proprietarul a fost prins de furtună și și-a pierdut acest sac, asta înseamnă un lucru. Dacă l-a aruncat peste bord, înseamnă altceva.

Dacă nu vom găsi nimic sub apă, sub toate acele hârtii, atunci suntem mai bogați cu două milioane.

— Dacă e vreo epavă acolo, trebuie doar să punem geanta înapoi și apoi să raportăm situația. Însă dacă nu găsim nimic pe acolo... Dacă geanta a fost abandonată, cred că ne-am scos, Mark. Mă duc la frigider și scot niște apă rece ca gheața. Iau o înghițitură și i-o pasez.

— Bine? îl întreb.

Ia o înghițitură și își trece mâna prin păr.

— Bine, cade de acord. O să ne întoarcem mâine.

MARȚI, 13

SEPTEMBRIE Un punct

în mare

Mark introduce datele în GPS și pornim la drum. E o altă zi perfectă, fiind înconjurați de un azuriu profund cât vezi cu ochii.

Noaptea trecută am căutat pe Google știri despre furtună. Nu am găsit nicio menționare despre vreun iaht sau vreo persoană pierdute pe mare. Nimic altceva decât fotografiile pe Instagram, făcute de oameni în vacanță, ale norilor furtunii și ale copacilor izbiți de vânt.

Zburând peste valuri în direcția noastră, mă gândesc la vasul fantomă din noaptea furtunii. Parcă fusese ancorat tot timpul, nu? Ar fi putut fi ei? Au plecat oare în timpul furtunii? De ce ar naviga în mijlocul furtunii? Oamenii nu fac lucruri de genul ăsta. Iahturile au nume, mișcărilor lor sunt înregistrate; sunt sigură că am fi auzit până acum despre un vas care a dispărut. Nu? Însă în mediul online nu găsesc nimic, nicio mențiune a vreunei ambarcațiuni care a dispărut.

Pe cine păcălim noi? Geanta nu provine de pe acel mic iaht de vacanță. Cercul de hârtie din apă, diamantele, banii împachetați în plastic vidat, telefonul, arma? Sunt destul de sigură că oricine este proprietarul acestui sac nu are obiceiul să-și înregistreze traseul. Oricine ar fi ei, nu cred că ar fi lăsat vreo urmă convenabilă pe care să o găsim.

Am sentimentul că ne apropiem de ceva de care nu vreau să mă apropiu. Ceva periculos. Nu prea pot să văd despre ce este vorba, dar o simt; se simte ca o haină trasă pe mine. Simt ușile de sub picioare din mintea mea scârțâind sub presiunea a ceea ce zace sub ele. Pe de altă parte, bineînțeles că ar putea fi vorba de bani gratis și cui nu-i plac banii gratis? Poate că cineva a făcut o greșală, și dacă nu facem rău nimănui... atunci îi putem păstra. Bani gratis pentru noi. Și nu e ca și cum nu am avea nevoie de ei.

Azi ne ia doar cincizeci de minute să ajungem la locul cu pricina - Mark spune că are legătură cu curentul mareic și plutitul, însă nu-l ascult pe bune. Când ajungem nu mai găsim nimic din cercul de hârtie. Nimic care să indice că a fost acolo. Nimic altceva decât mile de apă. Dacă sâmbătă Mark nu ar fi scris coordonatele, nu am mai fi găsit locul.

Încă de când Mark a sugerat să ne scufundăm ca să căutăm vreo epavă, am avut un sentiment îngrozitor pândind în subconștient. Nu vreau să găsesc niciun vas.

Chiar nu vreau. Ba chiar mai mult de atât. Gândul pe care nu vreau deloc să-l gândesc este că vom găsi altceva. Și, de data asta, nu e vorba de rechini care plutesc greoi în ape, e ceva diferit. Ceva mai rău.

Îmi poate simți tensiunea. Improvizăm în tăcere. Mark îmi aruncă priviri liniștitoare. Crede că aici adâncimea ajunge la vreo patruzeci de metri, adică cu doi metri mai mult decât statuia Mântuitorului Hristos din Rio. Eu nu pot coborî decât până la douăzeci de metri, iar el știe asta. În orice caz, vizibilitatea aici e aproape perfectă, așa că ar trebui să fim capabili să vedem până la fund fără efort sau cel puțin fără să fie necesar să coborâm până acolo.

Înainte să ne strecurăm în apă, Mark mă avertizează din nou în privința rechinilor, numai că azi nu mi se pare prea relevant. Mă holbez la cerul senin, lăsând cuvintele lui să treacă pe lângă mine. Respir. Încerc să-mi calmez vocea. Suntem amândoi agitați. Și nu e vorba de rechini.

Observă că tremur în timp ce ne facem verificarea corporală în apă. Mă apucă de mână și o ține strâns la pieptul lui pentru o secundă. Bătăile inimii îmi încetinesc. Azi, valurile sunt mari și se ridică la înălțime. Vântul bate cu putere, însă Mark promite că sub apă va fi liniște. Mă apucă de braț când terminăm.

— Erin, nu trebuie să faci asta, știi, nu? Pot să mă scufund singur și tu poți să rămâi în barcă. Mă voi întoarce în aproximativ cincisprezece minute. Atât o să dureze, scumpo.

Îmi aranjează o șuviță de păr ud după ureche.

— Nu, e OK, îi spun zâmbind. E în regulă. Pot să fac asta. Și, în plus, dacă nu văd cu ochii mei, o să-mi imaginez ce e mai rău, oricum.

Voce mea e distantă, ușor falsă.

Mă aprobă. Mă cunoaște prea bine ca să mă contrazică. O să mă scufund și eu. Își lasă masca în jos, îmi semnalizează că începe coborârea și se strecoară sub suprafața apei. Îmi pun și eu masca încet, ferm, fixându-mi-o strâns de obraji. Numi permit niciun incident azi. Iau ultima înghițitură de aer dulce și proaspăt și-l urmez sub ape.

E mai limpede azi aici jos decât ultima dată. Limpede ca lumina zilei. Mark mă așteaptă chiar sub suprafața apei, pare un subiect ales într-un program despre natură cu o bună rezoluție, un corp plin de viață suspendat într-un ocean de nimic. Îmi face semn să mă scufund și începem să ne controlăm flotabilitatea.

Coborârea noastră este fermă. Privesc în sus la valurile uriașe care se sfărâmă deasupra noastră; lipsa mișcării de aici e atât de stranie. Văzută de dedesubt, valurile mărețe par forjate din metal așa cum strălucesc în soare. Foi uriașe de aluminiu lustruit.

Totul e în ordine. Totul e OK până când ajungem la o adâncime de zece metri.

Mark se oprește convulsionându-se și-mi face semn să-mi mențin poziția. Îngheț. Ceva nu e în regulă.

Brusc, sângele începe să-mi curgă în viteză prin vene, de parcă ar goni, mai repede decât oricând altcândva. De ce ne-am oprit?

Este ceva în apă? Am grijă să nu mă mișc, însă ochii mei cercetează în toate direcțiile să vadă ce ar putea fi. Nu pot să văd nimic. Ar trebui să ne întoarcem pe barcă? Sau, de fapt, totul e OK?

Mark îmi face semn că totul e în ordine. Și atunci de ce ne-am oprit? De ce să aștept? Îmi face din nou semn să aștept. Apoi îmi face semn să rămân calmă. Asta nu-i a bună. Îmi face semn să privesc în jos. Doamne! Doamne Dumnezeu! De ce să privesc în jos? De ce? Nu vreau să privesc jos. Nu vreau să privesc jos, Mark. Scutur din cap că nu o fac. Nu, nu o fac.

Se întinde și mă ia de braț. E OK, îmi face semn din nou. Ochii lui. *E în regulă, Erin,*

Aprob și mă calmez. Bine. Pot să fac asta. Pot să fac asta.

Inspir adânc aerul chimic curat și rece și privesc în jos.

Este minunat. De jur împrejurul nostru văd hârtiile prinse într-un dans cu încetinitorul atârând prin apă. Jumătate sunt scufundate, jumătate plutesc, sunt frumoase.

Apoi, printre spațiile dintre hârtii îl văd sub noi. La vreo treizeci de metri, pe fundul mării, se află un avion. Inșă nu e un avion de linie, ci unul mic. Unul privat, poate. Îl văd limpede sub noi. O aripă e ruptă, distrusă în nisipul de dedesubt. În corpul principal se vede o mare gaură și întunericul dinăuntru. Expir, atârând nemișcată în apă.

Inspir încet, cu calm. Privesc ușa avionului, care e închisă. Fir-ar! Simt panica cum mă cuprinde. O simt vibrându-mi prin mușchi, brațe, inimă, încheștarea, criza. Futu-i! Doamne ferește!

Înăuntru sunt oameni.

Ușa capcană din mintea mea se deschide larg și panica mă cuprinde cu totul. Prin minte îmi trec diverse imagini. Văd rânduri de oameni tăcuți prinși în centuri, în întuneric, la adâncime sub noi. Fețele lor. Fălcile blocate în mijlocul țipetelor. *Stop!* Îmi comand.

Asta nu e real. Oprește-te

Înșă este, nu-i așa? Este real. Ei sunt înăuntru; știu că sunt. N-au putut ieși afară. Nici măcar n-au încercat. De ce ar fi încercat?

Îmi dau seama că nu mai respir.

Iau o gură mare de aer. Înghițiturile vin una după alta într-o succesiune rapidă, pulsul panicat al vieții. Mă agăț cu disperare de respirație. Rahat rahat rahat. Privesc în sus. Soarele dansează argintiu deasupra. Zece metri mai sus. Trebuie să ies din apă. Acum.

Scap din mâna lui Mark, dând cât pot de tare din picioare pentru a mă îndrepta în sus. Sus și departe de avion. Departe de moarte.

O mână îmi apucă glezna și mă opresc zdrucinată. Mă trage în jos cu forță. Nu pot să scap. E Mark care mă ține în apă, protejându-mă să nu mă ridic prea rapid

și să mă rănesc. Știu că e spre binele meu, dar nu mi-o doresc. Trebuie să ies din apa asta împuțită, chiar acum.

Suprafața este liniștită cam la vreo opt metri deasupra noastră, înghit guri de aer și mă lupt să mă eliberez de el. Se ridică până la nivelul ochilor mei și pune stăpânire pe umerii mei, cu forță și hotărâre, încercând să-mi amuțească panica. Să o oprească. Îmi surprinde privirea. *Oprește-te, Erin. Oprește-te*, îmi spun ochii lui.

Respiră.

Mă are în grija lui. E în ordine. Are grijă de mine. Sunt OK. Respir. Mă relaxez în mâinile lui. Mă calmez. Totul e calm.

Sunt OK.

Panica se retrage în gaura ei și ușa capcană se închide cu zgomot în urma ei.

Nemișcare. Respir. Semnalizez că e OK. Mark aprobă satisfăcut. Iși slăbește strânsoarea.

Sunt OK, dar nu mai am de gând să merg jos. Nu-i nicio șansă pe lumea asta să cobor acolo jos.

Îi fac semn că vreau sus. O să merg sus.

Mă privește o perioadă înainte să-mi răspundă. Îmi semnalizează că e OK. Apoi îmi face semn că voi urca numai eu. El o să coboare în continuare. Singur.

Îl strâng brațele și mă elibereză, îl privesc coborând în adânc în timp ce eu mă ridic la suprafață încet. Urc controlat. Acum, panica a dispărut. În timp ce eu mă înalț, el dispare în întunericul obscur.

Îndată ce ajung la suprafață și cât sunt încă în apă îmi îndepărtez imediat rezervorul și apoi mă cațăr în barcă. Mă dezbrac de costum și-l abandonez ca pe o coajă decorticată pe podea. Mă prăbușesc tremurând și gâfâind, luptându-mă să-mi trag răsuflarea. Îmi pun coatele pe genunchi și încep să plâng.

Îmi trec tot felul de imagini prin minte. Fețele pasagerilor.

Distorsionate, dilatate. Groaza. Îmi izbesc picioarele tare cu pumnii. Durerea mă fulgeră în tot corpul. Aș face orice să opresc aceste imagini.

Mă ridic și merg pe punte. *Gândește-te la altceva. Ce înseamnă, Erin? Da, gândește-te la asta, concentrează-te la asta. Ce înseamnă?* Înseamnă că geanta era în avion și avionul s-a prăbușit. O furtună în Pacificul de Sud. S-a întâmplat ceva și nu au avut unde să aterizeze. Ne aflăm la o oră de zburat de Tahiti. Presupun că n-au putut ajunge. Sau poate că n-au vrut să aterizeze în Tahiti. Și e evident că este un avion privat. Proprietarii aveau bani. Alți bani decât cei din sac, normal. Poate că voiau să se țină departe de aeroporturile publice. Mă gândesc la diamante, la bani, la armă.

Poate că au crezut că pot depăși furtuna. Însă n-au făcut-o. Mă uit la ceas. Mark trebuie că a ajuns deja jos până acum. E cu ei. *Oprește-te, Erin.*

Încep să mă gândesc la logistica zborului. Unde se duceau? Va trebui să fac niște cercetări odată ce ne întoarcem. Caut prin dulapul din barcă până când găsesc un

carnețel și un pix. Știu ce trebuie să fac, la ce anume să mă concentrez. În niciun caz la avionul de jos. Mark se ocupă de asta. îmi notez: *trasee aeriene peste Polinezia Franceză?*

Dumnezeule, îmi doresc să fi notat un număr inscripționat pe coada avionului sau ceva asemănător. Sunt sigur că Mark o s-o facă.

Continui să-mi fac notițe: Tipul avionului, numărul lui, viteza maximă și distanța acoperită nonstop?

Avioanele pot călători doar cât sunt alimentate. Putem încerca să aflăm unde s-ar fi putut îndrepta. Mă îndoiesc că zborul era monitorizat, însă pot să caut online să văd dacă cineva e dat dispărut.

Cel puțin, acum ni s-a răspuns la întrebare. Avem de-a face cu rămășițe plutitoare. E evident că geanta noastră nu a fost aruncată în mod intenționat. Cumva, geanta aceea de pânză a plonjat, alături de maldărele de hârtii, prin crăpătura din corpul central al avionului direct sub soarele polinezian. Însă - și avem de-a face cu un mare semn de îndoială - tehnic vorbind, situația prezentă nu definește nici rămășițele plutitoare și nici deșeurile. Pentru că nu e vorba de naufragiul unei nave. Aici e vorba de un avion care s-a prăbușit. Iar noi am pus mâna pe o geantă mare care este o probă dintr-un incident aviatic. Trag în piept aerul rece tropical și mă cutremur.

Trăiesc cu senzația că luna noastră de miere e la milioane de ani distanță și, cu toate acestea, dacă am vrea, am putea să ajungem foarte repede la ea...

Mark iese din valuri pe la babord. Înnoată spre barcă. Figura lui are o expresie imobilă, controlată. Pentru prima dată, apreciez cu adevărat cât de folositoare poate fi masca lui care-i ascunde emoțiile. Mă gândesc că dacă l-aș vedea cu adevărat speriat, atunci aș ști cu siguranță că s-a terminat între noi.

Urcă extenuat pe scara de la pupa bărcii.

— Dă-mi niște apă, te rog, spune în timp ce-și lasă jos pe punte tubul de oxigen. Se dezbracă de costum, decorticându-se cum am făcut și eu, și se lasă greoi pe bancheta din lemn de tec. Aduc o sticlă de apă din cutia frigorifică și i-o dau. Își ține pleoapele apropiate, încrețindu-și fruntea și protejându-și ochii de lumina soarelui.

— Ești bine? întreabă privindu-mă îngrijorat.

— Da, da, sunt bine, spun. Scuze. Eu doar...

Nu sunt sigură cum să termin propoziția, așa că mă opresc.

— Da, totul e în regulă, adaug. Dumnezeule! Mă bucur că te-ai întors.

Ia o înghițitură serioasă de apă din sticlă și privește valurile. Din părul ud i se scurg picături de apă pe umerii goi.

— Drăcia dracului! spune.

Aștept, însă nu continuă.

— Sunt oameni înăuntru? întreb.

Trebuia să pun întrebarea. Trebuie să știu.

— Da, spune, și mai ia o înghițitură mare de apă. Doi piloți în față, trei pasageri. Asta e tot ce am putut să văd. O femeie și restul bărbați. Privește din nou valurile cu maxilarul strâns.

— Drăcia dracului!

Îmi dau seama prea târziu că sun ca un ecou. Nu știu ce altceva să spun.

— Nu erau niște oameni de treabă, Erin, spune privindu-mă.

Ce naiba înseamnă asta?

Vreau să știu mai multe, vreau să știu tot ce a văzut, însă nu mi se pare potrivit să întreb. Încă procesează. Aștept să-mi spună el. Totuși nu o face. Bea mai multă apă.

Cuvintele par să plutească în continuare în aer. Încerc să le prind înainte să dispară.

— Cum adică nu erau oameni de treabă? Ce vrei să spui cu asta, Mark?

— Mă gândesc la lucrurile pe care le aveau cu ei acolo jos. Nu erau oameni buni. Ce vreau să-ți spun e să nu-ți pară prea rău.

Îmi dau seama că, pe moment, asta este probabil tot ce pot să obțin mai mult de la el și nu vreau să lăncezesc prea mult cu gândurile la oamenii de acolo de jos. Încerc cât pot de mult să rămân concentrată. Schimb subiectul. Mă rog, oarecum.

— Sunt rămășițe plutitoare, Mark.

Pentru o clipă, se holbează în gol la mine. Am impresia că uitase deja cu totul de sac.

— Mă rog, un soi de rămășițe plutitoare, continui, pierdute printr-un accident într-o situație de urgență - pot fi reclamate de către proprietari. Dar, ca să zic așa, tocmai ce i-ai întâlnit și nu cred că vor reclama ceva vreodată. Nu?

Încercarea mea de umor negru. Nu sunt sigură că a sunat cum trebuie.

— Nu, n-o vor face, spune pe un ton plat.

— Mark, ai luat numărul de înmatriculare al avionului, continui rapid discuția, ceva ce putem folosi ca să-i identificăm, să aflăm cine erau? Ceva care să ne poată ajuta?

Scoate tăblița de scufundare de la cureaua rezervorului de oxigen și mi-o dă. Manufactorul, modelul și numărul de pe coadă. Normal că le-a luat!

— Sunt ruși, spune în timp ce notez informațiile în carnețel.

— De unde știi? întreb ridicând privirea.

— Am văzut niște pachete cu gustări pe care scria în rusește.

— Aha, aprob încet.

— Ascultă, Erin! Ai zis că nimeni nu va reclama geanta. Vrei să-mi sugerezi să nu raportăm acestea? Să nu raportăm un accident aviatic? întrebă privindu-mă încruntat.

La naiba, da. Credeam că asta sugeram amândoi, nu? Să păstrăm frumoasele diamante strălucitoare și banii grațuiți. Să ne plătim ipoteca și să avem o familie, nu? Sau am luat-o razna? Poate am înnebunit.

Gândurile îmi zboară la oamenii de sub noi. Oameni morți care putrezesc în apă. Oameni răi. Ar trebui să păstrăm banii oamenilor răi?

— Da, asta sugerez, îi spun lui Mark.

Aprobă încet din cap, procesând ce înseamnă asta.

— Sugerez să ne întoarcem la hotel, continui grijulie, și să aflăm dacă au fost dați dispăruți și dacă le lipsesc cuiva, apoi uităm de toate. Aducem geanta înapoi aici. Dar dacă nu, dacă doar au dispărut în ceață, ca să zic așa, atunci da, zic să păstrăm geanta.

Noi am găsit-o plutind pe mare, Mark. O păstrăm și folosim banii pentru un scop mai bun decât urmau să fie folosiți.

Se uită la mine. Nu pot să-mi dau seama din cauza intensității soarelui ce vrea să spună expresia feței lui.

— Bine, zice. Hai să aflăm cine sunt.

MARȚI, 13

SEPTEMBRIE Trasee

aeriene

Se pare că există o transmisie online live a fiecărui zbor monitorizat din lume. O urmăresc acum. Pe o hartă avansată tehnologic a lumii pulsează luminos triunghiuri purpurii de diferite dimensiuni. O versiune adevărată a jocului video Asteroids.

Cu o simplă atingere cu săgeata cursorului pe fiecare triunghi mai mare se afișează numărul zborului respectiv, punctul de plecare și destinația lui. Triunghiurile mai mici reprezintă avioane private, iar când muți cursorul pe ele, se afișează tipul lor - Gulfstream G550, Falcon 5X, Global 6000.

Avionul care ne interesează era, și presupun că încă este, un Gulfstream G650. Îi caut caracteristicile online. Un G650 poate zbura opt mii de mile fără realimentare. Asta înseamnă cam distanța din Londra până în Australia, ceea ce înseamnă o distanță chiar lungă pentru un mic avion. Viteza maximă pe care o poate atinge este una supersonică de 0.925 mach. Asta înseamnă să călătorești cu o viteză apropiată de viteza sunetului. *Îți poți imagina* Călătoria pe care o făceau ar fi trebuit să dureze puțin, indiferent de destinația lor. Presupun că au crezut că pot depăși furtuna.

Caut cele mai comune motive ce cauzează accidente printre avioanele de mici dimensiuni și găsesc pe Wikipedia următoarele informații:

La viteze supersonice poate apărea o instabilitate severă. Undele de șoc se mișcă prin aer cu viteza sunetului. Atunci când un obiect, cum ar fi un avion, se deplasează, de asemenea, cu viteza sunetului, aceste unde de șoc se adună înaintea vârfului avionului pentru a forma o foarte puternică undă de șoc. În timpul zborurilor supersonice, avionul trebuie să treacă prin această undă imensă de șoc și, la fel de bine, trebuie să facă față instabilității cauzate de mișcarea aerului cu o viteză mai mare decât cea a sunetului asupra diverselor părți din aripi și cu o viteză mai mică asupra altor părți.

Probabil că asta s-a întâmplat, nu? Au intrat pur și simplu în furtună și, la viteza aceea, au fost doborâți din înălțimea cerului. Presupun că nu vom ști niciodată cu exactitate.

În continuare, trebuie să văd ce pot afla despre numărul inscripționat pe coadă. „R-RWOA”. Sper că e un sistem similar de înregistrare ca în cazul mașinilor. Sper

că o să găsesc vreun soi de bază de date online.

După câteva tentative, devine evident că elementul R-R din înmatriculare este prefixul țării. Avionul a fost înmatriculat în Rusia. Mark avea dreptate. E drept, **16** privința gustărilor, oamenii au tendința să devină un pic mai naționaliști.

Verific baza de date a aviației naționale din Rusia și, cumva, funcționează, chiar funcționează și apar mai multe detalii. Nimic concret, bineînțeles. Avionul a fost înregistrat în 2015 sub egida unei companii numite Aegys-Mutual Consultants. Probabil, e numele cel mai lipsit de emfază pe care l-am auzit vreodată. Sună ca o companie de recrutare din Basildon. Numai că micile afaceri din Basildon nu-și permit avioane în valoare de 60 de milioane de dolari. Mda. Cam atât valorează tipul ăsta de avion. Peste 60 de milioane de dolari. Casa noastră e cel mai scump lucru pe care îl deținem și valorează numai 1,5 milioane de dolari. Și nici măcar n-am plătit ipoteca. Încep să mă întreb dacă, indiferent cine sunt oamenii ăștia, le-ar fi lipsit conținutul sacului. E evident că nu e principala lor afacere, chiar și numai dacă ar fi ceva colateral. Însă mă face să mă întreb dacă nu cumva cineva simte lipsa banilor și a diamantelor. Pe undeva prin lume trebuie să fie cineva care îi caută. Un avion de șaiszeci de milioane de dolari cu tot cu echipaj nu dispăre pur și simplu. Lasă un gol în urmă, nu?

Aegys-Mutual Consultants este o corporație înregistrată în Luxemburg. Are sens, bănuiesc. Nu știu foarte multe despre Luxemburg, însă știu măcar că e un paradis fiscal. Sunt destul de sigură că Aegys-Mutual este o societate fictivă. Mark mi-a explicat odată ce înseamnă asta; societățile fictive sunt companii fantomă înființate pentru a face tranzacții, însă ele nu au bunuri și nu oferă nici servicii - sunt ca niște cochilii goale.

Redeschid pagina cu căile aeriene de zbor și caut informații despre spațiul aerian unde ne aflăm, o secțiune goală de culoare neagră a ecranului deasupra Polineziei Franceze: e complet goală pe moment, nu se văd avioane pe deasupra. Nu vor fi avioane de cercetare care să ajungă atât de departe de continent și, după cum ne-a spus pilotul elicopterului, elicopterele zboară doar în regiunea insulelor. Rezervoarele acestora nu sunt destul de mari ca să zboare înapoi până pe continent decât dacă sunt realimentate pe un portavion. În cazul în care cineva caută informații despre avionul nostru, atunci, ca să zic așa, zona dintre America și Asia este o zonă destul de întinsă ca să fie cercetată. Dar dacă am avea vreo idee despre traseul lui, am putea afla cine erau oamenii dinăuntru.

Triunghiul cel mai apropiat de insula noastră de pe harta de zbor plutește momentan la o distanță egală între Hawaii și noi. Un clic dezvăluie că e vorba de un avion de pasageri care a plecat de la LAX⁸ și se îndreaptă spre Australia. Dacă e să mă iau după informațiile transmise live e clar că sunt avioane care zboară peste întinderea nemărginită de ape a Pacificului de Nord și de Sud. Întotdeauna am crezut că liniile aeriene încearcă să evite zona aceasta deoarece nu este niciun

loc unde avioanele ar putea ateriza în situații de urgență. Nu ar fi mai bine să te afli deasupra uscatului dacă ceva nu merge în regulă? Cel puțin, în prezența uscatului ar putea exista posibilitatea aterizării - ceea ce ar fi mai bine decât să zbori pe deasupra apelor nesfârșite. Se pare însă că sunt totuși câteva trasee aeriene de zbor pe deasupra Pacificului. Oameni transportați cu feribotul dintr-un loc în altul, deși, e evident că pe aici sunt mai puține zboruri decât deasupra Atlanticului agitat, care e plin de viață chiar acum, puncte colorate reprezentând avioane, ca un roi de furnici purpurii ce se târăsc de-a lungul ecranului. Pe deasupra noastră nu se vede mare lucru, totuși, doar linii comerciale de la LAX sau San Francisco care se îndreaptă spre Sydney, Japonia și Noua Zeelandă. Apoi surprind încă un triunghi, situat mai sus pe hartă decât celelalte. Pare să vină din Rusia. Mă mut cu cursorul asupra lui. Da, e un Gulfstream G550, încă un avion privat, care se îndreaptă în sens opus față de majoritatea zborurilor de deasupra Pacificului, și anume, spre stânga sau dreapta, spre America Centrală sau de Nord. Nu pot să spun încă în ce direcție.

Mi-e greu și să-mi dau seama de unde să încep să-i cercetez pe oamenii aceștia fantomatici. Google nu oferă nicio informație despre vreun avion dispărut în ultimele zile, în afară de o poveste despre un mic avion care a dispărut în Wyoming. Pot să spun cu certitudine că nu e vorba de cazul nostru. Presupun că a fost vorba mai degrabă de niște indivizi care zburau ca să-și satisfacă vreun hobby sau vreun fermier de culturi care a făcut o greșeală fatală. Sunt sigură că misterul se va rezolva. În orice caz, nu găsesc nimic în mediul online despre avionul care ne interesează.

Caut informații despre aeroporturi private din Rusia. Sunt o grămadă, bineînțeles, și bănuiesc că dacă ești plin de bani, cei de la controlul traficului aerian pot să nu treacă anumite informații în jurnal, dacă li se cere. Probabil că asta e adevărat oriunde în lume.

Brusc, îmi reamintesc de oamenii pe care i-am văzut în lounge-ul pentru călătorii de la clasa I la Heathrow. Milionarii care nu arătau ca niște milionari. De ce nu zburau cu avioanele lor private? Sau de ce nu-și închiriau unele? După o căutare rapidă aflu că închirierea unui avion privat de la Londra la Los Angeles costă în jur de patru mii de lire sterline pentru o singură persoană într-un loc special sau treizeci de mii de lire pentru întregul avion. Un bilet clasic la clasa I, fără puncte de reducere, costă cam nouă mii de lire sterline dus-întors. Dacă ești destul de bogat ca să zbori la clasa I, atunci de ce să nu-ți închiriezi un avion privat? La naiba, de ce să nu-ți cumperi unul?

Poate că, de fapt, nu sunt destul de pricepuți. Poate că nu sunt destul de bogați. Poate oamenii din lounge nici măcar nu plăteau pentru biletele lor.

Oricum ar sta situația, am o senzație diferită acum. Cumva, clasa I nu prea mai pare la fel de impresionantă. Prin comparație... mi se pare că sună un pic prostesc.

Acești oameni fantomatici trăiesc într-o lume despre care, până acum, n-am avut nicio idee că exista. O lume despre care nici măcar n-am idee cum aş putea avea acces la ea.

Nu sunt sigură dacă vom afla ceva ce oamenii aceştia nu vor să fie aflat. Hai să o recunosc, adevărul e că nu sunt spion; n-am acces la baze de date, la resurse.

Dar apoi... chestia asta îmi dă o idee.

Poate că Mark va fi capabil să-i recunoască. El i-a văzut, la urma urmei, le-a văzut fețele. Cu toate că le-a văzut în niște circumstanțe destul de neobișnuite. Încerc să-mi imaginez ce a putut să vadă, acele cadavre umflate de apă, legându-se ca niște trestii. *Nu te duce acolo, Erin.*

— Mark, dacă îți arăt niște fotografii ai putea să-i recunoști? Pe piloți sau pe acei pasageri? Pe cei doi bărbați și pe femeie?

— De ce? mă întreabă după un moment. Ai descoperit ceva?

— Nu sunt sigură încă. Dar crezi că ai putea să o faci?

Continui să tastez încercând să descopăr ceva.

— Da, sigur că aş putea. Sunt sigur că nu o să uit niciodată cum arătau.

Asta este prima dată când a vorbit despre ei în felul acesta, de parcă și el ar fi bântuit de ei. Câteodată uit că și el are sentimente. Sună ciudat asta? Însă ce vreau să spun este că se întâmplă câteodată să uit că are și el frici, slăbiciuni. Încerc atât de mult să mi le suprim pe ale mele, încât uit că și el face probabil la fel. Stă lângă mine la marginea patului, astfel încât să vadă ecranul. Am intrat pe site-ul Interpol. Dau click pe secțiunea Persoane Căutate din dreapta sus. Momentan, sunt 182 de fugari căutați, 182 de fotografii la care să se uite Mark. Cred că e destul de evident cu ce fel de situație avem de-a face. Știu că două milioane de dolari sunt o nimica toată pentru oameni care își permit avioane de șaiszeci de milioane de dolari, însă am impresia că acest sac nu conținea toți banii rezultați din afacerile lor.

— Pe bune? întreabă Mark.

— N-o să doară, nu? Verifică.

Îi dau laptopul și-l las să o facă.

Îmi apuc telefonul și ies afară pe terasă. Vreau ca după asta să verific lista cu cei căutați de FBI și apoi pe cea cu cei căutați de Agenția Britanică Națională pentru Infractori. Le găsesc cu ușurință căutând pe Google pe telefon. Pe site-ul FBI se încarcă imediat liste întregi cu portrete, la fel ca pe site-ul Interpol.

Sunt o grămadă de fețe dubioase. Pe de altă parte, ca să fiu cinstită, presupun că poți pune și o fotografie cu fața mamei lui Mark pe lista de căutați a FBI-ului și, cumva, și ea ar arăta dubios. Îl privesc prin ușa de sticlă. Are fața luminată de strălucirea ecranului. Nu doare să verificăm, nu? Chiar dacă nu descoperă nimic, cel puțin am încercat. Și, eventual, vom găsi ceva, sau va trebui să se scufunde din

nou acolo. Va trebui să descoperim niște indicii despre cine sunt, sau va trebui să ne întoarcem la locul cu pricina, să aruncăm banii și să uităm de toate astea.

Brusc, îmi amintesc de iPhone-ul care se află în continuare în cutia cu arma din sac, pe care am ascuns-o în partea de sus a șifonierului, în spatele pernelor de schimb ale hotelului. Fix în spate. Mark s-a opus deja ideii să-l folosim ori să-l pornim. Insistă că ar trebui să-l aruncăm. Totuși, am putea câștiga mult timp dacă l-am folosi. Măcar o dată.

Bateria e moartă. Știu asta deoarece am încercat deja să apăs butonul de deschidere. Am încercat când Mark se afla mai devreme la duș. Însă telefonul nu e încărcat.

Dacă l-aș încărca, am putea afla imediat cine erau oamenii ăștia. Am putea să ne oprim din cercetat. Îl privesc din nou prin sticlă: are fața concentrată. Îl îngrijorează vinovăția, normal; știu asta. Se gândește câțiva pași înainte, o face la modul practic: dacă se întâmplă ceva, dacă va trebui să ajungem la tribunal. Dacă deschidem iPhone-ul, va fi o dovadă solidă că noi avem geanta. Semnalul poate fi recepționat și contul telefonului va transmite când și unde se găsește. Chiar dacă le băgăm pe toate înapoi în avionul de sub apă. Va apărea pe serverul vreunei rețele de pe undeva că după prăbușire s-a primit un semnal. Chestia asta va dovedi că cineva a descoperit locul accidentului, oamenii morți, toate alea, și nu a spus nimănui. Și că ascunde probe.

Dar, încă o dată, s-ar putea ca totul să fie bine. S-ar putea să pornesc telefonul și să aflu al cui este. Ce vreau să spun este că dacă mă asigur că telefonul este setat pe modul avion, atunci nu va transmite niciun semnal și totul va fi în ordine. Nu va exista nicio înregistrare. Nicio probă. În mod cert pot să fac asta. Pot să repar asta. Știu că pot.

O să-l pun la încărcat la noapte.

MIERCURI, 14 SEPTEMBRIE

Telefonul

S-a întâmplat ceva foarte, foarte nasol.

Aseară, Mark s-a dus să ia o lecție privată de squash în complexul hotelului. Are nevoie de distracție... stresul pune stăpânire pe el și i-am sugerat că activitatea asta i-ar face bine. În plus, iubește squash-ul; pare cu adevărat un sport unde bărbații au aprobarea să țipe, nu?

În timp ce era ieșit, am profitat de oportunitate să scot din priză presa de pantaloni care e ascunsă în interiorul dulapului și să bag în loc iPhone-ul din geantă, utilizând încărcătorul nostru de schimb. L-am băgat în priză, am verificat dacă e setat pe silent și l-am ascuns într-o parte laterală a presei în caz că Mark se uita în dulap.

În dimineața aceasta m-am trezit mai devreme decât de obicei, cu gândurile anticipând ce urma să fac. Trebuia să aștept până când Mark își termina micul dejun și intra la duș ca să mă strecur în dulap și să scot telefonul din priză. Se pornise singur. Nu eram sigură dacă asta era ceva ce se întâmpla în mod automat - din câte știu, poate fi stricat. Și apoi, unde m-aș afla? L-am băgat în buzunar și am înlocuit încărcătorul de rezervă, pe care l-am pus în valiza noastră, și am băgat presa înapoi în priză.

Ceea ce am nevoie este să am mai mult timp cu mine, măcar vreo jumătate de oră, ca să verific telefonul. Însă e greu să te gândești la scuze ca să-ți petreci timpul singură în luna de miere, nu? Nimic nu poate părea destul de important ca să fie o distragere credibilă. Mă gândesc la eliberarea lui Holli de acum două zile. Are sens să-l sun pe Phil pe Skype ca să punem la punct logistica filmării cu ea imediat ce ne întoarcem, acum că am ratat eliberarea ei. Țasta pare în mod cert un motiv destul de bun ca să plec din cameră și să fiu singură pentru o perioadă.

Îi spun lui Mark că o să am o ședință cu echipa mea pe Skype. Îi spun că o să am nevoie de o conexiune de tip Ethernet pentru internet... semnalul apelului va fi mai puternic, calitatea video mai bună. Iar pentru asta, în mod obișnuit, va trebui să mă duc la centrul de afaceri al hotelului.

Se oferă să vină și el, însă îi spun că va fi plictisitor pentru el, și poate un pic ciudat pentru Phil și Duncan. În plus, o să termin extrem de repede. Îi promit că o să mă întorc înainte să știe că am plecat. Pare mulțumit. Îi sugerez să se mai uite și azi prin secțiunea cu persoane dispărute de pe site-ul Interpolului. Așa, pentru orice eventualitate. Nu se știe niciodată. Însă știu... știu că nu se vor găsi pe lista aceea. Oamenii ăia nu vor fi dați dispăruți. Uite așa, pur și simplu.

Centrul de afaceri este într-o încăpere mică dotată cu un PC mare de culoare crem și cu o imprimantă. În centrul camerei se află o masă de conferințe care ocupă aproape întregul spațiu. Nu pot să-mi imaginez că această încăpere chiar a fost vreodată folosită pentru o întâlnire de afaceri. Poate că e folosită pentru întâlnirile personalului.

Arunc o privire sumară colțurilor camerei, de sus până jos. Nu se vede nicio cameră de supraveghere. Asta e bine. Ceea ce o să fac poate părea ciudat și nu vreau să existe vreo probă video legată de acțiunea mea. Știi, doar în caz că toate astea vor lua o întorsătură proastă.

Mă conectez la computer și deschid o pagină de căutare. Sunt gata. Am fost pregătită să fac asta toată dimineața.

Scot iPhone-ul din buzunar și apăs butonul de deschidere. Ecranul este inundat de o lumină albă urmată de micul logo Apple. Va trebui să-l setez pe modul avion îndată ce apare ecranul blocat. Aștept ținându-mi răsuflarea în timp ce se pornește încet sistemul. Mă întreb cât timp a fost închis și dacă durează mai mult să se pornească dacă a stat închis mai mult timp? Probabil că nu.

Apoi ecranul se aprinde. Nu este blocat. Nu am nevoie să introduc nicio parolă. Se văd doar aplicațiile. Dumnezeu! Nicio parolă? Direct la aplicații? Asta e ridicol, cine mai face asta în vremea noastră? Apăs cu nerăbdare pe iconița Control Center și apăs micul buton ce desemnează modul avion. Sunt în siguranță acum.

Ar fi fost posibil să setez telefonul pe modul avion chiar dacă ecranul era blocat, ceea ce exact la ce m-aș fi așteptat să fac. Planul meu era să trec de ecranul blocat. Aparent, e destul de ușor să o faci, dacă e să dai crezare informațiilor de pe internet. Însă acum nu mai este necesar să o fac. Nu e nevoie să fac nimic dintre toate acestea. Evident, proprietarul nu era prea îngrijorat că i-ar fi cercetat cineva telefonul. Bănuiesc că punându-l într-o cutie alături de o armă e o măsură suficientă de securitate.

Inima îmi bate ca nebuna.

Am acces la tot. Nu sunt foarte multe iconițe cu aplicații; pe unele le recunosc, unele îmi par străine, dar în esență sunt doar aplicațiile specifice telefonului. Nu văd nimic în plus, nicio aplicație de tipul Candy Crush. Apăs iconița pentru e-mailuri. Imediat apare căsuța inbox. Toate e-mailurile sunt în rusă, futu-i. M-am gândit că s-ar putea întâmpla una ca asta. OK, bine, bănuiesc că erau în rusă. Oricum, literele sunt dintr-un alfabet pe care nu pot să-l citesc. Bine. Cea mai ușoară modalitate să le citesc este să le iau cu copy-paste și să le introduc în Google Translate. Nu e chiar o măsură elegantă, dar, lasă-mă să subliniez din nou, nu sunt spion.

Numai că nu pot să copiez e-mailuri de pe acest telefon direct în Google Translate deoarece nu mă pot conecta online și, evident, nu le pot trimite pe adresa mea de e-mail ca să o fac de acolo.

Mă întorc la computerul hotelului și încarc pagina Google Russia și tasez furnizorul de e-mail de pe care au fost trimise e-mailurile. E vorba de furnizorul rusesc Yandex. Pagina care se deschide nu-mi spune nimic; scrisul este o brambureală de litere angulare, un nonsens pe care nu-l înțeleg, însă în colțul din dreapta sus descopăr simbolurile familiare unde se introduc numele utilizatorului și parola. Tasez adresa de e-mail din telefon în prima cutiuță și tasez ca parolă, mai jos, semnele curbate iligibile. Parola se resetează. O trec și aștept. Mă holbez la telefon.

Ah, fir-ar!

E evident că nu voi putea obține e-mailul resetat! Ce stupidă sunt. Nu sunt online. Nu se poate face resetarea e-mailului. De ce naiba nu m-am gândit la asta? Idioată ce sunt.

OK.

OK.

Așteaptă... Pot să mă cuplez la o rețea Wi-Fi chiar dacă telefonul e setat pe modul avion. Normal! În timpul zborului, Mark mi-a arătat cum se poate face asta ca să putem folosi rețeaua Wi-Fi din avion. Apoi nu voi putea primi niciun semnal de la vreo rețea. Telefonul nu va putea fi urmărit. Mă pot conecta cu telefonul la rețeaua Wi-Fi a hotelului, voi prelua e-mailul resetat și apoi voi reseta parola. Da!

Trec rapid prin toate procedeele, conectez telefonul la rețeaua Wi-Fi a hotelului și aștept să primesc confirmarea e-mailului resetat. Pe telefon mi se descarcă un pachet de treizeci și unu de mesaje, parola e-mailului resetată fiind ultimul dintre ele. Nimănui nu-i pasă încă de acești oameni dispăruți. N-a mai accesat nimeni acest cont de zile întregi.

Fac resetarea prin link-ul cu e-mailul și aleg parola G650. Pare potrivită. Îmi țin respirația, așteptând confirmarea. Merge. Acum pot accesa e-mailurile.

Trec rapid prin ele; în partea de sus a paginii citesc un mesaj afișat de la Google: *Această pagină este în rusă. Doriți să o traduceți?* Dau click pe Traduceți.

Mă apuc să citesc.

Majoritatea dintre ele par să fie referințe despre tot felul de chitanțe. Unele sunt itinerarii de întâlnire. Locații, ore și oameni. Unele e-mailuri sunt spamuri. E amuzant că și infractorii primesc spamuri. Totuși, niciunul dintre aceste e-mailuri nu pare să fie personal. Nu găsesc niciun nume în e-mailuri. Văd vreo două referințe la Aegys Mutual Consultants și încă o corporație, Carnwennan Holdings Transactions între ele. O alta numită Themis Financial Management. Mă opresc din citit. Am nevoie de ceva mai mult, numele unei persoane, orice. Memorez numele unor companii; o să le caut mai târziu.

Șterg e-mailurile create de resetarea parolei și ies din contul de e-mail; șterg istoricul din browser din PC-ul hotelului și ies de pe pagina dedicată oaspeților.

Acum trec la verificarea mesajelor. Sunt destul de sigură că o să găsesc ceva în ele. Iconița verde a mesageriei îmi indică un număr de patruzeci și două de mesaje noi. În viața mea nu cred că am adunat mai mult de zece mesaje necitite, dar oamenii ăștia nu mai sunt în viață, nu? îmi imaginez că s-ar putea ajunge la o acumulare cam nenaturală.

Deschid mesageria. Telefonul nu are numere salvate, așa că mesajele apar toate sub numărul telefoanelor. Le caut pe Google. Codul + 1 - Statele Unite; + 44 - Marea Britanie; + 7 - Rusia; +352 - Luxemburg; și +507 - Panama. Șirul de mesaje de la numerele din Luxemburg par să fie scrise în principal în franceză și germană. Șirul de mesaje de la numerele din Panama sunt scrise în spaniolă și punctate din când în când cu cuvinte în engleză. Mesajele de la numerele americane și ruse par să fie direct în engleză. Oricui i-a aparținut telefonul acesta era cineva care vorbea într-o mulțime de limbi și știa să jongleze cu mai multe mingi în aer, ca să zic așa. Deschid primul mesaj, cel mai recent, de la un număr american, și citesc:

AU FOST DE ACORD. VOR EXPEDIA IMEDIAT TRANZACȚIA. ZBOR BUN.

INFORMAȚIA NU A FOST RECEPȚIONATĂ DUPĂ RECOMANDARE

ESTE VREO PROBLEMĂ? UNDE EȘTI?

CONTACTEAZĂ-MĂ

SFAT, CHESTIA ASTA POATE LUA O ÎNTORSĂTURĂ URĂTĂ

Revin la meniul cu mesaje. Aleg următorul șir. Număr rusesc.

LOCUL ÎNTÂLNIRII A FOST STABILIT PENTRU AZI

PRELUAREA ARE LOC LA 22:30 LA HELIPORT.

ZBOR REDIRECȚIONAT? CARE ESTE LOCAȚIA TA ACTUALĂ? ESTE VREO PROBLEMĂ? VĂ PUTEM AJUTA?

UNDE EȘTI?

TREBUIE SĂ VORBIM, RĂSPUNDE IMEDIAT CE CITEȘTI MESAJUL ACESTA.

RĂSPUNDE

Dintr-odată apare dedesubt o iconiță cu punctele ce indică faptul că cineva scrie. Ah, fir-ar, rahat!

Am uitat de conexiunea Wi-Fi. Cele trei punctele gri clipesc. *Cineva e acolo*. Apoi îmi amintesc că iPhone-urile trimit confirmarea citirii mesajelor celui care le-a trimis, asta în caz că nu schimbi asta de la setări. Și toate mesajele acestea au fost marcate ca fiind citite.

Mă agită să închid telefonul. Dacă au luat urma la toate chestiile pe care le-am făcut? Dacă află cine sunt?

Dar n-au cum să o facă. Nu-i nicio cameră aici. Am folosit un computer public ca să citesc e-mailurile. Ar fi putut să o facă oricine altcineva din complex. Nu este nicio șansă ca ei - oricine sunt ei - să știe că sunt eu. Dar dacă vin? Dacă vin aici și o să caute prin înregistrările camerelor de supraveghere și o să mă vadă intrând din zona de recepție la ora asta? Știu că în zona de recepție sunt camere de supraveghere. Fir-ar al dracu'!

OK, dar realistic vorbind, Erin, deci *realistic*, chiar dacă știu de unde s-a intrat pe e-mail, durează cel puțin o zi, de oriunde ai veni, ca să zbori până în Bora Bora. O zi întreagă. Apoi, vor trebui să intre în sistemul de supraveghere al hotelului și să urmărească materialele video, după care vor trebui să-și dea seama că eu sunt femeia din acestea. Ar putea să facă asta? Nici măcar nu știu că am văzut emailurile, nu? Tot ce știu e că au fost citite mesajele.

Trebuie să citesc ce au scris. Trebuie să verific.

Inspir adânc și deschid din nou telefonul.

Ecran alb, iconița Apple, ecranul de bază, un mesaj necitit. Îl deschid.

UNDE AI FOST?

Nu știu că nu sunt cine cred ei că ar fi. Să scriu ceva? Ar trebui? Poate că ar trebui să le spun că am găsit geanta?

Nu, nu cred că e o idee bună. Nu.

Poate că ar trebui să pretind că sunt ei? Ar trebui? I-ar face să nu mă caute, nu? Zic dacă îi trimit pe o pistă greșită. Doamne, îmi doresc să mă fi gândit la asta dinainte. Nu pot să gândesc normal acum. *OK, gândește-te, gândește-te*.

Apar din nou cele trei punctele gri. Fir-ar! Trebuie să spun ceva. Deschid căsuța unde se scriu mesajele. Cursorul pulsează.

Acum pe ecranul telefonului celuiilalt vor apărea trei puncte gri. Va ști că de partea asta este în mod cert cineva. Încep să scriu.

ZBOR REDIRECȚIONAT. INDISPONIBILITATE PENTRU TRANZACȚIE.

Pare OK, nu? Destul de opac. Ar trebui să ne ajute să obținem destul timp ca să plecăm de aici înainte să vină cineva să ne caute. Apăs trimite și mesajul dispere, ajungând în eter. Părea OK. Da. Ar putea să se gândească oare că oamenii din avion se ascund sau așa ceva?

Apoi îmi pică fisa.

Se ascund? Ce mama mă-sii, Erin? Ce mama dracului de fapt? Să te ascunzi faci nu e o chestie. Țasta nu e *The ThirdMan*⁴

N-ai nicio idee ce faci. Ești o absolventă de la școala de film aflată în luna de miere. O să te găsească și o să te ucidă. O să mori, Erin.

Și apoi se întâmplă ceva foarte, foarte nasol.

CINE EȘTI?

Punctele gri pulsează.

Pic. Pic. Pic.

Ah, nu.

Apăs cu putere butonul de închidere al telefonului.

Dumnezeule.

Pe drum înapoi spre cameră încerc să mă gândesc cum aș putea să întorc situația vizavi de ce am făcut. Cum să i-o spun lui Mark ca să nu mă facă să sun ca o mincinoasă sau ca o idioată; ca să fiu cinstită, însă, în această etapă este drept să spun că sunt și mincinoasă, și idioată. Am nevoie de ajutorul lui. Sunt speriată. Am nevoie să mă ajute să repar situația aceasta.

— Ce ai făcut?

Mă holbez la el. Ce pot să spun?

— Ești complet nebună? De ce mama dracului să faci așa ceva? De ce ai mințit? Eu nu știu... Aștia sunt oameni *adevărați*, Erin. Oameni adevărați morți și oameni adevărați în viață. N-avem nicio idee cine sunt sau ce fel de resurse au. Nu-mi vine să cred că ai putut să fii atât de proastă. De ce? De ce ai făcut-o?

Nu zic nimic și doar stau locului, pur și simplu. Știi! Sunt o idioată, are dreptate în întregime, dar acum trebuie să rezolvăm asta. Doar de asta îmi pasă. Să rezolv situația. Nu vreau să mor.

Mark se prăbușește pe canapea. Suntem în lounge. L-am chemat de îndată ce am deschis ușa și i-am spus totul, despre companii, e-mailuri, mesaje... totul. Acum stă și se gândește, încruntându-se. Mîntea lui a prins viteză.

— Bine, spune într-un final, OK, Erin, ce știe el?

Ridic din umeri, îmi scutur capul.

— Nu știu. Nu am cum să fiu sigură de ceva.

— Nu, gândește-te scumpo, oprește-te și gândește-te. Ce știe el? Mark îmi vorbește încet intenționat.

Înghit în sec și inspir.

— Știe că o persoană, altcineva decât vreuna din avion, are telefonul.

Măcar de atât sunt sigură.

— Minunat, și ce concluzie ar putea trage din asta? Întrebă.

— Că am furat telefonul, presupun. Ori că i-am ucis pe oamenii ăia și i-am jefuit. Astea două mi se par explicațiile cele mai probabile, spun privind în sus spre el. Mă aprobă din cap.

— Așadar o să caute să ne găsească, nu? Cum ar putea face asta?

— Prin semnalul telefonului, spun. Sau prin rețeaua prin care am accesat contul de e-mail. Astea sunt singurele legături.

— OK. Deci, computerul hotelului. Dar de unde ar putea ști că tu, mai degrabă decât oricine altcineva din hotel, ai fost la computer?

Înțeleg ce urmărește Mark.

— Ar fi înregistrarea de pe camerele de supraveghere din zona de recepție și din hol. Ora pe la care am trecut spre centrul de afaceri, ora la care am ieșit din el. Înainte și după ora când am accesat contul.

Mă cutremur. Fir-ar! Chiar dacă în centrul de afaceri nu erau camere, tot sunt pe vreo înregistrare. Oricine m-ar căuta, m-ar vedea. Trebuie să scăpăm de înregistrare.

Observ că fac pași mari în gândirea logică. Simplu ca bună ziua, sar de la o greșeală la comiterea activă a unei infracțiuni. Mă întreb dacă așa începe viața infractorilor; mă întreb dacă așa a început totul pentru Eddie. O greșeală, o mușamalizare și apoi, inevitabil, se formează încet un lanț inevitabil de evenimente. Nu m-am mai gândit înainte la așa ceva, la impulsul de a scăpa de probele incriminatorii. Nici măcar nu știu cum trebuie să procedezi ca să scapi de înregistrările video. Bineînțeles că niciodată nu mi-a mai trecut prin minte, deoarece nu sunt decât o femeie obișnuită aflată în luna de miere și, în afară de a merge câteodată cu o viteză de peste o sută treizeci la oră pe vreo autostradă, nici nu-mi trece prin cap să încalc regulile. Bine, poate uneori îmi mai trece prin minte, dar niciodată în realitate.

— Deci, asta ar fi singura legătură cu tine personal? Înregistrarea de pe camerele de supraveghere? În afară de asta, ar mai fi putut fi cineva în centrul de afaceri, la telefon sau la computer?

Mark îmi oferă un zâmbet încurajator. Nu foarte încurajator, doar destul de.

— Da, asta e singura legătură, îl asigur.

Îeșim la o plimbare. Ne îndreptăm spre recepție, deși nu avem nicio idee unde sar putea afla monitoarele de supraveghere și echipamentul de înregistrare video. Faptul că s-ar putea găsi în camera din spatele recepției e o presupunere destul de logică. În cazul în care lucrurile nu stau așa, o să-l urmărim pe tipul de la securitate ca să vedem unde merge.

Planul este simplu. Normal că e așa, că doar nu suntem niște minți infracționale. Dacă nu este nimeni la biroul de recepție, atunci o să ne strecurăm în camera din spate, o să găsim sistemul video și o să ștergem cât putem de mult din înregistrări. Nu poate fi atât de greu, nu? Și dacă o să pot șterge o lună de înregistrări, cu atât mai bine. Va trebui să ne acoperim complet urmele, nu? În cazul în care s-ar afla cineva în camera din spate, atunci o să urmărim planul B.

Când ajungem în clădirea principală a hotelului, observăm că la birou sunt două recepționere. Mark mă ia de mână și ne apropiem de zona de recepție. Mă ține ferm și mă conduce către sala de bibliotecă. Va trebui să apelăm la planul B. Acesta sună cam așa: ne vom comporta ca și cum eu am suferit o toxiiinfecție alimentară, iar Mark dorește să formuleze o plângere. Speranța noastră este că vom fi trimiși în camera din spate și, vom putea astfel, să verificăm dacă sistemul de supraveghere este acolo. Nu e deloc un plan infailibil, dar ca să zic așa, eu sunt o absolventă a școlii de film, iar Mark e un bancher șomer, așa că dați-ne un pic de credit.

— Prefă-te că ți-e rău, îmi șoptește.

Îmi las capul pe spate și inspir zgomotos pe nas. Îmi duc mâna la cap și expir încet pe gură, asemenea cuiva care încearcă disperat să se adune. Mă uit în jur după un scaun, iar Mark joacă rolul soțului îngrijorat. Unde vreau să merg? De ce

anume am nevoie? Sunt tăcută și palidă. Starea mea de greață trebuie să arate rău ca să fie convingătoare. Mă așez cu grijă pe un scaun din afara bibliotecii hotelului. Una dintre recepționere ne aruncă o privire și înțelege situația. Îi aruncă o privire colegei, care e ușor mai în vârstă, fiind poate superioara ei în funcție. Femeia mai în vârstă o îndeamnă să se ocupe de situația noastră cu o mișcare din cap, după care se cufundă la loc în hârțogăraia de care se ocupa. Recepționera mai tânără se apropie de noi, așa că ne pregătim să ne jucăm rolurile. Partitura mea în momentul ăsta este ușoară. Trebuie doar să par distantă și să respir profund. Mark trebuie să interpreteze rolul mai dificil. Începe încă dinainte ca recepționera să ajungă la noi.

— Scuzați-mă, am avea nevoie de un pic de ajutor, dacă nu sunteți foarte ocupată. Tonul vocii lui e concis, din scurt. Va juca rolului unui client greu de satisfăcut.

Recepționera își transformă pașii într-o alergătură grațioasă pentru a ajunge mai repede la noi. În spatele ei, cealaltă femeie, care în mod evident identifică posibilitatea apariției unui scandal, își adună hârtiile și, pe nesimțite, se îndreaptă în sens opus pe coridor. Pun pariu că li se reproșează o tonă de căcaturi.

— Scuzați-mă, domnule, s-a întâmplat ceva? Vocea ei are o tonalitate caldă și pare americană după accent.

— Da, de fapt, da, spune Mark părănd enervat, s-a întâmplat ceva grav, ca să fiu cinstit... Leila, adaugă, după ce-i citește numele de pe ecuson.

O văd oftând și pregătindu-se de ce e mai rău. Tot respectul pentru ea, încă zâmbește.

— Ar fi trebuit să mă simt împreună cu soția mea într-o lună de miere de cinci stele, dar ne-am blocat în cameră de două zile deja din cauza toxinfecției alimentare provocate de mâncarea pe care ați decis să ne-o oferiți. Nu știu ce soi de local aveți voi impresia că aveți aici, dar ne-a ajuns.

Acest Mark e un ticălos pursânge.

— Îmi pare rău, domnule! Nu am știut că s-a întâmplat asta. Problema nu mi-a fost adusă la cunoștință, dar vă garantez că o să mă ocup să rezolv situația asta și că veți beneficia de tot ce aveți nevoie.

— Apreciez asta, Leila, și să știi că, propriu-zis, nu e vina ta, dar ar fi trebuit să fii informată, nu? Am adus la cunoștință problema ieri și nu am primit niciun răspuns. Nu s-a întâmplat nimic. Și mi se pare mie că aici ar trebui să fie un complex de cinci stele, însă, sincer, nu-mi dau seama cum ați obținut stelele acelea dacă: a) nu comunicați între voi și b) ignorați plângerile clienților când acestea nu vă sunt pe plac. Este dezgustător! Uită-te la nevastă-mea, Leila! Uită-te la ea!

Mark a ridicat tonul, e zgomotos de-a dreptul. În punctul acesta cred că, oficial, putem numi momentul o *scenă*. Leila mă privește de sus. Cumva, am început să

transpir; probabil că asta se datorează stresului planului nostru, însă bănuiesc că arată destul de convingător. O privesc de jos, cu un aer zăpăcit.

— Domnule, dacă doriți să mă urmați, spune ea luând o decizie, vom merge într-un loc mai liniștit și poate că pot să-i aduc un pahar cu apă doamnei...?

Leila se descurcă de minune. Este extrem de profesionistă. Dumnezeu, hotelul acesta este foarte bun.

— Pe bune? Pentru numele lui Dumnezeu, Leila. Roberts. Numele este Roberts. Domnul și doamna Roberts. Bungaloul numărul șase. Isuse Hristoase!

Mark puffnește. Un bărbat care de-abia se abține, fiind la limita exasperării cu dreptatea de partea sa. Mark joacă foarte bine. Dacă nu mai merge treaba cu băncile, ar putea să se facă foarte ușor actor.

— Domnul Roberts, bineînțeles! Bine, vă rog să mă urmați acum, o să mă asigur că vă voi rezolva situația. Haideți să vă dăm ceva de băut, doamnă Roberts. Leila ne face semn să o urmăm. Mark mă ridică de pe scaun, susținându-mi cu blândețe greutatea, înconjurându-mă cu brațul.

O urmăm pe Leila în camera din spate, care e mult mai mare decât ne-am imaginat noi. E o cameră în plan deschis, cu o ușă de ieșire spre care ne conduce Leila. Intrăm într-o cameră de ședințe, elegantă și bine dotată. O fi vreo cameră special desemnată pentru plângeri? Totuși, arată mai degrabă ca o cameră de check-in pentru VIP-uri, pentru oaspeți cu un profil de calitate, oameni la care poate că altora le-ar plăcea să caște ochii. Încep să mă obișnuiesc cu genul ăsta de lume, îmi dau seama cum funcționează.

Luăm loc, iar Leila trage încet jaluzelele la ferestrele care au vedere la camera din spate. Chiar când jaluzelele coboară reușesc să surprind cu ochiul un monitor de supraveghere video, care apoi dispare din vedere. Leila ia loc în fața noastră.

— OK, în primul rând, doamnă Roberts, pot să vă aduc ceva? Apă cu gheață, ceva dulce? Orice doriți.

Încerc să vorbesc, dar nu iese niciun sunet. Îmi dreg vocea; a trecut ceva timp de când n-am mai spus nimic. S-a adunat ceva. Aprob din cap.

— Îți mulțumesc, Leila, chiar apreciez asta, spun cu o voce răgușită.

Dacă Mark e polițistul cel rău, atunci eu joc rolul celui bun.

Sărmana doamnă Roberts.

— Leila, poți să-mi aduci un ceai fierbinte, te rog. Cu zahăr și mult lapte, dacă nu e prea mare deranjul. E OK?

Vorbesc ca de la egal la egal, pe un ton de iertare.

— Îmi pare rău că provoc probleme.

Leila pare ușurată. O prietenă, o aliată. Toate acestea, la urma urmei, ar putea avea un final fericit. Ar putea primi un feedback excelent mai târziu. O scrisoare de mulțumire. Poate că va fi aleasă angajata lunii. Îmi zâmbește.

— Nu e absolut niciun deranj, doamnă Roberts. Mă duc să-l aduc chiar eu. Vă rog, faceți-vă confortabilă și mă întorc imediat.

Îi cere aprobarea lui Mark înainte să iasă unduindu-și șoldurile pe ușa camerei de check-in pentru VTP-uri, de unde intră în camera din spate și apoi iese în zona de recepție. Mark stă și mă privește din pragul ușii sălii de ședințe. Ajung la monitoarele de supraveghere video fix la timp ca să o văd pe Leila ajunsă în capătul coridorului în drumul ei spre bar. Minimalizez fereastra de pe ecranul computerului și caut arhiva zilelor. Am de-a face cu material video corespunzător pentru șaiszeci de zile. Ar trebui să șterg totul? Nu. Doar sejurul nostru? Nu. Ajunge doar o lună. Selectez perioada de la mijlocul lui august până la jumătatea lui septembrie și apăs pe delete. Sunt sigură că vreau să șterg aceste fișiere? Da. Da, sunt sigură. Dau clic. Apoi, intru la secțiunea opțiuni și curăț directorul Recycle Bine. Gata. Cum stăm cu timpul? Dau clic pe ecranul minimalizat. Nicio urmă de Leila încă. Inima îmi bubuie. Intru înapoi în program. Trec prin opțiuni și găsesc setările și schimb păstrarea fișierelor de la șaiszeci la șase zile. Asta ar trebui să-i bage în ceață. Până când cineva o să verifice informațiile arhivate, se va trage concluzia că e o eroare de sistem. Nimeni nu stă să verifice ore întregi de material video, exceptând situația în care cineva caută pe cineva. Verific ecranele. În această cameră nu este nicio cameră. Suntem în siguranță. Resetez ecranele la starea lor inițială, încă nu se vede niciun semn de Leila. Vreau să mai fac doar un singur lucru și cercetez cu privirea camera.

— Ai făcut-o, Erin? îmi șoptește Mark cu un sentiment de urgență.

— Da, doar că mai trebuie să fac ceva. Încă un lucru... apoi îl văd. O cartotecă aflată în partea cealaltă a camerei. Verific ecranul. Leila părăsește bar-restaurantul cu o ceașcă și o farfurioară în mână. Mai am la dispoziție mai puțin de un minut. Fug în partea cealaltă a camerei, evitând scaunele. Deschid sertarul cu fișierul R și caut printre dosare. Roberts. Iată-l. Îl scot și iau fotocopiile pașapoartelor. Formularele cu adresele noastre. Aud ciocănitul tot mai puternic al tocurilor pe pardoseala din marmură din zona de recepție. Fir-ar! închid ușa cartotecii și sprintez către camera VIP-urilor și mă arunc pe un scaun. Bag documentele în partea din față a pantalonilor mei scurți, iar Mark se așază lângă mine când Leila deschide ușa și intră cu un zâmbet călduros.

— Iată, un ceai fierbinte foarte bun.

Mă scrutează cu privirea, îngrijorată.

Respir destul de agitată acum datorită alergăturii și adrenalinei. Arăt speriată și transpirată. Într-un anumit sens, arăt perfect.

Mă chinui să mă ridic.

— Îmi pare atât de rău, Leila, dar trebuie să mă duc din nou la baie. Unde se află cea mai apropiată toaletă?

O implor dându-mi suflul.

Pune ceașca cu ceai jos, oferta păcii dintre noi, și îmi oferă instant un zâmbet înțelegător. Presupun că toți am mai trecut prin din-astea.

— Chiar lângă bibliotecă, pe dreapta. Vă așteptăm aici, doamnă Roberts.

Ce doamnă drăguță. O să-i dau un feedback favorabil.

În timp ce mă clatin spre ieșire, cu mâna plasată lejer în fața pantalonilor scurți, îi aud discutând o posibilă ieșire pentru situația cauzată de suferința mea imaginară.

Foarte bine, Mark, fii în continuare la înălțime.

Petrec vreo zece minute bune în baie, înmuind documentele până se fac un terci, după care le bag într-o cutie de gunoi separată înainte să mă îndrept spre camera noastră.

MIERCURI, 14 SEPTEMBRIE

Legături

În cele din urmă, revine și Mark în suita noastră, plin de energie.

— Gata.

Se trănțește pe canapea lângă mine. Îmi las capul să cadă pe umărul lui, extenuată de așteptare și de la starea tensionată. Cred că suntem din nou prieteni. Endorfinele provocate de stresul situației luptă sau fugi au vindecat disensiunea cauzată de situația cu iPhone-ul de mai devreme.

— Bună treabă, îi suflu cu gura în umărul pe care i-l sărut prin tricou. În ce stare ai lăsat-o? îl întreb.

Nu mă interesează cu adevărat, nu vreau decât să-i aud vocea, vibrațiile din piept. Oricum, știi deja că și-a jucat rolul fără cusur.

— Foarte bine, mersi de întrebare. M-am împrietenit la cataramă cu Leila. Ne-a dat o recomandare pentru două nopți gratuite în orice hotel Four Seasons dorim noi. I-am spus și eu că e un câștig pentru hotel și că o să-l informăm și pe manager de asta. În cele din urmă, părea destul de mulțumită.

— Mă sărută pe tâmplă. Te-ai descurcat superb, Erin, îmi spune, săltându-mi capul ca să-l privesc în ochi. Urmărindu-te făcând ce ai făcut... cu imaginile de supraveghere. Niciodată nu te-am mai văzut așa. Nu-mi vine să cred că ne-am descurcat. Și în plus ai luat și informațiile noastre de identificare, nu? Nici măcar nu m-am gândit la asta. Te-ai descurcat superb. Minunat. Se apleacă și mă sărută.

Acelea erau singurele legături cu faptul că ne-am aflat aici. Asta în cazul în care va veni cineva să ne caute. Cel mai important lucru este că hotelul nu mai are copii după pașapoartele noastre și nici adresa noastră îndosariate. Oricine ar putea veni să ne caute nu va găsi nimic. În plus, nu mai există nici înregistrarea video cu mine utilizând computerul în această dimineață. Telefonul a fost luat de o fantomă și nu va mai fi nicio modalitate ca să-i afle pe oaspeții care au ocupat camera noastră, asta doar dacă nu?... îmi dau seama brusc. O informație înspăimântătoare mă izbește ca un fulger venit de nicăieri.

— Am uitat de computere! exclam ridicându-mi privirea către Mark. Am uitat de sistemul lor de computere! Mark, în mod cert ne-au trecut deja informațiile de check-in în sistemul lor. Nu contează că am luat dosarul, ei încă au informații despre noi.

Își ia ochii de la mine și se îndepărtează. Trebuie să ne întoarcem. Băga-mi-aș! O știe și el. Se ridică și începe să facă pași. Trebuie să ne întoarcem și, cumva, să ștergem acele fișiere. *Futu-i mama mă-sii.* Și credeam că ne-am descurcat atât de

bine amândoi. Credeam că am fost atât de deșteaptă, când, de fapt, tot ce am făcut ar putea să ne pună și mai mult pe tapet, subliniind cine suntem și ce am făcut. Asta în cazul în care vine să ne caute cineva. Și cineva va veni să cerceteze. Nu vor vedea că au dispărut dosarele noastre de înregistrare, dar vor afla detaliile privindu-ne pe noi din baza de date a hotelului și vor ști că am încercat să ne acoperim urmele. N-am făcut nimic altceva decât să punem o lanternă pe noi. Asta doar dacă nu ne întoarcem la recepție chiar acum și ne ștergem complet numele din sistem. Dacă nu o face măcar unul dintre noi.

Mark mă privește din nou de sus. În mintea lui prinde contur un gând. Trebuie să meargă; de data aceasta el trebuie să o facă. Eu nu mă pot întoarce la recepție. Eu ar trebui să zac la pat bolnavă; asta e povestea pe care am livrat-o. M-am dat bolnavă și acum trebuie să zac la pat.

Mark pășește încet, gândindu-se. După câteva minute se duce în dormitor și iese ținând un cercei. Unul dintre cerceii mei de smarald, cadou de ziua mea de anul trecut. Îl ridică sus și spune:

— Ai pierdut un cercei. Asta s-a întâmplat. O să merg să-l gășesc, adaugă dând din cap. Situația asta trebuie să aibă un final. Da, o să merg.

Se întoarce după patruzeci și trei de minute.

— S-a rezolvat. Am schimbat numele, numerele, e-mailurile și adresa noastră. Pe toate. S-a terminat. Pare extenuat, dar și ușurat.

Dumnezeu știe cum a făcut-o, însă am știut că o s-o facă. *Mulțumesc Domnului!*
Zâmbesc.

— Mark, trebuie să vorbim despre problema cu individul de la telefon.

E timpul să ne oprim din a ne felicita reciproc și să încercăm să ținem situația sub control. De când a plecat, chestia asta mi-a tot trecut prin minte.

Mă aprobă din cap și se așază pe canapea lângă mine. Își umezește buzele.

— În ordine. Ce știm? Hai să începem de aici. Ce știm despre el? Sau o fi o ea? întrebă. O să rezolvăm situația.

— Numărul lui de telefon este înregistrat în Rusia, însă mesajele lui sunt scrise în engleză. Toate e-mailurile oamenilor din avion erau în rusă. Trebuie să fi fost ruși cu toții. Numai că și-au scris mesajele în engleză. Așa că mă hazardez să spun că e fie american, fie englez. Nu știm dacă e aceeași persoană ca cea cu număr american. Ar putea fi același individ, dar cu două telefoane. Nu știm. Pare că aranjează schimbul pentru oamenii din avion cu persoana cu număr american. Voia ca afacerea să aibă loc. Știe că nu suntem vreunul dintre oamenii din avion și mai știe și că pretindem că suntem...

Mark își ridică sprâncenele. Mă bălbâi și mă opresc.

— Hmm, OK, știe că eu am pretins că sunt.

Mark aprobă din cap.

— Unul dintre oamenii din avion, continui. Va presupune că ne-am uitat prin telefon și că fie i-am ucis din cine știe ce motiv și am păstrat geanta, sau că l-am găsit și am văzut chestii pe care n-ar fi trebuit să le vedem. Indiferent de situație, suntem o amenințare la adresa lui. Sau a lor. Și o să încerce să ne găsească.

Mark se apleacă în față, încruntându-se și plasându-și coatele pe genunchi.

— Ar putea să ia urma semnalului telefonului? Mă rog, nu semnalul, nu foloseai vreun semnal, nu? Wi-Fi? Ar putea lua urma chestiei ăsteia cumva?

El gândește cu voce tare, dar îi răspund.

— Nu, nu se poate. Nu este nicio conexiune de tip iCloud pe telefon. Poți lua urma locației doar prin Wi-Fi cu o aplicație specială sau prin iCloud. Ce vreau să spun este că poate lua urma ultimului loc din care a fost recepționat semnalul, doar că asta s-a întâmplat, poate, înainte ca oamenii ăia să se urce în avion. Oricum, cândva înainte de prăbușire. Telefonul era împachetat și închis când avionul a picat. Așa că ar putea ști că, cel mult, la un moment dat s-a aflat pe undeva pe deasupra Pacificului.

Sunt destul de sigură că am dreptate. Mark mă aprobă din cap; e de acord cu mine.

— Așadar, singura legătură de aici, cu hotelul acesta, este accesarea contului de e-mail din centrul de afaceri?

Îmi dau seama că încropește un plan.

— Da, IP-ul s-a înregistrat pe undeva. O să-ți arăt de unde am intrat în cont. Presupun că oamenii ăștia au o modalitate de a afla. În orice caz, cu certitudine își pot permite un individ care poate, spun.

Ei vor veni. Nu e decât o problemă de timp. Poate că deja au IP-ul. Poate că sunt pe drum chiar acum.

— Așadar, vor veni, spune; o poate citi pe fața mea.

— Da, răspund.

Dă din cap căzut pe gânduri.

— În cazul acesta, plecăm noi.

Se ridică și se îndreaptă spre laptop.

— Mark?

— E OK, spune. Acum avem scuza perfectă. Te-ai îmbolnăvit pentru că ai mâncat ceva stricat, așa că scurtăm vacanța ca să te ducem acasă la un doctor.

Zâmbesc. El chiar rezolvă o grămadă de probleme.

— O să schimb zborul. Am rezervat bilete cu schimbarea flexibilă a datei, așa că nu e nicio problemă. O să încerc să gădesc niște locuri pentru mâine. E bine așa? Întreabă.

— E perfect.

Mă ridic și mă duc la baie. Presupun că a venit timpul să facem bagajele. E trist că trebuie să plecăm, dar dacă sau când vor sosi oamenii aceștia la hotel, aș

prefera să fiu oriunde altundeva pe pământ, preferabil chiar la mine acasă. Scot geamantanele noastre și scot hainele noastre din șifonier. Mă uit la raftul de sus.

— Mark? îl strig intrând înapoi în lounge.

— Da? răspunde ridicând ochii din ecran.

— Îi păstrăm?

Nu e decât o întrebare. Oricum nu mai știu. Nu știu ce facem. Nu știu dacă fugim de acești oameni sau dacă nu cumva îi jefuim.

— Ei bine, nu-i putem lăsa pur și simplu în cameră, nu? mă întreabă el. Asta doar dacă nu ne dorim să fim arestați în zborul spre casă. Dacă îi lăsăm, va trebui să-i ascundem, cred. Poate sub bungalow? Sau am putea să-i luăm și să-i păstrăm? Erin, odată ce am plecat, nu mai este nicio șansă să ne ia urma.

Îmi studiază fața. Întrebarea rămâne suspendată în aer.

Două milioane de lire sterline.

Nu vreau foarte multe în viață. Îmi doresc doar casa mea, pe soțul meu, vacanțele ocazionale... zborurile la clasa economică sunt numai bune. Nu-mi doresc să am decât o viață liniștită. Viața noastră.

Cu două milioane ne-am plăti în întregime casa. Ar fi și de un fond pentru Mark în cazul în care ar vrea să înceapă o afacere sau pur și simplu o rezervă până când își găsește o slujbă nouă. Ar putea însemna un fond de studii pentru mai târziu pentru copilul nostru care, poate, deja crește înăuntrul meu.

Poate că despre asta era vorba cu voma de ieri de dimineață. Nu mai iau anticoncepționale de opt săptămâni de acum. Nu, nu, ar fi mult prea devreme pentru simptome. Sunt destul de încrezătoare că voma de ieri se datorează mai mult cocteilurilor pina colada și a fricii. Presupun că timpul ne va spune ce și cum.

Și, îndată ce plecăm, nu va fi nicio șansă să ne ia cineva urma.

— Ești sigur, Mark? N-ar putea să ne găsească după zboruri?

Poate că, chiar dacă am făcut să dispară informațiile noastre de identificare de aici, ar putea totuși să verifice cumva toate biletele de zbor de pe întreaga insulă? Să verifice toate zborurile sosite în căutarea unor nume și să găsească două nume care nu apar în bazele niciunui hotel?

Mark privește prin ușile franceze spre lumina ce se scurge peste lagună. Sunetul valurilor lipăie înfundat și constant sub bungalow.

— Sunt cam treizeci și șase de hoteluri pe insula aceasta, răspunde încet. Nu e chiar vârf de sezon, așadar să zicem că funcționează la jumătate de capacitate. Acest hotel are o sută de suite, asta înseamnă două sute de oameni. Jumătate de capacitate înseamnă o sută de oameni. O sută ori treizeci și șase de hoteluri vine cam trei mii șase sute de oameni. Cinci zboruri care sosesc și cinci zboruri care pleacă zilnic înapoi în Tahiti. Asta înseamnă o grămadă de oameni diferiți, o grămadă de nume de verificat. Trei mii șase sute de oameni al căror nume se

schimbă constant. Vor avea nevoie de mai mult ca să ne găsească decât să treacă prin toate astea. Ai încredere în mine.

Are dreptate, sunt mult prea multe variabile.

Am putea să luăm banii și nimeni nu ar ști.

— Da, o să-i păstrăm. Mă duc să fac bagajele.

O spun limpede, așa că, dacă se va pune problema cândva în viitor a cui a fost ideea, o să ne aducem aminte că a fost a mea. O să car crucea pentru amândoi. Mark aprobă din cap și zâmbește cu blândețe.

Îi păstrăm.

JOI, 15

SEPTEMBRIE La

vamă

Ne-am rezervat locurile și vom zbura la clasa I înapoi către Heathrow. Ultima noastră lăfăială în lux. Ultima din luna noastră de miere.

Am făcut bagajele noaptea trecută. Am înlăturat sigiliul de la pachetul cu bani împachetați în vid și am tăiat căptușeala de-a lungul cusăturii geamantanului meu cu forfecuța de unghii. Am umplut căptușelile de la geamantanul meu și de la cel al lui Mark, punând la fiecare câte jumătate din bani, și am băgat iPhone-ul și USB-ul tot într-al meu. Deasupra și dedesubtul banilor am împăturit câte un prosop, astfel încât să pară umplutura căptușelii. Am împachetat totul strâns ca să nu se miște din loc indiferent cât de tare ar fi aruncat hamalii geamantanele de colo colo. Apoi am cusut căptușeala înapoi cu minisetul de cusut al hotelului. Va trebui să mai cerem unul ca să cos și geamantanul lui Mark.

Am împachetat diamantele în cinci săculețe mici separate, din acelea în care sunt puse la dispoziție căștile de duș. Apoi am tăiat cinci tampoane igienice, am scos umplutura și am băgat înăuntru săculețele, câte unul într-o căptușeală absorbantă. Le-am băgat apoi în învelitoarele lor purpurii și le-am plasat la loc în cutia lor de carton. Tipii de la vamă ar trebui să fie al naibii de meticuloși ca să găsească toate astea, mai ales dacă ținem cont că vameșii nu prea au tendința să controleze geamantanele celor care zboară la clasa I. Trist, dar adevărat... pur și simplu nu o fac.

Dar chiar și dacă ar face-o, cred că va fi în regulă.

Problema principală este arma. Deși o parte din mine își dorește să o păstrăm, în caz că toate acestea nu merg conform planului, nu cred că este vreo șansă să o trecem de vamă, și, în mod cert nu dorim să atragem atenția asupra noastră, ținând cont de ce urmează să cărăm cu noi. Așa că în noaptea trecută am împăturit arma într-o față de pernă pe care am umplut-o cu pietre de pe plajă și am aruncat-o în apele agitate ale oceanului dintr-o parte laterală a complexului. În întunericul adânc.

Leila sosește de dimineață ca să ne ia bagajele și ca să ne conducă la debarcader. E toată un zâmbet și plină de urări de revedere în curând. Mark îi înmânează două plicuri cu emblema hotelului. Pe unul este trecut numele ei și conține cinci sute de

dolari. Nu e neapărat un bacșiș foarte mare pentru un complex cum e acesta; sunt sigură că au primit și mai bine. Însă e un bacșiș destul de consistent încât să fie mulțumită și, pe de altă parte, destul de ne semnificativ ca să nu ne țină minte.

Plecăm. Întâi spre Tahiti, apoi spre Los Angeles și apoi către Londra. Apoi ne vom sui într-o mașină care să ne ducă acasă. Mi-e dor de casa noastră.

Pentru o clipă, când facem check-in-ul bagajelor în Tahiti, am impresia că privirea funcționarei o surprinde pe a mea. Durează doar o fracțiune de secundă, dar cred că vede. Vede felul în care mă uit la bagaj, la ea, și știu că știe. Apoi însă o lasă baltă și doar clatină scurt din cap. Probabil că se gândește că-și imaginează faze. Sau poate că eu mi-am imaginat. La urma urmei, ce mama mă-sii ar putea să fure din Bora Bora o gagică aflată în luna de miere? Prosoape de hotel? Îmi recompun trăsăturile așa cum ar trebui să arate, iar ea ne înmânează pașapoartele peste tejghea, zâmbind.

La Heathrow ne colectăm din nou bagajele. Alt zbor minunat. Și aproape că am scăpat. Aproape am ajuns acasă. Mai este doar vama de care trebuie să trecem. Mă duc la toaletă înainte să trecem. Verific căptușeala geamantanului meu; totul arată perfect cusut. Treaba e sigură. îmi trag fermoarul și mă duc să mă întâlnesc cu Mark la caruselele cu bagaje. Și atunci, simt telefonul vibrând pe picior. Mă opresc la jumătatea distanței de ieșirea din toaleta doamnelor. S-a întâmplat ceva. Îngheț, apoi îmi croiesc drum cu atenție înapoi în baie. Încui cabina și iau telefonul.

Nu mă sună Mark ca să-mi spună să arunc diamantele și să trag apa ori să fug. Nu e decât viața care își reintră în drepturi. Viața noastră reală. E-mailuri de la prieteni legate de nuntă, muncă și două apeluri pierdute de la Phil. Nicio urgență, doar chestii obișnuite.

Mark îmi simte starea când îl găsesc. Mă ține de vorbă. Știu ce face și funcționează. Și, din fericire, până să ridic privirea din pământ am trecut de culoarul cu „Nimic de declarat“ și intrăm în holul terminalului.

Am făcut-o și nici măcar nu a fost ceva așa de greu.

Privesc în jur la oamenii bronzăți îmbrăcați în culori vii care se întorc la o atmosferă cenușie. Anglia umedă zace și îi așteaptă dincolo de panourile de sticlă uriașe ale terminalului 5. Ne așteaptă și pe noi. Mă bucur că ne întoarcem. Afară, mirosul ploii atârnă în aer.

VINERI, 16 SEPTEMBRIE

Acasă

Ne-am întors. Casa este curată, exact cum am lăsat-o.

Pregătită pentru viața noastră de soț și soție. Înainte să ne întoarcem, minunata Nancy a trecut pe la noi și a umplut frigiderul cu câteva chestii de bază. Ne-a lăsat cheile de rezervă și un mic bilet de întâmpinare. Foarte drăguț. Va trebui să-mi amintesc să o sun și să-i mulțumesc. Va trebui să-mi notez asta sau știu că o să uit, și este important să nu uit. E important să revin la viața mea reală și să nu mă port diferit. Cu toții avem nevoie de organizare.

N-aș fi zis că o să se întâmple asta, dar azi-noapte am dormit buștean. E ciudat cum, în anumite perioade din viață, corpul pare să funcționeze complet după propria lui voință, nu? În mod normal, ar fi trebuit să mă agit și să mă întorc pe toate părțile toată noaptea, așteptând să se prăbușească totul în capul nostru, dar n-am făcut-o. M-am strecurat între așternuturile curate și m-am lăsat în saltea, dormind adânc, iar Mark a făcut la fel. Mi se pare că nici măcar nu s-a mișcat toată noaptea.

Dimineața a pregătit micul dejun. Ouă și roșii pe pâine prăjită cu unt topit și un ibric înalt cu cafeaua care ne place nouă.

Totul așa cum ne place nouă, atât de sigur, atât de minunat de familiar. Soarele strălucește prin ferestre, luminându-l, în timp ce pășește de colo colo cu lucruri delicioase. Pare calm, mulțumit, frecându-se prin jur în boxeri și capot. Într-un târziu, se așază în fața mea și mâncăm în liniște, răsfățându-ne cu mâncarea britanică, mai puțin exotică, dar la fel de satisfăcătoare.

Îmi apucă mâna peste masă și în timp ce mâncăm. Un gest inconștient. Ne îmbrățișăm ușor, corpurile noastre căutând ceva familiar de care să se agațe, în această lume ciudată, dar familiară.

După ce terminăm, mă uit pe fereastră la copacii de afară ale căror crengi par să penetreze cerul albastru senin. Este o zi senină. Mark îmi strânge mâna și îmi zâmbește.

— Putem începe, nu? spune el.

Zâmbesc. Niciunul dintre noi nu o vrea, să începem, adică. Nu încă. Am prefera să stăm împreună și să ne ținem de mână. Dar o să o facem împreună. Eu și cu Mark o să facem lucrurile să fie amuzante.

— Hai să începem, declar și mă ridic de la masă, hai s-o facem.

Prima treabă de care trebuie să ne ocupăm este să despachetăm bagajele și nu mă refer deloc la rufele curate și murdare. Luăm foarfeci și desfăcăm cusăturile de la

căptușelile geamantanelor și scoatem teancurile de bancnote. Mark aduce o geantă veche de weekend din șifonierul lui și mă apuc să o umplu cu teancuri. Normal, geanta originală a dispărut de-acum, probabil într-o pubelă cu roți de la subsolul hotelului Four Seasons din Bora Bora, sfâșiată și goală, conținutul fiind de mult mutat în siguranță.

După aceea scot diamantele din pachetul cu tampoane. Le golim pe toate într-o pungă frigorifică din plastic, groasă. Continuă să strălucească în ciuda densității pungii. Mark bagă telefonul și USB-ul într-o altă pungă frigorifică, după care iau ambele pungi și le duc în pod, unde le ascund sub niște materiale de izolație lăsate neglijent în colțul îndepărtat de sub streșină. Ar trebui să fie în siguranță. Îmi amintesc de toate lucrurile uitate în pod pe care le-am găsit atunci când am cumpărat casa. Lucrurile pot zace în poduri decenii. Nimeni nu pune, de fapt, în pod ceva de care ar mai avea nevoie, nu? Așa că diamantele și banii vor fi în siguranță aici. Cobor scara și un val de gheață mă cuprinde cu totul. Nu știu de ce, poate că ceva îmi clocotea în străfundul minții, dar, instinctiv, am senzația că știu despre ce este vorba.

Mă duc la baie și găsesc ce caut în partea din spate a dulapului. Un test de sarcină, pe care îl țin acolo în caz că. Întotdeauna mi-a displicut ideea să mă târăsc până la un magazin și să cumpăr un test din asta pe furis într-o situație de urgență. Îmi place să fiu pregătită. Bănuiesc că ați înțeles asta până acum. Sunt trei bețișoare. Desfac unul și mă piș pe el. Îl las pe marginea căzii și aștept șaiszeci de secunde. Mă gândesc la planul nostru și la ceea ce urmează să facem.

Partea cea mai grea va fi să vindem diamantele, să le convertim din posibilități strălucitoare și frumoase în bani grei și reci. Asta o să ne ia ceva timp și ceva dibăcie. Și, bineînțeles, multă documentare pe internet.

Nu am nicio idee cum să vindem diamante sau cui să i le vindem, dar o să ajungem și la asta. Mai întâi vom soluționa problema banilor. Ne vom ocupa mai întâi deăștia și de acolo vom vedea noi. Numai că nu-i o sarcină ușoară nici să te ocupi de bani.

Din păcate, nu se poate să intri pur și simplu într-o bancă și să-i înmânezi casierului un milion de dolari. Chestia asta ar naște suspiciuni. Proveniența lor ar fi una dintre problemele care s-ar pune. Taxele sunt o altă chestiune. La naiba, chiar și rata de schimb valutar este o situație ce trebuie rezolvată.

Din fericire pentru noi, Mark se pricepe la bănci.

Au trecut cele șaiszeci de secunde și trag cu ochiul la bețișoaș. Crucea e albastră.

Ce?

Încerc cu altul. Îl pun și pe asta pe marginea căzii și aștept.

Probabil că este defect. Ar putea fi defect. Cel mai bine ar fi să nu mă agăț foarte tare de primul rezultat și să mă gândesc la plan. Da. Planul.

După Mark, ar trebui să facem cam așa: trebuie să deschidem un cont bancar la o bancă unde cei de acolo nu pun întrebări. Țasta e de fapt punctul de vânzare al unei bănci. Să nu pună întrebări. Există bănci din astea, iar Mark o să găsească una.

Aveți dreptul la un singur răspuns ca să ghiciți ce fel de oameni nu sunt supuși interogatoriilor. Corect. Oamenii bogați. Mai exact, oamenii foarte bogați. Bănuiesc că sesizați o tematică aici. Încep să-mi dau seama că să fii bogat nu înseamnă, de fapt, să ai bani ca să cumperi lucruri drăguțe, ci înseamnă să ai bani ca să eviți regulile, care, sunt mai degrabă pentru ceilalți oameni, cei fără bani, cei care vă conduc mașinile, care zboară cu avioanele voastre și care vă găsesc mâncarea. Regulile pot fi încălcate cu bani, ba chiar e destul să existe o mistică ce înconjoară noțiunea de bani. Pot să dispară zboruri, oamenii pot găsi alți oameni, oamenii pot trăi sau pot muri fără hărțuirea poliției, a doctorilor sau a birocratiei. Asta, dacă și numai dacă ai bani ca lucrurile să funcționeze ca unse pentru tine. Cu averea de care dispunem acum, putem face ca asta să funcționeze și pentru noi.

Au trecut alte șaiszeci de secunde. Verific bețișorul. Crucea aceea e în mod evident albastră. Ce naiba?! Cum se poate asta, totuși? Durează un veac să rămâi însărcinată? Bănuiesc că au trecut cam două luni de încercări. Nu se poate așa ceva. Trebuie să o fi făcut greșit. Verific pachetul. Nu, n-am făcut nimic greșit; o cruce înseamnă că am rămas însărcinată. Alb nu înseamnă însărcinată. Ce?

A mai rămas un test, însă prea puțină urină.

Mai trec încă șaiszeci de secunde.

Cruce albastră.

La naiba, o să am un copil.

Când, în cele din urmă, ies din baie, îl găsesc pe Mark în birou, rezervându-ne două bilete de avion pentru Elveția. Stau aplecată peste umărul lui vreo câteva minute înainte să se întoarcă.

— Ești bine? întreabă zâmbind.

Stau locului în liniște. Bănuiesc că se gândește că mă eschivez de la treburile mele în timp ce el robotește ca o albină.

Încerc să o spun, dar nu pot. Nu pot să i-o zic. Va da peste cap planul. Eu o să dau peste cap toate planurile.

— Da, sunt bine, scuze, spun. Sunt pe dinafară cu totul.

Chicotește, iar eu mă întorc în hol ca să despachetez restul lucrurilor.

SÂMBĂȚĂ, 17

SEPTEMBRIE **O femeie****frumoasă**

Este ora opt dimineța în terminalul 5 al Aeroportului Heathrow. Am ajuns devreme aici; avionul nostru către Elveția este programat să plece de-abia peste două ore.

Mark vorbește la telefon cu un bărbat pe nume Tanguy.

Richard, vechiul coleg bancar elvețian al lui Mark, i-a pus în legătură. Vi-l amintiți pe Richard, cel cu curva din prima noapte când m-am cunoscut cu Mark? Ei bine, se pare că toate orele acelea în care Mark s-a ocupat de întâlnirile cu escorte ale lui Richard au dat roade, în cele din urmă. De data asta, Richard îl cuplează pe Mark.

Tanguy lucrează la UCB Banque Privee Suisse. Astăzi, o să înființez un cont bancar de afaceri. Este primul nostru cont fantomă. Va fi doar un număr de cont, fără nume, fără întrebări. Inofensiv. Astfel, voi putea să mă plătesc pe mine, sau pe noi, livrând banii prin contul nostru fantomă direct în contul meu de afaceri britanic. Asta lunar. Pot să plătesc taxe pentru activități independente pentru acele câștiguri. Pot să-mi spăl banii. Îndată ce vor ajunge în contul meu, vor reprezenta un venit taxabil în mod tradițional. Banii vor avea și o documentare solidă în spate, totul va fi perfect legal, dacă nu în întregime etic. Vom putea plăti casa, să investim, să ne planificăm viitorul, atât pentru noi cât și pentru mogâldeța vie care crește încet în mine. Jumătate Mark, jumătate eu. Cu banii în bancă, Mark nu se va mai simți presat să-și ia imediat o nouă slujbă, oricare ar fi ea. O poate face fără să se grăbească și să găsească ceva care să i se potrivească perfect. Putem fi din nou așa cum obișnuiam să fim. O să avem bani pentru noua noastră viață împreună. Ceea ce acum mi se pare mai important decât oricând.

Însă mai întâi, trebuie să fac rost de ceva ca lumea să port pentru întâlnirea noastră. Trebuie să arăt fix ca o persoană de genul celor care ar deschide un astfel de cont, tipul de persoană care ar dispune de un milion de dolari în numerar. Trebuie să facem niște cumpărături. Am nevoie să-mi iau un costum, iar Mark mă asigură că o să găsim ceva potrivit aici, în magazinele de designer din Terminalul 5. De aceea am sosit mai devreme.

Mark își termină convorbirea telefonică pe când eu mă uit la magazinele disponibile, la partea din față din sticlă curată și cu un aer proaspăt al Chanel,

Hermes, Prada, Dior, Gucci, Burberry, Louis Vuitton, Bottega Veneta, care se curbează în jurul holului principal uriaș. Toate au vitrinele umplute cu lucruri

frumoase și scumpe. Magazine luxoase de pantofi, geți, rochii și genți. Un rai al consumatorului. Mark închide și se întoarce spre mine cu sprâncenele ridicate.

— Am rezolvat. Gata, să mergem la cumpărături.

Rânjește și mă ia de braț.

— Cu care începem, doamnă Roberts?

Mai cercetez odată cu privirea holul principal. Brusc, mă cuprinde o ușoară agitație. O să facem cumpărături cu banii noștri, dar, la urma urmei, cheltuim banii pe care i-am găsit. Mă gândesc la avionul de sub ape, la pasagerii lui, și-mi amintesc cuvintele lui Mark: erau oameni răi. Iar noi nu suntem, nu? Nu, nu e cazul, îmi scutur capul înlăturând gândurile.

— Chanel? sugerez eu. Pare cel mai mare dintre magazine și e, de departe, cel mai impresionant.

— Atunci, Chanel să fie.

Îmi observă reticența și-mi aruncă o privire încurajatoare.

— Amintește-ți, nu ai de ce să îți faci probleme. Oricum, în niciun caz în privința prețurilor. Aici e vorba de o investiție; trebuie să arăți cum trebuie, altfel nu o să funcționeze. Putem să cheltuim mult, OK?

Își scoate cârdul de platină American Express din portofelul de piele. Hai să ne facem de cap.

Nu mă pot abține să nu zâmbesc. Undeva în adâncul meu, o puștoaică adolescentă țipă.

Sunt sigură că ai văzut filmul ăsta; știi cum decurg lucrurile. Soțul meu, cu un aer în stilul lui Richard Gere mă strunește prin armura buticurilor de designer din Terminalul 5 către luminile strălucitoare ale magazinului Chanel. Îmi place să mă falez că întotdeauna am arătat destul de elegantă pentru nivelul financiar al hainelor mele. De obicei, sunt bucuroasă să cheltui cinci sute de lire sterline pentru o ocazie specială. O rochie de ocazie, o geacă de piele, produse Jimmy Choos, dar m-aș simți jenată să plătesc, să zicem, două mii de lire sterline pentru o bustieră împodobită. Cheltui mai mult decât trebuie, știu, dar nici măcar eu nu am tendința să fac cumpărături în magazine care aduc șampanie pe tavă în cabina de probă cu covor pe jos. Însă azi am să o fac. Și sunt OK cu ideea.

Magazinul e gol, exceptând două asistente de vânzare, dintre care una șterge sticla vitrinei cu bijuterii, iar cealaltă înlătură praful de pe gențile de mână de pe rafturile aflate la cea mai mare înălțime. Amândouă se uită la noi când intrăm și ne măsoară din ochi, evaluând cu rapiditate, calculând. Credeam că am plecat de acasă în dimineața asta arătând destul de bine, dar în timp ce ne îndreptăm spre ele, ajung să mă simt dintr-odată ca un banal pieton. Simt cum starea mea obișnuită de încredere este dată peste cap. Privirea vânzătoarelor trece de la mine la Mark. Toată atenția și concentrarea lor este îndreptată spre el: minunatul Mark, care poartă un pulovăr elegant de cașmir, blugi și o jachetă. Rolexul lui strălucește

în luminile magazinului. Am fost cântăriți și s-a ajuns deja la concluzia că prietenul meu cu aer de gentleman joacă rolul de alpha; el este cel cu banii.

Mark se apleacă și-mi șoptește la ureche:

— Du-te și aruncă un ochi, mă ocup eu de asta.

Mă sărută pe obraz și continuă să meargă spre vânzătoarele care, acum, zâmbesc.

Mă întorc spre rafturi și inspectez o bluză de mătase de culoare roz, cu o etichetă extrem de vizibilă pe care e trecut prețul de 2 470 de lire sterline. Cărdul de platină al lui Mark va primi o bușeală pe cinste azi.

Privirea îmi este atrasă de peretele opus, unde este expusă o plasmă uriașă la care poate fi vizionată o defilare de modă colecția toamnă/iarnă marca Chanel. Batalioane de fete subțiri îmbrăcate în tweed, piele și dantelă, o armată într-un marș de un gust impecabil. Îl privesc pe Mark; s-a lăsat peste tejghea vorbind cu vânzătoarele, care roșesc și chicotesc. Ah, Mark. Mă privesc cu toții radiind. Deduc din expresia fețelor lor că le-a spus că suntem proaspăt căsătoriți. Le răspund cu un zâmbet strălucitor și salut ușor cu mâna, după care delegația impecabil îmbrăcată se apropie să mă cunoască.

Asistenta de vânzări blondă, cu funcția superioară dintre ele două, vorbește prima.

— Bună dimineața, doamnă. Apropo, felicitări!

Privește înapoi spre Mark și zâmbește. Asistenta roșcată preia semnalul și își înalță capul în concordanță, în timp ce blonda continuă.

— Așadar, am vorbit cu soțul dumneavoastră și am înțeles că doriți *trei* vestimentații de zi pentru astăzi. Așa e? Pare încântată.

Privirea mea o caută surprinsă pe a lui Mark. *Trei vestimentații*. Mark rânjește și ridică din umeri. Bine, înțeleg ce faci; ne distrăm. Asta facem. Nu ne facem de cap; chiar o facem. Inspir.

— Da, ar fi fantastic să-mi arătați trei vestimentații de zi, răspund, de parcă e genul de lucru pe care îl spun de obicei.

— Minunat. Ei bine, permiteți-mi să aduc catalogul toamnă/ iarnă ca să aruncați o privire. Tocmai am primit noua colecție în weekend, așa că ar trebui să avem cam de toate. Ah, ce mărime purtați? Vă putem lua măsura, dar întreb ca pe o indicație.

— Mică, spun. Nu am propriile mele haine marca Chanel, dar știu bine ce măsură port.

Este adus catalogul și mă uit în el. Sunt servită și cu apă minerală.

Am nevoie să port ceva care să se potrivească situației, ceva ce ar purta cineva cu un milion de dolari în numerar într-o geantă. Trebuie să arăt elegantă, aranjată cu totul, ca o persoană pe care nu ai lua-o la întrebări, una cu care nu ai vrea să te pui.

Începem proba cu o fustă până la genunchi din lână boucle și o bluză roz de mătase. Dar, împreună cu Mark, ajung rapid la concluzia că ar putea fi puțin cam prea formală pentru cerințele noastre. La urma urmei, nu vreau să arăt de parcă lucrez într-o bancă.

Următoarea vestimentație este o rochie de plajă de mătase de culoarea caramellei din colecția primăvară/vară. În Geneva încă e destul de cald și, alături de o jachetă, s-ar potrivi perfect. Îmi stă cum nu mi-a mai stat niciodată în vreo altă haină, atârând lejer de bretele de borangic subțiri ca spaghetetele, expunând la nivelul decolteului fix cât trebuie din bronzul obținut în Pacificul de Sud, scufundându-se apoi cu grație între sâni mei. Asistenta completează vestimentația cu o pereche de cercei groși ca niște cercuri din aur și niște espadrile de culoare crem. Când mă privesc în oglindă văd cât sunt de transformată într-o altă persoană, o altă versiune a persoanei mele. O moștenitoare grecoaică în compania unui tătic, pregătită de Santorini.

Am rezolvat o vestimentație. Au mai rămas două. Roșcata sosește cu șampanie în pahare clare cu picior înalt. Mă gândesc la testul făcut ieri și sorb ușor.

A doua vestimentație asupra căreia ne decidem este formată dintr-o pereche de pantaloni din piele neagră mulați pe picior, o bluză neagră subțire din cașmir cu guler răsucit, cu un șirag de bijuterii Chanel care mă împodobesc, ghete negre până la gleznă și o mantie neagră. Minimalism sexy.

Ultima vestimentație pe care o alegem este compusă dintr-o o bluză boucle, inspirată de anii 1960, cu un guler ca de costum spațial de lână neagră și gri, cu paiete ascunse în țesătura Chanel. Pe dedesubt, port pantaloni scurți negri personalizați, ghete pe gleznă și, peste toate acestea, un palton de iarnă clasic deal casei, din același material ca bluza. Arăt ca o prințesă sută la sută din Emirate. Perfect cizelată.

Îmi termin apa minerală în timp ce Mark plătește - nici măcar nu pot să-mi imaginez cât am cheltuit - și ne luăm la revedere, lăsând două asistente de vânzări extrem de fericite în urma noastră.

Următoarea țintă e magazinul Bottega Veneta. Avem nevoie de o geantă pentru bani; nu prea pot să iau vechea geantă de vacanță a lui Mark cu mine la bancă. Am nevoie de ceva mai puțin vizibil, ceva care să se potrivească mai mult cu situația, ceva ce aș purta eu. Găsim mărimea și forma perfectă, o geantă din piele împletită de culoare gri ca stridiile. O putem umple cu bani și mă pot schimba, îndată ce suntem în siguranță în camera noastră din Geneva. Și cu asta, am terminat, chiar când se face auzit anunțul de îmbarcare pentru zborul nostru.

Banii

Acum mă aflu pe marginea patului din hotelul Four Seasons des Bergues din Geneva. Voucherul pe care ni l-a dat Leila s-a nimerit să ne folosească foarte rapid. Inima îmi bubuie.

Mark vorbește din nou la telefon cu Tanguy de la UCB Banque Privee Suisse.

Sunt îmbrăcată pentru întâlnire. Se simte un pic de răcoare în aerul de aici, așa că decid să port a doua vestimentație aleasă, adică pantalonii din piele mulați pe picior și cașmirul moale. Elegantă, sofisticată, sexy, arăt ca o femeie care știe ce vrea. Chiar arăt ca acel tip de persoană care ar deschide un astfel de cont; lângă mine se află geanta Bottega Veneta, o geantă potrivită pentru comoara dinăuntru. Mă privesc în oglinda de mari dimensiuni în timp ce vocea lui Mark pătrunde până la mine din camera de relaxare a suitei. Femeia din oglindă este înstărită și emană încredere. În mod cert, chiar dacă nu simt asta, cel puțin o arăt.

Mark termină de vorbit și vine să mi se alăture. Azi, eu voi fi cea care va face treaba dificilă. Eu sunt cea care va trebui să intre în bancă singură și să predea peste un milion de dolari într-o geantă Bottega Veneta. Numai când mă gândesc la asta, simt că am palpitații în adâncul pieptului.

— Nu te gândeți așa la asta, îmi spune Mark. Nu te gândeți că predai o geantă incredibil de suspicioasă în mijlocul unei bănci, pentru că ei nu o să vadă lucrurile așa. Vorbesc serios, Erin. Dacă ai fi văzut numai jumătate din ce am văzut eu că se întâmplă într-o bancă. Ascultă, odată, în Mayfair, am ieșit cu niște indivizi implicați în afaceri cu petrol și tipii ăștia cărau o sută de mii de lire sterline într-o geantă de mers la sală. Toți banii ăștia numai pentru o ieșire în oraș. Știi că pare ireal pentru noi și că banii dintr-o geantă au un aer extrem de ilegal, dar nu există nicio lege împotriva purtatului banilor în geți, nu? Și cum nu poți să cari atât de mulți bani într-o geantă de mână, normal că folosești o geantă mai mare. Corect?

Nu fac nimic altceva decât să mă holbez la el. S-ar putea să fie necesar să vomit din nou. Am mai făcut-o mai devreme.

Sunt doar nervii. Zic că de asta vomit, ca o floare delicată ce sunt. Primele semne ale sarcinii sunt crampele în valuri schimbătoare pe care le simt în adâncul pântecului meu. Durerile crescând în esența mea. Le-am căutat pe Google azidimineață. Hormonii sunt de vină. Mi-am dat seama, calculând din prima zi a ultimei menstruații, că sunt însărcinată în șase săptămâni. Aparent, crampele sunt absolut normale în perioada aceasta. Presupun că trupul meu se pregătește să

creeze o ființă umană cu totul. Încerc să nu mă gândesc prea mult la asta. Mark încă nu știe. Și nu prea pare timpul potrivit ca să-i spun, nu?

Mi se face greață. Valuri de rău urmate de un calm binecuvântat.

— Dacă mă întreabă de unde îi am? îl întreb.

— Erin, nu o vor face, pur și simplu nu o s-o facă. Dacă sunt bani obținuți ilegal, în mod cert nu vor vrea s-o știe. Gândește-te un pic la asta. Legea spune că dacă știi că banii nu sunt obținuți legal, atunci trebuie să alertezi autoritățile. Dacă ar întreba fiecare persoană suspectă care a deschis un cont la o bancă elvețiană de unde are banii, economia Elveției s-ar duce dracului. Nimeni nu deschide un cont bancar elvețian cu banii primiți de ziua de naștere. Haide, Erin!

Are dreptate, bineînțeles.

— Cred că ar putea presupune că sunt o escortă sau așa ceva. De unde și banii, spun.

— Mai probabil se vor gândi că-l sifonezi pe soțul tău înaintea unui divorț. Sunt sigur că au avut parte de multe situații din astea. Cel puțin, dacă te-aș vedea eu, asta aș crede.

Zâmbește. Uau! În momente din astea îți pui întrebarea cu cine te-ai căsătorit? Judecând după fața lui, cred că se gândește că tocmai mi-a făcut un compliment.

Un alt val de greață. Nu spun nimic până nu trece.

— Și în mod cert mă așteaptă individul?

Mă ridic încet din pat, grijulie să nu fac vreo mișcare bruscă.

— Da, nu știe că suntem căsătoriți; i-am spus că ești o clientă nouă. Știe că e vorba de un depozit meseriaș în numerar. Că e o situație delicată, toate alea.

Ia un măr din coșul cu fructe din partea casei și ia o mușcătură.

Știu că Mark nu are cum să meargă el, având o legătură directă cu banca, dar nu pot să nu mă abțin să nu observ că el, de fapt, nu lasă nicio urmă care să ducă înapoi la el. Cei de la bancă o să vadă fața mea, de mine o să-și amintească. Pe de altă parte, frumusețea contului elvețian este că, odată ce contul este deschis, informația aceea va fi protejată. Iar numele meu din pașaport este Locke. Încă nu l-am schimbat pentru numele Roberts. Cât privește vechile legături de muncă ale lui Mark, clientul pe care l-a menționat nu are nicio conexiune personală cu el. Erin Locke va fi cea care va deschide azi un cont, însă numele meu nu va fi deloc atașat contului. Contul va avea doar un număr. Care nu va putea duce înapoi la mine. La niciunul dintre noi.

Mă ridic și mă studiez pentru ultima dată în oglindă. Am făcut o treabă bună cu părul și machiajul. Arăt cum trebuie. Acum că mă gândesc la asta, arăt ca acel tip de persoană cum m-am așteptat să văd în lounge-ul de la clasa I în dimineața aceea de acum două săptămâni. Genul de persoană care ar fi trebuit să se afle în acel lounge. Asta, dacă lumea ar fi un loc diferit și dacă lucrurile ar arăta

întotdeauna așa cum îți imaginezi. Presupun însă, că la fel ca în producția de film, unele lucruri arată mai real când nu sunt, de fapt.

Pentru o secundă o văd pe mama în reflexia mea, pe mama mea tânără și frumoasă, însă nu e decât o amintire fugitivă, un val, care apoi dispare, fiind depozitată în siguranță din nou.

Acum, greața se disipează. O să fiu OK.

— Atunci, plec, spun.

Mă aprobă energic din cap și îmi înmânează geanta.

— Mașina ar trebui să te aștepte jos, spune în timp ce i-o iau din mână.

Și cu asta, sunt pe cont propriu.

Stau singură în lift, reflectată la infinit în cutia cu oglinzi. În jurul meu e o liniște atenuată. Ușile se închid fără zgomot și holul dispare din vedere.

Și dacă nu o să-i mai văd niciodată modelul roșu sinistru? Dacă sunt arestată la bancă de îndată ce o să pășesc în zona de recepție din marmură. Ce o să se întâmple cu mica cruce albastră din mine? Sau, și mai rău, dacă persoana care a trimis mesajul pe telefon este acolo, așteptându-mă? Îmi amintesc pulsând cele trei punctulețe gri.

Dacă știe cumva ce facem?

În capul meu e un „el“, dar, bineînțeles, ar putea fi o „ea“ sau „ei.“ *Ei* ar putea deja să ne cunoască pașii și care ne sunt planurile. De ce nu? Este posibil să-mi fi scăpat ceva. Sau, mai degrabă, să ne fi scăpat ceva. Că deja am făcut o greșală care înseamnă că am pierdut. La urma urmei, eu și cu Mark nu suntem decât doi oameni obișnuiți din zona de nord a Londrei, evident, ușor de găsit.

Acum, am o idee limpede despre cum funcționează lumea lor, deși, ar mai fi multe decât puteam să-mi dau seama înainte. Viața mea neînsemnată a fost aruncată într-un mediu cu furci ascuțite. Cine am fost înainte, în marea schemă a lucrurilor, față de cine sunt acum?

Noi, oamenii, avem o capacitate uimitoare de adaptare, nu? Asemenea plantelor, creștem ca să ne potrivim ghivecelor noastre. Însă, mai mult decât atât, ne putem alege propriile ghivece; unii dintre noi au această oportunitate. Bănuiesc că depinde de cât de departe ești dispus să mergi, nu? Niciodată nu am înțeles asta ca lumea înainte. Mă gândesc la Alexa, la mama ei, la decizia lor, la rămasul lor bun. Câteodată, alegerile pe care le facem au o frumusețe desăvârșită.

În situația de acum, pot spune că m-am adaptat. Am devenit o persoană mult diferită. O văd de jur împrejurul meu reflectată în oglindă. E o persoană puternică. Impecabilă.

Sau, cel puțin, așa stau lucrurile la vedere. Înăuntru este diferit. Înăuntru nu e decât respirație și tăcere. Pentru că sunt speriată. Simplu ca bună ziua, sunt speriată de parcă mă aflu înconjurată de rechini în apă. Dar o să răzbesc și nu o să mă panichez și nu o să mă gândesc la lucrurile pe care nu le pot controla. Nu e

foarte sigur să te gândești prea mult. Nu am încredere în mintea mea acum, cel puțin nu încă până când nu mă întorc în liftul acesta peste câteva ore. După aceea, voi putea să mă gândesc.

Totuși, un gând nu-mi dă pace.

Se simte ca un ecou a ceva familiar.

Iar gândul este acesta: nu trebuie să mă întorc la liftul acesta deloc, nu? Nu am nevoie să mă mai întorc niciodată la hotelul acesta. Pur și simplu, aș putea să plec. Aș putea să înființez contul acesta și apoi să plec. Să-mi părăsesc viața. Și dacă dispar și îl las pe Mark într-o cameră de hotel în Geneva? Aș putea să mă strecor cu geanta în mână și să mă topesc în neant. Nici măcar nu trebuie să mai merg la bancă. Nimănui nu-i va fi dor de mine, cu adevărat, nu? Oare mi-ar simți lipsa? Viața continuă. Viața întodeauna continuă. Sunt sigură că pot să-mi încropesc o viață bună pe undeva. Nu mă vor găsi niciodată. Nici Mark, nici prietenii noștri, oamenii din avion, poliția. Nu mă vor găsi nici pe mine, nici banii și nici pe copilul nostru nenăscut.

Apoi îmi vine în cap piedica. Mark și viața noastră. Șnurul acela unic. Felul în care corpul meu se pierde când mă gândesc la el, de parcă aș pași pe o pată de soare. Mark. Singura legătură cu acea veche viață, cu viața mea. O viață pe care, tocmai ce realizez, aș putea să o vântur ca pe o pleavă de demult.

Mark și viața noastră. Și copilul nostru încă nenăscut. Am putea schimba toate astea, nu? O să continuăm împreună.

Mamele nu fug. Soțiile nu fug. Asta doar dacă nu fug de ceva.

Iar Mark este tot ce am. De ce aș fugi de el? Dacă e să fugim, barem să o facem împreună. Toți trei. Îmi las mâna liberă să se odihnească pe partea inferioară a abdomenului, pe pântec, înăuntru, în siguranță, se află totul pentru care merită să lupt.

Îmi strâng ochii cu forță; acesta este viitorul nostru, pentru noi, pentru familia noastră, pentru această familie pe care o creez din sânge și oase înăuntru meu. O să-i spun lui Mark în curând. O s-o fac. Dar pe moment, îmi place această conexiune mică. Doar noi doi, eu și pasagerul meu. Încă puțin timp. Când toate acestea se vor termina, atunci vom împărtăși secretul nostru. Când va fi sigur. Când se deschide ușa, mă apuc și strâng mai tare mânerul geții, încheieturile degetelor căpătând nuanțe de alb și roz. Traversez cu pași mari zona vastă de recepție și ies afară în aerul rece de septembrie.

E mult mai simplu decât mi-am imaginat!

Tanguy mă întâmpină pe scările băncii. Mă introduce Matildei, o mică brunetă cu un coc impecabil, care se va ocupa azi de contul meu. Este politicoasă și eficientă, după cum remarc în timp ce-mi explică procedura de înființare a contului.

Simt o mică adiere de rușine când îi dau geanta cu bani, deși deja ne aflăm în intimitatea unei camere pentru clienți și nimeni în afară de ea nu poate vedea. Matilda o ia impasibilă; nu era necesar să mă deranjez cu sentimentul de rușine. Dacă mă iau după impactul pe care l-a avut, puteam la fel de bine să-i dau o geantă cu rufe.

Greutatea genții o face să-și lase ușor umărul în jos. Presupun că pentru ea nu e decât o afacere obișnuită.

— Durează doar o clipă. Îmi face un semn de aprobare din scurt din cap și iese din cameră.

I-a luat ca să fie numărați. Nu-i așa că e amuzant cum în lumea bancară electronică și a tehnologiei care evoluează constant, banii de hârtie trebuie să fie numărați fizic? Ei bine, numărați în mod electronic, evident, dar ați înțeles ce vreau să zic.

Vor alimenta un aparat cu bancnotele noi, legătură după legătură, până când vor obține cifra finală de un milion de dolari. Poate că este un individ pe undeva pe aici prin spate, a cărui singură treabă este să treacă banii prin acele mici aparate.

Stau singură și aștept. Mentea mea o ia pe arătură și am un gând vag că bancnotele ar putea fi marcate, că ar putea să ducă la vreo activitate ilegală din care au provenit. Poliția, agențiile guvernamentale - oricine, de fapt - poate marca bancnotele, fie în mod fizic cu un marker sau cu o ștampilă, ori înregistrând secvențele numerelor seriei.

Însă peste toate acestea, *știi* pur și simplu că bancnotele nu sunt marcate. Nu se poate ca oamenii din avion să fi avut bani marcați de guvern sau de poliție. E evident că știau ce fac. Luând în considerare toate lucrurile, în mod garantat, și nu într-un sens aerian, știau să facă afaceri.

Bineînțeles că puteau să-și marcheze propriii bani, nu? Dacă și-ar fi dorit să le ia urma. Dar de ce să o fi făcut, totuși? Nu știau că o să-i găsim. Nu știau că o să-i luăm.

Câteodată trebuie să mă opresc și să-mi reamintesc că oamenii din avion nu erau atotcunoscători. Nu știau ce o să se întâmple. Ce li s-a întâmplat și, în consecință, ce ni s-a întâmplat, a fost un eveniment întâmplător. Nu aveau de unde să știe că o să se prăbușească și că noi vom găsi geanta. Toate au fost neprevăzute și de neștiut. În mod cert, banii nu sunt marcați. Nimeni nu va veni să-i caute. Nimeni nu o să ne caute pe Mark și pe mine.

Matilda se întoarce cu geanta golită, împachetată cu grijă, și o plasează lângă o chitanță încă fierbinte; este chitanța cu suma depozitului trecută pe ea. Îmi dă un pix. Cifra pe care o caut se află în coloana din partea stângă sus: *1.000.000 USD - Depozit în Numerar.*

Semnez.

Decidem un ordin de plată lunar către contul meu de afaceri din Marea Britanie. Contul elvețian va achita un onorariu lunar nominal; menționarea plății se va face în numele companiei fantomă. Plata o voi explica pentru taxe ca fiind oferită pentru consultanță independentă la filme. Apoi, când vom solicita sume mai mari pentru casă sau altceva, le vom transfera și le vom numi comisioane de proiecte. Vom emite niște facturi pentru o companie fantomă - ceva arab. Trebuie să arate asemenea cuiva care ar da în mod credibil sume mari de bani unei documentariste britanice printr-un cont elvețian pentru proiecte de filme private de scurtmetraj. Nu-ți face griji, o să plătesc taxe pentru toate. O să țin o evidență. O să fiu foarte, foarte grijulie și onestă. Toată corespondența va fi trimisă mai departe la o căsuță poștală privată de aici de la bancă. Matilda îmi dă două chei mici pentru căsuța poștală.

După ce rezolvăm și partea de hârtogăraie, mai puțină decât și-ar putea imagina cineva, ținând cont de cantitatea mare de bani pe care tocmai i-am înmănat, bagă stiloul Montblanc înapoi în teaca lui și zâmbește. Am terminat.

Dăm mâna profesionist ca doi oameni care au încheiat o afacere.

Sunt milionară. Bani aceia sunt în siguranță; cum se zice, sunt „la bancă”.

Ies afară plutind pe aripile succesului la mașina care mă așteaptă. Mă simt despovărată de greutatea fizică a genții. Numărul contului, codul SWIFT, numărul IBAN, parola și cheile sunt toate în siguranță în poșeta mea.

În timp ce ies din bancă și pășesc pe treptele de piatră spre Mercedes, gândul acela iese din nou la suprafață, ca un fluture care dă din aripă, apărând și dispărând din raza vizuală: *Nu te întoarce*. Nu intra în mașină. Nu te întoarce la hotel. Niciodată.

Nu știi de unde îmi vin gândurile acestea. De undeva din adâncul minții mele, din creierul de șopârlă. Sistemul limbic, acea parte a creierului care își dorește lucruri, partea egoistă care vrea lucrurile doar pentru ea. Instinctul nostru, reacțiile pe care le simțim ca niște presimțiri, toate acele procese involuntare din subconștient, oferindu-și înțelepciunea. Înțelepciunea primară. Totuși, șopârlele nu sunt animale sociale, pe când oamenii sunt prin definiție așa. Cu toate acestea, simt o puternică tentație de a renunța și de a o lua la fugă, însușindu-mi ce nu e al meu.

Mi-l imaginez pe Mark așteptându-mă în camera de hotel, deplasându-se înainte și înapoi, verificându-și ceasul, ducându-se la fereastră, uitându-se în jos la străzile din Geneva, lumina soarelui care se pierde în noapte, luminile stradale aprinzându-se și niciun semn din partea mea. Și dacă nu mă întorc?

Aș putea să merg oriunde cu banii aceștia; Aș putea face ce vreau eu acum. Mă opresc pe scările din afara băncii în aerul curat. Aș putea fi oricine vreau eu. Am cu ce. Sunt atât de băgată în chestia asta. De ce m-aș opri acum? O mie de posibile viitoruri îmi inundă creierul. Vieți frumoase, trăite în altă parte, pline de noutate și

de aventuri. Potențialul se cascadează asemenea unei prăpăstii. Înfricoșătoare libertate. Văd mașina care mă așteaptă vizavi de stradă.

Eu sunt alegerile pe care le fac. Vreau această familie? Chiar o vreau? Sau îmi doresc altceva?

Continui să merg spre mașină, trag de mânerul ușii, mă strecoar pe scaunul din piele și trag cu putere ușa după mine. Douăzeci de minute mai târziu sunt înapoi în hotel, în brațele lui Mark.

DUMINICĂ, 18

SEPTEMBRIE **Încă n-am****murit?**

Ne-am întors deja de două zile acasă. Nu o să mint; e o senzație ciudată să te întorci de unde ai început. Și poate că și vremea și lumina are legătură. Planul este să ne continuăm viețile de parcă nimic nu s-a schimbat. Să ne îndeplinim obligațiile, să ne vedem prietenii, să vorbim despre nuntă și, bineînțeles, să ne întoarcem la lucru. Ei bine, cel puțin în cazul *meu*. Mâine-dimineață filmăm cu Holli, în casa ei - tehnic vorbind, casa mamei sale - și am o grămadă de chestii de rezolvat în seara asta. Trebuie să încep să-mi resetez mintea din nou. E important ca nimic să nu pară diferit.

Mark începe procesul de a-și înființa propria companie de consultanță financiară. Este o idee minunată; are talent pentru asta și, cu siguranță, are experiența profesională pentru a conduce o companie a cărei scop să fie de a-i ajuta pe aceia care au pierdut deja o grămadă de bani prin intermediul investițiilor cu risc. Ideea se coace încă de când a primit mesajul lui Rafie. Dacă Mark nu poate găsi o slujbă nouă, atunci o să-și inventeze una! În plus, acum dispunem de fondurile necesare pentru a începe. Nu o să-și consume perioada de șomaj zăcând; o să iasă în lume și o să facă lucrurile să se întâmple. Planul lui este să-l ia eventual ca partener pe Hector, care, de când a fost concediat, s-a apucat să lucreze pentru un fond de investiții. Parteneriatul ar trebui să înceapă din momentul în care Mark înființează și pune pe roate compania. În weekend, s-au întâlnit ca să încropească liste cu eventuali clienți. Ca să fie mai ușor, spunem că acești „bani de început” sunt banii pe care Mark i-a încasat ca plată pentru concediere. Nimeni nu știe că Mark nu a primit nimic după ce a fost pus pe fâraș, cu excepția lui Caro. Și, la naiba, de ce nu? Lumea s-a îndepărtat de Mark; de ce nu ar încerca să o prindă din urmă?

Trebuie să-mi citesc notițele înainte să merg mâine cu Phil ca să o interviewăm pe Holli. Este ciudat să mă gândesc că, în timp ce noi ne-am bucurat de valurile albastre-verzui în bătaia soarelui, Holli a ieșit de la închisoare în aerul rece și cenușiu din nordul Londrei pentru prima dată în cinci ani. Duncan, sunetistul meu, nu ni se poate alătura mâine, așa că Phil se va ocupa și de sunet. Phil e un soldat.

Am o grămadă de treburi de rezolvat înainte să sosească dimineața, dar mi-e greu să mă concentrez. Mintea mea continuă să hălăduiască între două lumi, adică între vechea mea viață și asta nouă.

Îi arunc o privire lui Mark, care pescuiește printre mormane de cărți de vizită vechi ale oamenilor de afaceri. Are sute, mii de felul acesta, ca urmare a doisprezece ani de întâlniri, cine de lucru, funcții, băute de socializare - fiecare

carte de vizită reprezintă o persoană, care ar putea să ne fie un potențial ajutor. Mark a păstrat fiecare carte de vizită pe care a primit-o. Îmi aduc aminte că prima dată când m-am uitat în sertarul unde le păstrează, m-a luat groaza. Acum le studiază, fiecare dintre ele formând în mintea lui o conexiune cu un anumit moment și un anumit loc, cu o strângere de mână, o conversație, un zâmbet.

Mark a cunoscut o mulțime de oameni de-a lungul anilor și poate că vom fi capabili să folosim contactele lui vechi de la lucru ca să găsim un cumpărător pentru diamante. Acum studiază vânzările legale de diamante; e uimitor cât de multe poți învăța de pe internet. Nu știu cum se pot descurca oamenii fără. Sincer, eu nu mi-aș putea face treaba fără internet. Și, cu siguranță că nu am putea face ceea ce facem acum.

Am căutat pe Google Hatton Garden, districtul diamantelor din Londra, în lounge-ul aeroportului pe drumul de întoarcere din Geneva. Am făcut-o cu mintea aiurea, uitându-mă doar la locuri unde se vând pietre prețioase. Oricând pot spune că după nuntă, eu și Mark am căzut de acord să vindem inelul de logodnă pentru a plăti o parte din ipotecă. Părea o cercetare firească pe Google, care să nu ridice prea multe suspiciuni; ar fi mai bine dacă am vinde diamantele printr-un dealer privat, un intermediar.

Mark încearcă să ne acopere toate urmele - ei bine, atât cât se poate. Aparent, ar putea fi complicat, însă nu este ilegal să vinzi diamante. Doar că e o treabă *extrem* de delicată. A pus mai multe întrebări timide. După ce terminăm cu toate acestea ne gândim serios să ne ștergem hard drive-urile.

Mă gândesc la computerul din centrul de afaceri al hotelului unde am stat în Bora Bora. Mă întreb dacă au aflat de unde le-au fost accesate e-mailurile. Dacă și-au dat seama unde ne aflam. Dacă măcar ne caută cineva. Sau pur și simplu neam evaporat? Caut pe internet numele companiilor pe care mi le pot aminti din e-mailurile traduse, dar nu găsesc nimic. Oamenii aceștia sunt niște umbre, niște fantome. Se face târziu când sună telefonul fix. Este aproximativ ora șase, iar lumina londoneză a dispărut deja, lăsându-ne în întunericul luminat doar de strălucirea albastră a ecranelor laptopurilor noastre. Tresar. Sunetul mă face să revin la realitate, însă Mark mi-o ia înainte. Așteaptă un apel telefonic legat de diamante de la cineva.

Își schimbă instant comportamentul când aude vocea de la capătul celălalt al firului. Se relaxează.

— Ah, bună, ce faci? E mama lui, Susan. Pot să-mi dau seama după felul în care pronunță „ce faci”, pe un ton prelungit și jucăuș. Sunt foarte apropiați.

Încerc să mă cufund înapoi în munca mea de documentare, în timp ce îi spune lui Susan totul despre luna noastră de miere. Știe că ne-am întors puțin mai devreme din cauza „toxiinfecției alimentare”, iar aceasta este prima discuție reală pe care o au despre călătoria noastră. Aud câteva frânturi din conversație. Rechini,

pisici de mare uriașe, plaje goale, călătoria cu elicopterul, bronz și relaxare. Nu știu cât de mult durează conversația, însă devin brusc atentă când tonul lui Mark se schimbă.

— Ce au făcut?

E încordat, se transfigurează în tăcere, are figura concentrată în timp ce vocea înfundată repetă ce are de spus. Mark mă privește. S-a întâmplat ceva. Ceva nu este în regulă. Îmi face semn cu mâna să mă apropii și mă alătur lui lângă telefon.

— Mamă, Erin e aici. Ți-o dau la telefon. Spune-i ce mi-ai spus și mie. Te rog, mamă, doar...

Îmi dă telefonul, pe care îl iau confuză și-l ridic la ureche.

— Susan?

— Ah, bună, scumpo. Vocea ei este slabă și ușor confuză din cauza situației. Nu știu de ce s-a enervat Mark, eu doar ziceam despre luna voastră de miere...

’ — Ce?

Îl privesc pe Mark și mă întind pe canapea.

— Da, ziceam ce noroc că te-ai îmbolnăvit, ținând cont de veștile de ieri...

Se oprește de parcă eu aș ști despre ce vorbește.

— Ce vești, Susan?

— Din ziare, legate de ce s-a întâmplat.

Mă împinge să înțeleg, dar n-am nicio idee ce anume vrea să-mi spună.

La naiba! Ce *știri*? Îl privesc pe Mark. E vorba de avionul prăbușit? Au găsit avionul? A apărut în ziare?

— Scuză-mă, Susan, dar ce a apărut în ziare? Încerc să-mi păstrez tonul ferm.

— Accidentul. Cuplul acela de tineri. Ziceam că ce noroc că voi nu mai erați încă pe acolo, deoarece știu că ai avut un accident la scufundări cu ceva timp în urmă și e așa un sport de periculos. E un noroc că nu erați și voi acolo.

Ah, Doamne. Un cuplu. Or fi OK?

— Ce s-a întâmplat, mai exact, Susan?

Îi fac semn lui Mark să caute pe Google.

— Hm, lasă-mă să mă gândesc. Ei bine, accidentul a avut loc sâmbătă. Cred că am citit despre asta în *The Mail on Sunday* în dimineața aceasta. Am ziarul pe aici pe undeva. Nu știam că o să fiți amândoi atât de interesați. Vreau să spun că, desigur, e teribil de trist, chiar e. Stai numai să-l gădesc.

O aud foșnind pe masa din bucătărie încărcată cu ziare. Mă uit la Mark, care e lipit cu ochii de ecranul laptopului.

Mă privește de jos - a găsit povestea. Îmi face semn să termin conversația cu Susan. O aud foșnind și aducându-și reproșuri la capătul celălalt al firului, și apoi o întrebare pusă pe un ton înfundat:

— Graham, mi-ai văzut ziarul *Mail* pe undeva?

Nu mai pot aștepta.

— Susan?! E OK, nu-ți mai bate capul. Pot să caut eu despre ce e vorba mai târziu.

— Ah, bine, scumpo. Îmi pare rău pentru asta. E groaznic, nu-i așa? Uită că e posibil să-i fi cunoscut. Nu-mi amintesc numele lor, dar erau un cuplu de tineri, care arătau foarte drăgălaș. Era și o fotografie cu ei. Păcat pentru familiile lor. Da, îi spuneam lui Mark că ați avut așa un noroc că nu mai erați pe acolo când s-a întâmplat. Foarte trist. Oricum, nu vreau să vă știrbesc amintirile voastre frumoase, din câte spuneți pare că amândoi ați petrecut de minune. Să aduceți fotografiile de Crăciun, da? Mi-ar plăcea să le văd pe toate.

— Da, desigur. Așa o să facem.

Profit de pauza naturală din conversație.

— Uite ce e, Susan, trebuie să plec. Îmi pare rău, însă am lăsat niște paste pe foc și Mark a plecat din bucătărie. Ar putea să te sune el mâine?

Mark își ridică sprâncenele auzindu-mă vorbind de paste. Ridică din umeri: *Ce altceva să spun?*

— Bineînțeles, scumpo, nu te mai rețin. Spune-i că sunt pe aici mâine-seară. De dimineață mă duc să joc bridge, așadar, rămâne pe după-amiază târziu. Minunat. Pa, scumpo.

— Pa.

Închid și explodez:

— *Băga-mi-as*

— Vino și aruncă o privire.

Mă așez lângă el pe canapea și trecem prin articole cu groază.

CUPLU BRITANIC UCIS ÎNTR-UN INCIDENT DE SCUBA-DIVING ÎN BORA BORA, *The Guardian*.

MOARTE ÎN PARADIS, *The Mail on Sunday*.

TRAGEDIE MORTALĂ PENTRU BRITANICI AFLAȚI LA SCUBA, *the Sun*.

Nu e ceva de primă pagină, dar majoritatea ziarelor au scris despre asta.

TRAGEDIE MORTALĂ PENTRU BRITANICI AFLAȚI LA SCUBA

Un cuplu de britanici s-a înecat în timp ce făceau împreună scuba-diving în Bora Bora, după ce s-au panicat la adâncime și și-au înlăturat echipamentul de respirat.

Un cuplu de BRITANICI a murit săptămâna aceasta într-un accident tragic de scuba-diving în timp ce se afla în vacanță în insula Polinezia Franceză din Bora Bora.

Daniel, 35 de ani, și Sally Sharpe, 32 de ani, au murit după ce au suferit un accident lângă luxoasa insulă Bora Bora. Când a avut loc incidentul, cei doi făceau scufundări împreună cu instructorul hotelului în care erau cazați, într-un loc de scuba din Pacificul de Sud, renumit în întreaga lume.

Conform martorilor oculari, cuplul s-a panicat, îndepărtându-și echipamentul de respirat, pe când se aflau la optsprezece metri sub apă, la un loc de scufundări ce aparține de Four Seasons.

Un purtător de cuvânt al poliției insulei a declarat că cei doi au înghițit apă de mare, iar autopsia de mai târziu a dezvăluit că plămâniile lor erau umpluți cu apă.

Un site de știri local a raportat că nu este niciun semn de agresiune.

Biroul de medicină legală a examinat echipamentul purtat de cei doi, iar experții au tras concluzia că nu au fost probleme cu echipamentul niciunuia dintre ei, dar că amândouă rezervoarele principale de oxigen ale lor erau goale.

Autoritățile au explicat că, în timp ce al doilea rezervor avea aer, cei doi nu au fost capabili să le acceseze, fiind în stare de panică.

Incidentul a avut loc în după-amiaza de sâmbătă, 17 septembrie, cele două săptămâni planificate de tânărul cuplu terminându-se tragic după nouă zile.

Problemele au început la zece minute din programul de jumătate de oră de scufundare, când Sally, manager de fonduri la Investex UK, a observat că indicatorul oxigenului indica zona roșie și i-a făcut semn instructorului de scufundări să iese la suprafață după aer. În acest moment, Conrado Tenaglia, 31 de ani, instructorul de scufundări al complexului, a încercat să intervină. Însă în curând a devenit evident că Daniel Sharpe, soțul lui Sally, întâmpina și el probleme. Instructorul nu a avut cum să-i ajute simultan pe ambii scafandri. Panica a preluat rapid controlul asupra celor doi tineri care, realizând situația disperată în care se aflau, s-au pierdut bătăind să se descurce cu propriul echipament. Martorii oculari din alte grupuri de scufundători au declarat că „lucrurile s-au întâmplat pe neașteptate”. Conform scufundătorului Kazia Vesely, 29 de ani, ambele măști ale victimelor au căzut deoarece „se luptau”, ceea ce ar fi putut escalada și mai mult starea de panică. Instructorul a încercat să remedieze situația, însă, în curând lucrurile au scăpat de sub control.

„Noi, ceilalți scafandri, am început să ne panicăm, pentru că nici noi nu știam ce să facem. Nu știam ce se întâmplă. Ne-am gândit că ar putea fi ceva aiurea cu rezervoarele noastre, așa că am ieșit la suprafață ca să cerem ajutor celor din barcă. Instructorul ne-a făcut semn să urcăm încet deoarece toți eram în stare de panică. A fost cu adevărat înspăimântător”, a declarat Kazia agenților de știri locale.

Primele ajutoare sosite la locul întâmplării nu au fost capabile să-i resusciteze pe cei doi turiști. Amândoi au fost declarați morți la aducerea lor la Centrul Medical Vaitape.

Ambasada Marii Britanii din capitala Papeete a Polineziei Franceze a declarat că oferă suport consular familiilor.

Zona este o destinație preferată de cei aflați în luna de miere, precum și pentru zborurile private cu cupluri celebre, cum ar fi Jennifer Aniston și Justin Theroux, Benedict Cumberbatch și Sophie Hunter, Nicole Kidman și Keith Urban sau clanul Kardashian, toți îmbulzindu-se la hotelurile luxoase de aici.

De asemenea, stațiunea atrage scufundători din întreaga lume, dornici să vadă natura sălbatică tropicală a insulei.

Locul de scufundare unde cuplul și-a întâlnit tragicul sfârșit este o zonă descrisă drept potrivită pentru scufundători, indiferent de nivelul lor de experiență, conform agenției International Dive Directory.

Reprezentanții acestei agenții au declarat că locul cu pricina „nu este supus curentilor” și că are o adâncime de 18 metri - cea mai mare la care se poate coborî fără asistența unui instructor avansat de la PADI (Asociația Profesionistă a Instructorilor de Scufundări), posesor al certificatului de operare în largul oceanului, sau a unei licențe de scufundări echivalente.

Uimiți, ne cufundăm în tăcere.

Doamne ferește! E vorba de cuplul drăguț din drumeție; cei doi au murit. Și numai când te gândești la felul în care au murit. Complet îngrozitor. Am o senzație îndepărtată a panicii pe care probabil că au simțit-o. Băga-mi-aș! îndepărtez cât pot de mult senzația.

În aer stau suspendate două întrebări la care ne gândim amândoi. Au fost oare asasinați? Și-a făcut cineva de cap cu echipamentul lor de scufundare?

— Ce crezi? sparg într-un târziu atmosfera densă.

Stăm pe întuneric și doar ecranul laptopului ne luminează fețele palide.

— Ar putea fi un accident, spune.

Nu sunt sigură dacă e o întrebare sau o afirmație.

Un cuplu de tineri la treizeci și ceva de ani au murit în stațiune la trei zile după ce am accesat contul de e-mail al oamenilor din avion și la două zile după ce noi am părăsit insula.

— Așa să fie oare? Mark, vreau să fie un accident. Spune-mi, te rog, că este un accident.

— Mă privește cu îndoială în ochi, dar se gândește la posibilități. Uite, accidente de scufundare nu sunt neobișnuite. Sigur, e o coincidență uriașă în privința timpului și a locului, dar asta nu înseamnă că au fost în mod concret uciși. Poliția spune că parcă nu se pune problema unei crime, nu?

— Toată economia insulei se bazează pe turism, Mark! Doar nu o să spună presei că turiștii sunt *uciși* acolo.

— Da, așa e, dar, haide, nu e cea mai ușoară metodă ca să ucizi pe cineva, nu? Golind un rezervor de oxigen? Vreau să spun că oricine făcea scufundări putea ajunge să aibă rezervoarele acelea. Dacă nu s-ar fi panicat și ar fi folosit rezervoarele de rezervă s-ar fi descurcat cu ele. Dacă ar fi făcut asta? Atunci n-ar fi fost morți, nu? Nu prea mi se pare să fi fost ținta unui atac.

Începe să creadă în el acum. Intră în detalii.

Are sens ce spune. Un rezervor golit de oxigen nu e chiar o armă a unei crime.

— Dar ei, oamenii cu avionul, dacă *ei* erau acolo, probabil că i-au urmărit, Mark. Probabil că știau că cei doi Sharpe nu știau să se scufunde. N-ar fi putut să le urmărească sesiunea de antrenament din piscină? Nu știm, poate că au mai făcut asta înainte. Adică să facă lucrurile să pară un accident.

Simt o senzație ciudată că am pronunțat numele Sharpe cu voce tare. Îmi doresc să nu o fi făcut. Acum pare că plutește în aerul din casa noastră, ciudat și greoi. Nu știam cu adevărat cine erau. Gândul la ei se simte ciudat și incomod. Acești doi oameni morți cu care împărțim amintiri. Străini, dar asemenea nouă, britanici aflați în luna de miere. Ca niște surogate de-ale noastre. Ca noi, dar morți.

Mi-i amintesc din stațiune. Relația dintre noi era la nivelul salutului din cap și a conversațiilor politicoase. Pe de altă parte, ei se aflau acolo doar de trei zile când noi am găsit geanta. Nu am fost chiar așa de atenți.

— Nu cred că a făcut cineva asta, Erin, sparge Mark liniștea. E mult prea ciudat că s-a întâmplat asta, nu contest, dar de ce să nu-i fi ucis pur și simplu? Adică dacă cineva le-a dorit moartea? Haide, e un pic cam întortocheat, nu crezi, scumpo? De ce să nu o facă pe când dormeau sau de ce nu i-au otrăvit - nu știu! Dacă acești oameni sunt atât de bogați și de puternici pe cât credem noi, de ce să o facă astfel? Și de ce tocmai pe cei doi Sharpe? Isuse, nici măcar nu arată ca noi!

Acum este complet convins.

Numai că mă sâcâie o mică chestie în continuare.

— Mark, cum ar fi putut să știe că un *cuplu* a găsit geanta? Apoi, mă mai pocnește o suspiciune. Cum ar fi putut ști să caute un cuplu de *britanici*, Mark?! Simt cum crește frica în mine. Pentru că, de unde ar fi putut ști? Asta dacă nu cumva am lăsat o urmă. Oare mi-a scăpat ceva? Am lăsat oare vreo dovadă crucială în urma noastră?

Mark își închide ochii încet. El știe de ce. Dumnezeule. Mi-a ascuns ceva.

— Ce este, Mark? Spune-mi!

Nu mă mai prostesc; m-am ridicat în picioare. Apăs cu putere pe comutator și camera este inundată de lumină.

— Ia loc, Erin. E... e OK. Te rog, scumpo.

Îngrijorat, bate cu palma pernuța de șezor de lângă el. Asta e o conversație pe care n-ar fi vrut să o poarte vreodată. Înainte să mă așez lângă el îi arunc o privire dură. Ar face bine să aibă o explicație bună.

Își freacă fața și se întinde pe spate suspinând adânc.

— Ah, futu-î! OK, iată despre ce e vorba. Când m-am întors la hotel, în Bora Bora, ca să șterg informațiile privind check-in-ul din sistem și ca să caut așa-zisul cercel pierdut de tine...

Expiră prelung pe gură, apoi continuă.

— Căcat! M-am întâlnit cu tipul cu sporturile acvatice, spune și mă privește.

— Paco? întreb.

— Da, zice și mă aprobă din cap, și m-a întrebat dacă am primit geanta înapoi.

La naiba.

— A spus că unul dintre portari a menționat că ne-am lăsat geanta lângă barcă. Paco se întreba dacă l-am recuperat în cele din urmă. Presupun că portarul căruia i-am lăsat geanta a înțeles complet greșit intenția noastră.

— Ce ai făcut, Mark? întreb.

Numai că nu vreau să aflu cu adevărat răspunsul, pentru că dacă îl aud, devine real.

— Trebuia să spun ceva. Așa că, nu știu, gândeam cu picioarele. Nu m-am gândit, știi, la implicații sau ceva asemănător. Eu doar... Pur și simplu a ieșit.

Aștept fără să spun nimic.

— L-am întrebat pe Paco despre ce vorbește și m-am prefăcut confuz și, apoi, dintr-odată am părut că-mi amintesc că celălalt cuplu britanic, Sharpe cred că îi cheamă, au menționat ceva despre o geantă în drumetia noastră. Ceva parcă despre găsierea unui sac sau așa ceva. I-am spus că portarul probabil că ne-a confundat. I-am mai zis că era amuzant că ne-a confundat, pentru că și noi mai avuseserăm o problemă similară înainte, probabil din cauza accentului. Iar el a râs. Și am lăsat-o așa.

Când se oprește din vorbit, camera este din nou inundată de liniște și noi ne scufundăm în ea.

— Și acum sunt morți, spun.

— Și acum sunt morți, repetă ca un ecou Mark.

Lăsăm asta și toate implicațiile să ne inunde.

Fie cei doi Sharpe au avut un accident de scufundare, fie au fost uciși deoarece cineva a crezut că ei sunt noi. E posibil să fi ucis doi oameni.

— De ce ai spus-o?

Îl întreb cu jumătate de inimă, deoarece știu că n-ar fi avut de unde să știe că se va întâmpla asta, nu? Aș fi făcut același lucru, fiind surprinsă așa, nu?

— Nu știu, spune scuturându-și capul... pur și simplu am făcut-o.

Își freacă fața și mormăie.

— Crezi că au fost ei? Crezi că ei i-au ucis?

Își lasă mâna să cadă și se holbează la mine, sobru și concentrat.

— Sincer? Sincer: îți spun, Erin, n-am de unde să știu. Dar e o metodă destul de elaboiată ca să ucizi pe cineva. În cele din urmă, ar fi putut fi doar un accident. Însă - și știu că e îngrozitor să spun asta - dacă ei au fost uciși, așa groaznic cum e, înseamnă că nimeni nu o să ne mai caute pe noi. Îndiferent cât de groaznic sună... Dacă a fost un act deliberat - dacă ei au venit ca să-i caute și apoi au ucis „cuplul care a găsit geanta” - atunci s-a terminat. Nu? Cuplul a murit. Iar ei n-au găsit geanta pierdută. Suntem în siguranță. Am făcut o greșală, clar, dar mă bucur din toată inima că nu ni s-a întâmplat nouă, Erin. Mă bucur că nimeni nu vine după noi.

Ceea ce a spus are un sentiment al sfârșitului. Îmi ia mâna în a lui și las privirea în jos spre pumnii noștri strânși tare. Are dreptate. Și eu sunt bucuroasă că nu a fost vorba de noi. Suntem morți. Ei cred că noi suntem morți. Și - bizar, doar pentru o secundă - asta mă face să mă simt mai în siguranță.

Sunt aproape sigură că n-am lăsat nicio urmă, doar că asta e chestia cu scăpările, că nu știi că ai făcut una. Aud ce spune Mark, dar în inima mea știu, pur și simplu știu, că ei încă ne caută. Poate că ar trebui să apelăm la poliție.

Nu spun însă nimic. Mark s-a decis: nimeni nu vine după noi. Poate să-mi spună într-un milion de modalități că totul s-a terminat acum, dar eu nu o să-l aud. Eu o să știu că ei vor veni.

Așa că nu insist. Las să treacă. Va trebui să ajung la concluzia lui pe cont propriu sau nu o să ajung deloc.

Dau din cap.

— Ai dreptate, spun.

Mă prinde în brațele lui puternice și mă trage aproape de el. In casă este liniște.

LUNI, 19 SEPTEMBRIE

Urmărirea lui Holli

Apăs pe soneria de la intrare.

Phil și cu mine stăm în afara intrării în blocul lui Holli Byford. Sau, mai degrabă, blocul în care locuiește mama ei. Plouă cu picături mici persistente care ne-au acoperit hainele și părul. Nu plouă destul de tare ca să fie necesară o umbrelă, dar destul de constant ca să mă răcească până la oase. Mă află încă în acea perioadă delicată de după vacanță, în care știu că o să mă aleg cu ceva; nu e decât o problemă de timp. Poate că o să fie de ajuns doar că stau aici în ploaie.

Mă țin de plan, adică mă comport normal ca de obicei. Așa că iată-mă aici.

Privesc vizavi peste împrejurimile dezolante ierboase de pe proprietatea primăriei. Cred că pot să mă hazardez și să le numesc „parcuri sociale”.

În dimineața aceasta m-am trezit gândindu-mă la cei doi Sharpe. Am încercat să nu o fac, însă lăncezesc în mintea mea la vedere. Frânturi de panică, bule de aer în apă. După care văd două cadavre palide îmbibate de apă pe o masă de oțel fără pată. Din vina noastră.

Mă simt de parcă sunt urmărită. Mi se întâmplă asta încă de când am plecat de pe insulă și, cu atât mai mult, după informațiile aflate ieri. Scanez teritoriul și clădirile dezolante în căutarea sursei senzației, însă nu pare că am reprezenta un interes masiv pentru localnici. Nu ne urmărește nimeni. Dacă cei care i-au ucis pe cei doi Sharpe ne-au luat cumva urma și dacă ne urmăresc, atunci nu lasă să se vadă asta încă. Bineînțeles, această senzație că te afli sub observație ar putea fi în întregime altceva. Mă gândesc la șampania rece pe care am băut-o în Bora Bora - să fi fost doar cu o săptămână în urmă? Șampania a fost trimisă din partea cealaltă a lumii. Sunt un punct de interes pentru Edie, nu? Ar fi putut să pună pe cineva să mă urmărească, acum că m-am întors? Să mă verifice? Să mă observe? Rătăcesc cu privirea prin complex. Lângă parcare este un tânăr alb care pășește de colo colo cu telefonul la ureche. Un negru, în duba de lucru, stă gata să plece. O bătrână intră în clădirea de vizavi, cu o geantă de cumpărături pe roți în urma ei. Nu văd pe nimeni care să arate suspicios, care să arate ca un ucigaș. Nu m-a găsit nimeni; nu sunt decât o femeie udă până la piele care așteaptă să răspundă cineva la sonerie. Mă uit în sus la sutele de ferestre care reflectă cerul cenușiu în jos. Atât de multe geamuri. Sunt atât de departe de avionul aflat pe fundul Oceanului Pacificul de Sud.

Apăs din nou soneria, lung și încet.

Phil oftează. Camera e al naibii de grea. Nu-l învinuiesc.

E ora 9 a.m. Ar fi trebuit să se trezească până acum. Eu sunt trează de la răsărit și pot spune cu certitudine că episodul de acum nu e neapărat ideea mea de a mă reapuca lejer de lucru. Va fi o corvoadă azi. Din puținul pe care l-am văzut la Holli, știu deja că va fi un episod extenuant. Însă, așa cum spune Murakami, maestrul corvoadei dure: „Durerea este inevitabilă. Suferința este opțională”

Apăs din nou soneria.

— Ce? Ce mama dracului vrei? Ce? Vocea pâraie prin grătarul de metal al interfonului, abruptă și agresivă.

Sună ca o femeie mai bătrână decât Holli, una morocănoasă și zbârcită. Mă aventurez să ghicesc că am trezit-o pe doamna Byford.

Țin apăsat butonul și vorbesc.

— Bună, sunteți Michele Byford? Eu sunt Erin. Erin Roberts. Am venit să o văd pe Holli. Trebuia să ne întâlnim la nouă pentru film. Mă aud vorbind și tresar. Știu ce aud oamenii când îmi aud vocea. Aud condiție privilegiată și condescendență și liberalism cu inima însângerată.

Dumnezeule, azi sunt toată o panică. îmi apar în cap imaginea lui Daniel și Sally Sharpe. *Adună-te, Erin.*

E liniște, Phil oftează din nou.

— Ah, da. Tonul vocii s-a schimbat. Pare resemnată acum. Atunci ați face mai bine să urcați, mormăie ea enervată. Ușa bâzâie și cloncăne, iar noi o împingem și intrăm.

I-am spus lui Phil la ce să se aștepte pe aici, dar nu poți transmite chiar totul; mai mult decât orice altceva, o senzație generală pe care ți-o transmite Holli. Starea și zâmbetul ei. Phil a văzut primul nostru interviu, așa că sunt sigură că s-a prins despre ce este vorba. Oricum, a fost avertizat: nu te implica în ceva.

Apartamentul familiei Byford se află la etajul al șaselea. Predictibil, liftul nu funcționează. Aș fi surprinsă ca Phil să mai aibă energie să se implice în ceva după ce a cărat camera șase etaje pe scări.

Michelle ne așteaptă în holul comun. Are papuci de casă îmblăniți, un capot albastru prăfos și pijamale „Dă-mi mai întâi o cafea”.

Ne privește încruntată. Este evident că de-abia s-a trezit din somn. Nu se vede niciun semn de Holli. Poate că încă doarme.

Michelle arată extenuată. Din informațiile pe care le-am adunat știu că lucrează cu program integral la un magazin general. Au trecut cincisprezece ani de când tatăl lui Holli a părăsit-o. Nu vreau să par necioplită, dar oare n-ar fi trebuit să fie deja la lucru?

— Bună, Michelle. Sunt încântată să te cunosc. Scuze că am venit atât de devreme.

Spre surpriza mea, mă salută dând mâna cu mine.

Sesizez un zâmbet distrat. Pare îngrijorată în legătură cu ceva. Gesticulează în direcția camerei lui Phil și spune:

— Presupun că mai bine ai porni aia întâi.

Schimb o privire cu Phil și își plasează camera pe umăr. Se aprinde lumina roșie.

— Nu vreau s-o spun de două ori.

Michelle mă privește și se încruntă ca pentru sine.

— Mai bine ați intra. O să pun ceainicul pe foc. O urmăz pe pardoseala cu linoleum a apartamentului pe care își târâște încălțămintează roz. Încep să am sentimentul că Holli nu e prezentă.

Michelle se grăbește să intre în bucătăria meschină.

— Chestia e că trebuie să anunț poliția dacă vine cineva să pună întrebări. Te superi dacă o fac repede acum?

Pare jenată, nu e decât o femeie forțată să urmeze un regulament pentru care nu s-a angajat.

Dau din cap că nu mă supăr. Însă cuvântul *poliția* îmi urlă în cap. Nu e deloc un cuvânt pe care mă așteptam să-l aud azi.

— Scuză-mă, Michelle, chiar n-am nicio idee despre ce se întâmplă. E vreo problemă?

Privesc înapoi la Phil ca să verific dacă el s-a prins care e faza. Mi-a scăpat ceva?

Pentru o fracțiune de secundă mă gândesc că ar putea suna poliția din cauza mea, a planului și al celor doi Sharpe. Numai că asta e absurd, bineînțeles. Michelle nu știe. Nu mă cunoaște deloc. Și orice impuls concis pe care l-am avut ieri ca să sun poliția după ce am aflat despre cei doi Sharpe s-a evaporat de mult. În mod evident nu e o idee bună să implic poliția în această etapă. Michele își ridică un deget în aer cu telefonul la ureche. *Așteaptă.*

— Bună, sunt Michelle Byford. Pot să vorbesc cu Andy, vă rog?

Urmează o pauză, timp în care așteptăm cu toții, suspendați, asemenea fumului stănut de țigară din bucătărie.

— Mulțumesc. Bună, Andy, da, bine, mulțumesc. Nu, n-am, nu, nimic de genul ăsta, însă au sosit niște oameni acum la apartament întrebând de Holli. Nu, nimic de genul. Da, da, știu.

Râde nervos.

— Nu, au legătură cu organizația de caritate a închisorii. I-au luat un interviu lui Holli în închisoare pentru un film. Da, Erin, da...

Când îmi aud numele menționat îi arunc o privire lui Phil. Ofițerul acesta de poliție cu care vorbește ea mă cunoaște. *Pe mine.* Ce mama naibii se întâmplă? Michelle își ține degetul ridicat. *Așteaptă.*

— Da, e și un bărbat... Nu-i cunoaște numele lui Phil. Am trecut rapid peste această formalitate.

— Phil, spune el. Cameramanul.

Concis ca întotdeauna.

— Phil, cameramanul. Da, da, o să le spun, o secundă, așa e... aici în zece, cincisprezece, OK, o secundă.

Își îndepărtează telefonul de față și ni se adresează:

— Andy spune să așteptați zece, cincisprezece minute și o să apară și el. Vrea să vă pună câteva întrebări dacă se poate.

— Îl privesc pe Phil care ridică din umeri. Sigur, zic.

Ce altceva pot să fac? Să spun nu? Nu, de fapt, mi-e frică să vorbesc cu poliția, Michelle, pentru că tocmai ce am furat două milioane de dolari și probabil că am cauzat moartea a doi oameni nevinovați. Nu mi se pare că am altă soluție decât să rămân pe loc și să încerc să mă comport normal. „Sigur” acoperă toate astea.

Prima zi înapoi în câmpul muncii și deja voi fi luată la întrebări de un polițist. Stomacul mi se întoarce pe dos.

Michelle își duce telefonul înapoi la ureche și vorbește cu Andy, încep să-mi dau seama ce se întâmplă; îmi dau prea mult credit. Bănuiesc că Holli a încălcat regulile eliberării. Asta trebuie să fie, ceva de genul, însă, dintr-un oarecare motiv, îmi transpiră palmele.

Între timp, Michelle vorbește la telefon în continuare.

— Da, Andy, da, totul este în regulă. O să fie aici. Nu, nu cred că o s-o facă. Bineînțeles. Normal că da. OK, atunci. Ne vedem în curând. OK. Pa!

Închide și zâmbește privind în jos la telefonul lipsit de viață, îmi imaginez că îi zâmbește lui Andy, care se află într-un birou pe undeva. În cele din urmă își ridică privirea spre noi care stăm în expectativă.

— Scuze, scuze pentru asta. Cafea?

Se uită după ceainicul care pare cuprins de viață. Apa fierbe.

— OK, deci așa, scuze. Presupun că v-ați dat seama că Holli nu e aici.

Michelle privește profesionist printre noi. Da, ne-am dat seama, iar ea continuă aprobând din cap.

— Da, a plecat ieri. Pur și simplu a dispărut. De dimineață i-am dus niște pâine prăjită la pat, iar ea nu mai era acolo. O căutăm de atunci; nu știm unde se află acum. Poliția se ocupă de asta. Andy e cel care conduce căutarea. E...

Face o pauză și se holbează afară prin fereastra cu geam termopan soios de deasupra chiuvetei. Apa din ceainic fierbe lângă ea. Se întoarce din nou la realitate și zâmbește.

— Haideți să luăm loc.

Pune cămile de cafea cu un aer ceremonios pe masa cu învelitoare cu model de frunze de pin și ne așezăm.

Phil continuă să o filmeze în timp ce ea soarbe din cana aburindă, pe care scrie „Cafeaua îmi face ziua mai frumoasă”. Sper să se întâmple; până acum nu mi se pare că lucrurile stau chiar așa, pentru niciunul dintre noi.

Privesc în jos la amestecul gri-marونیu dinaintea mea. Mici bucăți de cafea încă țin cu dinții de viață agățate de ceramica albă a căinii mele.

La naiba! Nu-i în regulă. Acum m-aș simți mai bine dacă nu aș fi aici. Mă gândesc la geanta ascunsă în podul nostru. Vina, ca prima piesă de domino, începe să dărâme o greșeală peste alta. Trebuie să mă concentrez. Trebuie să blochez această senzație înainte ca Andy, polițistul, să ajungă aici.

Și unde dracu' e Holli?

Michelle își pune cana jos grijulie, cu două mâini, și explică.

— OK, iată ce știm.

Își ridică privirea cu certitudinea cuiva care întărește linia oficială. A trecut prin asta de o grămadă de ori deja, stând trează toată noaptea. Pot să-mi dau seama de asta. Are privirea aia specifică. Până acum, am luat o mulțime de interviuri în cariera mea, iar ea a mai trecut peste acești cărbuni încinși de câteva ori. Și acum o face din nou, pentru noi.

— Așadar, m-am întâlnit cu Holli, știți, am luat-o din spatele închisorii pe la 8 a.m., pe 12 septembrie. Asta a fost cu șapte zile în urmă. Și-a petrecut săptămâna mai mult prin apartament, uitându-se la TV, dormind. Nu cred că a dormit foarte mult în închisoare. Era extenuată. Apoi, alaltăieri, sâmbătă, am făcut aranjamente să trecem pe la apartamentul lui Sinead - e o prietenă de la lucru, care a fost pe vremuri coafeză - ca să-i aranjeze părul lui Holli. Pe Holli ajunsese să o îngrijoreze șuvițele ei cât timp a stat închisă, iar Sinead a spus că o să i le aranjeze pe gratis. Așa că ne-am dus acolo. I-am adus câteva dintre hainele ei - chestii de la Adidas, pe care cu toții le plac în zilele noastre.

Zâmbește ca o mamă atotștiutoare, apoi continuă.

— S-a schimbat cu ele și, după aceea, ne-am dus la Nando's să mâncăm pui. Holli moare după Nando's. Se gândește la asta mereu. E cu adevărat încântată după puiul în sânge de la Nando's. Nu cred că mâncarea era de calitate în închisoare, îți dai seama. Era slabă ca un pui când a ajuns acasă. Mă rog, ai văzut-o și tu. În orice caz, îi place genul ăsta de mâncare, și-a luat o jumătate de pui și câte o porție din fiecare garnitură. Era foarte fericită. Apoi, ne-am întors acasă și a spus că dorește să facă niște apeluri de pe laptop, așa că s-a dus în camera ei și a făcut asta o vreme. Dup-ai-a, ne-am uitat la niște episoade vechi din Clanul Kardashian ca să recupereze ce a pierdut. Era destul de obosită și s-a dus să se culce pe la nouă. Nimic neobișnuit. Părea fericită. Părea să fie din nou Holli de demult. Și când am intrat ieri-dimineață în camera ei am văzut că a dispărut. Nu a luat cu ea decât câteva lucruri. Nu a lăsat niciun bilet. Nimic. Inșă i-am spus lui Andy ce anume și-a luat totuși cu ea: o fotografie cu mine și cu ea făcută în

închisoare, pe care o ținea lângă pat. Îi plăcea fotografia aceea. Spunea că o bucura să se uite la ea când îi era dor de mine. Îmi amintesc chestia asta, pentru că de obicei nu spune astfel de lucruri.

Michelle ne privește. Asta este tot ce știe. Asta e povestea din perspectiva ei.

— Știi unde ar fi putut să plece? o întreb.

Privește din nou în jos la cana cu cafea și oftează.

— Nu, nu știu nimic sigur. Ar fi o teorie. Poliția se ocupă de asta și, ca să fiu sinceră, nu știu cât de multe mă lasă să știu. Andy face parte din SO15⁵, așa că e un pic cam dificil să aflu ceva din partea lor. Nu știu dacă știți ceva despre asta, despre antitero.

Informația vine parcă din ceață, astfel încât aproape că-mi vine să râd. Aproape. Phil privește într-o parte. Băga-mi-aș, SO 15. Fața lui Michelle e impenetrabilă - secată și obosită. Nu glumește. Dau din cap. Nu. Evident, nu știu nimic despre antitero.

— Doar că... îmi vine foarte greu să cred că Holli e implicată în așa ceva. Niciodată nu s-a implicat în ceva asemănător, niciodată nu a menționat măcar numele lui Dumnezeu sau vreun soi de religie. Andy e un drăguț, dar se înșală în privința asta. Chiar am încredere în el, dar... nu știu. O să o aducă înapoi, și asta e cel mai important lucru. Asta este tot ce contează.

Michelle apucă un pachet mototolit de țigări din buzunarul capotului ei și scoate una. Mă gândesc pe neașteptate la testul de sarcină, la crucea albastră, în timp ce bricheta ei scoate scânteii și un val proaspăt de fum umple camera. Acum, Michelle ne privește pe amândoi peste masă, se apleacă în față și se sprijină pe coate.

— Holli nu e cea mai deșteaptă persoană, știți, nu e decât gura de ea, desigur, însă e foarte ușor să fie dusă de nas. Întotdeauna a fost așa. E competitivă, știți. Are așa o latură. „Sunt mai puternică decât tine. Pot să o fac mai bine ca tine.“ Știți? Numai că lucrul la care se referă poate fi orice. Pot fi provocări, să incendieze un autobuz, sau mai știu eu ce altceva. Îi place senzația dramatică a chestiilor făcute. Doar că se dă mare. Asta e tot. Întotdeauna a fost așa. Doar că de la o vreme a împins lucrurile la extrem. Cu cât înaintează în vârstă, cu atât merge mai departe. Știu, probabil că e vina mea. Tatăl ei nu a fost un bun exemplu și apoi s-a îndrăgostit de Ash... scuze, Ashar... și gașca aia. E ciudat. Ash a fost un băiat atât de bun la școală. Provine dintr-o familie drăguță de turci. Am întâlnit-o pe maică-sa o dată. Doar că nu înțeleg. Poate că ar fi trebuit să fiu mai prezentă, însă cineva trebuie să muncească; tatăl ei, cu siguranță nu a făcut-o.

Se oprește. A luat-o pe varianta greșită. S-a pierdut în propriile ei tuneluri și ne-a târât și pe noi cu ea. Trebuie să se întoarcă înapoi la lumina zilei.

— Holli a plecat singură sau cu cineva? întreb.

E următoarea întrebare logică pe care pot să o pun. Dar cred că deja știu răspunsul.

— Cu Ash... Ashar.

Aprob din cap. Toate se leagă cap la cap. Ash e prietenul lui Holli din înregistrarea video din autobuz. În tonul lui Michelle nu se simte vinovăție, ci iertare de sine. Nimic din toate acestea nu i se pot imputa. Ce ar fi putut face ca să nu se întâmple? E vorba de Holli și de Ash. În mintea ei, vina s-a redus la jumătate. Nu e vorba decât de niște puști care își fac de cap. Amenințarea nu e reală, în ochii ei. Sunt doar doi copii care, de data aceasta, poate că au cam exagerat.

Bineînțeles, e imposibil să nu te afecteze ce se întâmplă aici. Piesele cad la locul lor, cum se întâmplă când joci Tetris. Sunt sigură că Andy de la SO 15 o să ne lumineze și mai mult îndată ce sosește. Dar n-am nicio îndoială că nu o să ne lase să-l filmăm. E clar că trebuie să adunăm cât mai mult material video înainte să vină și să ne ceară să ne oprim.

Mă ridic în picioare și preiau controlul, schimbând energia din apartamentul înghesuit.

— Michelle, trebuie să aruncăm o privire în camera ei și să o filmăm.

Nu e o întrebare, nu-i cer permisiunea. Creierul meu de regizoare iese la suprafață. Trebuie să avem cât mai mult material pentru film, cât de mult se poate. Uite, nu vreau să profit de ea, dar e evident că Michelle are încredere și are o relație bună cu autoritatea. Dacă ea crede că e de bine, atunci o să obținem ce avem nevoie. Îi susțin privirea un pic cam mult. O fac în mod deliberat până când cedează și privește în altă parte.

Funcționează. Se ridică intimidată.

— Da, desigur. Poliția a cercetat-o deja și au făcut propriile fotografii, așa că sunt sigură că e în ordine să faci ce ai nevoie să faci acolo.

Mă privește fix, căutând aprobare și asigurare. Vrea ca noi să știm că ea ne ajută și că ea nu o să fie o problemă ca Holli.

Ne conduce afară din bucătărie și apoi pe hol. Phil îmi aruncă ceea ce presupun că ar trebui să fie o privire acuzatoare. Nu i-a plăcut asta. Nu am făcut ceva ce mă caracterizează, ci a fost o acțiune crudă.

Mă fut! Nu sunt sigură că azi îmi pasă. Azi nu mă simt pe mine, indiferent ce înseamnă asta. Nici măcar nu mai sunt sigură cine sunt eu. Poate că am murit în Pacificul de Sud împreună cu Sally Sharpe.

Camera lui Holli e mică. E o cameră simplă de adolescentă. Phil o filmează încet. Pe pereți sunt lipite fotografii din reviste. Priviri glaciale de fotomodel agățate de sticle de parfum. Sexualitate. Bani. Abțibilduri strălucitoare. Muște moarte pe pervaz. Un poster împăturit cu Harry Styles și ochii lui de căprioară. Postere cu Kanye, cu Wu-Tang Clan. Grandioase. Periculoase. Un strigăt

îndepărtat din mohorâtul Croydon: toate fac parte din designul de dinainte de închisoare. Fețele de pe postere sunt înălbite de soarele care a încălzit vreme de aproape cinci ani camera goală.

Însă eu caut altceva și simt că și Phil face la fel. Chiar dacă îmi dezaprobă metodele, știu că se gândește la același lucru: Nu e nimic religios în camera asta? Chiar nimic? Mă uit prin jur, dar nu văd nimic. Lângă pat se găsește un morman de cărți, una de modă cu Victoria Beckham, una cu Garfield cu colțurile îndoite, *Puterea Prezentului*, *Cărțulia Calmului*. Ultima chestie pe care mă așteptam să o găsesc printre lecturile lui Holli. Pe de altă parte, de ce nu? O încercare de autocunoaștere sau un cadou de la o mamă bine intenționată? Oricum ar fi, niciuna dintre cărțile de autoajutorare nu pare să fie citită. Și apoi, cine sunt eu ca să judec? Nici eu nu le-am citit. Oricum, nu ele sunt cauza întâmplărilor din prezent. Nu sunt chiar manuale de terorism.

Apoi mă lovește ideea că nu o să găsim nimic aici. Holli nu avea decât optsprezece ani când trăia în camera aceasta. Aici sunt relieve ale persoanei care a fost. Acum are douăzeci și trei de ani. Maturizarea te schimbă. Cinci ani în închisoare te schimbă. Cine știe ce i s-a întâmplat în timpul ăsta?

Ce vreau să spun e că e suficient să mă uit la mine ca să îmi dau seama că întreaga mea viață s-a schimbat în nouă zile. Am devenit o mincinoasă și o hoată. Dumnezeu știe unde o să fiu peste cinci ani. Sper că nu în închisoare.

Se aude soneria de la ușă și o privim pe Michelle. Dă din cap și se duce să-l lase pe Andy să intre.

Phil lasă camera în jos.

— Ai văzut ceva? îmi șoptește.

În ochii lui se vede o nouă urgență. Pentru el, acest documentar tocmai a devenit extrem de interesant. Deja poate adulmeca premiile din viitor.

— Nu, nu cred că este ceva aici, Phil. Nu a stat decât o săptămână înainte să plece. Trebuie să căutăm în altă parte, pe Facebook, Twiter, toate astea. Oricum, Holli nu e o proastă... nu mai este, vreau să zic. Dacă ar fi ceva aici, nu va fi ușor să găsim. Mă mai uit odată prin cameră, dar știu că am dreptate în privința asta; nu e niciun indiciu pe aici.

Când intrăm în hol, vedem un bărbat îndesat care vorbește încet cu Michelle, stând în pragul ușii. Andy. E mai scund decât îmi imaginam, dar arată atractiv. Are un farmec lejer care sare în ochi de îndată ce se întoarce să ne întâmpine. Are zâmbetul unui învingător. Poate că de asta a obținut postul în care lucrează. E o persoană sociabilă. Michelle are dreptate, el chiar inspiră încredere. Aș spune că de-abia a făcut cincizeci de ani. Are mult păr pe cap. În aer se simte o mireasmă aproape iluzorie de săpun scump. Va trebui să fiu foarte atentă. E evident că e foarte bun în ceea ce face. O joacă pe Michelle ca un bătrân profesionist. M-aș hazarda să-mi dau cu presupusul și să spun că Andy e unul dintre învingătorii în

lupta cu viața. Presupun că vede viața în culori trandafirii. Ei bine, hai să începem, Andy. Hai să trecem la treabă, pentru că eu nu mă duc la închisoare. Nu o să pierd lupta asta. Îmi bag mâna cu subtilitate în haină și apăs cu grijă pe burtă. *E OK, pușor. Mămica are grijă de tine.*

În timp ce pășește zâmbind spre mine, îmi trag fața mea de joc.

— Erin, Phil, sunt detectivul inspector-șef Foster, dar spuneți-mi Andy. Mă bucur să vă cunosc și mulțumesc că ați mai rămas.

Ne strânge mâinile cu fermitate, după care ne ducem în camera de zi a lui Michelle, lăsând camera de filmat în hol. Phil nu mai filmează. Phil, Michelle și cu mine luăm loc pe canapea, în timp ce detectivul Andy se cocoată cu fața la noi pe un scaun scund din piele de partea cealaltă a mesei de cafea aglomerată.

— Așadar, nu știu cât de multe v-a spus Michelle, dar Holli era sub supraveghere după eliberarea ei. Părăsind casa, a încălcat regulamentul și, e cât se poate de evident că acum l-a încălcat și pentru că a părăsit țara, spune el cu lejeritate.

Băga-mi-aș! Treaba e puțin mai serioasă decât am sperat. Nu credeam că o să ajung atât de departe. Holli a zburat din țară?

— Asta e una la mână, continuă el. Totuși, încălcarea eliberării condiționate este o problemă separată. Principala problemă cu care ne confruntăm acum este că suntem extrem de îngrijorați că Holli s-ar putea să ajungă în Siria cu Ashar Farooq. Țasta pare să fie planul ei, dar și al lui Ash. Știm că s-a imbarcat la zborul către Istanbul de la Aeroportul Stansted acum paisprezece ore. Cred că putem spune că suntem îngrijorați. Cam asta ar fi situația. Acum, tonul vocii lui este serios, ca al unui om de afaceri.

Siria. Asta e o chestie uriașă, iar adevărul groaznic este că subiectul ăsta este visul erotic al unui documentarist. Evenimente care înlocuiesc o structură narativă planificată. Raiul autorului de film.

Cu toate acestea, în timp ce stau și ascult, în mod cert nu simt asta. Văd ce poveste grozavă ar fi aceasta. O văd, însă tot ce simt este spaimă. Un zid drept de spaimă vine în viteză spre mine. Chestia asta e reală. Holli a făcut cu adevărat ceva rău. Va avea loc o investigație. Sunt implicată. Cu toții suntem implicați. Iar sub izolația din podul meu se află o geantă mare cu diamante. Care ar arăta destul de incriminatoriu dacă poliția decide să-mi cerceteze casa. Foarte incriminatoriu.

Îmi doresc din tot sufletul ca Holli să intre pur și simplu pe ușă, chiar în momentul acesta, botoasă și răutăcioasă, și să se comporte neciplit cu noi toți.

— Treaba noastră e simplă, continuă detectivul Foster. Mai întâi, trebuie să aflăm unde este Holli, să ne asigurăm că este în siguranță și, dacă e posibil, să o aducem acasă. În al doilea rând, trebuie să aflăm cu cine s-a asociat, în ce perioadă din închisoare s-a radicalizat și cum a reușit să părăsească Marea Britanie. Astea sunt informațiile care mă interesează pe moment.

Și cum crede că l-aș putea ajuta cu astea?

— Acum, vreau să fiu bine înțeles: în termenii lui Holli, pe moment încă nu a făcut nimic greșit. Încălcarea eliberării condiționate este o infracțiune neînsemnată în comparație cu celelalte chestii care sunt în joc în situația asta; pe noi nu ne interesează să o pedepsim pe Holli pentru că a fugit. Este mult mai important să o aducem acasă și să vorbească cu noi despre ce se întâmplă, despre cum și-a făcut rost de documente, de contacte. Căutăm să o ajutăm, atât pe ea, cât și pe orice altă fată aflată în această situație. Va trebui să aveți încredere în mine când vă spun asta: acolo nu e deloc ce cred ele că este. Indivizii ăștia obișnuiesc să agațe fete tinere, fete problemă, să le promită lucruri importante și când ajung acolo e deja prea târziu ca să le schimbi mintea. Sunt deja prinse în capcană. Holli o să afle toate acestea destul de curând, dacă nu a aflat deja. Lor nu le pasă de aceste fete; ele sunt trofee de care te poți descotorosi oricând.

Andy o privește fix pe Michelle și spune:

— Și de aceea trebuie să o aducem acasă pe cât de repede posibil.

Michelle s-a albit la față. Mâna ei băjbâie spre pachetul de țigări din buzunar; a uitat că l-a lăsat pe masa din bucătărie și, dintr-un motiv oarecare, gândul acesta mă întristează nespus.

— Acum, Erin, spune detectivul, îndreptându-și privirea intensă spre mine, nu știam că urma să filmezi în dimineața aceasta. Bănuiesc că Holli nu i-a spus mamei ei. Am vorbit cu tipii de la închisoarea Holloway despre interviul video cu Holli. Evident, nimeni nu l-a văzut încă, dar am fi extrem de interesați să aruncăm o privire. Mi-e teamă că ar putea fi singurul material video la zi cu Holli, în afară de cele de pe camerele de supraveghere, care nu ne sunt de mare folos, ca să zic cinstit. Am mai multe departamente interesate pe bune de ceea ce dispui tu. Mai ai înregistrarea?

Aprob din cap.

— Nu e editat. Pe moment, e doar material brut. Nici eu nu m-am uitat încă peste, așa că nu pot spune dacă este ceva acolo care să vă ajute în termeni de...

— Asta nu e o problemă, mă întrepru el și-mi dă o carte de vizită.

Detectiv Inspector-Șef Andrew Foster. Numărul și e-mailul lui.

— Transferă-mi orice ai cât de curând posibil.

— Nicio problemă.

Iau cartea de vizită și fac un spectacol băgând-o în siguranță în buzunar. Polițiștii mă fac să mă simt agitată. Întotdeauna au făcut-o. Îl simt cercetându-mi fața, căutând ceva, orice, un cârlig de care să agațe vreo vinovație. Mă străduiesc să-mi păstrez chipul senin și impenetrabil.

— Tu nu-ai fost prezent la interviul de la Holloway, nu? se întoarce Andy spre Phil. N-ai întâlnit-o niciodată în persoană pe Holli?

— Nu, niciodată. O s-o cunosc pe Alexa mâine, răspunde Phil imperturbabil.

Însă, pe de altă parte, el nu are legătură cu un avion prăbușit, două crime, furt, fraudă și trafic. Cred că tot ce a făcut mai nasol Phil vreodată a fost să fumeze un joint ocazional. Și poate că a mai descărcat ilegal de pe internet vreo două chestii.

Detectivul își mută din nou privirea spre mine.

— Ah, da, documentarul tău.

Zâmbește. Nu prea pot să spun semnificația zâmbetului.

— Cine mai apare în el?

Știe. Cu siguranță că a verificat. Îi susțin privirea.

— Eddie Bishop la Pentonville, Alexa Fuller la Holloway și Holli, spun repede.

Totul este înregistrat; am documente ca s-o dovedesc.

Andy dă din cap. E un grup bun. Știu că e un grup bun.

Se întoarce către Phil.

— În orice caz, Phil, tu poți pleca mai devreme dacă vrei. N-am nevoie decât de Erin. Nu vreau să te rețin mai mult decât e nevoie. Așa că simte-te liber s-o ștergi.

Pe față îi apare o frântură din zâmbetul acela al lui.

Phil se uită la mine și aprob din cap. *O să fiu în ordine.* În timp ce pleacă privește înapoi cu sprâncenele ridicate. A fost o dimineață ciudată.

Documentarul acesta ar putea fi mai important decât și-a imaginat vreunul dintre noi. Și Phil știe asta. Îndată ce o să găsească o cafenea cu Wi-Fi o să intre pe MacBook-ul lui și o să se uite pe platformele sociale pe care era Holli.

Andy o trimite pe Michelle să facă, chipurile, mai multă cafea proastă. Îndată ce ea pleacă, el se întinde spre mine cu un aer serios, plasându-și coatele pe genunchi.

— Așadar, Erin, ai observat ceva anume în timpul tău petrecut cu Holli? Orice ar fi putut părea neobișnuit? A menționat ceva?

Atunci când nu zâmbește pare mai bătrân. Un pierde-vară, dărămat. Arată mai mult cum m-aș aștepta să arate un detectiv.

Mă gândesc la interviul de acum două luni. Ținând cont de tot ce s-a întâmplat între timp, putea foarte bine să fie și acum un an. Am observat oare ceva care ar fi putut să dea indicii în privința călătoriei în Orientul Mijlociu?

Prin cap îmi trece imaginea lui Amal, gardianul de serviciu din ziua aceea. Amal din Orientul Mijlociu. Amal înseamnă „speranță” în arabă. Amal cel cu ochi blânzi.

Brusc mă simt rușinată.

Alung gândul acesta. Nu sunt genul ăla de persoană. Refuz să fiu așa. Amal nu e decât un londonez obișnuit care încearcă să-și facă treaba; se întâmplă doar că are un nume arabic. *Oprește-te, Erin.*

Andy așteaptă un răspuns.

— N-aș zice că am observat ceva specific, nu. Holli era... știi, ușor enervantă. Admit asta. Nu pot spune că era ceva definitiv, dar m-am pricopsit cu senzația asta din partea ei.

Mă opresc din vorbit. La naiba. Îmi ascult cuvintele din nou în mintea mea. Probabil că ar fi trebuit să spun doar „Nu, nimic”, și s-o las așa. Idioato. Chiar n-am nevoie acum să fiu monitorizată ca făcând parte dintr-o investigație a poliției. Mark și cu mine nu putem îndura mai multe săpături înainte ca situația s-o ia razna. Primul meu onorariu din partea companiei fantomă din Arabia Saudită va fi transferat în contul meu bancar în opt zile. Bani primiți din Orientul Mijlociu după ce a dispărut o fată. Situația nu va arăta prea bine pentru un bărbat cum e detectivul Andy Foster.

— Enervantă? In ce fel? Pare îngrijorat acum. L-am făcut să se îngrijoreze. Da, se pare că am declanșat o alarmă. Fir-ar!

— E vorba doar de atitudinea ei, știi, cumva în siajul infracțiunii anterioare. Am văzut materialul video cu ea privind autobuzul arzând. Atitudinea ei din ziua interviului. Ea e...

— Cuvintele mă trădează din nou. Ce e ea?

— Scuze, Andy. N-am cum să o spun altfel. E o ciudată. Îmi pare rău, dar asta e. Unde merge mia, merge și suta. Și știi ce? Dacă sunt un martor cu prejudecăți, măcar nu o să ajung niciodată în fața unui tribunal.

Chicotește.

Mulțumesc Domnului.

Fața i se luminează din nou. Nu sunt decât o fată care face un documentar.

— A, da, am văzut chestia din autobuz, spune aprobând din cap. Suntem din nou pe aceeași lungime de undă. *Ciudată* e cuvântul potrivit, Erin. Însă ciudată nu înseamnă rea, nu cred. Ea e doar ușor de manipulat. Sper să-și schimbe decizia înainte să treacă granița, deoarece odată ce ai depășit genul ăla de linii, nu mai este cale de întoarcere. După aceea nu vom mai putea să o ajutăm. Nu vom mai căuta să o aducem înapoi, dacă mă înțelegi ce vreau să spun.

Andy vorbește pe un ton coborât. O pot auzi pe Michelle trebăluind de una singură prin bucătărie. Fumul de țigară ajunge până la noi. Andy oftează.

Schimbăm o privire.

— Facem ce putem, Erin. Însă unii oameni nu vor să se ajute pe ei înșiși.

Cred că formăm o legătură. Cred că ne înțelegem.

— Ca să fiu cinstit cu Michelle, ea n-are nicio idee cine este fiica ei. N-ar fi putut să-și dea seama că o să se întâmpile astea. O vizită pe săptămână la închisoare vreme de cinci ani nu o transformă într-o mamă atentă.

Privește în direcția bucătăriei, iar eu profit de ocazie ca să înghit în sec. Dorința mea de a arăta ca o persoană normală în timp ce sunt sub investigație mi-a transformat într-un mod ciudat funcțiile organice de zi cu zi.

— Holli s-a schimbat cam cu cinci luni înainte să fie eliberată, continuă el. Avem declarații din partea gardienilor închisorii și din partea consilierilor. S-au întâmplat două lucruri în perioada aia. S-a înscris pentru schema de caritate a închisorii și a fost de acord să participe la documentarul tău. Pot spune cu încredere că nu conduci o celulă Al Qaeda londoneză, Erin, dar mi-aș pierde slujba dacă nu urmăresc puțin situația. Tace și mă privește. În colțul gurii îi apare o sugestie de zâmbet.

Așadar deja m-au verificat. La naiba. Cât de mult?

— Sunt suspectă?

Știi că ar trebui să nu întreb asta, dar sunt? Simt cum mi se înroșesc obraji și cum gâtul mi se înfierbântă. Corpul meu acum este oficial lipsit de control.

El chicotește satisfăcut.

— Nu, Erin, e clar că nu ești suspectă. Nici măcar nu l-ai întâlnit vreodată pe Ashar Farooq, singura ta întâlnire cu Holli e pe film și toate apelurile tale telefonice către închisoare au fost înregistrate și monitorizate la timpul lor. Le-am ascultat pe toate.

La naiba!

— Nu ai făcut nimic. Dar trebuie să-mi dai o copie a materialului filmat cât se poate de repede azi... și după aceea nu o să mai stăm pe capul tău. În momentul ăsta, nu ne interesează persoana ta, câtuși de puțin.

Întrezăresc umbra altui zâmbet. Acestea fiind spuse se ridică în picioare și-și trece palmele peste pantaloni, periindu-i. După aceea, își ridică privirea.

— Ah, și nu e necesar să o mai spun, dar nu mai arăta materialul filmat nimănui. Niciunei agenții de știri și, evident, niciunii ziarist. În plus, până când investigația nu are un final, nu vei putea folosi materialul pentru documentarul tău. Și știi ce, chiar și atunci, fă-mi o favoare și sună-mă înainte, OK? Doar ca să verific. Nu mă uita.

Zâmbește. Chiar are zâmbetul unui învingător. Și nici nu ai nevoie de o imaginație bogată ca să vezi că nici nu arată rău.

În momentul ăsta, n-am idee de ce spun ce spun, dar o fac.

— Andy. Când se termină vreau drepturi exclusive pentru asta, OK? Înaintea oricui. Ar fi fantastic să-ți iau un interviu.

Iată. M-am agățat cu unghiile de stâlp.

Zâmbetul lui se lărgțește. E surprins. Amuzat.

— Nu văd de ce nu, odată ce e de domeniu public. N-are cum să strice. Pare că faci un mic film drăguț, Erin. Interesant. Sună-mă!

Și cu asta, basta. Pleacă.

Când ajung acasă, primul lucru pe care îl fac este să mă grăbesc să ajung în pod. Din fericire, Mark încă nu s-a întors. Azi se întâlnește cu foștii lui colegi, încercând marea cu degetul în căutarea unor contacte ca să vândă diamantele.

Între timp însă, diamantele sunt în continuare în pod și asta mă îngrijorează. Marfa noastră. Dacă poliția se decide să ne cerceteze casa o să le găsească. Mut o mașină de cusut veche deasupra instalației lăsate de izbeliște. Stau cu picioarele încrucișate pe podeaua așchiată, agonizând, neștiind dacă nu cumva, punând mașina de cusut deasupra nu o să ridice și mai multe suspiciuni. Dacă cei de la SO 15 ne cercetează casa, oare mașina de cusut o să le atragă atenția sau așa face mai bine să ascund zona cu izolația? Am căutat SO 15 pe Google în drum spre casă: e vorba despre o secție de operațiuni speciale din cadrul Poliției Metropolitane, aflată sub Comandamentul Contraterorist, un departament creat prin fuziunea dintre Secția Specială și vechea Secție Antiterorism. E vorba de poliția aia *serioasă*.

Mut mașina de cusut din nou.

În cazul în care poliția decide că sunt o persoană de interes, nu este vreun loc în casa asta pe unde să nu se uite. Și nici nu pot

să îngrop diamantele în grădină acum. Solul nu va arăta cum trebuie, iar polițiștii adoră să dezgroape un patio, nu? Am văzut destule drame polițiste ca să știu asta. Iar acum, n-am nicio șansă să zbor în Elveția ca să le depozitez într-o cutie de valori, în nici un caz acum că sunt o parte din investigația lui Andy. O astfel de acțiune ar ridica mai multe semne de întrebare decât orice altceva. Trebuie doar să le mutăm din casa noastră cât de repede posibil. Asta e singurul răspuns. Trebuie să scăpăm de diamante.

Mă gândesc la avion, la oamenii aceia care sunt în continuare acolo, prinși în siguranță cu centuri de scaunele lor. În apa întunecată ca noaptea. Nu pot să nu mă întreb. Cine erau? Erau oameni răi, cum a spus Mark? *Arătau* ca niște oameni înspăimântători. Mă bucur că nu i-am văzut. E greu să-mi păstrez gândurile la distanță, așa cum sunt. Văd figuri create de propria mea imaginație, cenușii și îmbibate de apă.

Îmi doresc să fi fost vreo modalitate ca să aflu cine erau. Am încercat fiecare chestie la care ne-am gândit, am verificat site-urile Interpol și pe cele cu persoane dispărute când eram în Bora Bora. Mark este singurul care ar fi putut să-i identifice dintr-o înșiruire. Și doar s-a uitat. Poate că ar trebui să-l rog să o facă din nou? Poate că eu ar trebui să verific site-urile de știri rusești, căutând persoane dispărute?

MARȚI, 20

SEPTEMBRIE **Pietrele**

Mark a făcut rost de un contact pentru pietre. Unul din foștii lui colegi pe care ia întâlnit ieri, în timp ce eu filmam acasă la Holli, a sugerat o posibilă soluție. Fix la timp. Odată ce vindem diamantele putem să transferăm banii prin bancă direct în Elveția și am terminat și cu asta. Cuibul nostru va fi în siguranță. Nu i-am spus lui Mark despre Holli sau detectivul Foster. Să treacă mai întâi ziua de azi; nu vreau să se îngrijoreze în privința poliției până când nu se încheie afacerea. Sunt sigură că încă nu mă cercetează, și dacă reușim să rezolvăm situația cu diamantele azi, s-a terminat. Nici despre copil nu i-am spus încă lui Mark. Nu păstrez secrete în mod deliberat; vreau doar să aștept momentul potrivit. E o veste atât de importantă, încât nu-mi doresc să o întinez cu grijile. Vreau să fie ceva special și pur.

Îi spun azi, îndată ce toate astea se termină, după ce vom vinde diamantele și toate urmele care duc la geantă și la avion vor dispărea. Diamantele sunt ultima treabă neterminată. Mark a găsit contactul printr-o fată pe nume Victoria, care a fost în același program de training ca și Mark, la J.P. Morgan. S-a lăsat de cursuri destul de repede, s-a specializat, și acum e agent economic pe cantitate în echipa de agenți economici pentru capital algoritmic la HSBC. E iraniană și are un frate vitreg care oferă sfaturi și face comerț cu bunuri materiale: asta înseamnă obiecte de artă, bunuri de lux, bijuterii, vase Ming, pălăria lui Napoleon, chestii de genul ăsta. E o glumă, în niciun caz pălăria lui Napoleon. Sau poate că da, de ce nu? Bunuri lichide ale celor ultra bogați, indiferent ce formă ar putea lua.

Fratele vitreg al Victoriei are un site.

Naiman Sardy Art & Asset Advisors. Pagina mea favorită de pe site este intitulată „Artă la amanet”. Mă întreb ce ar spune Monet, de Kooning, Pollock, Bacon și Cezanne, cei mai valoroși dintre artiști, despre faptul că lucrările lor sunt la amanet.

Citesc următoarele pe site:

Ca urmare a crizei financiare internaționale, investitorii au început să vadă beneficiile introducerii bunurilor nemonetare, cum ar fi obiecte de artă, iahturi, bijuterii și alte colecții în portofoliile lor de investiții generale. În orice caz, aceste bunuri materiale au nevoie de o îngrijire profesionistă și management delicat, nu doar în zonele de depozitare, expunere, prezervare și asigurare, ci și ca bunuri comercializabile de o valoare substanțială. Acestea necesită același nivel de supraveghere de care au nevoie și portofoliile exclusive de investiții financiare.

Aici, la Naiman Sardy, ne asigurăm că obțineți și mențineți un portofoliu echilibrat, sfătuindu-vă și făcându-vă pe dumneavoastră, investitorul, conștient de valorile pieței curente, consiliindu-vă când să cumpărați, când să vindeți sau când să vă păstrați bunurile, în timp ce vă oferim sprijin în fiecare etapă din domeniul achizițiilor și al vânzărilor.

Ei bine, iată. O companie fantomă pentru protejarea artei. Obiecte de artă folosite ca țigările din închisoare.

Brusc, realizez și alt sens al cuvântului „supraveghere”. „ Acestea necesită același nivel de supraveghere de care au nevoie și portofoliile exclusive de investiții financiare Una dintre ironiile vieții, presupun.

Mi-e teamă că, atunci când va veni revoluția, clienții de la Naiman Sardy Art & Asset Advisors vor fi primele ei victime, fie ele colaterale sau nu.

În orice caz, Mark i-a cerut Victoriei să-l contacteze pe fratele ei Charles pentru a-i găsi un „client” de-al lui. Mark și Victoria sunt prieteni pe LinkedIn și, la cafea, după o scurtă recapitulare a vremurilor de când nu s-au văzut, Mark a adus vorba despre asta. Ar fi interesat fratele ei să cunoască un potențial client nou care caută să facă pierdute ceva bunuri pe parcursul următoarelor luni? Ideea a părut că a prins rădăcini. Mark mi-a spus că ea s-a îndreptat de spate un pic în cafenea și că i-a plăcut foarte mult să joace rolul de intermediară. Se pare că afacerea fratelui ei fusese lovită destul de zdravăn de climatul actual, iar lui Charles chiar i-ar prinde bine un comision acum. Victoria i-a înmănat lui Mark o carte de vizită de-a lui Charles și i-a spus să i-o dea acestui „client”. Ba chiar i-a și mulțumit că s-a gândit la Charles pentru asta.

Mark a telefonat și a stabilit o întâlnire. Urma să merg eu, nu cu rolul de client, ci cu rolul de asistent personal al clientului, Sara. Până acum totul e standard; știam din poveștile lui Caro că majoritatea vânzărilor cu obiecte din galerie se fac la telefon sau prin asistenții personali care cumpără la deschiderea expozițiilor. De ce să-ți cumperi singur obiectele când poți să trimiți pe altcineva s-o facă?

Mă întâlnesc cu Charles în această dimineață. Îl las pe Mark în Patisserie Valerie din Green Park și mă duc singură pe strada Pall Mall.

Galeria de pe Pall Mall este discretă. Imediat ce intri, observi că arată mai degrabă ca o casă de licitații privată de lux. Vitrine sunt răsfirate prin încăpere, găzduind comori care, presupun, nu sunt de vânzare. Sunt mai degrabă totemuri plasate strategic ca să asigure clienții că acesta este locul potrivit pentru ei, fluier pentru câini specifice claselor sociale, trofee, embleme. Dar, ca să fiu cinstită, îmi imaginez că, la prețul potrivit, toate obiectele de aici pot fi cumpărate.

Ca de exemplu, o mască incașă a morții, lucind cald în lumina spoturilor, care se află în spatele unei vitrine de sticlă groasă de un inch.

Un alt exemplu ar fi o armură completă de războinic japonez.

În altă parte, un colier cu un diamant strălucitor în formă de pară, care atârnă greoi și gros ca un șerbet de lămâie de un șirag de diamante mai mici ce sclipesc în luminile galeriei.

Mă întâmpină Charles, care e îmbrăcat cu pantaloni roșii și are părul roșcat frumos aranjat. Emană un aer sănătos și se vede pe el doar o idee de bronz obținut prin sudul Franței. Pare să fie singur. Poate că deschid magazinul doar pentru întâlniri. Nu-mi imaginez să fie mult trafic pietonal prin zonă, chiar dacă e strada Pall Mall.

Luăm loc în partea din spate a camerei la un birou de mari dimensiuni din lemn de mahon. În cazul în care nu e un Chippendale, atunci e clar în maniera lui Thomas Chippendale. Presupun că intenția este să observi lucruri din astea; probabil că de asta au fost alese.

Stăm și conversăm lejer în adâncul reprezentanței cu covoare groase. Charles îmi face o cafea la capsulă. Îmi dau seama că mingea, în ce privește discuția de afaceri, este în terenul meu. Sunt sigură că Charles poate întreține flecăreala distrăgându-mă pe tot parcursul zilei dacă nu trec direct la subiect. În mod evident nu e genul care să aducă afacerile la început în discuție - îmi imaginez că nu așa se face în domeniul ăsta, adică să treci direct la subiect.

Chiar și comercianților de la tarabele din piața din East End le place să trâncănească, nu? Bineînțeles, Charles nu e unul dintre ei, să fie clar. Are cu totul aspectul unuia care a studiat la Oxford sau Cambridge: este precis, isteț, dar și infestat cu o rușine auto-impusă a propriului potențial neperformant. Se pare că un dezavantaj în a avea toate oportunitățile disponibile în viață este că niciodată nu-ți poți satisface nivelul de așteptare. Niciodată nu ești mulțumit de potențialul tău. Orice împlinire va fi privită cu un minimum de expectanță, ținând cont de circumstanțe, și orice eșec se va datora pur și simplu slăbiciunii caracterului.

Să fie clar, personal cred că Charles se descurcă foarte bine. Are un loc încântător aici. Pare să aibă o slujbă bună. Aș fi o mamă mândră de așa un fiu. Asta e altă chestie cu școlile particulare de băieți. Mi se pare că te cam lucrează la corzile sensibile, nu? Ocolesc sexualitatea și au linie directă cu mama. Băieții ăștia nu se maturizează niciodată.

Scot săculețul cu diamante din buzunarul hainei și-l pun pe birou. Pietrele sunt depozitate în siguranță acum, în portofelul de piele de culoare crem-pal, pe care l-am cumpărat cu Mark pentru acest scop. Punga de plastic nu era potrivită și chiar dacă ne-a ușurat de 150 de lire, săculețul dă cu totul o altă nuanță efortului actual.

Charles devine atent. Asta este motivul pentru care se află aici, la urma urmei, și, în plus, nu a avut parte de un an fericit.

Îi explic că familia pentru care lucrez caută să transforme ceva bunuri în bani lichizi în următoarele luni și că își doresc să vândă inițial diamantele ca să testeze piața, să vadă cât de receptivă este în acest moment.

Bineînțeles, în realitate nu mai există alte bunuri. Îmi doresc să fi fost. Îmi doresc să fi găsit mai multe genți. Dar bănuiesc că ideea mai multor vânzări prin intermediul lui Charles ne vor aduce azi cel mai bun preț pentru diamante și va elimina natura suspicioasă a unei singure vânzări.

Lui Charles i s-a trezit interesul. Am știut eu că săculețul de piele o să-și facă treaba.

Charles aduce o tavă pentru bijuterii. Îi pasez săculețul. Vreau să le scoată afară el, să aibă senzația pe care am avut-o eu prima dată când am văzut sute de diamante revărsându-se și reflectându-se la lumină.

Scutură săculețul cu blândețe, iar diamantele se rostogolesc pe materialul de păslă verde a tăvii.

Simte și el senzația.

Mi se ridică părul pe brațe. O simt și eu.

Oportunitate. Posibilități. Își umezește buzele. La suprafață, figura lui pare inexpresivă.

— Foarte frumoase, încântătoare.

Sub suprafața feței se ivește o nuanță de încântare. Nu e jucător de poker, asta e clar.

Cădem de acord asupra unui comision de zece la sută. O să se ocupe imediat ce plec și se așteaptă să am câteva oferte până după-amiază. Lucrurile se mișcă foarte rapid în piața diamantelor.

Dacă familia pentru care lucrez ar fi interesată, ar putea să aranjeze o vânzare până la sfârșitul zilei.

Plec cu o chitanță scrisă de mână în locul pietrelor prețioase și mă duc înapoi la cafenea ca să mă întâlnesc cu Mark. Și atunci simt o privire care mă urmărește. Mă opresc la intersecția dintre străzile Pall Mall și St. James și, cu nervii sfârșind, mă prefac că-mi caut telefonul în geantă. Cei doi bărbați din spatele meu trec în fața mea. Nu sunt polițiști și nu mă urmăresc, nu sunt decât doi bărbați bine îmbrăcați pe drum spre un prânz lung. Mă uit peste umeri înapoi pe strada Pall Mall până la piața Trafalgar, căutând cu privirea conturul îndesat al detectivului Foster printre pușinii pietoni. Din cei douăzeci și ceva de trecători, niciunul nu se potrivește. Detectivul Foster nu e aici. Nu mă urmărește.

Oprește-te, Erin. Nu fi paranoică.

Inima mi se zbate în piept. Nu e decât un moment instinctiv fantomatic, nimic altceva. Mă îndrept spre St James ca să mă întâlnesc cu Mark.

Când mă vede intrând, se luminează la față. Vrea să știe cum au decurs lucrurile cu Charles.

— Foarte, foarte bine, îl asigur. Caută cumpărători chiar acum. A fost extrem de încântat. A încercat să ascundă asta, dar mi-am dat seama. Am putea rezolva situația în câteva ore! Mă va sună în după-amiaza aceasta cu câteva oferte.

Măinile îmi tremură ușor. Mark își întinde mâna peste masa de cafea și-și lasă palma să se odihnească peste a mea.

— Te descurci foarte bine, scumpo. Sunt impresionat, spune și rânjește tăind afirmația.

Nu mă pot abține și rânjesc și eu. Ce facem oare? E înspăimântător, dar este și incitant cu totul. Nu pot să vorbesc în numele lui Mark, evident, dar până acum nu am fost amendată înainte decât pentru vreun bilet de parcare ocazional. Nu sunt o infractoare. Însă e uimitor cât de ușor vorbim despre toate acestea. Mă consolez că este OK să fii paranoică din când în când, ar fi o nebunie să nu fiu, luând în considerare ce facem. Am adus pericolul cu noi acasă, în Anglia.

— Ascultă, Erin, scumpo, ce ar fi să rămânem în oraș și să așteptăm telefonul lui Charles împreună? Și dacă sosește o ofertă, o acceptăm și gata, bine? Și ai putea să te duci înapoi la el să închei afacerea și, începând cu seara aceasta, am scăpa definitiv de toate. Gata, nu mai avem diamantele în casă. Ne întoarcem la viețile noastre normale. Mă rog, aproximativ normale.

Mark îmi oferă din nou același zâmbet.

Pe la unu jumătate îmi sună telefonul. E Charles, care deja mă caută. Recunosc ultimele trei cifre de la apelul efectuat de Mark de dimineață. Mark aprobă din cap să preiau apelul și, după patru țârâituri, răspund. Nu vreau să pară că suntem prea disperați.

— Alo? răspund brusc.

Nu vreau să pară că Sara, alteregoul meu, n-are nimic mai bun de făcut decât să-și petreacă ziua așteptând apelul lui Charles.

— Bună, Sara! Sunt Charles de la Naiman Sardy.

Pare nesigur.

— Fantastic! Bună, Charles, cu ce-ți pot fi de folos?

Am un ton degajat, distant și profesionist. Mark îmi surprinde privirea și zâmbește. Îi place acest personaj foarte sexy.

Charles ezită din nou ușor și totuși surprind asta. O pauză infinitezimală înainte să se arunce în discuție.

— Sara, îmi pare atât de rău, dar din nefericire nu pot să te ajut cu situația aceasta. Oricât de mult mi-ar plăcea, mi-e teamă că va trebui să zic pas.

Mi se întoarce stomacul pe dos și-mi ațintesc privirea pe Mark, care deja a surprins schimbarea în energia mea și, în tăcere, scanează fețele din cafenea. Am fost prinși? S-a terminat?

Am fost un pic cam mult timp tăcută la telefon. Mă concentrez și continui pe un ton calm.

— Este vreo problemă, Charles?

Încerc să am un ton ușor pasiv-agresiv. Sara nu pricepe motivul pentru care Charles i-a irosit timpul, dacă e incapabil să-i vândă diamantele.

Mark își ațintește privirea din nou pe mine.

— Îmi pare teribil de rău, Sara. E o mică problemă în ce privește proveniența lor, asta e tot. Sunt sigur că clienții tăi nu știu că se află în posesia... ei bine, nu e necesar s-o spun, dar au fost câteva semne de întrebare în privința provenienței pietrelor prețioase, ceea ce ar putea cauza viitoare probleme. Așa că în acest moment va trebui să mă retrag. Sunt sigur că înțelegi, spune Charles și face o pauză lăsându-mă pe mine să o umplu.

Scutur din cap în direcția lui Mark. Nu vindem. *Proveniența*. Mă încrunt și apoi îmi dau seama. Charles mă lasă să înțeleg că el crede că facem trafic cu diamante pătate de sânge, că pietrele noastre prețioase provin din vreun vid etic din Africa. Bineînțeles, fără documente, fără nicio urmă, așa trebuie să pară că stau lucrurile. Și aș prefera ca Charles să considere că sunt diamante pătate de sânge decât să creadă că lipsa informațiilor provenienței lor se datorează faptului că le-am furat. Normal că trebuie să fi suspectat că ceva nu e în regulă când i le-am dat. Și pun pariu că îngrijorarea lui are mai mult de-a face cu faptul că diamantele cară în spate o încărcătură criminală mai mult decât cu etica. Dacă ar fi fost capabil să plaseze pietrele prețioase cuiva în ultimele ore, bănuiesc că ar fi făcut-o. Nu-l învinuiesc deloc pentru refuz. Dacă aș fi Charles m-aș ascunde în gaură de șarpe, mai ales că are un an prost. Oamenii ca Charles nu rezistă mult în închisoare.

— Înțeleg. Ei bine, mulțumesc, Charles, ai fost de mare ajutor. Clienții mei vor fi foarte interesați să audă asta, sunt sigură. Ai dreptate să presupui că n-am idee de originea lor. Așa că îți mulțumesc pentru discreție.

Îl periez. Știi că nu o să spună nimănui, dar merită să-l bat cu palma ușor pe cap dacă asta îi face viața mai ușoară.

— Nu-i nicio problemă, Sara, spune el și ghicesc în vocea lui un zâmbet de ușurare. Ai putea totuși să-ți informezi clienții că aș fi fericit să mă ocup de orice alte bunuri materiale pe care ar fi interesați să le transforme în lichidități.

Își dorește laurii, dar nu vrea să-și mânjească mâinile. Te rog, Charles, prinde și tu un loc la coadă.

— Da, bineînțeles, și știu că o să-ți aprecieze discreția în această problemă, spun. Mark dă din cap. Umflu egoul unui om care tocmai ne-a spus că suntem infractori, dar funcționează. Oamenii sunt ciudați, nu?

— Minunat, mii de mulțumiri. Ah, Sara... te-ar deranja să vii să le iei de la biroul meu acum? Le-am pregătit deja să fie preluate. Probabil că așa e cel mai bine.

Închid și mă prăbușesc peste masa de cafea. Doamne, este extenuant să fii infractor. Mark îmi ciufulește părul și-mi ridic încet ochii spre el.

— Nu are loc nicio vânzare, spun pe un ton scăzut. Crede că sunt diamante pătate de sânge. Dar e în regulă, nu are intenția să spună ceva. Trebuie să mă întorc să le iau acum.

— La naiba!

Nu e deloc ce voia să audă Mark. S-a străduit destul de mult ca să ușureze această tranzacție. Partea aceasta ar fi trebuit să fie cea mai ușoară. Nu știe că noi suntem vânzătorii, nu?

— Nu, răspund cu rapiditate. N-are de unde să știe. Și chiar dacă ar ști, în mod cert nu e genul care ar menționa-o. Dacă e prea speriat să încerce să vândă diamantele pentru noi, atunci în mod cert o să fie prea speriat ca să nu-și țină gura în privința lor. Cine știe cine puteau fi clienții mei? Cine știe de ce ar putea fi ei capabili?

Nu sunt îngrijorată câtuși de puțin că Charles ar putea să ne toarne.

Îngrijorarea lui Mark se risipește și-mi aruncă un zâmbet subțire.

— Și ce naiba o să facem acum?

Ia situația în serios, absurditatea ei fiind evidentă în tonul lui. Pentru că, într-adevăr, ce o să facem de-acum? Nu știm pe nimeni altcineva și nu știm cum să vindem diamante.

Chicotesc un pic. Îmi rânjește înapoi, încrețindu-și colțurile ochilor. Doamne, ce superb e!

— Chiar am crezut că Charles o să fie soluția; aproape că m-am așteptat să-mi facă o ofertă pe loc, spun. Doamne, de ce nu poate fi așa ușor?

— Și eu am crezut că o să fie la fel. Cei din Elveția ne-au răsfățat, cred; acolo totul a mers ca uns. Totuși, pentru astea, va trebui să urmărim și alte căi. Încă nu s-a terminat. O să găesc eu ceva. Tu du-te și ia pietrele.

Îl las pe Mark să-și frământa creierii, în timp ce eu mă îndrept spre biroul lui Charles ca să iau diamantele. Brusc, totul pare distractiv din nou. Aș putea face asta toată viața pentru Mark, să fiu o Daisy și el un Gatsby.

Charles nu e prezent când ajung înapoi la galerie. Un gardian de pază răspunde la sonerie și-mi înmânează săculețul ofensator la schimb pentru chitanța lui Charles. Se pare că Charles vrea să-și acopere urma, să ia distanță față de situație. În cazul în care Mark se va mai întâlni cu Victoria, va trebui să mimeze o ignoranță totală. Să se comporte șocat și uimit că contactul lui încerca să scape de niște diamante pătate de sânge. Cine ar fi știut? Pare perfect plauzibil. Mark a fost destul de departe de focul acțiunii ca să joace cartea ignoranței. Evident, sunt o grămadă de oameni bogați și ticăloși pe lume. În afară de faptul că e soțul meu, Mark nu are nicio conexiune tangibilă cu nimic din ce tocmai s-a întâmplat. Pe de altă parte, nici eu n-am fost aici. Sara a fost.

O frântură de voce din mintea mea îmi amintește că eu sunt constant cea apropiată de toate acestea, că eu voi suporta consecințele, dacă toate merg prost. Eu sunt cea care apare pe camerele de supraveghere din Elveția și cea de pe camerele de pe strada Pall Mall. Nu e vorba de numele meu, ci de fața mea. În timp ce mă întorc cu pietrele prețioase ca să mă întâlnesc cu Mark, mă întreb dacă a fost ideea mea asta, să risc atât de mult. Sau pur și simplu mi-am intrat în rol?

Sunt eu mai curajoasă, mai pricepută decât Mark? Sau sunt mai proastă? De ce mereu trebuie să o fac eu?

Pe de altă parte însă, Mark e cel cu contactele, așa că nu poate să facă el tranzacțiile, nu? Are sens. Și, ca să fiu cinstită, nu-mi place să stau pe locul din spate în mașina de curse. De fapt, formăm o echipă perfectă.

Mark a rămas fără idei în privința diamantelor, așa că atunci când mă întorc la el ne hotărâm să o terminăm pe ziua de azi. Creierul lui pare să se fi întors la griji legate de afaceri acum. Trebuie să se întâlnească cu un alt fost coleg de muncă în după-amiaza aceasta... ceva despre reglarea financiară în consultanță. Faptul că pune pe roate noua afacere înseamnă și că trebuie să treacă de mai multe hopuri. Îi propun să plecăm. Oricum, avem nevoie de mai mult timp ca să ne gândim la următoarea noastră mișcare cu diamantele. Îl sărut de rămas-bun și mă îndrept spre casă cu diamantele adunate ca niște ouă în cuiabar în interiorul pielii de culoarea untului din mâna mea rece băgată în buzunar.

După o vreme, pe drum înapoi, spre metrou, mă pocnește o idee.

Dacă Charles, care se mișcă atât de încet, poate vinde diamante, noi de ce nu am putea s-o facem? Charles e un intermediar, cineva care ia obiecte pe care oamenii foarte bogați nu le mai vor și găsește alți oameni care să le cumpere. Face comerț cu banii altor oameni. Dacă Charles poate pricepe esențialul comerțului cu bunuri având doar un master în Arte Frumoase, sunt destul de sigură că nu e vorba de fizică nucleară. Așa cum și Mark obișnuia să facă în City, numai că Charles o face la o scară mult mai mică. Oricum, noi am mai cumpărat diamante înainte; cunoaștem cei patru pași necesari din toată documentarea pe care am făcut-o împreună despre diamante după logodna noastră. Știm cu aproximație cam cât valorează pietrele astea, așa că trebuie doar să găsim pe cineva care să-și dorească să le cumpere. Și, ce să vezi, în Londra este o întreagă stradă dedicată cumpărării și vânzării diamantelor. Ne trebuie doar cineva care nu este prea îngrijorat în privința provenienței lor pentru a manifesta un interes. Cineva care, să zicem, e mai *proactive* decât Charles. Am putea măcar să încercăm terenul.

Intru pe o alee de lângă Piccadilly, iau un diamant mare în palmă și pe restul le pun în buzunar.

De la stația Farringdon o iau printr-un furnicar de străzi laterale până ajung în zona plină de viață Hatton Garden. E frig azi, vântul bate șfichiuitor. Strada e plină de evrei hasizi, care-și țin pălăriile cu boruri largi cu mâinile ca să nu le ia vântul, și cu bișnițari londonezi înfofoliți până la bărbie în haine de cașmir, toți grăbindu-se să ajungă undeva.

Probabil că nu-i cea mai inteligentă idee să vin aici, dar pe de altă parte nici eu nu arăt ca o hoată de bijuterii. Adică de ce ar atrage atenția o femeie bine îmbrăcată, la vreo treizeci de ani, care dorește să evalueze un diamant în Hatton Garden? Oamenii fac asta în fiecare zi.

Îmi privesc inelul de logodnă; este frumos. Mark chiar a cheltuit mulți bani pe el. E ușor să-mi dau seama de asta acum. Însă în momentul acela, îmi amintesc că m-am gândit la cât de mult mă iubește și ce sacrificiu a făcut ca să-l cumpere. Orele pe care le-a lucrat ca să o facă. Cât de strălucitor și de frumos e!

Văd acum că e ca un trofeu. Arată ridicol de bine. Munca grea depusă de Mark montată pe degetul meu. Dacă am fi avut nevoie de bani, l-aș fi vândut fără să clilesc. Dacă am fi avut nevoie pentru noi, pentru casa noastră ori pentru copilul nostru. Inelul de aur de dedesubt semnifică mai mult decât strălucirea diamantului. Oricum, după ce vom rezolva problema diamantelor nu o să mai am nevoie să fac asta. Presupun că după ce le vom vinde, nu va mai fi nevoie să mai vând vreodată ceva.

Prima dată încerc la piața de schimb de diamante. E un spațiu cu aspect cavernos plin cu multe și felurite tejghele cu diferiți comercianți specializați în diverse pietre și metale prețioase. Evrei ortodocși stau aplecați peste tejghele, lângă vânzători localnici îmbrăcați în costume elegante, un amalgam de afaceri de familie una lângă alta.

Nu ajung prea departe înainte ca un comerciant să mă abordeze. Deși nu pare că s-ar uita la mine, mă simt că o vulpe care a nimerit în mijlocul unei partide de vânătoare.

— Cu ce te pot ajuta, drăguțo?

E un tip chel, cu accent cockney, care poartă cămașă, cravată și pulover de lână, practic, un bărbat care s-a îmbrăcat ca să facă față vremii. Are un zâmbet destul de politicoș. Merge pentru ce am eu nevoie.

— Vreau să vând ceva, de fapt, am un diamant de două carate de la un fost inel de logodnă.

Bănuiesc că e o poveste cât se poate de onestă. Nimeni nu o să întrebe al cui a fost inelul. În mod logic, oricine l-a deținut cândva, fie este mort, fie nu mai este căsătorit. Nu e genul de trăncăneală pe care și-ar dori-o cineva la o vânzare, nu e chiar atât de folositoare ca să ungi roțițele tranzacției. Și faptul că piatra nu mai este montată pe un inel este de rău augur, poate fi vorba despre o situație din aia despre care mai bine nu întrebi. Am speranțe. Pe drum cu metrourul m-am gândit la o poveste. Cred că e destul de bună.

— Două carate? Minunat. Lasă-mă să arunc o privire. Pare încântat pe bune. Bănuiesc că în acest domeniu al muncii nu știi niciodată la ce să te aștepți. Ceva din expresia feței lui îmi amintește de acel episod faimos din *Only Fools and Horses*, cel în care Del și Rodney găsesc ceasul și devin milionari în cele din urmă. Tipul mi-a înghițit gălușca.

Scot diamantul din buzunar și-l pun pe tava cu postav de pe tejgheaua lui. Nici nu ajunge bine jos, că l-a și înhățat. Îl studiază cu lupa. Apoi, mă privește evaluându-mă. Nu sunt decât o femeie din clasa de mijloc, bine îmbrăcată, în jurul

vârstei de treizeci de ani. Înfațișarea mea risipește orice l-ar fi pus pe gânduri, așa că se concentrează din nou asupra pietrei.

Își cheamă partenerul, pe Martin, care mă salută prietenos cu un gest. E mai tânăr decât tipul în pulover, care îi pasează piatra. O fi fiul lui? Un nepot? Martin își scoate propria lupă și cercetează diamantul din toate pozițiile. îmi aruncă o privire și mă cântărește.

— Cât vrei pe el?

Martin are un aer mai profesionist acum decât atunci când m-a salutat. Bănuiesc că asta înseamnă că e ceva ce își doresc. Toți avem mutre serioase.

— Nu sunt prea sigură, ca să fiu cinstită. Știu că are două carate. Tăietura și culoarea sunt fără cusur. Cred că vreo... cinci mii?

Nu mă arunc foarte tare la preț. Momentan testez terenul. Mă prefac că nu știu ce am în posesie, deși știu. Charles mi-a confirmat asta înainte să zică pas. Acest diamant, ca toate celelalte din săculeț, are culoarea D (fără culoare) și claritate IF (fără cusur interior) sau VVS1 (cu un cusur aproape imperceptibil). Charles a scris specificațiile exacte pe chitanța pe care mi-a dat-o. O piatră rotundă simplă cu aceste specificații ajunge la opt mii, la nouă mii cinci sute cu tot cu taxe. Însă piatra pe care o țin ei acum în mână este un diamant în formă octagonală, rectangular și tăiat astfel încât să sublinieze strălucirea și sclipirea. Acest tip de pietre sunt rare. Ele sunt mai strălucitoare. La o vânzare, pot ajunge până la optsprezece - douăzeci de mii fără taxe.

Tipilor ăștora nu le vine să creadă ce noroc a dat peste ei.

Tipul cu pulover își lasă buza să cadă cu un gest care pare să spună că cinci mii pare o sumă rezonabilă.

— Ce zici, Martin? spune privindu-l pe acesta, ne ține buzunarul? E o piatră frumoasă.

Își joacă bine rolul. Dacă nu m-aș fi priceput, aș fi zis că-mi fac o favoare.

Martin se uită din nou la piatră înainte să expire zgomotos. Mă privește cu buzele strânse, cântărind decizia.

— Da, ne ține, de ce nu? Sigur, hai s-o facem. O să scriu chitanța, îi spune celuiilalt.

Bărbatul în pulover îmi zâmbește voios.

— Ți convine, scumpo? mă întreabă.

Îmi convine pentru că am obținut ceea ce voiam să obțin. Aceste pietre pot fi vândute. Sunt oameni pe care nu-i interesează de unde provin, dacă obțin un chilipir. Chiar dacă le-am da pe toate cu cinci mii bucata, asta tot ne-ar aduce un milion în buzunar. Am putea obține mai mult de atât, știu că putem, dar și un milion e bun. Hai să nu devenim chiar atât de lacomi.

Dau din cap chibzuită, ca și cum mă gândesc. Îi las să fiarbă pentru o clipă.

— Sună minunat, zic. Fantastic! O să discut cu soțul diseară și văd ce spune și el și poate că revin mâine, adaug zâmbindu-le prietenos - aici, suntem cu toții prieteni - și-mi bag piatra în buzunar.

Normal, nu intenționez deloc să mă întorc. N-am nicio intenție să vând două sute de diamante, unul câte unul, pe la diverse piețe de diamante. Și, din câte am priceput, vânzătorii de lux nu se vor apropia de ele nici de la un kilometru. Așa că ce trebuie să facem este să găsim pe cineva care, pentru un comision bun, va închide ochii în privința originii lor. Mă gândesc la toate poveștile pe care mi le-a spus Mark de-a lungul anilor despre oamenii pentru care a lucrat. Lucrurile pe care le fac și cele pe care le-au făcut. Sunt sigură că o să găsim pe cineva.

Când ajung acasă, îl găsesc pe Mark în camera de zi, plin de o vigoare reînnoită. Aparent, întâlnirea lui de afaceri a decurs foarte bine; din fericire, mare parte din regulile industriei încurajează și susțin afacerile noi; oamenii își fac propriile firme mai mult ca oricând și, în atmosfera actuală, există o mare cerere pentru acestea. A lucrat și la potențiala listă cu clienți. E plină de bogătași, îmi spune zâmbind. Norocul pare să-i suradă din nou în cele din urmă. Aerul e plin de aroma bogată a cafelei. Îmi dă o cană, un cadou de bun-venit.

— Tu ai avut vreun pic de noroc? întrebă.

Se lasă pe canapea cu brațele încrucișate la piept. Lumina difuză a asfințitului îl luminează. În curând va trebui să aprindem veiozele.

E amuzant cât de mult ne place asta amândurora. A devenit un joc, unul al îndemânării, iar câteodată e un joc al norocului. Poate că ne place atât de mult pentru că acum îl câștigăm.

— După ce ne-am despărțit, mi-a venit o idee, spun nesigură. Ascultă numai! M-am dus în Hatton Garden. Nu te îngrijora. N-am făcut nicio prostie. Am vrut numai să testez terenul. Am vrut să văd dacă sunt oameni care ar închide ochii în privința originii diamantelor. Și am aflat că sunt! În mod cert sunt!

Îi zâmbesc, simțind că mă înroșesc, numai că el nu zâmbește.

— Ceea ce avem nevoie, insist eu, este o persoană care încalcă legea ca să ni le cumpere. Cineva care vrea banii și nu e foarte îngrijorat de proveniența lor.

Zâmbesc din nou timid, dar el mă privește cu fața impenetrabilă. De ce nu vrea să fraternizeze?

Se ridică și începe să meargă prin cameră. Mă privește cu o față pe care nu pot citi nimic.

— Ce e, Mark? Ce te deranjează?

Nu a ieșit cum mă așteptam. Mark privește într-o parte. Am prea multe secrete, simt că presiunea e prea mare în capul meu. Trebuie să vindem diamantele astea cât de repede putem ca să ne putem întoarce la viețile noastre adevărate. Nu înțeleg de ce nu vede asta. Ne distram atât de bine mai devreme. Nu înțeleg de ce se sustrage așa brusc.

— Nu pot să cred cât de proa... spune întorcându-se spre mine. Nu-i nimic, e în regulă. Continuă, Erin.

Se oprește. Se duce la biroul lui și-și caută de treabă prin hârtii.

— Cât de proastă, Mark? Ce vrei să spui? Scuză-mă dacă nu înțeleg, dar... Spune pur și simplu ce vrei să spui, te rog. Am avut o zi grea azi și cred că m-am descurcat destul de bine, așa că dacă ai o problemă cu ceea ce fac, te rog să-mi spui. Sau și mai bine, ce ar fi să-mi spui ideile *tale*, Mark?

Se oprește din activitate și mă privește.

— Erin, am găsit cartea de vizită a detectivului Foster în buzunarul celeilalte haine a ta.

O spune încet; nu e furios, e dezamăgit, ceea ce e și mai rău. Nu s-a gândit că o să facem astfel de lucruri, să ne ascundem unul altuia chestii.

— Aveam nevoie de mărunțiș, ți-o spun ca să nu te întrebi de ce am făcut-o. Când aveai să-mi spui despre el, Erin? M-am speriat de m-am căcat pe mine! Când ai început să nu-mi mai spui ce se întâmplă?

Mark mă privește cu privirea rănită.

— Mai întâi de toate, m-am gândit că ai vorbit cu poliția despre geantă. M-am gândit că le-ai spus totul. A trebuit să-l caut pe Google pe individ. Am văzut că e de la contraterorism și n-am știu ce naiba se întâmplă. Apoi am început să mă gândesc, oare are vreo aventură cu tipul ăsta sau ceva de genul? De ce are oare cartea lui de vizită? După aceea, ca un tâmpit patetic ce sunt, ți-am verificat e-mailurile și - slavă Domnului! Ți-am citit e-mailul de ieri către Phil, cel despre Holli. Așadar, cel puțin pe moment, știu că nu-mi spui doar chestii de la lucru. Ceea ce în regulă, Erin, numai că mi-aș dori să nu mă ții pe dinafară, bine? Am dreptul să știu ce se întâmplă. Să ai secrete față de mine, în special legate de poliție, într-un moment cum e ăsta... așa încep să se strice relațiile.

Se încruntă acuzator.

— Nu voiam să aduc vorba de asta, voiam să te las pe tine să-mi spui când ți se părea momentul potrivit, dar bănuiesc că acum va trebui să vorbim despre asta. Așadar, îmi pare rău dacă nu sunt totalmente în extaz în privința a ceea ce ai făcut tu azi toată ziua, dar cred că înțelegi de ce, nu? Știi că o să fii pe toate camerele de supraveghere din Hatton Garden, nu?

O spune pe un ton calm, dar cu toate acestea cuvintele lui mă lovesc dur direct în moalele capului.

— Dacă o să înceapă să te ancheteze, nu o să dea prea bine asta. Și e clar că nu o să arate bine dacă detectivul Foster o să găsească înregistrări video cu tine.

Are dreptate, bineînțeles. Mă comport ca o idioată. Dacă totul iese prost, am belit-o grupa mare.

— Spune-mi doar că suntem amândoi băgați în asta, Erin, că nu ai secrete față de mine, că e vorba doar despre mine și tine.

E o cerință serioasă care necesită un răspuns serios. Simt importanța momentului. Se bagă pe sine în tranșee; trebuie să-l iau cu mine sau să-l părăsesc. Nu-mi oferă jumătăți de măsură.

Încă nu i-am spus despre sarcină și nici că Eddie știe unde locuim, că știe totul despre noi, dar acum aș putea să-i spun, nu? Mă aflu deja pe teren alunecos. Eu sunt cea iresponsabilă; eu sunt cea care aleargă de colo colo prin oraș, riscând totul, mințind. Imaginează-ți dacă ar ști că fac toate astea în timp ce port în pânțele copilul nostru încă nenăscut. Dacă i-aș spune acum, aș putea frânge legătura asta fragilă pe care o avem, pe care am construit-o atâta timp.

Așteaptă să-i răspund. E îngrijorat pe bune. Mă simt rău. Atât de rău.

— Îmi pare rău, Mark, atât de rău. Voiam să-ți spun după ce vindeam diamantele. Pur și simplu n-am vrut să te îngrijorezi. Și dacă aș fi considerat că Andy - scuze, detectiv Foster - a pus pe cineva să mă urmărească, nu m-aș fi dus în Hatton Garden, îți promit. Chiar trebuie să scăpăm de diamante, înțelegi asta, nu? În special acum.

E rănit. Văd asta, chiar dacă el nu vrea să o văd. Dar după un moment, mă aprobă din cap. Știe că trebuie să scăpăm de ele.

— Așadar, suntem de acord. Trebuie să le vindem cât se poate de repede. Trebuie să ne debarasăm de ele, să le scoatem din casă, și avem nevoie de bani în bancă, cât de repede posibil, nu?

E o întrebare. Dacă vrea să termin cu toate acestea acum, o s-o termin. Îl iubesc prea mult ca să forțez nota.

— De acord, spune după ce face o pauză scurtă și mă aprobă din nou din cap.

— Ar fi trebuit să-ți spun despre detectivul Foster. Îmi pare atât de rău, Mark.

Tânjesc după o jumătate de surâs și nu mă dezamăgește. Doamne, ce-l mai iubesc.

Traversez camera către el și-l iau în brațe.

— Numai să nu-ți faci un obicei din asta, doamnă Roberts. Mă trage aproape. Hai, atunci, să vindem niște diamante din alea blestemate.

Ușurată, mă lipesc tare de el.

— Știi pe cineva care ar putea să ne ajute? întreb.

— Dar tu? mă întreabă privindu-mă.

MIERCURI, 21

SEPTEMBRIE Urmărind-o

pe Alexa

Suvenirurile vieții ei sunt așezate pe tejghea. Stăm mai în spate și o lăsăm să se uite printre ele, după care semnează de primire.

Camera filmează tejgheaua. Un Nokia 6100, unul dintre primele telefoane care se puteau conecta la internet. A fost cel mai căutat telefon al anului 2002, Alexa fiind printre primii care l-au avut. Numai că nu vedem niciun încărcător. Dumnezeu știe cum va mai găsi unul în zilele noastre.

O poșetă Mulberry din piele maro, pe care o deschide. Cărduri American Express scoase din uz, bancnote și monede. Mă întreb dacă și bancnotele sunt scoase din uz. Cea de cinci lire a fost schimbată din nou în septembrie anul trecut; întotdeauna sunt schimbate. Mă gândesc la toate portofelele de aici, din depozitul închisorii, pline cu bancnote de cinci lire care sunt deja, sau care vor fi în curând, total nefolositoare.

O umbrelă pliabilă neagră. O jumătate de pachet de gumă de mestecat Wrigley's Extra. Bilete de călătorie decolorate pe alocuri. Și asta e tot, asta e viața lui Alexa.

— Mulțumesc foarte mult, spune Alexa zâmbindu-i cald gardianului cu origini în Trinidad.

Par să se înțeleagă bine.

— Plăcerea mea, drăguțo. Să ai o zi bună! Și sper să nu te mai văd niciodată, dacă înțelegi ce vreau să spun.

Râde din gâtlej și îi zâmbește frumoasei femei din fața lui.

Alexa își adună bunurile într-o geantă de pânză mică, de culoare crem, și se îndreaptă spre ieșire.

Se oprește lângă ușă cât timp ultimul ofițer de pază îi semnează documentele de ieșire. Phil, Duncan și cu mine stăm în apropiere în spatele ei. Aceasta este singura eliberare pentru care am obținut aprobare să filmăm. Alexa e singura dintre prizonieri care ne-a permis atât de mult. Cu toții simțim intimitatea gestului. Ne strecurăm afară, ieșind în ploaie și camera se întoarce ca să o filmeze când trece de pragul închisorii pentru a păși în aerul toamnă, umed. Ușa se închide în urma ei.

Gata, a ieșit.

Își ridică privirea, iar ploaia îi umezește fața. Vântul îi răscolește părul. Respiră.

Pieptul i se umflă și se dezumflă cu blândețe. Sunetul înfundat al traficului se aude hodorogit de pe Camden Road. Vântul agită crengile copacilor.

Când în cele din urmă își lasă privirea în jos, văd că are ochii plini de lacrimi. Nu spune niciun cuvânt și rămânem cu toții tăcuți în timp ce mergem cu spatele, filmând-o. Un convoi care se îndreaptă spre stradă.

Când ajungem la stradă, fața ei se luminează de zâmbete și lacrimile încep să i se rostogolească fără reținere pe obraji. Își înalță capul și râde.

E contagioasă senzația, așa că acum zâmbim cu toții. Planul nostru este să transformăm libertatea Alexei, care se cascadează asemenea unui abis cu suspine, într-un drum de întâmpinare. Ne ducem la gara Waterloo East, unde Alexa va lua trenul spre Folkestone, în Kent. Spre casa familiei ei, noua ei casă. Călătorim împreună și o să o tot filmăm următoarele două zile. E o ușurare să pleci din Londra pentru o noapte. Tot mă aștept ca Andy să năvălească pe ușă în orice moment. E incredibil de epuizant. Diamantele par să-și croiască arzând drum prin podeaua podului ca inima care-și spune taina din povestirea lui Poe. Călătoria aceasta o să-mi ia gândurile de la asta, o să mă ajute să mă concentrez la altceva.

Am închiriat o mașină care să ne ia de la gară, însă, mai întâi, Alexa dorește să meargă un pic, așa că o urmărim prin ploaia lejeră.

Se oprește la o cafenea ca să cumpere un suc de portocale proaspăt stoarse. Stăm cu toții și urmărim cum felii de portocală, ca niște semilune, se transformă în lichid prin intermediul aparatului și preseii de făcut suc. Îl soarbe printr-un pai și dă din cap aprobator.

— E bun, spune zâmbind.

Mai cumpără încă trei, câte unul pentru fiecare dintre noi, cu puțin din tandrețea legală a vârstei de paisprezece ani, și mergem mai departe.

Ne oprim la parcul Caledoniei, unde găsește o bancă umedă pe care să se așeze, iar noi stăm retrași, în afara razei ei vizuale, urmărind-o uitându-se la copaci, la linia orizontului, la oamenii care-și plimbă câinii și la cei care fac jogging. Le absoarbe pe toate.

— Putem să ne oprim o clipă? sparge ea tăcerea, în cele din urmă, întorcându-se către noi. Veniți și luați loc cu mine, spune bătând cu palma banca înnegrită de ploaie.

Toți patru formăm o imagine ciudată, stând cot la cot pe banca din parc: supla Alexa, îndesatul sunetist Duncan din Glasgow, operatorul Phil și cu mine. Privim cu toții în față, de-a lungul parcului mohorât. Phil filmează în continuare priveliștea ținând camera în poală.

— Vă mulțumesc că sunteți aici, spune Alexa în timp ce ne holbăm la Londra cenușie. Aceasta este cea mai frumoasă zi din viața mea.

Da, înregistrăm și audio.

Din fericire, trenul nostru nu este foarte aglomerat. Atunci când se poate, capturăm diverse momente de-a lungul călătoriei: primul ziar, primul gin tonic și primul baton de ciocolată din noua viață a Alexei.

Apoi filmăm în liniștitul sătuc Hawkinge, unde tatăl Alexei, David, stă și o așteaptă pe alea din fața casei. Alexa bâjbâie să deschidă ușa taxiului, reușește în cele din urmă, și iese afară ca un boboc în zona rustică din Kent. Cei doi aleargă unul spre celălalt. Bătrânul de șaptezeci de ani, rumen la față, își învâluie fiica într-o îmbrățișare de urs, agățându-se unul de altul.

— Acum ești acasă, spune el ca o promisiune, strângând-o cu putere. Ești acasă în siguranță.

Într-un final, David se întoarce spre noi, iar capul Alexei se potrivește perfect în indoitura brațului său. Amândoi radiază.

— Haideți cu toții, haideți să bem niște ceai fierbinte! Se îndreaptă spre casă și ne ghidează și pe noi. Phil continuă să filmeze venind din urmă.

Pe înserate, îi lăsăm să-și vadă de-ale lor, și ne îndreptăm către luminile glamuroase de la Folkestone și Premier Inn, unde vom dormi în seara aceasta. Aici, însă, nu-i nimic de primă mână, exceptând prețurile. Săpunul e o spumă antibacterială ce iese dintr-un distribuitor de perete. Îl sun pe Mark, aproape fără tragere de inimă. Mă simt atât de îngrozitor că l-am rănit ieri, și el o să fie îngrijorat, așa că mă forțez să sun. Mark îmi spune că a primit niște vești minunate legate de afacere. Azi, l-a căutat un potențial client. Auzise de această nouă firmă a lui Mark printr-un coleg și a spus că îl interesa să se mute la cea a lui Mark îndată ce era pusă pe roate. În plus, Hector a confirmat că vrea să se mute de la compania lui și era încantat să i se alăture lui Mark. Urma să fie un nou început pentru amândoi. Sunt atât de bucuroasă că s-a hotărât să-și ia viața în propriile mâini. Nu i-a mai venit nicio idee legată de diamante; a fost prea ocupat. Îi spun că o să găsim noi ceva, întotdeauna o facem. Trebuie doar să avem răbdare. Trebuie doar să termin aici cu Alexa și să trec de filmarea cu Eddie de sâmbătă. Apoi o să am timp să găesc o soluție.

Această nouă companie este adevăratul traseu în viață al lui Mark. Piața locurilor de muncă e la pământ acum și nu știu ce ar fi făcut fără asta. Îl sărut de noapte bună la telefon și mă duc să mă culc pe patul dur ca piatra, zâmbind ca o idioată.

Programarea Alexei la clinica de fertilitate este mâine-dimineață, la 10:30, înapoi în Londra. Mi se pare amuzant că de când am vorbit ultima dată despre rămas însărcinată chiar sunt însărcinată. Pasagerul meu secret ne va însoți în vizita noastră.

Alexa este tăcută în dimineața aceasta, are emoții. În timp ce stăm în sala de așteptare a Spitalului Lister, își strânge cu forță mâinile. Astăzi avem permisiunea să filmăm întâlnirea cu doctorul. Am citit câte ceva despre fertilizare, dar n-am nicio idee la ce să mă aștept. După o anumită cantitate de remaniere, ne descurcăm cu toții să ne strecurăm pe noi și echipamentul de filmare în camera mică de consultanță.

Doctorița Prahani, bine aranjată, la vreo patruzeci de ani, purtătoare a unui zâmbet serios și reconfortant, îi oferă un scaun Alexei.

Își împreunează degetele manichiurizate și le lasă ușor peste documentele ce-i acoperă biroul.

— Acum, principala țintă a consultației de astăzi este să stabilim dacă într- adevăr aveți nevoie de tratament IVF sau dacă putem proceda cu metoda inseminării, care este mult mai puțin invazivă, și pe care o numim, pe scurt, IUI. IUI este mult mai simplu decât IVF; este procesul selectării celei mai bune sperme din mostrele donatorilor selectați pentru tine din laborator și apoi a introducerii mostrei direct în uterul tău, printr-un cateter. Va fi un proces cu puține eforturi, noninvaziv, pe care l-am încheia în aproximativ cinci minute. Evident că asta ar fi metoda noastră preferată!

Alexa ridică din sprâncene cu speranță și aprobă o înțelegere ipotetică.

Testele sunt ușoare și surprinzător de rapide. I se ia o fiolă de sânge. Apoi, este trasă cortina în jurul patului, iar Phil, Duncan și cu mine privim pe monitorul suplimentar la imaginea granulată în alb și negru a uterului Alexei.

E amuzant cât de puține cunoaștem cu toții despre fertilitate, sarcină. Este cel mai important subiect pentru întreaga umanitate și, totuși, mă simt de parcă încerc să citesc în urdu.

Numărătoarea ouălor ei este bună. Alexa se detensionează ușurată. Vor trebui săi ia nivelul de AMH la testul de sânge de mâine ca să fie siguri, dar până acum pare foarte promițător. Ne îmbrățișăm în afara clinicii. Eu, cumva pe traseu, am trecut de la raportul profesional la cel personal cu ea. Au fost două zile emoționante. Alexa glumește că ar vrea să-l păstreze pe Duncan ca pe animalul ei de suport emoțional, iar eu râd. E amuzantă. Aranjăm un apel pe Skype, nimic profesional, pe mâine-seară, îndată ce se întoarce în Kent, ca să văd ce mai face.

E ciudat; mă simt de parcă o cunosc, adică cu adevărat. Și mai simt că ea ar putea să mă cunoască. Se potrivește cumva, între veche mea viață și aceasta nouă pe care o creez. Alexa pare mai plină de viață decât toate persoanele pe care le-am întâlnit. Și, dintr-o dată, realizez că îmi pasă foarte mult de ce o să i se întâmple în continuare.

VINERI, 23 SEPTEMBRIE, A.M.

Lucruri ciudate

Când am ajuns ieri acasă, Mark lucra în biroul său. S-a oprit când am intrat și ne-am dus împreună în bucătărie. Primisem pachete de ceai și biscuiți, cadou de nuntă, de la Fortnum & Mason, așa că am pregătit un ceainic. N-a reușit decât să ia câteva înghițituri și o gură dintr-un biscuit cu înveliș portocaliu. Nu știu de ce, dar să fiu departe de el, chiar și pentru o noapte, m-a făcut să-mi simt disperarea după el. L-am condus în sus pe scări și am făcut dragoste, în timp ce se întuneca. Poate că e vorba de toți hormoniiăștia noi; asta și faptul că nu ne mai culcaserăm împreună din Geneva, în urmă cu cinci zile. Așa cum am zis înainte, oricât ar părea de dezgustător, asta e o perioadă lungă pentru noi. Aveam nevoie de asta. Nu știam că da, însă așa era. După aceea, zăcând încolăciți împreună pe cearșafuri, m-am gândit să-i spun despre copilul nostru. Dar nu am fost în stare să formulez cuvintele. N-am vrut să stric momentul. N-am vrut să-l fac să mă oprească să încerc să fac ce am nevoie să fac. Și încă e timpuriu. Sarcina ar putea să nu ducă la nimic. Oricum, mi-am făcut o promisiune: o să merg la doctor și o să-i spun totul lui Mark, îndată ce diamantele vor fi scoase din casă și noi vom fi în siguranță.

Pentru a pregăti interviul cu Eddie de mâine, am fost chemată să merg la închisoarea Pentonville la șapte patruzeci și cinci în această dimineață. Toată săptămâna m-am trezit devreme.

Cum Pentonville este o facilitate masculină, mi s-a spus că sunt câteva unghiuri ușor diferite de care trebuia să țin seama. De exemplu, mi s-a spus să port pantaloni, genul ăsta de chestii. Mai bine nu stau să analizez.

După o grămadă de ascultare, aprobare din cap și sesiuni de semnat hârtii, am trecut de ultima ușă de securitate și am ieșit înapoi în bătaia vântului rece pe Roman Road. Mă înfiolesc în haină, strângându-mi strâns eșarfa și încercând să-mi amintesc unde trebuie să fiu în continuare, când mă aud strigată de o voce din spate.

— Scuză-mă, bună.

Mă întorc pe loc cu fața spre porțile închisorii și văd un bărbat cu aspect prietenos, la costum, alergând spre mine.

— Scuze, o secundă - îmi pare rău că te abat din drum, oftează el, cu obrajii rumeni de la vânt. Îmi întinde mâna. Patrick.

Dăm mâna. Nu cred că ne-am cunoscut înainte.

— Erin Roberts, spun.

Patrick radiază. Strângerea mâinii lui e fermă. Mâna mea caldă în mâna lui rece.

— Da, da, domnișoara Roberts, bineînțeles, spune trăgându-și răsuflarea.

Gesticulează în direcția închisorii așa că întreb prompt.

— Am uitat ceva?

— Scuze, da. Mă întreb ce faceți mai exact astăzi aici, domni șoară Roberts. V-am văzut numele în registru, dar bănuiesc că trebuie să fie vreo confuzie la nivel administrativ și, din cine știe ce motiv, am impresia că nu am fost pus la curent. Pare jenat.

— Ah, Doamne, îmi pare rău. Am vizitat-o pe gardiana Alison Butler legat de interviul cu Eddie Bishop de mâine.

Ochii lui se luminează de înțelegere.

— Corect, da, bineînțeles! Interviul. Iar tu ești reporteră, da? Întreabă privindu-mă cu suspiciune.

Ah, superb. Ultimul lucru de care am nevoie acum este să-mi revoce permisiunea de filmare. Oamenii m-au avertizat că Pentonville va fi un spin în coastă. Până acum am navigat pe ape calme.

— Nu, nu, e pentru documentarul despre prizonieri. Am obținut permisiunea la sfârșitul anului trecut. Poate că ar trebui să-ți trimit informațiile pe e-mail, Patrick? Alison le are deja pe toate, sunt destul de sigură.

Aud în propria mea voce un pic de neîncredere în situație. Ce vreau să spun e că nu-mi doresc să-l enervez, dar ceilalți ar trebui să se ocupe de asta. E o închisoare, pentru numele lui Dumnezeu, ar trebui să știe foarte bine cine vine și cine pleacă. Serios vorbesc. Mă gândesc la Holli și, brusc, încălcarea ei bruscă a eliberării condiționate nu pare chiar atât de neverosimilă.

Îmi surprinde tonul, dar nu pare ofensat. Mai degrabă, are o atitudine umilă.

— Ah, înțeleg. Corect, atunci asta e tot. Biroul meu are ceva probleme cu logările vizitatorilor, între noi fie spus. Îmi pare foarte rău, domnișoară Roberts. O să mă asigur că suntem toți pe aceeași lungime de undă pentru săptămâna viitoare. În ce zi ați spus că va fi?

Mă scrutează cu privirea orbit de lumina acestui septembrie rece.

— Este mâine, nu săptămâna viitoare. Sâmbătă, pe douăzeci și patru. Eddie Bishop. Pronunț încet și cu claritate.

Patrick zâmbește și aprobă.

— Perfect. Bănuiesc că ne vedem atunci. Îmi cer scuze pentru confuzie, Erin. Dă din nou mâna cu mine și se întoarce spre închisoare.

Mă întorc și eu și o iau la pas. Să-i trimit un e-mail de confirmare când ajung acasă? Doar așa, în caz de ceva. În felul acesta sunt acoperită complet, nu? Va fi o evidență pe hârtie. Și atunci realizez că nu-i știu numele. Mă întorc ca să-l prind din urmă, dar nu-l mai văd nicăieri. Probabil că a dispărut în intestinele închisorii Pentonville. La naiba.

Patrick și mai cum? Reiau conversația în minte. Nu și-a spus numele, nu?

Apoi, o îndoială îmi lucrează în minte. Îmi aduc aminte cât de rece era mâna lui într-a mea. Nu ieșise din închisoare, așa e? Dacă ar fi făcut-o, atunci mâinile lui ar fi fost calde ca ale mele.

Dar de ce să fi pretins că ieșise din închisoare? Și atunci îmi pică fisa. Îmi știe numele și cu ce mă ocup și unde o să fiu mâine. Cine naiba era?

Mă întorc la porțile închisorii și sun ca să intru. Aud o voce puternică prin interfon.

— Bună.

— Bună, s-a întors Patrick înăuntru?

— Cine?

— Patrick.

— Patrick și mai cum?

— Ah, nu știi, Patrick... Nu-i cunosc numele de familie, mă bâlbâi. Mai bine să fiu onestă.

— Aha. Scuze, tu cine ești?

— Sunt Erin Roberts, tocmai ce am fost înăuntru? Încerc să nu sun prea disperată, dar sunt pe deplin conștientă că sun deja ca o sonată.

— Ah, da, tocmai ce-ai semnat de ieșire. Scuze, care-i problema?

Gardianul sună amuzat acum. Își amintește de mine și acum un minut în urmă nu sunam așa nebunește.

— Hm, nu-i nicio problemă. Doar că... A intrat cineva de când am plecat?

Se lasă tăcere pentru o secundă. Bănuiesc că în mintea lui cântărește dacă sunt nebună sau nu. Fie asta, fie se gândește să mă mintă.

— Nu, doamnă, doar dumneavoastră. Să chem pe cineva ca să vă ajute? Întrebă într-o doară.

Acum a băgat și o „doamnă” la înaintare. La naiba! Sunt jucată pe degete. Trebuie să plec înainte ca lucrurile să escaleze.

— Nu, nu, sunt în regulă. Mulțumesc.

O las așa.

Patrick nu lucrează pentru închisoare. Și atunci, pentru cine naiba lucrează? Voia să-mi știe numele și voia să știe de ce am fost acolo. Un gând rece și aiurea mi se formează în minte: își vrea oare Patrick geanta înapoi?

Când ajung acasă sesizez că nu e totul tocmai în regulă. Casa este goală și când pășesc în bucătărie, un vânt rece suflă prin ușa din spate, ușor întredeschisă. E deschisă. Mark n-ar lăsa niciodată ușa din spate deschisă. Altcineva a făcut-o. Altcineva a fost aici. Și ar putea încă să mai fie.

Stau locului pentru o secundă, înghețată de neîncredere, nedorind să accept implicațiile a ceea ce înseamnă asta. Simt ceva mișcându-se în colțul camerei, în

spatele meu. Mă întorc dar, bineînțeles, nu e nimeni, doar frigiderul care clicăie în casa mea goală și tăcută.

Verific cameră după cameră. Împing ușile și năvălesc înăuntru cu bâta de cricket a lui Mark în mână, nu că mi-ar ajuta cu ceva. Adrenalina e dincolo de limite, bubuindu-mi în sistem. Caut în fiecare cameră, una după alta, pe cineva sau ceva, o dovadă că a fost cineva aici. Mă uit să văd dacă nu lipsește ceva, dacă nu e ceva deranjat, însă nu iese nimic în evidență.

Într-un final, odată ce am verificat dacă întreaga casă este goală, îmi fac drum la palier și trag de scara care duce la pod. Trebuie să verific și sub izolație. În timp ce urc, repet în cap, din nou și din nou, o propoziție simplă. *Sper că n-ați dispărut. Sper că n-ați, dispărut.* Însă în timp ce mă apropii de zona în dezordine, unde sunt ascunse diamantele, mantra se schimbă, fără niciun alt gând în plus, în: *Sper c-ați dispărut. Sper c-ați dispărut.* Mă gândesc că dacă diamantele au dispărut, atunci oricine a intrat prin ușa din spate nu mai are niciun motiv să se întoarcă. Asta dacă nu își vor cumva și banii înapoi.

Nu e nimic neschimbat sub izolația uscată. Diamantele zac strălucind în săculețul lor cald, telefonul și USB-ul sunt în continuare în siguranță în cutia lor. N-am fost jefuiți. Oricine a intrat ne-a verificat pe noi, nu a făcut-o ca să fure.

Însă, acum, sămânța îndoielii este ferm plantată în mintea mea. Poate că mi-a scăpat ceva. Verific din nou întreaga casă și fiecare cameră. De data asta mă uit mai atentă, căutând orice semn de interferență, orice posibil indiciu față de cine a fost aici. Și atunci văd.

În dormitorul nostru, pe polița șemineului nostru georgian, lângă biletele noastre la concert și lângă ceasul nostru antic, e un spațiu gol, -evidențiat de o formă rectangulară goală în praf. Fotografia noastră a dispărut, fotografia făcută în ziua logodnei noastre, eu și Mark zâmbind către cameră. Cineva a furat o fotografie cu noi doi. Asta e tot ce au luat.

Jos, în camera de zi, lumina roșie a robotului telefonic se aprinde și se stinge. Cinci mesaje. Stau în tăcere și ascult.

Cel mai recent este de la Alexa. I s-a dat undă verde pentru IUI. Astea sunt vești bune. Programarea este pentru săptămâna viitoare.

Robotul telefonic trece lin la următorul mesaj. La început, mă gândesc că poate fi un apel din greșeală. Aud zgomote înfundate în fundal, fragmente ocazionale ale unor conversații de-abia auzibile, zumzetul scăzut al unui loc mare și aglomerat. O gară, poate? Un aeroport. Telefonul e în mișcare. Mă întreb dacă nu cumva mi-am format numărul din greșeală prin buzunar, la Waterloo East. Apelul a fost efectuat miercuri când eram în drum spre Folkestone. Ascult mai atentă pentru a ne descoperi vocile. Fantome din trecut. Dar nu pot auzi vocile noastre. Ascult mesajul întreg. Două minute și jumătate de viață înfundată, pe undeva. Până când se aude tonul telefonului. Mă holbez la robotul telefonic. Nu e nimic

așa ciudat la un apel din greșeală, nu? Se întâmplă tot timpul. Nu? Numai că par strănii câteodată, chiar și în momentele bune, ca niște porți înapoi către viață. Sau poate că nu, poate doar că mă strecor singură afară.

Următorul mesaj începe să se deruleze și lucrurile devin foarte ciudate. E la fel. Ei bine, aproape la fel.

Știu ce gândești, e perfect normal. Că oricine a format numărul din greșeală prima dată s-a atins din nou de aceeași tastă. Numai că al doilea mesaj este din ziua următoare. Exact la aceeași oră-11:03.

Eram la clinică atunci, cu Alexa și echipa. Telefonul meu era închis. Așa că e clar că nu aveam cum să-mi formez numărul de acasă din greșeală. Apelul acesta e diferit; e în natură. Poate într-un parc. Se aude șuieratul blând al brizei în receptor. Țipetele ocazionale ale copiilor la terenul de joacă. Apelantul merge. După un minut, aud huruitul unui tren suprateran. Sau ar putea fi doar un tren; nimic în afara minții mele nu-mi spune că apelul acesta a fost efectuat din Londra. Pietonul ajunge la un drum. Se aud mașinile trecând. Apoi, din nou, tonul telefonului. De ce ar suna cineva două zile la rând, exact la 11:03, fără să vorbească?

Începe următorul mesaj. A fost lăsat la 8:42 în dimineața aceasta, în timp ce eram la întâlnirea cu Alison Butler, gardiana de la Pentonville. Mesajul e mai liniștit, pare în interior, poate într-o cafenea? Mi se pare că aud clinchetul veselei pe farfurii și conversația mormăită în fundal. Micul dejun pentru cineva. Mă strădui să aud mai bine, să surprind ceva din context, și atunci aud o voce, nu însă a apelantului, ci a cuiva care vorbește cu acesta. E o voce atât de slabă că mi-ar fi scăpat dacă nu ascultam atât de atentă.

— *încă aștepți? Să revin într-un moment?*

Apelantul mormăie ceva și restul este doar zgomot de fundal. Așadar, știu că în dimineața aceasta, indiferent cine e persoana care m-a sunat, e clar că aștepta să se întâlnească cu cineva. Pe la 8:45, într-un restaurant, pe undeva în Londra, dacă e să mă iau după accentul chelnerului.

Însă ultimul mesaj de azi, la 9:45, mă sperie cel mai mult.

Se aude, din nou, dintr-un interior. Zumzetul slab al unui obiect electric, vreun congelator industrial sau vreo cameră frigorifică, ceva de genul. Conversații înfundate în fundal. Un beep electric neregulat. Mișcări evazive ale oamenilor. Și apoi, dintr-odată, un zgomot pe care îl recunosc. Un zgomot pe care îl știu foarte, foarte bine, care trece printre toate celelalte sunete din fundal. Tonul dublu, un *beep-beep* automatic, scos de ușa agenției de vânzare de ziare când se deschide. Apelul acesta a fost făcut din interiorul agenției, care se află chiar după colț de casa noastră. Mă trece un fior pe șira spinării și mă las greoaie pe scaunul biroului.

Eu am ajuns acasă la vreo cincisprezece minute după ce a fost înregistrat mesajul. Oricine ar fi persoana care a lăsat mesajul a fost *aici*. Mă gândesc să-l

sun pe Mark. Sau să sun poate la poliție? Dar ce mama mă-sii să le spun? Totul? Va trebui s-o fac. Nu, nu pot asta.

Pot să garantez că Mark nu are nicio idee de existența acestor mesaje; El nu verifică telefonul din casă, nici măcar nu-i dă cuiva vreodată numărul de aici, care, în esență, e numărul meu de lucru.

Mă gândesc la mâna rece a lui Patrick în a mea. Un număr necunoscut. Ar fi putut Patrick să vină aici după ce ne-am despărțit? Sau a trecut pe aici înainte să meargă la Pentonville? De asta știa cum arăt? Sau poate că Patrick ar fi trebuit numai să mă rețină în timp ce acea persoană care a fost în casă putea să-și facă treaba. Stau în lumina după-amiezii ce se disipează și ascult, din nou, mesajul, chinându-mă să identific un indiciu legat de ceva ce mi-a scăpat.

Încerc să-mi amintesc fața lui Patrick. Părul lui, hainele lui. Doamne. E amuzant cât de puține detectăm, nu? Nu găsesc nimic de care să mă agăț. Vârsta mijlocie, un costum, o strângere fermă de mână. Vocea lui de britanic cu o sugestie de ce altceva? Accent francezesc? Ori a unei țări de prin Europa? îmi vine să urlu. Sunt atât de idioată. De ce nu sunt mai atentă? Bănuiesc că am fost distrată: am vrut să trec mai ușor peste situație, așa că nu am fost cu adevărat atentă.

Ce a vrut oare? Să se prezinte? Să mă sperie? Sau poate voia doar să afle care era legătura mea cu închisoarea? Ar putea fi vorba despre Eddie? Poate că asta e. Poate că nu are nicio legătură cu geanta. Poate că are legătură cu Holli și SO 15?

Va trebui să-i spun totul lui Mark, știu asta, atunci când ajunge acasă.

VINERI, 23 SEPTEMBRIE P.M.

Oameni ciudați

Îi spun *aproape* totul lui Mark. Asimilează totul, calm, aprobându-mă cu capul să continui. Îi spun despre Patrick și despre apeluri. Își verifică propriul telefon ca să vadă dacă nu apela el din greșeală. Îi spun despre ușa deschisă, despre fotografia lipsă. Țin pentru mine însă despre suspiciunile privind-l pe Eddie - știu că o să mă oprească să merg mâine la interviu, dacă îi spun cum Eddie știa unde ne aflam din celălalt capăt al lumii. Cum mi-a monitorizat fiecare mișcare.

Nu vreau ca Mark să oprească interviul ăsta.

Și nu-i spun nici despre sarcină. Îndată ce o să-i spun noutățile, va trebui să opresc totul - documentarul, diamantele, totul. O să vrea să opresc totul.

Când termin de vorbit, Mark se lasă pe spate pe canapea, cu brațele împreunate la piept. Își ia un moment lung de respiro înainte să vorbească.

— Uite cum văd eu lucrurile. Înainte de toate, fotografia e în birou. Am scanat-o ieri pentru mama. Așa că situația asta are explicație.

— Doamne, Mark! Deci nu ne-a luat nimeni fotografia?!

Îmi zâmbește amuzat și simt cum îmi iau obrajii foc. Doamne, ce jenant! Îmi las capul să cadă în palme. Ce idioată paranoică sunt! Și, dintr-odată, nu-mi mai dau seama cât la sută din toate acestea este real și cât fabricat de valurile de adrenalină.

Înainte să continue, Mark chicotește.

— Da, fotografia e în siguranță! În al doilea rând, nu sunt sigur că ar trebui să interpretăm așa exagerat faptul că am uitat să încui ușa din spate. Știi, mintea îți poate juca feste când ești stresat. Însă, spunând asta, să știi că eu cred că individul pe care l-ai întâlnit azi sună ca o chestiune de luat în seamă. Cred că ai dreptate să ne îngrijorăm în privința asta. Vreau să spun că primul gând care mi-a trecut prin cap a fost, evident, că Patrick are legătură cu detectivul Foster și cu investigația celor de la SO15 despre Holli. Nu crezi? Adică, pe bune, asta e singura explicație logică. Te-a urmărit și te-a văzut la închisoarea Pentonville cu o zi înainte să fii acolo pentru marele interviu, așa că se decide să intervină și să-ți pună niște întrebări. Are sens. N-avea de unde să știe că te-au sunat de la închisoare cu o zi mai devreme de întâlnirea aceea; n-ai aflat decât de-abia aseară. Aș spune că despre asta e vorba.

Are sens ce zice. Dar nu pot chiar să scap de senzația că e vorba de cu totul altceva.

— Dar de ce să nu se prezinte ca polițist, Mark? Și ce zici de mesajele de la robot?

— Ascultă, îmi dau seama că te gândești că sunt oamenii cu avionul, dar Erin, gândește situația logic. Dacă ar fi fost ei, dacă știau unde te afli, crezi că am mai fi aici? Crezi că ar mai fi chestiile alea în pod?

Întrebarea plutește în aerul stătut.

— Nu, nu cred că ar mai fi, spun dând din cap.

Răspund încet, realizând adevărul situației pe măsură ce o pronunț cu voce tare.

— Nu știi de ce nu s-a prezentat, continuă el repede. Presupun că a sperat că o să crezi că lucrează pentru închisoare, cum a spus. În fond, era sub acoperire, nu? Iar mesajele? Ar putea să fie doar o glumă proastă. Știi și eu, apeluri din greșeală? Și, în plus, haide, îți dai seama că acolo nu e la vânzătorul nostru de ziare, nu? Majoritatea magazinelor din colț din Londra au un sistem care scoate sunetul acela. Chiar nu cred că ne amenință cineva printr-un zgomot scos de o ușă. Poate că are vreo legătură cu vreunul dintre intervievații tăi? Adică, e clar o posibilitate, nu?

Mă gândesc, din nou, la Eddie și la șampanie. Da, clar e o posibilitate. Poate că Eddie vrea să vorbească cu mine? Dar cum ar putea apela de la un număr necunoscut din închisoare? Paznicii nu i-ar permite să aibă propriul lui telefon în închisoare. Și apoi îmi pică fisa. Eddie e un infractor. Normal că poate dispune oricând de o modalitate prin care să mă sune. Îmi amintesc că am citit despre metodele pe care le utilizează membrii bandelor ca să introducă pe furiș telefoane de unică folosință în închisoare. Evident, nu e un proces confortabil pentru cel care le introduce, dar sunt răsplătiți cum trebuie pentru deranjul lor, sau, cel puțin, nu sunt asasinați în paturile lor. Normal că poate fi Eddie cel care mi-a lăsat mesajele acelea.

— Erin, trebuie să te concentrezi la situația reală de aici, la bărbatul cu care ai vorbit azi, Patrick. Să zicem că cei de la SO 15 fac niște cercetări despre tine. Uită de fotografia din spate și de ușa din spate. Fotografia e în regulă, iar în privința ușii, ei bine, câteodată uităm să încuiem...

— Mark, eu nu. Eu nu uit să încui ușa, îi spun, dar simt cum convingerea mea se zgâlțâie.

— Ba da, Erin, o faci.

Mă studiază pentru o clipă, se încruntă surprins.

— Îmi pare, rău, scumpo, dar în mod cert ai mai făcut asta înainte. Știi că ușa aia se deschide dacă nu e încuiată ca lumea. Crede-mă... ai mai uitat să o încui.

Da? Are dreptate, ușa aia chiar se deschide dacă nu e încuiată ca lumea. Cum aș putea ști asta dacă nu am văzut-o eu? Poate că am mai lăsat-o neîncuiată. Apoi mă gândesc la fotografia noastră. Poate că nu a fost în cameră zile întregi și am observat că lipsește de-abia acum. Nici măcar n-am verificat robotul telefonic

până azi. La naiba! Poate că nu sunt nici pe jumătate așa o bună observatoare cum mă credeam și am fost și destul de preocupată în ultimul timp. Doamne, sper că n-am rătăcit prin Londra făcând prea multe greșeli!

— Nu-ți face griji, Erin, e în regulă. Concentrează-te numai la *persoana* cu care te-ai intersectat azi. La fapte. Tipul ăsta, Patrick, probabil că e de la SO15. Cine știe, poate că se gândesc că ar fi o vagă posibilitate ca tu să treci informații de la o închisoare la alta, sau așa ceva. La urma urmei, tatăl tău trăiește în Emirate, nu?

Îi arunc o privire dură. Noi nu vorbim despre familia mea. E ciudat că a pus asta pe tapet acum.

— Erin, poliția trebuie să urmărească orice tip de posibilitate, chiar și dacă nu te suspectează. Trebuie cel puțin să cerceteze. Ar fi ridicol să nu te verifice poliția. Așa că, din această perspectivă, scumpo, cred serios că ar trebui să renunți la povestea cu Holli. Uită de ea! E mult prea în centrul atenției acum, iar detectivul Foster n-are nevoie să sape prea mult ca să nu-și pună niște întrebări incomode în privința noastră, ca să mă exprim așa, spune privind-mă cu aceeași intensitate, cu nerăbdare, și cu sprâncenele ridicate.

Are dreptate, bineînțeles. Tot ce au nevoie să știe e că am călătorit în Elveția săptămâna trecută.

— OK, aprob din cap, cu părere de rău.

— Bine, renunță la povestea lui Holli, scoate-o din documentar, oprește întreaga documentare, distanțează-te pe tine, dar și pe noi.

Lucrurile trebuie să se termine. E convins că asta e soluția. Ultimul lucru pe care îl știam era că Andy și SO 15 aveau de-acum o înregistrare video cu Holli și Ash părăsind aeroportul din Istanbul și luând un autobuz către Gazientep, un sătuc turcesc din apropierea graniței cu Siria. Lucrurile au devenit foarte serioase.

— Consideră că i-am pus punct.

Mă prăbușesc pe canapea în fața lui. Creierul îmi zbârnâie. O să mă întorc la Holi îndată ce situația noastră se liniștește. Numai că ceva tot nu-mi dă pace. Nu sunt de acord că Patrick are legătură cu detectivul Foster. Nu cred că omul pe care l-am întânit azi are vreo treabă cu poliția. Motivul pentru care nu pot scăpa de senzația provocată de ce s-a întâmplat azi este geanta. Și că eu cred că cineva ne-a intrat în casă. Chiar dacă n-au luat ei fotografia aia, tot cred că a fost cineva aici. Indiferent ce spune Mark. Da, știu cât de paranoic sună. Poate că oamenii cu avionul știu că nu suntem morți. Și acum poate că știu că încă avem diamantele și telefonul în casă. E adevărat că încă suntem în viață, dar poate că nu se grăbesc. Poate că ei caută cea mai bună metodă ca s-o facă. Mă gândesc la cei doi Sharpe; nu poți spune că s-au grăbit cu ei, ci mai degrabă că au pus în practică o modalitate sigură ca să scape de ei, pentru că trebuia să le facă moartea să pară un accident. Pe de altă parte, poate că ceea ce s-a întâmplat cu cei doi Sharpe a fost doar un accident. Mark pare convins de asta.

Mai târziu, înainte să ne culcăm, Mark stă pe marginea căzii cu o șosetă în mână și mă privește cum îmi periez dinții. Îmi dau seama că vrea să spună ceva, doar că nu-și găsește cuvintele. Își ia un moment de respiro.

— Scumpo, sunt îngrijorat. Și te rog să nu înțelegi asta aiurea, știi cât de mult te iubesc, dar cred că ai putea să fii un pic copleșită de toate acestea. Gândește-te numai la faza cu fotografia de azi și la robotul telefonic. Erin, știi că nu vine nimeni după noi, da, scumpo? Nimeni nu ne urmărește decât poliția. Și refuzi să conștientizezi cât de periculos este asta. Tipul ăla, Patrick, de azi. Scumpo, va trebui să încetezi să mai faci lucruri care ar putea să atragă atenția asupra noastră. Îmi promiți asta, Erin? Am nevoie să te oprești să mai faci lucruri pe care le-ar putea observa poliția. Navigăm deja prea aproape de furtună, spune și mă privește cu blândețe. Mă simt proastă și atât de vinovată în privința lucrurilor pe care nu i le-am spus.

E îngrijorat pentru mine. Se îngrijorează pentru noi.

— M-ai întrebat mai devreme, a continuat, ce cred că ar trebui să facem cu diamantele și m-am gândit mult la asta. N-o să-ți placă, dar cred că trebuie să le abandonăm, să scăpăm pur și simplu de ele. Treaba asta devine prea nebunească. Ar trebui să ne facem pierdute urmele, să încetăm să căutăm să le vindem și să le aruncăm pur și simplu undeva. Nu cred că merită riscul. Avem deja ceilalți bani, Erin. Stăm bine. Avem destul. Ar trebui să ne oprim.

Simt cum fac clăbuci la gură când spune asta. Nu știu de ce, dar mă enervează. Este pentru prima dată când mă frustrează ceva ce spune sau face Mark. Să aruncăm diamantele? De ce am face asta? Am ajuns atât de departe. Cum rămâne cu afacerea lui, cu planurile lui, dar cu ale noastre? Înainte era așa de îngrijorat de situația noastră financiară, acum de ce nu mai este? Ceea ce avem în Elveția n-o să dureze o veșnicie; avem nevoie și de banii pe diamante, ca să-și pună compania pe roate și ca să ținem toate astea în funcțiune. N-am putea mai bine să depozităm diamantele pe undeva? Apoi, realist vorbind, știu că nu o să mai existe o ocazie mai târziu când, în mod magic, vom găsi o modalitate mai ușoară ca să le vindem. Și îndată ce o să avem un copil n-o să ne mai putem asuma niciun risc. Ori încercăm să le vindem acum, ori va fi prea târziu.

Stă în boxeri lângă mine, cu șoseta încă atârându-i din mână. Îl iubesc atât de mult. Are dreptate, este periculos, dar nu vreau să renunț pur și simplu. Nu după toate prin câte am trecut în ultimele luni. Și dacă, Doamne ferește, noua lui afacere se prăbușește asemenea tuturor ofertelor de slujbe care nu s-au materializat niciodată? Nu, trebuie să continui. Însă... cu grijă.

— Desigur, îți înțeleg punctul de vedere, Mark, chiar îl înțeleg, dar putem să mai încercăm, te rog, încă un lucru? O să-mi vină o idee, OK? Ceva sigur. Lasă-mă doar încă vreo câteva zile. Chiar cred că o să fac lucrurile să meargă. N-ar fi asta un final mai bun per ansamblu, dacă am face și niște bani de pe urma pietrelor?

Vorbesc cu calm, însă nu sunt calmă. N-ar avea niciun sens să renunț acum.

Schimbăm un pic privirile între noi, apoi se uită într-o parte. Din nou, e dezamăgit. Încearcă să ascundă asta, dar o văd licărind în ochii lui. L-am dezamăgit, din nou.

— Bine, cedează el. Dar asta e tot, da? Dacă nu-ți iese, Erin, vrei să te oprești? Te rog, scumpo, nu mai încerca mai mult, nu mai *insista*.

Nu se uită la mine, în schimb se ridică și iese pe ușa băii. Distant. Singur. Am sentimentul că discuția asta a fost cea mai apropiată chestie de o conversație onestă după ceva timp de acuma și nu ne-a apropiat mai mult. Ceva s-a fisurat între noi. Cu cât îi spun mai multe, cu atât fisura se va mări. Știe de Andy de-acum, știe de Holli, știe de Patrick, bărbatul din afara închisorii. Nu pot să-l las să plece. Trebuie să ne apropiem din nou; trebuie să ofer mai multe de la mine.

— Mark, chiar crezi că nu ne caută? izbucnesc.

Se întoarce surprins.

— Cine, scumpo?

Arată confuz.

Nu știu de ce, dintre toate posibilitățile, am apelat la oamenii cu avionul ca să mă apropie de el. Doar că îmi stau pe creier.

— Oamenii cu avionul. Poate că ai dreptate, poate că sunt nebună, dar simt că ceva ne încercuiește, și nu numai pe mine, ci pe amândoi. Nu e vorba doar de poliție. Poate că e ceva la ce nici măcar nu m-am mai gândit. Nu știu. Știu că sună stupid și paranoid și că nu am nicio dovadă care să-mi întărească senzația, însă o simt peste tot în jurul meu. Ca și cum ar aștepta o ocazie. Nu o pot vedea, dar o simt sosind...

Văzându-i fața îngrijorată, încep să mă bâlbâi. Probabil că sună a nebunie curată. Și știu că dacă ajung să simt așa despre lucruri, atunci, în mod evident, va trebui să încetez cu toate acestea - diamantele, interviurile, cu toate, așa cum zice el. Însă, în loc să mă opresc, mă scufund tot mai mult.

Mark intră înapoi în baie și mă înconjoară cu brațele; îmi las capul să se odihnească pe pieptul lui dezgolit, ascultându-i bătăile inimii. Știe că am nevoie de el.

— Nu vin, Erin, indiferent cine ar fi, nu au cum să ne găsească. Și chiar dacă ne-ar putea găsi, ei cred oricum că am murit. Scumpo, nu ei sunt cei de care să ne îngrijorăm, ci mai degrabă de investigația SO 15. Iar personajul ăsta, Patrick, face mai mult ca sigur parte din echipa detectivului Foster. Gândește-te un pic. Dacă Patrick avea vreo treabă cu geanta, atunci presupun că poliția l-ar fi observat atârând prin jurul nostru, nu? Aprob din cap tăcută lipită de umărul lui. Are dreptate; într-un fel, detectivul Foster poate că ne ține în siguranță. Mark mă sărută tandru pe frunte și mă conduce la pat. Ca prin magie, suntem din nou alături. Pentru moment, se pare că am reușit să astup fisura.

Însă când mă întind în pat lângă el mă întreb dacă poliția ar observa dacă cineva mă urmărește? N-au observat cum, chiar sub nasul lor, o tânără vulnerabilă era radicalizată. N-au observat că Eddie mi-a verificat viața. Sunt o grămadă pe care nu le-au observat.

SÂMBĂȚĂ, 24

SEPTEMBRIE **Interviul****numărul trei**

Aburii cafelei mele se înalță în aerul rece al camerei de interviuri. Acest septembrie de care am avut parte a fost o lună arctică. Gardianul din camera cu mine, de aici de la Pentonville, seamănă cu un figurant din seria TV *T. J. Hooker*. Aspectul lui fizic pare să fie compus din zece la sută pălărie și nouăzeci la sută motan încălțat. Poate că sunt nedreaptă? În mod evident, e mai concentrat în dimineața aceasta decât mine. Sunt pe jumătate adormită, blocată ca într-un decalaj de fus orar. Îmi amintesc cerul din Bora Bora, căldura de pe membrele mele, zilele clare și strălucitoare.

Sper să mă trezesc în curând.

Dacă restul vieții mele va fi un vis în stare de veghe, prinsă în capcană aici pentru totdeauna? Mă gândesc la Mark, acolo, în frig, undeva pe străzile aglomerate din Londra. În dimineața aceasta caută spații de birouri pentru noua firmă. Totul pare să devină o realitate acum. Se întâlnește cu Hector la un notar, tot azi, ca să semneze niște hârtii. Totul devine foarte incitant. Telefonul îmi vibrează în buzunar. Resping apelul. Este Phil, din nou. E furios că renunțăm la Holli pentru documentar; i-am trimis e-mail în dimineața aceasta, la prima oră, și deja m-a sunat de trei ori. Nu-i deloc bucuros. Am un apel ratat și de la Fred. Vrea să vadă materialul pe care l-am filmat până acum. E interesat. Va dori să disecăm și nunta, n-am nicio îndoială. Se întâmplă destul de rar ca un regizor câștigător al Premiului BAFTA și nominalizat la Oscar să acorde, asta în cazul în care ar face-o, vreun soi de interes trecător față de un film de debut, cum e al meu, dar asta înseamnă nepotism. Sau poate că nu e. Adică, nu suntem rude; mi-a dat însă primul meu job, cumva m-am descurcat să nu-l fac vraște, și de atunci îmi urmărește cariera. Mi-ar plăcea să-i arăt o parte din material, dar, normal, SO 15 a pus mâna pe cea mai mare parte. Să-i explic asta lui Fred, mi-ar lua mai mult timp decât am la dispoziție acum.

Bâzâitul cuștii se aude în hol. Camera aceasta, spre diferență de cea de la Holloway, nu are ușă, ci doar o galerie acoperită care dă în coridor. Sar ca arsă cu fața la zidul alburiu al închisorii și-mi spun că trebuie să mă anim. Viața, evident, poate fi mai rea. Întotdeauna poate fi mai rău.

Se ude din nou bâzâitul.

Îmi ridic privirea și îl văd pe Eddie Bishop, șaiszeci și nouă de ani, un individ

arătos care merge prin coridorul cu linoleum scârțâitor, fiind condus de un alt gardian.

Deși Eddie poartă aceeași costumație gri pământie pe care o poartă toți deținuții, pe el nu stă chiar la fel ca pe ceilalți. Ar putea, la fel de bine să poarte un costum din trei piese, unul dintre acelea pe care am văzut că le purta în nenumăratele fotografii pe care m-am uitat în timpul documentării. Are un aer pompos.

Mă gândesc însă că ar putea să-mi treacă din astea prin cap, pentru că îi știu crimele, îi știu istoria.

Arată ca un Cary Grant local, Dumnezeu știe cum de se menține atât de bronzat în închisoare.

Mă vede și îmi zâmbește. De ce sunt băieții răi atât de atractivi?

Presupun că, la sfârșitul zilei, dacă nu arăți bine, nu te salvezi cu renumele de băiat rău și ajungi să fii numit un golan.

Își trage scaunul și se așază. Iată-ne, în sfârșit, aici. Eu cu Eddie Bishop. Toată lumea zîmbește. Și atunci, intră în rol T.J. Hooker.

— Totul e OK, Eddie? Ai nevoie de ceva? Apă?

Tonul este prietenos, amical. Aici, suntem cu toții prieteni.

Eddie se întoarce încet, cu mișcări line.

— Nu, Jimmy, Totul e bine. Mulțumesc foarte mult.

Vocea lui este veselă. Azi e o zi bună.

— Nicio problemă, dă-mi doar un semn dacă ai nevoie de ceva.

Apoi, Jimmy se uită la celălalt gardian, cel care l-a adus pe Eddie aici, îl salută din cap și o iau la pas amândoi prin galerie spre coridor.

— O să fim mai încolo pe hol, în camera de recreere.

Jimmy i se adresează lui Eddie, nu mie. Și cu asta basta, dispar amândoi din vedere, cu pantofii scârțâind în depărtare, lăsându-mă cu ochii cășcați în urma lor.

De ce pleacă? Nici măcar n-am pornit camera! Asta chiar că nu e normal. Nimeni nu mi-a zis nimic despre asta în informarea scurtă de ieri. M-au lăsat singură într-o cameră cu Eddie Bishop.

Oare să fiu speriată? Mă gândesc la mesajele de pe robotul telefonic. Eddie a ucis o mulțime de oameni sau a pus să fie uciși o mulțime. Sunt tot felul de povești - cărți întregi cu povești - de tortură, răpire, jaf și toate câte s-au mai întâmplat în banda Richardson, timp de patruzeci de ani de activitate din partea lui Eddie. Mituri urbane. Nimic dovedit, normal, nicio dovadă puternică, niciun martor.

Presupun că ar trebui să fiu speriată, dar nu sunt. Și dintr-odată mă luminez că nu mi-am dat seama de ce a acceptat Eddie să apară în documentar cu mine. Probabil că a mai avut un milion de oferte ca să-și spună povestea, dar n-a mai zis da nimănui. Nu are nevoie de așa ceva și nicio înclinație să o facă, din câte pot să-mi dau seama. Însă acum, stând față în față cu mine, nesupravegheat, cu camera lângă mine nepornită încă, îmi dau seama că mi-a scăpat ceva important. Trebuie

să-i iasă ceva din întâlnirea asta. Eddie are nevoie de ceva. Și, presupun, că și eu am nevoie, nu? Inima îmi stă în loc pentru o secundă. Iată, a apărut frica.

Pornesc camera și zâmbeste.

— Lumină, camera și acțiune, nu?

Își întinde încet mâinile peste masă. Are grijă să nu mă sperie. Probabil că știe ce efect are asupra oamenilor. E numărul lui individual de magie.

— Mă bucur să te cunosc în sfârșit, Erin, scumpo.

Scumpo. Sunt o femeie milenară, mi-am făcut lecturile din Adichie, Greer și Wollston, totuși, cuvântul ăsta venit din partea lui nu mi se pare că sună chiar rău. Sună ciudat de inocent, venind din partea lui, un om din alt secol.

— Și eu mă bucur să vă cunosc, în sfârșit, domnule Bishop, îi răspund.

Dau mâna cu el pe deasupra mesei Formica; îmi întoarce mâna și-și trece degetul mare pe dosul acesteia - e o strângere ușoară de mână, delicată, și nu una fermă. Sunt o doamnă, iar el e un bărbat și îmi aduce la cunoștință asta.

— Spune-mi Eddie.

Tot așajul lui e atât de modă veche, încât e amuzant și, totuși, funcționează. Îi zâmbesc în ciuda firii. Roșesc.

— Mă bucur să te cunosc Eddie, spun aproape chicotind.

Excelent, sunt o idioată. Îmi retrag mâna.

Concentrează-te, Erin, treci la afaceri acum. Îmi aleg tonul, îmi resetez figura de profesionistă.

— Presupun că mai întâi trebuia să scăpăm de formalități, nu? Îți mulțumesc pentru șampanie, a fost foarte apreciată.

Ne intersectăm privirile; vreau să știe că nu sunt intimidată, îmi zâmbeste șmecherește și aprobă. *Cu plăcere.* După o pauză, se adresează direct camerei:

— Mi-e teamă că nu știu despre ce vorbești, scumpo. Dacă nu vând chestia asta în magazinul închisorii, atunci nu-i de la mine. Sună totuși, a cadou frumos. Cu ce ocazie? întrebă ridicându-și sprâncenele.

Înțeleg. Camera funcționează, așa că ne jucăm și noi un pic. Deci n-o să vorbim nici despre mesajele de pe robotul telefonic. Foarte bine. Îi fac semn din cap că înțeleg.

Mă întorc la scenariu.

— Dorești să întrebi ceva înainate să-i dăm drumul? Sunt nerăbdătoare să încep, nu avem atât de mult timp pe cât mi-ar plăcea.

Se îndreaptă în scaun, se pregătește, își suflecă mânecile.

— N-am nicio întrebare. Sunt gata când ești și tu, scumpo.

— Bine, atunci, Eddie, ai putea, te rog, să-mi spui numele, condamnarea și sentința?

— Eddie Bishop, sunt condamnat pentru spălare de bani. Am primit șapte ani. Voi fi eliberat înainte de Crăciun. Ceea ce va fi mișto. E perioada mea preferată.

Și cu asta îi dăm drumul. Eddie e relaxat, are un aer lejer. *Ce urmează?* Pare să întrebe cu sprâncenele ridicate.

— Ce crezi despre proces, Eddie, ori despre condamnare?

Nu o să se încrimineze pe film, știi asta, dar o să-mi dea cât poate de mult. Îi place să joace periculos cu autoritatea - am citit asta în transcrierea procesului.

— Ce cred despre condamnare? Ei bine, Erin, e interesant că întrebi asta.

Zâmbetul lui e sardonice. E amuzat și cu chef de joacă.

— O să fiu cinstit cu tine: nu prea multe. Nu cred foarte multe despre condamnare. Băieții ăștia tot încearcă să mă prindă cu ceva de vreo treizeci de ani, au încercat orice și am fost achitat cam de orice de-a lungul anilor. Sunt sigur că știi asta. Eu cred că au o problemă ca un băietan din Lambeth să facă fapte bune, să ducă un trai cinstit. Nu cred că așa ar trebui să meargă lucrurile, nu? Nu au făcut nicio scofală până acum. Orice alt bărbat poate că s-ar fi simțit ușor ofensat, dacă mă înțelegi. E doar o chestiune de timp până când se agață de ceva. Dacă vrei să cauți ceva, acel ceva o să apară în cele din urmă. Într-un fel sau altul, dacă înțelegi ce vreau să zic.

Propoziția plutește în aer. Cred că știm cu toții că în anii șaiszeci-șaptezeci poliția mai planta și probe incriminatorii, după cum îmi sugerează. Sunt de acord cu premisa lui.

— Însă ce pot să spun? Evidența mea contabilă nu e întotdeauna ce ar trebui să fie, la sfârșitul zilei. Mda, niciodată nu m-am priceput foarte bine la numere. Nu știu să calculez. N-am fost prea atent la școală, continuă să spună, umflându-și destul de evident obrazii cu limba. Bineînțeles, însă, că pe vremuri discalculia nu era diagnosticată. Se credea ori că-ți faci de cap, ori că ești retardat. Iar eu eram un băiat iute, știi, în alte feluri, așa că au crezut că fac mișto de ei, întorcându-i pe toate părțile. Totuși, acum e altfel în școli, nu? Am doi nepoți. Eu n-am umblat prea mult la școală, nu mi se potrivea. Așa că, într-un fel, presupun că nu a fost decât o chestiune de timp înainte să fac greșeli cu adunările, nu? Are un zâmbet cald și larg.

Sunt destul de sigură că are un contabil, și sunt sigură că și contabilul a fost la proces.

E uimitor cum își bagă degetele în ochii oricui, așa cum a făcut-o decenii la rând... țepuind sistemul și scăpând basma curată. Dar nu numai că scapă, dar *si eu vreau să scape*. Simpatizez cu el și toată lumea o face, simpatizez cu psihopatia lui stilată, locală. E *amuzant*. Nu pare deloc infractorul modern adevărat, dur, care-ți bagă fiori în oase; seamănă mai degrabă cu un Pearly Kings, cu o plăcintă și un piure și cu *Eu-o-să-fiu-mama*. Aduce cu infractorul britanic de modă veche, de esență națională. Pare genul de infractor jucat de Bob Hoskins, Danny Dyer, Barbara Windsor, într-un film ca *The Italian Job*, un infractor cu toporul în portbagajul mașinii.

— OK.

Mă înclin în față. Vreau să știe că o să-i joc jocul.

— Nu o să-mi spui nimic despre Richardson sau altceva asemănător, nu-i așa, Eddie?

— Vreau să știu ce soi de joc vom juca.

— Erin, scumpo, o să-ți răspund la orice întrebare, draga mea. Sunt o carte deschisă. Poate că nu știu răspunsurile la unele dintre întrebări, dar am să încerc să îți le dau. Așa că ce zici acum să-mi zâmbești?

Își înclină șmecherește capul.

Chiar nu pot să mă abțin. E ridicol, dar mă distrează astea, așa că îi zâmbesc cu toată gura.

— Îți mulțumesc foarte mult, Eddie. În cazul acesta, ai putea să ne spui ceva despre Charlie Robertson, capul bandei Richardson? Ce fel de om era?

Cred că înțeleg regulile acum. Pune întrebări despre diverse lucruri, cere-i opinia, însă nu-l pune să povestească fapte.

— Era un om îngrozitor... însă în cel mai drăguț mod posibil. Dar îngrozitor câteodată, oftează el. S-a spus totul deja despre Richardson. Toți cei implicați în poveștile alea vechi din East End au murit oricum de-acum... Nu poți pâri morții, iar de rău sigur n-o să-i vorbesc. Charlie, însă, era un individ nasol. Personal, nu l-am văzut niciodată torturând. Dar l-am auzit vorbind despre asta. Folosea generatorul de curent de la un bombardier din Al Doilea Război Mondial ca să-și electrocuteze victimele. Îi tortura, îi tăia felii și îi speria până ce îi spuneau tot ce voia să știe. Odată l-am întrebat de unde știe că nu îl mint când îi torturează și mia răspuns că de obicei mint până în momentul când se transformă în niște copilași și tot ce mai pot face este să spună adevărul. Numai că, vezi tu, eu nu asta l-am întrebat, numai că lui Charlie nu i-ar fi trecut niciodată prin cap că victimele ar putea spune adevărul de la început și că n-ar fi fost necesar să-i tortureze până le ies mațele. Așa că nu l-am mai întrebat nimic. Charlie era dintr-o generație diferită. Credea că știe ce sunt și cum stau lucrurile. Numai că tortura nu funcționează niciodată. Trebuie să respecti oamenii, Erin, nu? Dacă vrei respect, atunci trebuie să te asiguri că meriți să fii respectat. Permite oamenilor să moară cu un pic de demnitate. De ei depinde dacă au trăit cu așa ceva. Nimeni nu poate spune că ai greșit în viața asta dacă ai tratat oamenii cu respect.

Nu sunt sigură că asta e adevărat în întregime, dar pun un pic de presiune.

— Tu ai tratat oamenii cu respect, Eddie?

Mi se pare important să-l întreb asta. Mă privește cu ochii adumbriți.

— Da, întotdeauna am făcut-o și am să continui s-o fac. Nu te înrolezi la ceva anume, Erin, fără să știi regulile. Iar dacă te-ai înscris ca să joci, atunci nu te poți plânge dacă pierzi. Trebuie să pierzi cu demnitate... asta e tot; un bun sportiv își ajută concurenții să piardă cu demnitate.

Face o pauză și mă studiază.

Mă cântărește. Vrea să-mi spună ceva. Îl las să o facă, dar pare că se răzgândește și se uită în altă parte.

E liniște în continuare. Pare distrat, cu mintea aiurea. Simt că ne apropiem de terenul minat.

Schimb subiectul, vorbind despre ceva mai lejer.

— Ce crezi că o să faci mai întâi când vei ieși? Ți-ar plăcea să faci ceva anume?

Ridic mingea la fileu, trebuie să mențin energia ridicată.

— Închide camera!

Mă privește cu duritate, fără să clipească. Farmecul lui s-a evaporat brusc. Simt cum instantaneu încep să transpir la ceafă.

Liniștea lăsată e densă. Inima îmi bubuie. Nu știu cum să interpretez situația. Nu am niciun indiciu cum să o citesc, n-am nicio referință la care să mă raportez.

— Închide camera acum.

E complet imobil. Un bloc solid, de nemișcat. E periculos.

Bâjbâi să o închid. Nu știu de ce, dar execut comanda. Asta e ideea cea mai proastă în situația aceasta, dar n-am altă opțiune. I-aș putea chema pe gardieni, numai că ar fi cam degeaba. Nu e o situație din aia. Aici se întâmplă altceva și vreau să știu despre ce e vorba, așa că fac ce-mi spune și lumina roșie dispare.

— S-a întâmplat ceva, Eddie?

Nu știu de ce îl întreb asta. Pare perfect întreg. Eu sunt cea a cărei mâini tremură.

— Ești în siguranță, scumpo, calmează-te.

Fața i s-a îmblânzit. Tonul lui e mai blând acum. Umerii mi se detensionează încetșor. Nu mi-am dat seama că eram atât de încordată.

— Scuză-mă că te-am speriat, iubire, dar uitate cum stau lucrurile... Deci așa... pare să ducă o luptă internă, după care începe. Vreau să te întreb ceva. Am vrut să te întreb și înainte, la telefon, dar n-am avut cum s-o fac atunci și nici nu vreau să apară pe cameră. Vreau să-ți cer o favoare. Dacă e să fiu complet cinstit, scumpo, acesta e singurul motiv pentru care dau interviul ăsta. Tu o să-mi dai ce vreau, iar eu o să-ți dau ce vrei. Așa stau lucrurile. Acum ascultă-mă; n-am de gând să mă repet.

Nu-mi vine să cred că se întâmplă asta. Deși, ca să fiu cinstită, n-am nicio idee despre ce e vorba. Mă întreb dacă ăsta e motivul pentru care mi-a lăsat mesajele acelea. Asta în cazul în care a făcut-o el.

— Nu sunt obișnuit să cer favoruri, așa că ai răbdare cu mine, spune și își drege vocea. E o chestiune personală. Găsesc genul ăsta de situație chiar... stresant. Iar la vârsta mea încerc să mă stresez cât mai puțin. Vreau să faci ceva pentru mine, vrei, scumpo?

Mă urmărește cu privirea și înghit în sec, și apoi realizez că el, de fapt, chiar așteaptă un răspuns. Mintea mea se accelerează. Ce va trebui să fac? Doamne, sper că nu e vorba de ceva sexual.

Taci, Erin. Normal că nu o să fie sexual.

— Aăă... Eu sunt... Ce anume?

Întreb pe un ton cât se poate de neutru.

— Am făcut câteva greșeli în viața mea, știi? Cu familia mea, poate, cu nevastă-mea sigur, dar știu că toate astea s-au terminat, totul e în regulă, sunt împăcat.

Dă gândurile astea la o parte și continuă.

— Am însă o fiică, pe Charlotte a mea. Lottie. Are douăzeci și opt de ani. Seamănă un pic cu tine. Are părul brunet și lumea la picioare. E o fată frumoasă. Noi doi nu vorbim în prezent, nu mă vrea în viața ei și nici în jurul familiei ei. Sunt sigur că înțelegi. Nu o învinuiesc; e o fată deșteaptă. Așa am educat-o. E cu un tip simpatic acum; se poartă bine cu ea și au și două fete. Uite, e evident că n-am fost cel mai bun tată, sunt sigur că ți-ai dat seama de asta. Oricum, pe scurt, vreau să vorbesc cu ea, spune și dă din cap ca un soi de autosusținere. A ajuns la capăt.

Vrea să vorbesc cu fiica lui înstrăinată. Excelent. Și mai multă dramă de familie. Nu e chiar ceea ce am nevoie acum, am parte destul de asta acasă.

Însă asta, în mod categoric, nu e la fel de rău pe cât ar fi putut fi. Pot să vorbesc cu fiica lui. De fapt, chiar plănuiam să-i iau un interviu. Asta doar dacă nu e vreun eufemism de-al lui faptul că mi-a cerut asta. Așa o fi? Va trebui să oucid? Vrea el să oucid? Doamne, sper că nu. Ar fi trebuit să fie mult mai explicit, nu? Chiar că e ciudat.

— Eddie va trebui să fii un pic mai specific. Ce vrei să spui prin *a vorbi* cu Charlotte? Să vorbesc cu ea pentru documentar sau ce altceva? Îmi aleg cuvintele cu atenție.

Evident, conversația asta i se pare complicată, faptul că trebuie să ceară politicos cuiva să-i facă un serviciu personal. Îmi imaginez că nu prea a mai făcut asta înainte. Chiar nu vreau să-l enervez.

— Nu, nu e pentru documentar. Îmi pare rău, scumpo, dar nu dau nicio ceapă degerată pe documentarul tău. Te-am cercetat un pic după ce a fost menționată povestea asta pentru prima dată; pari o fată destul de drăguță, genul de fată cu care fiica mea s-ar împrieteni. Poate că o să aibă încredere în tine. Asta nu e punctul meu forte; vreau doar ca ea să vadă că mă străduiesc, că îi sunt alături, un individ de treabă și că am totul sub control. Dacă o să faci asta, Erin, o să faci un bătrân tare fericit. N-am pe cine altcineva să-i cer asta, înțelegi? Nu am cine știe ce prietene care să mă viziteze, și chiar dacă aș fi avut, Lottie nu s-ar apropia nici la un kilometru de ele. Trebuie să știe că voi fi mai bun în viitor, îndată ce ies de aici. Că o să fiu acolo pentru ea. Că vreau să fac parte din viața ei, din nou. Vreau

să o ajut cu diverse. Să-i văd copiii, pe nepoții mei. Toate astea. Vreau doar să-i bagi mințile în cap. Fă-o să-mi mai dea o șansă. O să te asculte, o cunosc. Spune-i că sunt diferit, spune-i că m-am schimbat.

Se oprește, iar camera este cuprinsă de liniște. De ce naiba m-ar asculta fiica lui pe mine? De ce crede asta? Poate că nu e chiar în toate mințile cum am crezut. Apoi, îmi surprind reflexia în sticla plexiglas de pe un poster jerpelit de pe peretele închisorii. Sunt costumată, port o bluză, am pantofi cu cui, părul e aranjat fabulos, iar lumina soarelui erupe din inelul meu de logodnă. Înțeleg ce vede la mine. Eu par pusă la punct, ca o tânără femeie care și-a preluat controlul vieții și se află în vârful a ceva. Profesionistă, dar și deschisă, dură, dar și blândă, mă aflu în acea perioadă a vieții de după tinerețe și dinaintea bătrâneții. Ar putea avea dreptate. Poate că fiica lui o să mă asculte.

Nu-i aud deloc pe gardieni. Mă întreb pe unde or fi. Le pasă de ce se întâmplă aici? A aranjat oare Eddie ca să nu fim între-ruptți? Încă mai are putere în afara închisorii, nu? Îi arunc o privire. Normal că încă mai are. Probabil că vor trebui să aibă grijă în jurul lui; în două luni și jumătate va fi liber, de neatins. Și tocmai mia cerut o favoare.

— O fac.

Bagă-ți picioarele, norocul surâde curajoșilor.

— Bravo! exclamă zâmbind.

Stomacul mi se întoarce când realizez că acum aș putea găsi o șansă pentru mine și Mark. Aș putea să cer un favor la schimb. Ar trebui însă să o fac? O fi o idee bună?

— Eddie?

Îmi cobor vocea și mă aplec în față. Asta așa, în caz că ascultă cineva.

— Mă ajuți, dacă te ajut? Nu cunosc pe nimeni altcineva care să mă ajute într-o anumită problemă.

Vocea mea sună diferit în propriile mele urechi, pare mai serioasă, dar mai subțire decât de obicei. Neajutorată.

Își îngustează ochii și mă studiază. Sunt ușor de citit. Ce amenințare aș putea reprezenta eu? Vede asta, apoi i se ivește un zâmbet pe figură.

— Ce e?

— Ei bine, pe scurt, am niște pietre prețioase pe care le-am... găsit. OK, știu cum sună... faza e că nu pot să le vând. Sunt ilegale. Despre asta e vorba. Și trebuie să le vând... fără evidențe. Știi pe cineva, poate, care ar putea...

Șoapta mea e târăgănată. Se pare că nu doar foștilor lideri de găști le vine greu să ceară o favoare.

Eddie îmi rânjește în față.

— Fetiță obraznică, ce-ai făcut? Întotdeauna cei tăcuți, nu? Îți spun ceva, e al naibii de greu să mă surprinzi, iubire, dar pe asta n-am prevăzut-o. Mi se pare mie

că ai o problemă de calitate, Erin, scumpo. Despre câte pietre vorbim și de care sunt? Eddie se bucură de situație. E din nou în joc.

— Aproximativ două sute, sunt diamante, toate tăiate, fără cusur și de două carate. Vorbesc cât pot de încet, dar știu din atitudinea lui că nu e nimeni care să ne asculte.

— Să-mi fut una! De unde naiba le ai?

Vocea lui își lansează ecoul prin galerie până la coridor. Chiar sper că nu ascultă nimeni, că altfel am supt-o.

Acum mă privește cu totul cu alți ochi. E impresionat. Un milion rămâne un milion. Pe de altă parte, milioanele nu mai sunt ce au fost. Râde.

— De obicei nu mă înșel în privința oamenilor, dar fiecare zi de școală e una în care mereu înveți câte ceva, așa e? Foarte frumos. Da, Erin, scumpo, pot să te ajut cu mica ta problemă. Ai un cont cu număr?

Aprob din cap, iar el râde, din nou, încântat.

— Normal că ai, ce naiba? Minunat. Ești o descoperire, Erin, scumpo, ești o descoperire dată naibii. Așadar, o să primești un apel săptămâna viitoare. Fă ce ți se spune. Tipul ăsta o să te rezolve; o să pun eu o vorbă. OK?

Radiază tot spre mine. Mă bucur că o să scap de diamante așa, dar toate sunt ușor deconcertante. Și totul atât de ușor. Nu sunt sigură că știu cum s-a întâmplat.

Acum e rândul meu să-i răspund favorului.

— Pot să trec pe la fiica ta săptămâna viitoare. O s-o sun pe Charlotte în după-amiaza aceasta, ca să aranjez o întâlnire.

Știu că o să accepte. Nu i-am spus lui Eddie, dar noi două deja am vorbit pe scurt. Pare de treabă.

— Ai numărul? Adresa?

I-a dispărut bravada. Sună din nou ca un bătrân, speriat și plin de speranță.

— Da, le-am luat din informațiile tale. O să am o discuție ca lumea cu ea.

Dintr-odată îmi mai vine un gând. E așa mai simplu, dar cred că ușurează treaba.

— Eddie, uite la ce m-am gândit. Ce ar fi să pornim camera și să înregistrezi un mesaj pentru Lottie. O să editez eu restul interviului, iar ea o să-l poată vedea când ne întâlnim. Cred că asta ar conta diferit. Să o audă venind direct de la tine. Știu că pentru mine ar fi contat dacă ar fi fost vorba de tatăl meu.

Merită încercat. Sunt convinsă că el o s-o zică oricum mai bine ca mine.

Stă și se gândește la asta, bătând darabana încet cu degetele pe masă, după care aprobă.

— Da, ai dreptate, hai să facem asta.

Are emoții. Chiar are, fie el binecuvântat.

— OK, Eddie, o să repornesc camera acum, OK?

Mă aprobă din cap, își aranjează hainele, se ridică în picioare, se înclină în față.

Mă opresc cu degetul deasupra butonului de înregistrare.

— Eddie, pot să mai verific un lucru? Nu tu mi-ai lăsat mesaje pe telefonul de acasă, nu?

— Nu, iubire. N-am fost eu.

Ei bine, asta rezolvă o situație.

— OK, atunci. Nu contează. Așa, bun, Eddie sunt gata când ești și tu.

Pornesc camera.

Când ajung acasă, îi spun lui Mark de înțelegerea făcută pentru noi. Știu ce ar trebui să urmeze, și anume să mă pregătesc pentru asta. Știu că ceea ce am făcut este nebunesc, știu că este periculos, dar am încredere în Eddie, pur și simplu am. Și acum când știu că nu el ne-a sunat ca să ne lase mesaje, nici nu mai pare atât de amenințător.

— Știu că ai gândit-o pe loc și că ți-ai jucat cartea, dar astea sunt momentele când oamenii fac greșeli, Erin. Dacă vede cineva că au loc aceste tranzacții... dacă situația cu Holli ajunge la un final, nu ar trebui serviciile de spionaj să încerce să găsească cât mai mult material video de la camerele de supraveghere? Trebuie să fim mai atenți. Sigur, dacă omul de legătură al lui Eddie o să ne rezolve și cu alea, atunci e fantastic. Dar dacă nu o să se întâmple asta, când o să ne jefuiască, să știi că nu prea o să avem posibilitatea la recurs. N-o să avem nicio ieșire, dacă detectivul Foster ne urmărește și vede ceva din astea.

Nu zice nimic din lucrurile la care nu m-am gândit și eu deja.

— Dar, dacă omul de legătură al lui Eddie ne jefuiește nu ni se înrăutățește situația, nu? Dacă tu vrei să scapi de ele, să le aruncăm pur și simplu, atunci cel puțin prin felul acesta al meu avem o șansă să scoatem ceva pe ele. Așa e?

E tăcut. Când începe să vorbească din nou, tonul lui e serios.

— Erin, contactul lui Eddie ar putea să te ucidă.

— Știu asta, Mark, dar chiar crezi că aș fi făcut această înțelegere cu cineva despre care cred că ne poate ucide? Acordă-mi un pic de încredere.

— Scumpo, oftează și continuă, nu ești chiar cea mai bună cititoare de caractere. Tu ai tendința să vezi numai ce este bun în oameni, ceea ce nu e bine mereu. Vreau să spun că trebuie să fim mai atenți decât ești tu. O să vadă extrasele de cont de la contul elvețian de pe numele tău de după răpirea lui Holli, o să te vadă în Hatton Garden încercând să vinzi diamante. Și apoi, săptămâna viitoare te duci să discuți cu și mai mulți criminali? Pentru ce? Să întâlnești membrii rețelei? Să recrutezi? Cine știe la ce s-ar putea gândi poliția. Nu o să arate bine.

Vorbește de parcă am fost deja prinsă și cumva condamnată. De parcă n-am nicio șansă.

— Crede-mă, Mark, știu și eu chestiile astea și, mai crede-mă, sunt cât se poate de grijulie. Știu că e un risc teribil, știu că e un pariu, dar o fac pentru noi. Pentru amândoi. Și o mai fac și pentru...

Aproape că zic „copilul nostru”, dar mă opresc imediat. Nu pot să-i spun acum despre copil. Deja crede despre mine că sunt neglijentă. Nu pot să-i spun că risc și copilul nenăscut încă.

Oare chiar fac asta? E prima dată când m-am gândit la asta în felul ăsta. Futu-i, poate că o fac. Eram sigură că făceam asta pentru noi toți, dar acum mă întreb dacă nu cumva o fac numai pentru mine. Gândul acesta pare să absoarbă tot aerul din jurul meu. Mă ridic și mă holbez la el. Gol. Ochii mi se umezesc, iar fața lui se împlânzește. Ceea ce vede el sunt lacrimi de iertare și de remușcare, dar nu despre asta e vorba. Sunt, mai degrabă, lacrimi de confuzie, deoarece nu pot spune nimănui de ce anume fac toate astea.

MIERCURI, 28 SEPTEMBRIE

Lottie

Presupun că de data aceasta, eu mă aflu de partea greșită a mesei.

Mă aflu față în față cu Charlotte McInroy, în bucătăria frumoasă a familiei ei, și mă întreb ce sunt eu acum? În urmă cu mai puțin de o lună, nu eram decât o persoană obișnuită, o civilă, cineva fără nicio perspectivă. Stăteam de partea cea bună a mesei, iar de partea cealaltă erau infractorii, indiferent că erau oameni răi nativ sau erau răi din cauza deciziilor luate. E un subiect de dezbatere teoretică. Însă oricum ar sta situația, oamenii de genul ăsta erau diferiți față de mine, diferiți până în măduva oaselor. Eram o persoană normală. Acum Lottie e de partea mesei oamenilor cinstiți.

Dar am fost eu vreodată o persoană normală? Nu-mi dau seama să mă fi schimbat atât de mult în interior, nu? Gândesc la fel, mă comport la fel. Vreau ceea ce vreau. Întotdeauna m-am comportat în concordanță cu felul în care mi-am trăit viața. Au fost toate astea greșeli? Am greșit eu cu ceva? Am încălcat o mulțime de legi, niciuna prea serioasă, sper, dar una care m-ar trimite la închisoare. Eddie a luat șapte ani doar pentru spălare de bani; gândul mă cutremură.

Lottie e blândă și strălucitoare și pe atât de inteligentă, pe cât te aștepti de la fiica lui Eddie Bishop.

Noi două chiar aducem un pic.

Lucrează ca doctor specialist asociat, pe secția de intervenție medicală rapidă, la urgențe: lucrează mult, dar se bucură să mă strecoare și pe mine în programul ei. Nu știu dacă în locul ei aș fi la fel de mărinimoasă. Însă ea vrea să ajute. E o persoană bună. Ea vrea să facă lucrurile cum trebuie, nu ca tatăl ei.

Brusc, mă întreb prin ce modalități eu și Mark vom distruge viața copiilor noștri? Asta dacă Mark o să mai vrea copii de la mine, când o să-i spun în cele din urmă. Îmi las mâna peste pântec, o barieră suplimentară din piele, carne și os care să-mi protejeze copilul nenăscut de lumea de afară.

Aseară, am vorbit cu Alexa despre programarea pentru IUI. E foarte posibil să fi rămas deja însărcinată. O să facă un test în două săptămâni și o să aflăm. Știu că nu ar fi trebuit, însă i-am spus despre copil. Cumva, am fost cuprinsă de entuziasmul ei și atunci i-am mărturisit micul meu secret. Trebuia să-l împart cu cineva. Acum sunt deja în opt saptamani. Îmi spune să merg să văd un doctor, să iau acid folic, să nu mănânc brânză moale.

Iau acid folie de când ne-am întors din Geneva. Îl țin ascuns în spatele dulapului din baie. Dar are dreptate, ar trebui să merg să văd un doctor. Este important,

insistă Alexa. Îi spun că sunt mult prea ocupată, că au intervenit diverse chestii. Aș vrea să-i spun despre ce e vorba, dar n-o fac. Nu pot. N-am cum.

Fisura dintre Mark și mine se mărește. Cred că pun presiune pe el. Nu vrea ca niște diamante să ne ruineze căsnicia.

— Suntem o echipă? m-a întrebat în șoaptă aseară în pat.

Am dat din cap că da, normal, doar că el a scuturat din cap.

— Atunci zic să aruncăm diamantele, spune pe un ton strict, încă avem timp ca să ne retragem din înțelegerea asta. Poate că poliția este deja cu ochii pe noi, Erin. Cine știe, poate că ai dreptate și oamenii cu avionul stau cu ochii pe noi. Și acum vrei să ne băgăm în pat și cu sindicatul crimei din East End. Parcă te comporți prostește cu bună-știință, Erin. Ne pui pe amândoi în pericol. Ține-te de treaba ta cu Eddie, sigur, fă-i favoarea, dar spune-i că nu mai ai nevoie de ajutorul lui în treaba cu diamantele.

Are dreptate într-o singură privință. Cineva sigur ne urmărește, sunt sigură de asta. Săptămâna asta am primit deja încă două apeluri mute și nu e Eddie. Și nu știu dacă are ceva de-a face cu oamenii cu avionul sau cu SO 15. Însă cineva ne supraveghează, cineva ne trimite un mesaj.

E prea târziu ca să renunț la afacerea mea cu Eddie. Nu poți să te retragi din astfel de contracte, nu merge chiar așa. Mark o să-mi mulțumească mai târziu. Știi că o s-o facă. Așa că iată-mă aici, îndeplinindu-mi partea mea de înțelegere. Și treaba asta va funcționa.

Fiica lui Eddie își soarbe ceaiul cu capul pe gânduri, iar eu poziționez trepiedul și camera.

În cadru, Lottie este luminată din lateral de ferestrele franceze care dau direct în grădina tomnatică, umedă. E o lumină disipată, curată. Puternică, dar delicată ca un filigran.

Văzută prin lentile, pare relaxată. E acasă la ea. E un contrast față de interviurile mele din închisori. Pornesc camera și încep.

— Lottie, l-am vizitat pe tatăl tău săptămâna trecută, la Pentonville. Mi-a vorbit cu mult drag de tine. Erați apropiați cât timp ai fost în creștere?

O s-o iau încet, să-i ușurez traseul. La urma urmei, n-am nicio idee față de ce simte în privința lui.

Respiră încet.

Știa că vor fi puse întrebări, dar acum că ele sunt prezente în aer fac ca realitatea interviului să se lase peste ea. Întrebările importante au nevoie să primească răspunsuri importante. O călătorie abruptă în trecut.

— Eram apropiați, Erin. E greu să spun dacă eram mai apropiați decât alții cu familii. Nu pot să fac comparație, nu prea am cu ce. La școală, copiii se țineau la distanță de mine. Înțeleg acum. Am eu însămi copii și în niciun caz nu o să-i las să se apropie de oameni ca tatăl meu. Însă pe atunci, credeam că e vorba de mine, că

eu am o problemă, că toți avem o problemă, că întreaga mea familie are una. Iar asta, evident, ne-a apropiat. Când mă gândesc la taică-miu, pot spune că eram mai apropiată de el decât de maică-mea. Mama era, cum să spun, o persoană dificilă și întotdeauna a fost așa. Cred că, totuși, tata de asta a iubit-o. Îi plăcea provocarea. Îi plăcea plata. Obişnuia să spună că o îngrijire bună echivalează cu o performanță bună. Ştii, ca o maşină. Oricum, mama era ciudată. În special cu mine. Numai că eu eram îngeraşul lui tata. Era un tată bun, chiar a fost. Mi-a spus poveşti, m-a băgat în pat. Era foarte bun cu mine. Aşa că, da, eram apropiaţi. Mă priveşte nerăbdătoare, aşteptând următoarea întrebare.

— Cât de multe ştiai despre ce făcea? Despre viaţa lui din afara timpului petrecut cu tine?

De obicei, cei cărora li se iau interviuri au nevoie de o perioadă de acomodare și ca să-și adune gândurile și să ia în considerare ce vor să spună. Lottie, însă, știe ce vrea să spună; aștepta doar șansa s-o facă.

Privește grădina pentru o secundă, apoi se întoarce spre mine.

— N-am știu nimic, poate până pe la vreo treisprezece ani, când am schimbat școlile, fiind trimisă la una privată. Tata se descurca bine cu banii. Presupun că înainte credeam că e un om de afaceri. Toți îl priveau de jos, toți aveau încredere în opinia lui. Părea să fie șeful tuturor. În jurul casei se găseau mereu oameni îmbrăcați elegant, cu care tata avea întâlniri în camera de zi. Ai mei aveau camere separate. Cam așa stăteau lucrurile, știi? Mă întrebă cu sprâncenele ridicate.

Aprob din cap. Înțeleg. Era o căsătorie cu scânteii.

Mama ei s-a recăsătorit în timp ce Eddie era în închisoare. Familia s-a separat după proces, fiecare mergând pe drumul lui.

— Deci ce știam eu despre tata? Îmi amintesc noaptea când mi-am dat seama în cele din urmă. După cum am spus, aveam treisprezece ani și tocmai ce începusem cursurile la noua școală. Era într-un weekend. Prin jur erau diverși oameni, din cei obișnuiți, și, în plus, cineva nou. Au intrat cu toții în camera de zi a tatei, în timp ce eu eram în cea a mamei, uitându-mă la un film. La un moment dat m-am dus să mai iau popcorn din bucătărie. Era o casă mare, știi. Atunci am auzit un zgomot ciudat, ca un strigăt, dar ca un strigăt înspăimântat, venind din hol. Nu știu, dar am presupus că toți vizitatorii pleaseră deja, iar tata se uita la *Saving Private Ryan* sau la altceva, cu volumul dat tare. A văzut filmul ăsta de mai multe ori. Îi place de Tom Hanks. Așa că mi-am luat popcornul și m-am dus în camera lui de zi, unde l-am găsit pe tata aplecat peste biroul lui. Înăuntru, erau și trei dintre colegii lui de lucru. Televizorul era pornit, iar în fața lui, pe podea, se mai găsea un om. Omul ăsta era în genunchi. Îngenunchiase pe o folie de plastic și din gură îi curgea sânge. Suspina. Toți din cameră au început să se holbeze la mine, stând înghețată în pragul ușii, iar tipul ăsta continua să plângă de parcă nu se putea opri.

Tata nu a părut surprins să mă vadă. Era impenetrabil. Și aș putea spune că încă mai are latura asta a lui. Chestia asta tot timpul m-a frapat. A continuat să-și vadă de-ale lui de parcă se pregătea să plece în orice moment. De parcă nu ar mai sta. În clipa aceea, s-a întâmplat să apară și mama de după un colț. A văzut că m-am rătăcit pe unde nu trebuia și m-a înhățat. M-a dus la etaj. A fost blândă în explicații... mă rog, atât de blândă pe cât putea fi ea. Mi-a spus că omul pe care-l văzusem era un om rău, dar că tati se ocupa de toate. Zece minute mai târziu a urcat și tata. A întrebat dacă sunt OK. L-am îmbrățișat foarte tare, îndelungat, o făceam de parcă încercam să strecor ceva înapoi în el. Sau poate să scot afară din el. Și atunci am știut că el era omul cel rău. Asta pentru că oamenii buni pur și simplu nu fac lucruri din astea, nici măcar dacă e vorba de cineva rău. Pur și simplu nu o fac. După aceea, m-am comportat diferit față de el. îngrijorată, cred. Mi-ar plăcea să-i dau credit personalității mele tinere și să zic că el nu și-a dat seama de diferență, deoarece n-am vrut eu să o arăt. Știi? Încă îl iubeam. Niciodată nu aș vrea să-l rănesc. Se oprește și-și mută concentrarea din trecut la prezent. Stai puțin, nu sunt sigură că poți folosi tot ce am zis. Nu vreau să merg la tribunal sau mai știu eu unde. Nu știu exact ce am văzut. Era doar... destul ca să știu, spune zâmbind timid.

— E OK, oricum, până ce va apărea documentarul, vor fi aranjate mai multe detalii între avocați. Le voi atrage atenția în privința materialului. Dacă nu va putea fi folosit din motive legale, putem cu ușurință să scăpăm de el. Ți-e teamă să nu-l superi pe Eddie?

— Nu, spune hohotind ușor surprinsă. În mod cert nu sunt îngrijorată că l-aș supăra pe tata. Se întâmplă lucruri din astea. Dacă nu-i convin, asta e problema lui. Doar că eu nu o să depun mărturie împotriva lui. E o linie pe care n-am s-o trec.

Vorbește calm. Realizez că nu se întâmplă prea multe în viață care să o supere pe Lottie. Mărul nu cade departe de pom. Poate că au mai multe în comun ei doi decât ar putea ea să creadă.

Cred că acum este momentul potrivit.

— Lottie, ce vreau să fac acum, dacă ești de acord, este să-ți arăt un video. Este un mesaj de la tatăl tău, înregistrat în timpul interviului nostru de sâmbătă. Știu că a fost alegerea ta să nu-l vezi în ultimii șapte ani, și dacă nu te simți în largul tău, e OK. N-o să-ți arăt videoul.

O iau ușor. Am nevoie de ajutorul lui Eddie, dar n-am să fiu o ticăloasă din cap până în picioare ca să-l obțin. Dacă nu vrea să-l vadă din nou, asta e problema lui, nu a mea.

Mă aprobă din cap, la început încet, apoi tot mai tare. Vrea să vadă.

— Bine, atunci, dacă ești sigură. Îmi scot laptopul și-l pun pe masă. O să încarc materialul și o să lăsăm camera să filmeze, dacă n-ai vreo problemă, bine? Vreau să o filmez cum se uită la Eddie. Vreau reacția, vreau s-o vadă oamenii.

Am nevoie de favorul lui și vreau materialul filmat, împing laptopul spre ea și apasă pe play. Măinile îi zboară la

gură, cu un gest de surprindere. Poate că arată mai bătrân? Mai trist? Poate că e costumația sau camera alburie goală. Poate că a mai slăbit și o fi mai slăbit decât își amintea ea. Nu știu, dar șapte ani e o perioadă lungă. Îi urmăresc privirea ce o transfigurează și ascult cuvintele lui de săptămâna trecută.

A văzut fotografii cu Ben si de la nunta lor.

Ochii i se încrețesc și în spatele mâinilor răsare un zâmbet.

Ben e un om bun. A nimerit bine, fata. El e mândru de slujba ei.

Ea se încruntă.

El e mândru de alegerile ei.

Ea își lasă mâinile să cadă fără viață pe masa dinaintea ei. E vrăjită.

Apoi urmează partea cărnosă a mesajului.

A făcut lucruri pe care le regretă, dar o să se schimbe.

Ochii i se umplu de lacrimi. E complet încremenită. Lacrimile îi picură de pe gene pe masă.

Eu nu mă mai găsesc în cameră cu ea. Nimeni nu mai există de fapt pentru ea, decât ei doi.

El nu o să-i aducă pe cap lumea în care a trăit el. Ea o să fie în siguranță.

Separați. Își șterge lacrimile și se ridică în picioare cu solemnitate. Înspiră adânc.

El o să fie un bunic grozav.

Nimic.

Totul e superb în jur. Izbucnește într-un hohot reținut de râs, care dispare la fel de repede ca o bucată de magneziu incediată.

El o iubește.

Liniște. Nimic.

Lasă capacul laptopului în jos până la capăt și-mi zâmbește reținut.

— Mă duc să iau niște șervețele, durează doar o clipă, spune și iese din cadru.

Când se întoarce, are în continuare ochii roșii, dar pare să-și fi tras suflarea.

Poate că e un pic jenată din cauza afișării emoției. Pornesc din nou camera.

— Ce părere ai despre asta, Lottie? Crezi că i-ai mai putea da o șansă tatălui tău? Ai putea să-l lași să facă parte din nou din viața ta îndată ce va fi eliberat?

Vreau să știu toate astea atât pentru mine, cât și pentru Eddie.

Nu știu ce aș face eu în locul ei. Aș putea specula, dar realitatea nu se potrivește niciodată cu speculațiile. Cel puțin, nu în privința lucrurilor importante.

Zâmbește și chicotește.

— Scuze, sunt multe de procesat. Doamne, am crezut că am terminat cu astea! Chiar am crezut-o! Care era întrebarea? Dacă o să-l las din nou în viața mea? Răspunsul e nu. Nu cred că e o idee bună. Sunt sigură că oamenii vor vedea asta și vor ține cu tatăl meu, cu cel aflat în dezavantaj. Știu că poate fi fermecător. Dar nu, n-am s-o fac. Și o să-ți spun de ce. Pentru că el chiar a ucis oameni adevărați. Scuze, se presupune asta! Nu folosi, te rog, asta, futu-i! Uite ce e, e un criminal condamnat. Nu e deloc de încredere, e manipulator, e periculos, iar eu am copii. Am doi copii mici și un soț pe care îl iubesc. Iar soțul meu are și el o familie, și naș vrea ca tata să i-o cunoască. Îmi iubesc viața. Îmi place fix așa cum e. Mi-am croit-o singură, cu trudă. Așa că te rog să nu mă înțelegi greșit, Erin, sunt recunoscătoare pentru educația primită, pentru oportunitățile pe care mi le-a adus, însă eu am muncit în fiecare zi pentru asta, în ciuda familiei mele, nu datorită ei.

Continuă privind direct în cameră.

— Tată, știu că urmărești asta. Așa că iată. Te iubesc foarte mult, dar nu pot să fiu responsabilă pentru tine. Tu ți-ai făcut alegerile în viață. Mă bucur că ești mândru de mine. O să continui să te fac mândru, dar nu vreau să te am în viața mea. Te rog să conștientizezi asta și să-mi respecti decizia.

Îmi face semn că asta e tot ce are de spus, așa că închid camera.

— Știu că tu crezi că e un tip de treabă, dar nu-l cunoști cu adevărat, Erin. Crede-mă. Găsesc că e drăguț că-ți dorești un final fericit pentru noi toți, dar lucrurile nu funcționează chiar așa. El nu e deloc așa. E nepăsător cu oamenii. Dacă se mai întâlnește sau nu cu careva, lui îi este indiferent. Nu cred că asta e ceva în regulă, așa că aș prefera să nu am de-a face cu el. Totuși, apreciez efortul. Chiar da. Să-i spui că arată bine când îl vezi data viitoare. O să-i placă asta.

Mai vorbim un pic cât strâng gețile. Îmi împachetez materialul filmat de parcă ar fi praf de aur.

Am făcut tot ce am putut. Tipa nu e deloc o idioată, iar dacă eu l-aș mai fi ținut în brațe pe el, și-ar fi dat seama că ceva nu e în regulă. I-am dat informațiile, i-am pasat cererea și am lăsat-o să aleagă. Asta e tot ce am putut face. Sper doar ca asta să fie destul pentru Eddie.

MIERCURI, 28

SEPTEMBRIE Un bărbat la

ușă

Fix când descui ușa, începe să sune telefonul din casă. Mark e ieșit în după amiaza aceasta ca să se mai uite la spații de birouri. Ar trebui să se întoarcă într-o oră sau așa ceva. I-am cerut să se întoarcă în jur de trei, în caz că lucrurile ar fi mers prost cu Lottie.

Telefonul sună de două ori înainte să ajung la el, gonind de la ușa de la intrare. Ar putea fi Patrick. Poate că de data asta îl voi prinde.

— Bună, Erin?

E o voce țâfnoasă, cu accent local, a unui tip la vreo patruzeci de ani. Instinctiv, am știut că are ceva de-a face cu Eddie.

— Da, lă telefon, spun pe un ton cât mai profesional, ca și cum ar putea fi vorba de un apel legat de muncă.

Chiar sper că Andy Foster nu-mi monitorizează apelurile, deoarece dacă o face, apelul ăsta ar putea fi foarte incriminatoriu.

— Bună, Erin. Mă numesc Simon. Ar trebui să iau un pachet de la tine, nu?

Se lasă o secundă de liniște.

— Acum, știu că ești ocupată, dar sunt în zonă; ne-am putea întâlni? Probabil că și el se așteaptă ca telefonul să fie ascultat, deoarece se învârte în jurul cozii și pare să sune doar ca un curier. Sau, dacă va trebui, cel puțin asta vom afirma la tribunal.

— Da, acum ar fi fantastic, în cinci, zece minute?

Încerc să-mi ascund ușurarea, încântarea mea la ideea că, în sfârșit, ne vom elibera de diamante.

Vor fi în fața casei în mai puțin de o oră. Totul se va termina, toate astea cu geanta, cu avionul. Nu vor mai rămâne, ca probă, decât USB-ul și telefonul cuibărite sub instalația din pod. Îmi plasez telefonul pe umăr și scriu nerăbdătoare numărul contului bancar din Elveția pe o bucată de hârtie. L-am învățat pe de rost, până acum. Nu există nicio dovadă a lui. Am dat foc tuturor documentelor acum o săptămână în groapa de grătar din grădina noastră. Toate informațiile relevante sunt memorate. Numărul și parola. La capătul celălalt al firului, aud motorul unei mașini prinzând viață.

— Bine, atunci, în zece minute. Ne vedem atunci, mai spune și se închide.

Părea destul de prietenos, suna destul de lejer. Probabil că știe despre ce e vorba. E favoarea pe care mi-o face Eddie la schimb pentru favoarea pe care i-am făcut-o.

La naiba, pe cine păcălesc? Probabil că Simon m-a urmărit toată ziua, nu? De aici la Lottie și din nou aici. Mă întreb cine m-a mai urmărit. SO 15, Patrick și acum Simon. Nu pot să mă urmărească cu toții. Dacă unul dintre ei afla despre ceilalți, toată casa de paie s-ar prăbuși în jurul meu. Totuși, e posibil ca Simon să mă fi urmărit azi, altfel, de unde să fi știut că tocmai am ajuns acasă? De aceea e *în zonă*.

Fac o grimasă și mă gândesc că s-ar putea să fiu cea mai naivă infractoare din lume, complet neștiutoare. Sunt norocoasă că n-am murit încă.

Am la dispoziție mai puțin de zece minute ca să mă pregătesc înainte să sosească. Îndes bucata de hârtie în buzunarul pantalonilor.

Pietrele sunt sus în pod, unde le-am lăsat după ce m-am întors de la Charles. Urc scările câte două odată. Trebuie să fiu pregătită înainte să apară Simon. Nu vreau să-l las nesupravegheat prin casă în timp ce urc singură în pod. Nu vreau să se uite prin jur. Nu pot să am încredere în el.

Dintr-odată mă gândesc dacă tipul ăsta o fi pe bune în relație cu Eddie. Mă mai întreb și dacă nu cumva, o fi în relație, dar pe de altă parte să-i fi citit eu greșit personalitatea lui Eddie și situația asta nu o să se termine cu bine pentru mine? Poate că nu e o situație sigură.

Mi-l imaginez pe Mark sosind acasă și descoperindu-mi trupul mort, ca o păpușă din cârpe, în hol, împușcată o singură dată în cap, în stilul unei execuții.

Numai că instinctul meu îmi spune că nu o să se întâmple asta. Dacă nu pot avea încredere în instinctul meu, atunci în cine să am? Sunt sigură că e în ordine. Sunt sigură, sigură, sigură.

Chiar și așa, mă grăbesc să ajung jos și-mi apuc telefonul. Formez numărul lui Mark. Sună de trei ori până răspunde. Sună distant și distrat, iar pe fundal se aud zgomote în surdină.

— Mark?

— Da, ce se întâmplă? Ești în ordine? Cum a mers?

Se referă la Charlotte.

— Ah, da, foarte bine. Ascultă, a sunat cineva în legătură cu...

La naiba! Realizez brusc că nu pot vorbi despre asta la telefon.

Nu pot menționa diamantele și nici nu pot vorbi despre Eddie.

Dacă Andy mi-a pus telefonul sub urmărire, am belit-o. OK, gândește-te. Fă-o rapid. Învârte-te în jurul cozii.

— Este cineva interesat de suvenirurile din luna de miere.

E OK să spun asta? Sigur că da - am adus suveniruri pentru apropiații lui Mark. Dacă le trimit în după-amiaza aceasta prin FedExed în East Riding, atunci apelul acesta se explică pe sine. Doamne, cât e de complicat! Să fii infractor e extenuant mental.

La capătul celălalt al firului, Mark tace. Îmi imaginez că încearcă să-și dea și el seama ce poate și ce nu poate să spună la telefon. Mă bucur că m-am căsătorit cu cineva șiret.

— OK, asta e minunat, poți să te ocupi tu de asta, scumpo, sau să vin să te ajut?

Vorbește pe un ton echilibrat, dar îmi dau seama că e îngrijorat. Și-a exprimat limpede sentimentele în privința lui Eddie. Nu are deloc încredere în el.

— Nu, mă descurc. Totul e super, Mark, am vrut doar să știi că se întâmplă acum. Totul e în regulă, mă descurc. Trebuie să închid acum, ar trebui să ajungă aici într-un minut. OK?

Vreau să-i dau lui Mark șansa să mă oprească în caz că mă comport ca o proastă. Oare sunt proastă că o să-i dau unui bărbat diamante în valoare de două milioane de lire și că o fac în casa noastră?

— Super. Sigur, OK. Pare că te-ai ocupat de tot, scumpo. Ne vedem mai târziu, atunci, bine? Te iubesc?

Sună ca o întrebare. Câteodată așa sună, nu? Sunt o grămadă de chestii nespuse într-o întrebare.

— Te iubesc și eu, răspund.

Și într-un răspuns sunt o grămadă de chestii nespuse.

La naiba, încheie apelul înainte să-l întreb cum s-a descurcat. Nici măcar n-am întrebat unde era. Părea undeva în exterior, într-un loc aglomerat, poate într-o stație de ceva?

Oricum, n-am timp să elucidez misterul. Mă grăbesc la etaj și trag scara de la pod.

Le găsesc exact unde le-am lăsat, în săculețul lor ascuns sub un strat de izolație galben-pastel. Pietrele sclipesc în pielea de culoarea crem, fiind puțin încălzite de țevile de încălzire. Le iau și așez instalația la loc.

Soneria de la ușă zbârnâie când cobor scările din pod. Sunt pe la jumătatea acesteia și îngheț. Simt un fulger de groază cum îmi străbate sistemul, asemenea unui glonț.

Brusc, îmi doresc să fi păstrat arma - cea pe care am aruncat-o în apele din Bora Bora. Am fost proști că n-am făcut-o? Am eu nevoie de ea? Dar pe de altă parte, ce să fac eu cu o armă? Nu știu cum să folosesc una. Nu aș ști nici măcar dacă e încărcată sau cum să o blochez sau mai știu eu ce.

N-am nevoie de nicio armă. O să mă descurc. Nu sunt decât paranoică. E ziua în amiaza mare. Cobor scara din pod, sar peste ultimele trei trepte și sprintez pe hol.

Deschid ușa cu obrajii înroșiți și sunt recunoscătoare pentru vântul de septembrie care mă întâmpină. Simon arată inofensiv. Zâmbește de deasupra costumului cu cravată. Nu are deloc zâmbetul unui prădător, ci doar zâmbetul vreunui prieten nesigur de-al tatălui tău. Un zâmbet puțin cam prea cunoscător, dar inofensiv în cele din urmă.

Acum sunt sigură că n-am nevoie de o armă.

Comportamentul lui îmi sugerează că suntem amândoi băgați în asta; fac parte din bandă acum.

— Simon?

Trebuie să spun ceva; stăm tăcuți de prea mult timp deja.

— Vinovat, spune și rânjește.

Sunt sigură că a mai folosit replica și înainte. Oricum, umorul lui inofensiv mă liniștește.

— Super, aprob eu.

Nu știu ce să fac în continuare.

— Vrei să intri?

Mă hazardez. Cred că lui Simon îi este clar, cel puțin din tonul vocii mele, că n-am nicio idee despre cum se desfășoară lucrurile astea. Sper să preia el controlul în curând.

— Nu, trebuie să o tai. Mulțumesc oricum, iubire. Am venit doar să iau chestiile și dispar din viața ta, e OK așa?

Se comportă frumos cu mine. Apreciez această abordare delicată a incompetenței mele; într-un mod ciudat, îți dă o senzație de siguranță. Îi dau săculețul și îl ia. Mă simt despovărată. Asta e o jumătate de bătălie.

Dar cum rămâne cu banii? Să spun oare ceva? O fi nepoliticos? Oricum, mi-o ia în față.

— Ai un număr pentru mine? E cu un pas înaintea mea. E clar că a mai făcut asta înainte.

— Da, da, iată-l.

Scot bucata de hârtie din buzunar și o îndrept frecând-o de coapsă.

— Scuze, e încrețită. Dar se mai văd numerele, nu? spun și i-o înmânez.

Ne uităm amândoi la bucata de hârtie din mâna lui cu scrisul clar, lizibil printre îndoituri. Sunt o cretină completă.

— Da, e OK, mormăie el mimând un interes scăzut. Bine, atunci, o să plec.

Își cântărește greutatea din mâini. Într-una are un bilet, în cealaltă are un săculeț cu un milion de lire. Se întoarce zâmbind ca să plece, dar apoi se oprește.

— Încă ceva, iubire. Cum a mers azi? Eddie ar vrea să știe.

— Hm, nu cred că o să se rezolve, spun cu blândețe, de parcă eu personal am inima sfărâmată în fața acestei răsuciri crude a destinului.

Eddie, eroul reformat căruia i se refuză o a doua șansă cu fiica lui.

Pe Simon, răspunsul pare să-l confuzeze.

— De ce? Ce a făcut?

Mă privește întrebător.

— Ei bine, s-a uitat la înregistrare, apoi a plâns. Era extrem de supărată, dar era îngrijorată în privința copiilor și...

— Ah, copiii, mă întrerupe. Bine, destul de corect.

Pare satisfăcut. Mă întreb dacă asta a fost investigația oficială despre Lottie sau m-a luat gura pe dinainte.

— Nu-ți bate capul cu copiii.

Simon zâmbește din nou.

— Poate să se descurce cu ei. Ai făcut o treabă bună, scumpo. Și zici că a plâns? Frumos. Țsta e un semn bun. Lui Eddie o să-i placă asta. O să-l înveselească imediat. Dacă plânge, înseamnă c-am parcurs jumătate de distanță.

Radiază. Azi a avut o zi bună.

— Bine, atunci, drăguțo, o să plec de-acum, adaugă el. Ai grijă de tine.

Își ia rămas-bun salutându-mă vesel cu mâna.

— Mulțumesc, Simon, strig în urma lui. Nu știi de ce. Trebuia să spun ceva, nu? Nu pot să stau ca muta în timp ce el se îndreaptă spre Mercedesul lui negru, cu diamantele mele în palmă.

JOI, 29

SEPTEMBRIE

Lucruri nerezolvate

Primesc de dimineață un buchet foarte mare de flori.

Iți mulțumesc pentru ajutor. Nu o să uit. E. Are stil, trebuie să recunosc. Mark nu e așa de sigur.

— Nu e nimic ascuns prin ele? mă întreabă la micul dejun.

E îngrijorat în privința supravegherii poliției.

— Sunt doar niște flori, Mark. În caz că interesează pe cineva, ar putea fi pentru interviu, trimise printr-un avocat sau așa ceva. Sunt destul de sigură că la nivelul la care este în cariera lui, Eddie știe deja cum să-și acopere urmele. Mă rog, a știut mai puțin s-o facă cu evidența lui contabilă.

Zâmbesc. La urma urmei, am făcut-o. Nu? Plata integrală pentru diamante a intrat în cont la miezul nopții aseară. Mult mai mult decât ne-am așteptat. În mod cert, sunt mai mulți bani decât am fi putut obține noi. Două milioane de lire sterline. Pur și simplu, nu pot să nu mă abțin să nu zâmbesc. Zece mii pentru o piatră. Eddie și-a luat un mic comision. Plata către el s-a făcut printr-un alt cont aflat cine știe pe unde și-o fi ținând el banii. Marile inteligențe gândesc la fel, presupun. Doar Mark e îngrijorat.

— Sunt sigur că se va pierde urma cadourilor în ce-l privește pe el, Erin. Pe mine mă îngrijorează însă să nu aibă treabă cu noi. Dacă SO 15 te supraveghează o să-și pună întrebări...

Mark gesticulează în direcția buchetului uriaș.

— Nu e ca și cum nu iese în evidență, nu?

Bănuiesc că are dreptate. Florile arată ridicol de ostentative.

— Hai, mă, Mark, chiar crezi că poliția mă monitorizează nonstop? Serios? De ce ar face-o? Și de unde ar ști Eddie asta?

— Da, cred că e posibil să o facă, Erin, numai și dacă s-ar gândi că Holli ar putea să te contacteze. Și dacă observă ceva ciudat? Ar putea să te supravegheze în eventualitatea în care ar putea să te sune sau, Doamne ferește, să apară în pragul ușii.

— Dar de ce naiba ar face asta, Mark? Nu eram chiar apropiate, nu? Și în plus ne-am întâlnit o singură dată. I-am luat un interviu timp de jumătate de oră, *o dată*. Nu cred că poliția se gândește că o să se întâmple asta și nici nu cred că suntem

supravegheați de ei. Cel puțin nu în halul în care crezi tu. Poate că doar ne monitorizează telefonul din casă, dar am senzația că Eddie ar fi putut să se intereseze de asta înainte să ne ajute. Nu-i un idiot. Dacă SO 15 ne urmărește, cred

că am ști-o deja. În caz că ar conta, simt că prezența lui Eddie ne protejează de o grămadă de lucruri acum.

Mark privește distrat pe fereastră. Se uită cum plouă și gândurile îi zbârnâie departe, în liniște.

De ce nu e fericit, Mark?

Îi ating timid brațul întins pe masă.

— S-a terminat. Avem toți banii. Sunt în siguranță. Combinat, avem în total aproape trei milioane de lire, cărora nu le poate fi luată urma. Sunt complet siguri. Am reușit, Mark. Chiar am făcut-o! exclam, privindu-l și așteptând o reacție.

Un zâmbet mic îi relaxează trăsăturile.

Îl strâng de braț, iar zâmbetul lui se lățește într-un rânjel. Aprobă din cap și se întinde după cana cu cafea.

— Sunt mulțumit că s-a terminat. Normal! Dar, Erin, nu poți să te mai ocupi cu chestii din astea. Ne-a mers de data asta, dar gata, da? Fără alte riscuri. Ai terminat-o cu astea de-acum?

Evident că e bucuros, dar îl îngrijorez și nu pot să-l învinuiesc că n-are încredere în mine. Am tot avut secrete ascunse față de el. Au fost câteva momente când m-am gândit că poate are dreptate, că poate am exagerat cu toate astea. Dar acum, banii sunt la bancă.

— Da, am terminat-o, promit. Nu mai avem pentru ce să ne asumăm riscuri. Mă întind peste masă și-l sărut pe buzele calde.

Îmi dau seama că nu e convins în întregime, însă zâmbește și mă sărută înapoi. Vrea ca lucrurile să fie ca la început. Din fericire, ne vom întoarce acum la asta. În sfârșit.

Însă nici n-are timp să se așeze gândul când îmi amintesc de acele lucruri nerezolvate de sus din pod. Probe ce duc înapoi tocmai pe fundul Pacificului de Sud.

Nu s-a terminat încă.

— Ce crezi că ar trebui să facem cu telefonul, Mark? Sau cu USB-ul? Ar trebui să le aruncăm? Sunt singurele noastre legături cu toată treaba. Trebuie să ne terminăm treaba ca lumea. Nu vrem să rămânem cu lucruri nerezolvate.

Își strânge pleoapele, realizând că încă n-am terminat-o. A uitat de astea.

— La naiba. OK, hai să ne gândim.

Își ia un timp, uitându-se la grădina udă prin fereastra pătată de ploaie.

— Poate că ar trebui să păstrăm telefonul, în caz de ceva. Nu pățim nimic dacă-l păstrăm. Și dacă se întâmplă vreodată ceva, o să-l avem ca dovadă în privința originii oamenilor ăștora. Sau ca pe o monedă de schimb. Nu zic că o să avem nevoie de el, ci, mai mult așa, ca pe o asigurare.

Face o pauză și dă din cap.

— Știi ce? Mai bine nu. Mai bine ne descotorosim și de el. Scăpăm de toate, și de USB și de telefon. Trebuie să le scoatem din casă. În caz că, din cine știe ce motiv, poliția va dori să cerceteze casa. Trebuie să le scoatem pe toate astea din viețile noastre. Vorbește pe un ton ferm. Nu vom mai discuta despre asta. Pentru mine e OK. Am terminat-o de-acum. Cu totul. Avem trei milioane în plus.

— Poate am putea să conducem împreună până la Norfolk, chiar acum, să rămânem peste noapte, să luăm o barcă de dimineață și să le aruncăm în mare. Ce ar fi să ne petrecem ziua așa, scăpând de lucrurile neterminate? îi sugerez.

Expresia lui rămâne imperturbabilă. Simt un junghi de frică.

— Trebuie să scăpăm de ele undeva, nu? Am putea sta câteva zile acolo. Ar fi mișto să plecăm undeva, doar ca să fim împreună pentru o vreme. Avem nevoie de asta. Mi-e dor mult mult de tine.

Se ridică, înconjoară masa și-mi prinde fața în căușul palmelor lui. Mă sărută blând pe buze.

— Îmi place cum sună. Luna de miere, doar noi doi, par să se fi întâmplat de mult toate astea.

Știu ce spune. Luna noastră de miere, cea reală, înainte să apară geanta aia în viețile noastre, înainte să se transforme în altceva. Tot ce vreau acum este să fiu în preajma lui. Mi-e dor de atingerea pielii lui pe a mea. Îmi lipsește apropierea.

— Dacă mergem la Norfolk astăzi, atunci asta este. Telefonul și stick-ul sunt ultimele lucruri și după ce scăpăm de ele s-a terminat. Gata, promit. Putem să ne reluăm viața de unde am rămas.

Dar de data asta mai bine, pentru că de data asta nu va mai trebui să ne facem griji pentru bani niciodată.

Mark nu se va mai îngrijora vreodată că va mai pierde totul din nou. Nu va mai trebui să se îngrijeze că ar putea ajunge să lucreze în vreun bar sau să aranjeze mărfurile pe rafturi. În Norfolk, în sfârșit, îi voi putea spune despre copilul nostru.

Mă privește, studiindu-mi fața; în ochii lui se întrezărește o urmă de tristețe. Bănuiesc că nu e convins că m-am hotărât să nu mai fiu așa de nesăbuită. Poate că nu ne mai putem întoarce unde am rămas? Trebuie să-i dovedesc că mă concentrez la noi, așa că îl prezez:

— Trebuie să fim împreună, Mark, te rog.

Ochii lui se lărgesc aproape imperceptibil și brusc îmi dau seama cât de mult l-am îndepărtat în ultimele săptămâni. Aproape c-am distrus lucrul ăsta pe care îl avem. Această legătură trebuie să fie tratată cu grijă, ca să-și recapete viața. Se apleacă din nou și mă sărută pe frunte.

— Știu. Și oricât de mult îmi surâde ideea, scumpo, nu pot să merg azi. Știi asta. Îți amintești?

Doamne, am uitat complet. Mi-a spus săptămâna trecută. A menționat-o. Mă simt îngrozitor, de parcă nici nu m-am simțit destul așa deja. În după-amiaza

aceasta zboară la New York pentru o noapte. Evident, nu l-am ascultat cu atenție când mi-a spus-o. Mă întreb ce altceva mi-a mai scăpat. Sunt cea mai rea soție. Mâine toată ziua se întâlnește cu niște clienți noi și apoi o să se întoarcă cu zborul de noapte. Literalmente, o vizită între două zboruri.

O să rămân singură. Brusc, nu mă pot abține să nu mă înspăimânt că poate Mark o să-și continue viața mai departe fără mine. Evident, este vina mea. Ar fi trebuit să mă intereseze mai mult afacerea lui nouă în loc să-mi petrec tot timpul gândindu-mă la documentar, bani, diamante. Ar fi trebuit să fiu mai prezentă. Ar fi trebuit să fiu cu el. Vina mă învăluie cu totul. Va trebui să mă descurc mai bine. Totul va fi în regulă. Putem să mergem împreună în weekendul următor. Nu-i mare lucru. Doar că așa se simte acum.

Zac întinsă pe pat, în timp ce el împachetează, privindu-mă. Îmi vorbește despre noile spații de birouri pe care le are în considerare, despre planurile lui mărețe.

— Vrei să vii să le vezi cu mine săptămâna viitoare?

E atât de încântat.

— Normal, de-abia aștept, îl asigur.

Sunt bucuroasă că mă lasă să-i pătrund în viață, din nou. Sunt bucuroasă că e din nou așa de fericit. Poate că fisura se închide în cele din urmă.

— Îmi pare rău, Mark, dacă am fost absentă. Dacă nu am fost alături de tine...
Îmi pare atât de rău, îi spun privindu-l de jos.

— E OK, Erin.

Fața lui e plină de viață la gândurile legate de viitor și toate cele pe care le-a plănuit.

— Ai și tu multe de care te ocupi. E în regulă. Te iubesc.

Ne privim ochi în ochi și mă simt iertată. Sunt o persoană foarte norocoasă. Mă gândesc din nou să-i spun totul. Despre sarcină. Dar nu vreau să înclin balanța. O să-i spun după ce se întoarce. Weekendul viitor când vom fi singuri împreună.

— Și eu te iubesc, Mark, îi spun, ridicându-mă din pat și înfășurându-mă în jurul lui.

Hormonii din mine o iau razna chiar acum, iar mai târziu, în timp ce taxiul lui trage lângă curba de lângă casa noastră, asta chiar doare. Tot trupul meu tânjește după el, după fantoma brațelor lui în jurul meu și a mirosului apei de colonie care încă mi-e lipită de piele.

După ce a plecat, mă duc în pod ca să verific ultimele dovezi rămase.

În pod e cald. Sub izolare, telefonul e cald. Plicul separat în care se află USB-ul zace lângă el. O fi căldura din pod nasoală pentru memoria sau drive-ul telefonului? Ating cu degetul USB-ul prin plasticul plicului. E cald la atingere.

Mă holbez la ecranul inert al telefonului și-mi aduc aminte de mesajul de acum două săptămâni. Felul în care mi-a întors stomacul pe dos. Acele trei punctulețe gri, pulsând.

CINE EȘTI?

Mă întreb, din nou, cine or fi oamenii morți din avion, cine o fi persoana de la celălalt capăt al firului, oamenii cu avionul. Am încercat să ignor întrebarea și să ascult de sfatul lui Mark, dar aici, de capul meu, în podul prăfos și încins, gândul se conturează puternic. Cine sunt ei oare? M-am uitat pe site-uri rusești de știri și nimic. O fi Patrick unul dintre ei? Sau poate că Mark are dreptate. Ar putea fi un ofițer SO 15 sub acoperire? El mă sună și-mi lasă mesaje tăcute. Gândul ăsta bolnăvicios mi-a fulgerat ieri prin minte, și anume că apelurile ar putea fi de la Holli. Mesaje telefonice desperate, tăcute, de undeva de pe unde o fi; poate că s-a întors înapoi în Anglia. Apoi însă îmi amintesc de replica mormăită dată chelnerului într-un mesaj. Și apoi, Holli nu a avut niciodată numărul meu, așa că nu poate fi ea. Mintea mea gravitează din nou asupra oamenilor cu avionul. Ar putea fi ei? Mark e sigur că nu. Dar poate că au aflat IP-ul hotelului? Poate că s-au dus acolo. Poate că i-au ucis pe cei doi Sharpe - dar s-ar fi oprit să caute după asta?

Cât de mult ar continua să caute? Cât valorau geanta și conținutul pentru ei? Și apoi mă fulgeră cu o claritate uimitoare. Ei caută *încă*. Și sunt singură acum. Mă gândesc la fața lui Mark când se îndepărta cu taxiul. Ei ar putea să fie în continuare în căutarea noastră. Poate că și-au dat seama că au ucis cuplul greșit. Și acum iată-mă aici, singură în casă. Am fost atât de preocupată să fiu cu un pas în fața poliției și să convertim ce am găsit în bani adevărați, încât am uitat complet de posibilitatea reală să fiu descoperită de oamenii de la care am furat. Realitatea unui ciocănit în ușă, a unui glonț în cap.

Mă gândesc la ușa din spate pe care am găsit-o deschisă acum șase zile. Și acum nu sunt decât eu singură aici. Și nu vreau să mor. Trebuie să aflu cu cine am de-a face, să știu cine ar putea veni după mine. Și uite așa iau telefonul jos, mi-l strecor în haină și plec de acasă.

E timpul să-l deschid din nou, într-un loc sigur, aglomerat.

Când ajung la piața Leicester, îmi fac loc prin mulțime și mă îndrept către parcul din centrul ei. Găsesc un grup de studenți străini care vorbesc și se joacă cu telefoanele lor, în timp ce-și mănâncă prânzul pe iarbă. Stau aproape de ei, cât de acceptabil se poate șide-abia atunci pornesc telefonul. Se luptă să revină încet înapoi la viață. Ecranul se face alb. Apare logoul Apple. Apoi ecranul de pornire. Nici măcar nu-l mai setez pe modul avion. Las să-i fie prins semnalul, ceea ce se și întâmplă.

Înțelegeți ce vreau să fac: piața Leicester este zona pietonală cea mai aglomerată din Europa. Am căutat informații pe Google pe peronul stației de metrou. Nicăieri în Europa nu trec mai mulți oameni printr-un singur loc cum se întâmplă la piața Leicester, pe unde, zilnic, trec cam 250 000 de persoane. Întru în parcul plin cu oameni cu telefoanele în mână, trecând unul pe lângă altul sau cu capetele plecate,

atingând display-ul cu degetul. În piața Leicester sunt 109 camere de supraveghere, dar provoc pe oricine să-și dea seama care om e conectat la care telefon. Sunt o tonă aici. Mă ascund la vedere. Îi las să-mi prindă semnalul; nu o să-i ajute.

Ecranul prinde viața. Apare căsuța cu mesaje. Sunt două.

OFERTA

RĂMÂNE

VALABILĂ

CONTACTEAZĂ-MĂ

Sunt trimise de pe același număr de telefon ca înainte. Țasta e numărul persoanei care știe că cineva are geanta.

Dar nu înțeleg ce vrea să zică cu oferta. Caut printre mesajele de dinainte, dar nu găsesc decât vechiul mesaj din Bora Bora. Apoi observ că are un apel preluat. Verific și văd că sunt două apeluri nepreluat de la același număr, de când geanta a fost la noi, de când am trimis acel mesaj ridicol în Bora Bora. Două apeluri vocale și un mesaj în căsuța vocală.

Îau loc pe o bancă și ascult mesajul.

Prima dată aud vocea specifică rețelei de internet. E o voce de femeie, dar nu înțeleg limba. Sună oare din estul Europei? O fi rusă? După care se lasă un pic de liniște urmată de un beep lung.

Se conectează. Aud liniștea dintr-o cameră și pe cineva care așteaptă să vorbească în apropierea receptorului. E un bărbat cu o voce groasă și calmă. Vorbește în engleză, dar cu un accent greu identificabil.

„Ai primit mesajul anterior. Oferta rămâne valabilă. Contactează-ne.“

Mesajul se încheie și n-am nicio idee la ce se referă. Ce mesaj anterior, ce ofertă: Vocea sistemului începe să mitralieze în rusă, după care revine vocea bărbatului cu mesajul anterior.

„Ai ceva ce ne aparține. Am vrea să ni-l returnezi“

Simt cum mi se oprește respirația.

„Nu sunt sigur cum ai intrat în contact cu pachetul. În acest moment nu este important, dar va fi în interesul tău să ni-l returnezi“, spune el.

Dintr-odată, îmi dau seama că cineva a ascultat deja mesajele, de aceea nu apăreau ca noi. Cineva le-a auzit. Mă gândesc la ușa întredeschisă din spate, mă gândesc la mâna rece a lui Patrick în mâna mea caldă; mă gândesc la SO15, la Simon și Eddie. Cine a fost în podul nostru? Cine? Apoi îmi dau seama că doar o singură altă persoană le-ar fi putut asculta cu adevărat. De ce ar avea sens ca bărbatul pe care îl aud în telefon acum, dacă într-adevăr ne caută, să pătrundă prin efracție la noi și să-și asculte propriul mesaj? Sau dacă a fost detectivul Foster și SO15, de ce nu ar fi pus imediat mâna pe tot ce ar fi putut fi considerate probe? Și dacă ar fi fost Eddie cel care le-a ascultat, atunci de ce să ne mai fi dat două milioane de lire când putea să ia totul fără să plătească? Adevărul este că nu sunt singura persoană care are secrete. Mark a ascultat deja căsuța cu mesaje.

„ Te vom răsplăti cu un comision pentru deranjul găsitului ”

Mă uit prin piața din jur, iar inima îmi bubuie în piept. E o nebunie, știu, dar dintr-o dată sunt convinsă că mă urmărește cineva, din nou. Mă simt brusc complet singură într-o mare de străini. Revin la vocea lui.

„Dacă ai stick-ul, contactează-mă pe numărul acesta. Oferta este de două milioane de euro”. Dacă vorbește de euro, înseamnă că e din Europa, nu? Sau știe că noi suntem? Știe oare că suntem din Marea Britanie? Atunci când Mark a accesat telefonul, putea să i se ia urma semnalului. Până acum, ar trebui să știe că suntem din Londra.

„ Suma este nenegociabilă. Dacă ne poți oferi stick-ul, vom face schimbul. Nu ne interesează să te urmărim; nu vrem decât USB-ul. Oricum, dacă o să ne onorezi cerința, depinde de tine. Contactează-mă. “

Mesajul se încheie.

Stick-ul? Am uitat complet de USB. Nu a menționat nimic de bani și nici de diamante. Nu vor decât stick-ul? Mai mult decât diamantele și decât banii? Dar ce naiba e pe USB? Nu pot să-mi țin răsufarea. Dar vreau oare măcar să știu? Rahat!

Închid telefonul, în caz de ceva. Niciodată nu se știe.

De ce nu mi-a zis Mark nimic despre asta? De ce a deschis telefonul, în primul rând? Și când a făcut-o? Normal, el e mai prudent decât mine. Și el s-ar fi dus într-o zonă aglomerată, e un tip deștept. Dar de ce? Ca să afle ce? Apoi îmi dau seama că și el era îngrijorat să nu vină cineva după noi. Normal că era îngrijorat. După accidentul celor doi Sharpe, s-a simțit responsabil, cumva, pentru ce li s-a întâmplat. Știa că a făcut ceva deliberat și asta l-a speriat. Așa că s-a prefăcut, pentru mine. Mark e foarte convingător când vrea. Așa că a verificat telefonul ca să vadă dacă ne caută cineva. Iar ei ne căutau, iar el a ținut asta ascuns. Ca să mă protejeze pe mine. Ca să nu mă înspăimânt. Remușcarea se adună ca un ghem dureros în piept. Nu-mi vine să cred că Mark a trecut prin toate astea singur, în timp ce eu, nesăbuita, mă dădeam în spectacol.

Apoi îmi dau seama că probabil de asta nu mi-a spus, nu? Adică pentru că nu a vrut să mă apuc să văd ce e cu oferta aceea. Știa că mi-aș fi dorit s-o fac, să fac schimbul, și acum că mă gândesc la asta, de fapt, chiar vreau să-l fac. Dacă vom juca după reguli, dacă ne vom descurca cu această ultimă situație, atunci vom câștiga totul. Oricum, nu ne putem opri acum. Nu e sigur s-o facem. Dacă nu le dăm înapoi ce vor, o să ne caute tot timpul. Știu că Mark nu mi-a spus de căsuța vocală pentru că e evident că e o prostie. Și știu asta, deoarece ei nu știu unde ne aflăm. În caz contrar, și-ar fi recuperat deja USB-ul. E o prostie și pentru că nu mai avem nevoie de alți bani. Iar eu sunt proastă pentru că eu am condus toate astea încă de la început și am ajuns în situația asta și, acum că am auzit mesajul vocal, singurul lucru la care mă gândesc este să fac tranzacția. Poate că nu știu unde ne aflăm, dar o să continue să ne caute și vreau să se oprească. Mark mă cu-

noaste foarte bine, mai bine decât mă cunosc eu, și de asta nu mi-a spus. Deoarece știa că în mod cert o să fac ceva nesăbuit. Apoi mă întreb dacă mesajul în care cer USB-ul este o amenințare, dar nu mi se pare. Poate că e un avertisment: nu ne vor pe *noi*, ci doar stick-ul. Dar dacă o să îngreunăm situația, poate că avertizarea va deveni o amenințare.

Stai un pic, a zis două milioane de euro? Dar ce mama naibii e pe USB? Asta e întrebarea care mă torturează în timp ce ies în fugă din piața Leicester, îndreptându-mă spre podul nostru din nordul Londrei.

JOI, 29

SEPTEMBRIE O

domnisorică stresată

Ridic izolația, scot plicul cald și îl deschid, doar că nu mai este niciun USB. Obiectul îndesat pe care l-am simțit mai devreme prin plastic nu e decât cutia lungă și goală. USB-ul a dispărut din aceasta.

Mă holbez, neîncrezătoare. Ce înseamnă asta? Mă aflu în pod, gâfâi din cauza alergăturii de la stația de metrou, transpirația îmi curge pe piele, mă chinui să respir. Unde a dispărut? Deja l-au luat? Nu, n-au cum. Ar fi luat și telefonul. Ne- ar fi făcut ceva. Îmi amintesc că n-a mai fost nimeni în casă cu excepția mea și a lui Mark. Trebuie să fi fost Mark. Ce a făcut? L-a aruncat, l-a ascuns în altă parte? În cazul în care citesc mesajele și încerc să aflu despre ce e vorba? Ce a făcut cu stick-ul? Îmi deschid telefonul și verific ora. Zboară acum. Nu pot să dau de el. Simt cum mă ia un nou val de greață și mă prăbușesc pe o grindă din pod. Ar trebuie să o iau mai lejer. Să alerg mai puțin, îmi privesc din nou ecranul telefonului și îi scriu un mesaj:

AM AUZIT CĂSUȚELE VOCALE! DE CE NU MI-AI SPUS? UNDE E?

Mă holbez la mesaj cu degetul mare peste trimite. Nu, nu e corect așa. E prea furios, prea panicat. Probabil că a avut un motiv destul de serios pentru care nu mi-a spus... nici eu nu i-am spus mai multe. Șterg mesajul și scriu altul:

MARK, SUNĂ-MĂ CÂND ATERIZEZI.

TE IUBESC XXX

Îl trimit. E mai bine așa. Îmi poate explica mai târziu. Probabil că a ascuns USB-ul în caz că o să încerc să fac o prostie. Mă gândesc unde ar putea fi. Mă întreb dacă nu cumva știe ce e pe el. Trebuie să fie prin casă pe undeva. Trebuie.

Încep din dormitor. Caut prin toate ascunzătorile lui obișnuite. Locuim de patru ani deja și sunt destul de sigură că i le știu pe toate. Îi verific noptiera și cutia mică cu cifru dinăuntru. Codul este data lui de naștere, însă în afară de niște valută, nu găsesc nimic. Mă uit pe sub partea lui de saltea - odată a ascuns niște bilete la un concert cu Patti Smith pentru aniversarea mea - dar nimic. Îi caut prin buzunarele paltonului lui de bunic din șifonier, mă uit prin cutiile vechi de pantofi de pe dulap.

Apoi trec în baie și caut într-o cutie de aftershave aflată în partea din spate a dulăpiorului. Mă uit prin biroul lui, prin vechea lui servietă... nimic, nimic, nimic.

L-a ascuns bine. Sau poate că l-a luat cu el. Poate că nu are deloc încredere în mine. Dar știu că nu ar fi luat USB-ul cu el; dacă ar fi o șansă să-l piardă, nu l-ar

lua cu el. E ascuns de mine pe aici pe undeva, trebuie să fie aici... undeva în casa asta.

Și atunci mă enervez și întorc casa cu susul în jos. Niciun centimetru nu rămâne necercetat. Scot totul afară. Golesc saci de orez, desfac paturile, verific cusăturile draperiilor și ale genților.

Nimic.

Stau transpirată și răvășită în mijlocul casei întoarse pe dos. Sunt amețită și mi-e greață. Nu așa iau lucrurile mai ușor. Trebuie să-mi ridic glicemia, chiar acum, dacă nu pentru mine, atunci pentru mogâldeța care crește în mine. Mă prăbușesc acolo unde mă aflu, în mijlocul camerei de zi, și trag spre mine o geantă Liberty of London plină cu cadouri de la nuntă. Caut pe la fundul genții și apuc o cutie cu trufe. Cu șampanie roz. O să-și facă treaba. Ridic capacul și bag mâna înăuntru. Și atunci îl găesc. Așa simplu. Cuibărit la fundul cutiei cu trufe. *Fir-ar tu să fii, Mark, ce joc joci?*

Epuizată, îmi mănânc trufele într-o liniște triumfătoare, având companie doar USB-ul. Lumina zilei se stinge în jurul meu.

Cum stăteam așa prin întuneric, la un anumit moment, începe să-mi behăie telefonul. Mă apuc să-l caut printre urmările căutării mele. E Mark. Probabil că a aterizat.

— Da?

— Bună, scumpo, totul e OK? mă întreabă pe un ton îngrijorat.

Ar putea ști că l-am găsit?

— Mark, de ce l-ai ascuns?

N-are sens să mă învârt în jurul cozii. Sunt terminată și rănită.

— Ce să ascund? Despre ce vorbești?

Pare amuzat. Pot să aud forfota din fundal. Se află în capătul celălalt al pământului.

— Mark, am găsit USB-ul, de ce m-ai mințit? De ce l-ai ascuns? De ce nu mi-ai spus despre mesaje? Simt cum îmi dau lacrimile, dar o să mă abțin. Ah, da... Mă întrebam când o să apară situația asta. L-ai găsit? Te-ai uitat ce e pe el?

— Da. Nu. Doar ce l-am găsit.

Mă uit la el, în penumbră, așezat inocent în palma mea: un mister.

— Îmi pare rău, Erin, scumpo, dar te cunosc mult prea bine. Am ascultat mesajele. A trebuit s-o fac după ce s-a întâmplat cu cei doi Sharpe. În mesaj zice că vrea doar stick-ul, nimic altceva. Trebuia să văd ce e pe el, de ce însemna atât de mult pentru el. Așa că m-am uitat, Erin, și ceea ce am văzut m-a îngrijorat cu adevărat. M-a speriat cu totul. N-am vrut decât să te protejez. Dar știam că mai devreme sau mai târziu urma să te uiți și tu, iar dacă ai ascultat mesajul n-ai cum să te abții să nu o faci. Așa că am ascuns USB-ul.

Mă lasă o secundă să procesez ce mi-a spus.

— Dar am impresia că nu am făcut-o destul de bine, glumește el și râde.

Se străduiește să împlânzească atmosfera.

— Erin, scuză-mă, dar te rog promite-mi că nu o să te uiți, scumpo. Te rog. Lasă-l acolo până când mă întorc. Și când mă întorc, îi dăm amândoi foc. Nu face nimic. O să punem telefonul și USB-ul în groapa pentru grătar și împreună o să le urmărim cum ard, OK?

Acum are un ton liniștitor.

Doamne, chiar mă cunoaște bine.

— În regulă, șoptesc.

Sunt tristă și nu știu exact de ce. Poate pentru că nu pot fi de încredere.

— Te iubesc, Mark.

— Super, ascultă, Erin. Îmi pare rău. N-am știu ce să fac altceva. Poate că ar fi trebuit să-ți spun.

Nu, are dreptate, aș fi făcut toate lucrurile acelea.

— Ai făcut ceea ce trebuia, iar eu te iubesc, spun din nou.

— Și eu te iubesc, scumpo. Sună-mă dacă ai nevoie de ceva.

— Te iubesc, mai apuc să spun înainte să se întrerupă.

Sunt distrusă, confuză și mi-e incredibil de sete. Îmi torn un pahar cu apă rece ca gheața din frigider. Mă holbez la bucătăria noastră frumoasă. Suprafețele lucrate manual, frigiderul de vinuri integrat, pardoseală din dale de ardezie, căldura care radiază prin pardoseală și-mi încălzește picioarele prin șosete. Mă uit la bucătăria noastră făcută vraisește de căutarea mea nebună, acum unde zac împrăștiate peste tot oale și tigăi, pachete de mâncare și produse de curățenie. Și acolo, între toate astea, zace laptopul meu. Nu mai pierd vremea ca să mă gândesc. Mă împiedic până la el și-l deschid. Scot USB-ul din învelitoarea lui și-l bag în portul de la laptop.

Pe desktop mi-a apărut o nouă iconiță. Dau dublu click și se deschide o fereastră cu fișiere. Apăs pe primul și se deschide.

Văd un text encriptat. Pagini nenumărate de text encriptat. Fișiere peste fișiere, toate cu texte encriptate. E un nonsens. Nu știu ce e în ele. Nici măcar nu știu ce sunt.

Nu înțeleg, nu-mi dau seama și asta mă îngrozește.

Poate că Mark știe ce înseamnă. Poate că-i vreo chestie bancară. O chestie cu numere? Atunci însă de ce m-a avertizat să nu mă uit? Nu știu la ce mă uit. Respir cu greu, pentru că până și eu pot să-mi dau seama că astea sunt importante. Chiar și eu înțeleg asta. USB-ul ăsta n-ar trebui să fie în posesia noastră. Nu e pentru oameni ca noi. Și nu pot să-i spun lui Mark că m-am uitat. Acum știu limpede că bună ziua că nu sunt întreagă la cap.

Cine sunt ei? Și ce sunt astea? Pentru astea i-au ucis pe cei doi Sharpe? De ce este atât de important pentru ei? De ce nu sunt îngrijorați în privința banilor sau diamantelor? De ce valorează astea două milioane de euro?

O să murim pentru astea?

Trebuie să mă gândesc. Scot USB-ul și-l bag înapoi în plasticul lui. *Respiră, Erin, gândește-te.*

OK, ce ar trebui să fac?

Mai întâi de toate, trebuie să știu ce e pe USB. Dacă pot afla, o să știu cu ce fel de oameni am de-a face. Îmi amintesc e-mailurile pe care le-am văzut în Bora Bora, alea despre companiile fantomă, îmi amintesc toate hârtiile alea plutind în apă. Cine sunt oamenii ăștia? De ce anume sunt ei capabili? Cât de periculoasă e situația noastră? Dacă aș reuși cumva să decriptez fișierele, atunci aș afla. Dacă e ceva îngrozitor, poate că ar trebui să mă duc la poliție. Poate chiar acum? Inșă vreau să știu. Trebuie să știu despre ce este vorba.

N-am nici cea mai mică idee cum să decriptez fișierele. Dar cred că s-ar putea să cunosc pe cineva care știe. Îmi bag USB-ul în buzunar și-mi apuc haina. Pe dosul cărții de vizită primite azi odată cu florile este trecut numărul de mobil al lui Eddie. Eu, Erin Roberts am acces direct la telefonul cu cartelă ilegal, din închisoare, al lui Eddie Bishop. Ce sens are să ai contacte dacă nu le folosești? Scot cartea de vizită dintre flori în timp ce merg pe hol și ies afară din casă.

Pe Lordship Road se află o cabină telefonică distrusă. Am trecut cu mașina pe lângă ea de destule ori ca să mă întreb

a) de ce nu mătură nimeni și nici nu repară geamul făcut țândări și

b) cine naiba mai folosește așa o chestie terifiantă ca aspect.

Ei bine, în timp ce mă îndrept cu pași mari pe lunga stradă suburbană spre ea, realizez că astăzi, acea persoană norocoasă sunt eu.

Sincer, nu-mi amintesc când am folosit ultima oară o cabină telefonică. Poate când eram la școală? Atunci când stăteam cu monedele mele de zece pence aliniate împreună pe etajera din cabină?

Când ajung la ea, îmi dau seama că arată mai rău decât îmi aminteam. Cutia e o cușcă de plastic goală, cu un covoraș pe jos din sticlă lăptoasă sfărâmată și smocuri de buruieni ce ies prin asfaltul crăpat. De cadrele geamurilor atârnă în aerul umed păianjeni înceți și derutați. Tot e bine că circulația aerului disipează miasma împuțită de pișat.

Caut prin haină după ceva mărunțiș și găsesc o monedă groasă de două lire. Perfect. Formez numărul lui Eddie.

Atunci când răspunde îmi dau seama că mestecă ceva. Mă uit la ceas și-mi dau seama că e ora prânzului, 1:18. Ups!

— Bună, Eddie, scuze că te deranjez. Sunt Erin. Am numărul dintre flori; sunt la o cabină telefonică, așa că...

Mă gândesc că asta înseamnă că putem vorbi în siguranță, dar ce știu eu? El o să judece situația.

— Ah, da, bună, drăguțo. Totul e OK, scumpo? Probleme ceva?

Se oprește din mestecat. Îl aud pe Eddie, undeva în Pentonville, ștergându-și gura cu un șervețel de hârtie. Știu oare gardienii de telefonul lui mobil? Nu m-ar surprinde să știe și să închidă ochii.

— Nu, nu sunt probleme, însă am o întrebare. Nu știu dacă ai putea, dacă cunoști pe cineva care ar putea ști să... pot vorbi la telefonul ăsta?

Nu vreau să mă incriminez. Nu vreau să înrăutățesc lucrurile.

— Da, scumpo, cred că e OK. E cineva pe lângă tine? Care să te urmărească, zic? Sau sunt camere de supraveghere pe stradă?

Scanez partea de sus a stâlpilor de iluminat de pe strada rezidențială, ținându-mi respirația. Am ales strada asta deoarece e cea mai goală de lângă noi, de-abia vezi vreun trecător, dar acum

Încep să mă întreb dacă străzile din Londra au toate camere de supraveghere de vreun fel sau altul. Oricum, cele care se rotesc sau cele mici ca niște semicercuri circulare după care mă uit acum, nu par să fie pe aici. Cred că suntem în siguranță.

— Nu văd niciun om și nicio cameră, spun în receptor.

— Asta e bine.

Pot să jur că zâmbește. I-am trezit curiozitatea.

— Îmi pare rău că te deranjez din nou, doar că am o mică, ei bine... o situație de rezolvat. Știi ceva despre fișiere criptate, Eddie? Sau știi pe cineva cu care aș putea să vorbesc despre asta?

E important. Trebuie să-mi ascund tonul de urgență din voce. Nu vreau să-l sperii și nici nu vreau să par foarte familiară. La sfârșitul zilei, îi cer încă o favoare și de data aceasta chiar n-am nimic să-i dau la schimb.

— Chestii cu computere? Da, avem un tip. Uite ce e, spune-mi despre ce e vorba și îl sun pe omul meu și vedem de-acolo. Apropo, ți-au plăcut florile, scumpo? Le-am cerut ceva frumos și cu gust, dar n-ai de unde știi ce o să trimită florăriile astea.

Eddie e un bărbat foarte dulce. Mă gândesc la buchetul monstruos din hol. În alte circumstanțe, cred că eu și cu Eddie ne-am fi înțeles de minune.

— Scuze, Eddie. Da, mi-au plăcut. Sunt superbe, e un buchet cu gust, îți mulțumesc mult. Mă bucur că am putut fi de ajutor.

— Ai fost, scumpo, ai fost. Fiica mea înseamnă totul pentru mine. Acum, zi-mi care-i problema.

— OK, deci, am un USB criptat. Pe scurt, nu știu exact cu ce am de-a face aici. Trebuie să știu ce e pe stick. Iată, împart o problemă cu Eddie, care își dregе vocea și mi se adresează pe un ton serios.

— De unde îl ai?

— Nu pot să spun. Nu știu exact cu cine am de-a face și ca să-mi dau seama trebuie să mă uit pe USB.

— Ascultă, Erin, va trebui să te opresc chiar acum, scumpo. Nu trebuie să știi nimic. Așa că fă un favor tuturor și renunță la idee. Dacă obiectul ăla aparține altecuiva și s-au străduit să-l encipteze, nu vrei să știi ce e acolo. Deoarece dacă e de rău, atunci e ceva ce nu vor să fie citit de oricine.

Mă întreb dacă Mark a citit? Mă gândesc la paginile nesfârșite cu text codat. Oare Mark și-a dat seama ce vor să zică? Deja știe el prea multe?

— Instinctul îmi zice, continuă Eddie, să copiezi ce ai. Bănuiesc că o să predai originalul? Poate la schimb?

— Da, o s-o fac.

Nu m-am gândit așa de mult înainte. Pentru o clipă, mă simt atât de ușurată încât amețesc. Am făcut bine că l-am sunat pe Eddie, el știe cum să se descurce cu tipul ăsta de oameni.

— Bine, atunci... faci schimbul unu la unu. În cazul în care nu vor să respecte regulile, ia-ți o acoperire. Faci exact ce spun ei. Și nu preda nimic până când nu ai banii. Ai făcut greșeala asta ieri, cu Simon, am auzit totul. E înduioșător, dar nu așa se rezolvă lucrurile. Faci schimbul după ce intră banii în cont, nu înainte. Înțelegi? Întrebarea pare suspendată pe linia dintre noi.

— Da, mulțumesc, Eddie, îi spun.

E o senzație ciudată să fii atât de onestă cu un criminal. I-aș putea spune mai multe decât i-aș spune vreodată lui Mark. Știu că are dreptate. Trebuie să accept propunerea. Să mă asigur că-mi acopăr toate urmele. Asta ar face și Eddie.

— Ai nevoie de cineva care să te ajute cu predarea? Aș putea să-l rog pe Simon să te ajute.

Vocea lui e blândă. De parcă e ceva personal. Eddie își face griji pentru mine.

— Hm, cred că mă descurc, Eddie, dar te pot ține la curent.

Sunt conștientă cât de fragilă sunt. O domnișorică stresată.

Mi-ar plăcea să spun că e o mișcare manipulatorie intenționată pentru a-mi câștiga publicul, dar nu e. Așa cum am spus, am pierdut șirul. Dar nu-i pot lăsa pe Simon și pe Eddie să mă ajute. Nu pot să fac față la mai multe fronturi deodată. Nu știu dacă pot să am încredere în Eddie și banda lui față de situația asta. La urma urmei, e un infractor. Înțeleg ironia afirmației, dar știi ce vreau să spun. Va trebui să rezolv singură situația asta.

— OK, scumpo. Știi unde să mă găsești dacă ai nevoie de mine.

— Ah, Eddie, știi de unde aș putea să-mi fac rost de, hm, protecție?

Cred că asta e cea mai puțin convingătoare cerere pentru un pistol formulată vreodată, dar cred că aș putea avea, în mod cert, nevoie de unul.

Tace pentru o secundă.

— Știi cum să folosești unul?

— Da, îl mint. Știu.

— Am zis eu că ești plină de surprize. Nicio problemă, scumpo. Simon o să-ți lase în seara asta ceea ce ai nevoie. Ai grijă de tine, scumpo. Protejează-te. Când vrei să mai vorbim, data viitoare folosește o altă cabină telefonică dintr-o altă zonă. Gata cu Lordship Road. Amestecă-le.

De unde știe de unde sun? Pentru o clipă, mi se face rău.

— Așa o să fac. Mulțam, Eddie, apreciez.

— În regulă, iubire, pe curând.

Apelul se întrerupe.

Trebuie să pun capăt acestei situații. O să-i pun capăt atât pentru mine, cât și pentru Mark. Nu ne putem ascunde de ceea ce vine. Mark nu știe ce face. Nu putem să vâram USB-ul înapoi în cutii de ciocolată și să sperăm la tot ce e mai bun. Trebuie să încheiem ce am început și să o facem ca lumea, deoarece acum sunt absolut sigură că nu se vor opri până ce nu vor avea USB-ul. Am deschis telefonul deja de două ori. Trebuie să știe că sunt în Londra. Acum e vorba doar de o chestiune de timp și de loc ca să ne întâlnim. Și în condițiile cui o s-o facem.

Mă gândesc la cei doi Sharpe, la destinul lor. Acele ultime desperate înghițituri de apă sărată și, apoi, nimic. Diferența dintre Sharpe și mine este că ei nu s-au așteptat la ce li s-a întâmplat. Nu erau pregătiți și s-au panicat. N-au avut nicio șansă, însă eu am.

Mă îndrept către gara St Pancras și acolo, în mulțimea de sub ceasul uriaș, pornesc telefonul. Pasagerii se revarsă din trenul Eurostar prin ușa de sticlă din fața mea. Apăs iconița cu mesaje, apăs pe cel mai recent mesaj și scriu:

AM USB-UL.

GATA DE SCHIMB.

VOR URMA INSTRUCȚIUNI PENTRU ÎNTÂLNIRE.

Apăs pe trimite și închid telefonul. Mi-l bag în buzunarul hainei. Acum am nevoie să găsesc un loc unde să ne întâlnim.

Acasă, îmi petrec seara uitându-mă la clipuri de pe YouTube ca să mă pregătesc. Dacă e un lucru la care mă pricep, acela e că știu să fac muncă de documentare și niciodată n-o să înceteze să mă uimească câte poți învăța de pe internet. Mă uit la clipuri despre asamblarea armelor, în special la asamblarea și dezasamblarea unui Glock 22.

Acum două ore, Simon mi-a adus un Glock 22 cu două cutii de cartușe. I-am făcut o cană de ceai și a plecat cu cana.

De atunci mă uit continuu la clipuri despre curățarea unui Glock, sau cum să manevrezi o armă de mână, la trăsăturile de siguranță ale Glock-ului, cum să împuști cu o armă și cum să-ți protejezi arma înainte și după folosire. După două ore de cercetări, sunt bucuroasă să spun că e la fel de greu să desfaci și să

asamblezi la loc o armă de mână pe cât e de greu să schimbi un filtru de apă la un aparat Brita. Asta în caz că te interesează.

Aparent, WD-40 este un înlocuitor acceptabil pentru uleiul de pistol atâta timp cât intenționezi să-l ungi din nou și să-l cureți după trei-patru zile. Arma mea trebuie să funcționeze doar pentru o zi și sper că, de fapt, nu va fi necesar să funcționeze. Nu pot să risc să mă duc mâine-dimineață să cumpăr ulei de pistol din Holland & Holland în Piccadilly. Asta în caz că m-ar supraveghea SO 15 sau Patrick sau oricine altcineva.

Pierd încă un apel de la Phil. Deja m-a sunat azi de două ori ca să discute cu mine de ce renunțăm la materialul despre Holli. Îi iese fum pe nări de când i-am spus asta și pot s-o dovedesc cu mesajele vocale. Încă nu l-am sunat înapoi. Poate să mai aștepte. Toți pot să aștepte.

E absurd de ușor să folosești un Glock 22. Nu au multe butoane. Nimic în care să-ți blochezi mintea. Chestia cu un Glock e că n-are siguranță. Știi momentul acela din filme când eroina, în sfârșit, trebuie să-și folosească pistolul și și-l ridică în direcția personajului negativ care se ivește, apasă pe trăgaci și... canei. Nu iese nimic pentru că e trasă siguranța. Ei bine, asta nu se întâmplă când ai un Glock. Cu un Glock, capul tipului explodează. Dacă magazia e plină și e înarmat, asta e tot. Ochești și tragi. Și nu trage decât dacă un deget apasă pe trăgaci. Poți să-l scapi sau să te agăți de trăgaci, sau să ți-l vâri la centură, indiferent, nu o să tragă de nebun. Sistemul cu trăgaci dublu înseamnă că degetul tău trebuie să apese pe trăgaci până la capăt. Doar așa se trage cu un Glock. Dar dacă atingi trăgaciul când apuci arma din greșeală din centură, atunci sigur nu o să mai ai copii. Nicio siguranță înseamnă fix asta.

Îmi sună din nou telefonul mobil. De data asta e Nancy, soția lui Fred. Fir-ar al naibii! Am uitat să le mulțumesc că ne-au supravegheat casa cât timp am fost în luna de miere și că ne-au lăsat de mâncare. Probabil că sunt îngrijorați. Mark are dreptate; sunt o uitucă. Las să intre căsuța vocală.

Dacă o să găsești vreodată un Glock o să știi imediat că e vorba de un Glock, datorită logo-ului din partea de jos din dreapta mânerului. Un G mare cu un lock mic scris în interiorul lui. Dacă o să găsești unul, uite ce trebuie să faci. Mai întâi, apucă arma ținându-ți mâna la distanță de trăgaci. Chiar lângă degetul mare ar trebui să fie un buton mic pe mâner. Cu butonul ăsta scoți magazia dinăuntru. Puneți cealaltă mână sub partea din fund a pistolului și apasă butonul cu degetul. Dacă magazia e încărcată complet, o să vezi un glonte în partea de sus a magaziei. Acum lasă magazia undeva în siguranță. Următorul pas este să verifici și să golești camera, adică să verifici dacă nu a rămas un glonț pe țevă, iar dacă a rămas, scoate-l. Faci asta trăgând de secțiunea de sus a țevii înapoi față de partea din vârf a armei. Ar trebui să se crape o mică fereastră în partea de sus a armei în timp ce o armezi. Dacă a mai rămas vreun glonț în urmă, acesta ar trebui să sară în

siguranță. Armează ca să verifici din nou dacă e goală camera. Acum arma ta e în siguranță. Apoi, ca s-o încarci, scoate glonțul din vârful magaziei pe care ai pus-o deoparte. Bagă magazia înapoi în fundul pistolului până când se aude un clic, armează-o din nou, țintește și trage.

Repetă procedeul de vreo douăzeci de ori și o să fii la fel de convingător ca orice actor din Full Metal Jacket. În afară de asta, îți calmează gândurile în privința motivelor pentru care ai nevoie de o armă.

Mark mă sună înainte să mă culc să vadă ce mai fac. Țsta e singurul apel pe care îl preiau.

— Da, sunt bine. Mă uit la chestii pe computer.

Teoretic, e adevărat.

— Cum te mai simți? mă întreabă.

Nu vrea să forțeze nota, încă e nesigur, îmi dau seama.

— Sunt bine, scumpule, serios. Nu te îngrijora pentru mine. Sunt complet în regulă.

Îi spun că-l iubesc și el îmi răspunde la fel.

Când mă simt destul de sigură cu arma, o curăț în profunzime din nou și aplic o bandă adezivă argintie din cutia cu scule a lui Mark pe mânerul armei. Secțiunea cu asperități de pe fundul armelor nu poate reține amprente, dar zonele line din față și din spate pot. Aflu de pe internet că va fi mai ușor să scot banda adezivă după ce trag cu arma decât să o smulg de pe armă în urma unei altercații. Mă cunosc destul de bine ca să știu că nu o să gândesc ca lumea după ce o să se întâmple. Dacă o să se întâmple asta. Banda o să fie de ajutor.

Îi las un bilet lui Mark pe scările din hol. O să se întoarcă de la New York mâine-noapte, iar eu nu o să fiu aici. În bilețul i-am scris că-l iubesc din toată inima, că îmi pare rău pentru deranj, că nu am vrut să stau singură în casă și că o să dorm la Caro în noaptea aceea. Să nu se îngrijoreze. O să ne vedem în curând.

Încep să adun ce am nevoie din mijlocul haosului care este acum casa noastră. Descarc o aplicație de localizare a coordonatelor GPS pe telefon; am nevoie să aflu coordonatele locului de întâlnire. Umplu un rucsac cu arma, gloanțele, telefonul și USB-ul. Pun și un schimb de haine. Articole de toaletă. Un ceas vechi galben cu alarmă pe care îl am de când eram mică, hainele și ghetele mele de drumeție, și o lanternă. În timp ce umblu prin casă ca să adun toate astea, mă întreb în ce punct au început toate astea. Dacă ar fi să merg înapoi, cât de departe aş merge? Până la momentul când am pornit telefonul? Când am deschis geanta? Până la cercul de hârtii plutitoare? Până la nuntă? Până la ziua când m-a sunat Mark din toaleta bărbaților? Ar fi destul?

VINERI, 30

SEPTEMBRIE **Țintește** și**trage**

La ora 7 a.m. încarc mașina și plec. Drumul spre Norfolk e aproape gol, mormăiala moale de la emisiunile de la Radio 4 umplu aerul mașinii, iar eu mă gândesc cum să fac. Îmi imaginez că Norfolk este un pariu sigur. E un loc izolat. Nu am parte de polițiști. Știu să mă descurc prin pădurile de aici. În plus, nu e nicio cameră de supraveghere. Nu mă va supraveghea nimeni. Dacă cineva mă urmărește o să fiu sigură că știu asta. Opresc pe banda de refugiu de pe autostradă și scriu un mesaj către numărul din telefon. Specific doar o oră pentru mâine și un loc general. În dimineața întâlnirii, voi trimite mai multe coordonate GPS detaliate.

Mark nu pleacă din New York până diseară și nu o să ajungă acasă decât după miezul nopții. Încerc să nu-mi imaginez fața lui, ochii lui când o să mă vadă mâine când o să ajung în cele din urmă acasă, după ce s-au terminat astea. Va ști că l-am mințit. Va ști că nu am fost la Caro, nu-i idiot. Și va trebui să-i spun totul. Îmi promit că odată ce toate astea s-au terminat o să fiu sinceră; nu o să mai mint niciodată. O să fiu cea mai bună soție din lume. Promit.

Am luat o cameră la hotel. Nu e același hotel unde am mai stat înainte, ci unul la care n-am mai tras niciodată. Plănuiesc să stau doar o noapte. Am fixat întâlnirea pentru mâine-dimineată la ora șase și au confirmat. Am primit și un mesaj vocal nou, în care aceeași voce masculină de dinainte îmi cere să-i dau mâine și coordonatele pentru locul unde s-a prăbușit avionul. Asta e parte din înțelegerea noastră, acum. Din fericire, am informația.

Vor avea timp să ajungă la întâlnire până mâine-dimineată, indiferent de unde vin. Din majoritatea locurilor din lume poți să ajungi în doar câteva ore cu un avion supersonic privat. Din Rusia durează patru ore, nu zile. Au timp mai mult decât suficient ca să ajungă aici.

Pentru întâlnire, am ales o zonă izolată, în pădure, și am ales ora 6 a.m. deoarece cu cât e mai devreme, cu atât mai bine. Nu vreau să fim întrerupți; îmi ajunge câte am pe cap și așa. Rucsacul meu se află pe scaunul din spate al mașinii, cu o haină groasă care-l acoperă protectiv. Înăuntru se găsește o mică geantă cu mancare și o sticlă de apă pentru situații de urgență. Afară e frig și am multă treabă azi. Stick-ul e cuibărit în buzunarul din față, cu fermoar, al rucsacului. E în siguranță și am acces

ușor la el. În compartimentul din interior pentru laptopuri am arma în cutia ei, lângă gloanțe și telefon. Este tot ce am nevoie pentru mâine.

La hotel ajung pe la 10 a.m. Nu am niciun mesaj vocal. Fac check-in rapid. Receptionista este o dulce și anul ăsta e evident unul în care își ia o pauză. E total dezinteresată, ceea ce îmi convine pentru orele care au mai rămas.

Camera mea e mică și drăguță. Patul este un cuib adânc și gros de vrafuri de cearșafuri de bumbac apretate și pilote. În baie este o țevă din cupru strălucitoare. Foarte drăguț. Perfect.

Verific din nou dacă am stick-ul și arma, mă strecor în haina mea groasă, trag rucsacul în spate și pornesc. Vreau să fac traseul până la locul întâlnirii de mâine. Conform GPS-ului de pe telefonul meu, aș putea să fac tot traseul prin pădure, fără să utilizez vreun drum. Asta e opțiunea cea mai sigură, să rămân în apropierea câmpiilor și a pădurilor.

Îmi ia o oră de mers alert ca să ajung la zona împădurită pe care o caut. Pentru schimb va trebui să-mi găsec două seturi de coordonate GPS. O să trimit mai întâi unul, pentru locul de întâlnire, îndată ce ajung mâine. Ar fi stupid să le dau timp suplimentar ca să arunce o privire înainte să ne întâlnim. Al doilea set de coordonate este pentru zona exactă a USB-ului, pe care o să-l îngrop azi în apropierea locului de întâlnire. îndată ce îmi dau banii, îndată ce ajung în contul nostru din Elveția, o să le trimit printr-un mesaj al doilea set de coordonate, cum a spus Eddie. În felul acesta o să evit o confruntare față în față. După aceea, o să le trimit în sfârșit un mesaj cu coordonatele avionului, și cu asta am terminat.

Aleg această zonă pentru că știu că e izolată. Am făcut multe drumeții cu Mark prin pădurile de aici. Poți să umbli o jumătate de zi până să mai dai peste altcineva. Singurele zgomote sunt sunetele scoase de chestiile care se furișează prin iarbă și sunetele purtate de vânt ale împușcăturilor de carabină. Aici, nimeni nu se gândește de două ori înainte să tragă. Face parte din viața de zi cu zi. Alt motiv pentru care am ales locul ăsta.

Sunt băgată adânc în pădure, la vreo douăzeci de minute de mers până la cel mai apropiat drum secundar. Scot rucsacul din spate și scot cutia cu arma cu grijă. Iau o foaie A4 din partea din spate a genții, e biletul de întâmpinare de la hotel, și o puneză pe care am luat-o de la panoul cu informații turistice din zona de recepția a hotelului. Prind bucata de hârtie de cel mai mare copac pe care-l văd.

Trebuie să exersezi. Trebuie să trag măcar de câteva ori înainte să îl îndrept spre o persoană.

Eddie a zis ceva de acoperire, să nu o fac fără acoperire. Ei bine, asta e acoperirea mea.

Am o magazie preîncărcată cu cincisprezece gloanțe, plus încă o cutie nedesfăcută. Asta înseamnă douăzeci și șapte de gloanțe. Simon nu s-a zgârcit la gloanțe, slavă Domnului! Cred că a ghicit că aveam nevoie să exersezi.

Pentru întâlnire, o să am nevoie să am o magazie plină, asta în cazul în care o să ajung să folosesc arma.

Așa că uite o problemă de mate: dacă Erin vrea să păstreze o magazie plină pentru mâine, câte cartușe poate consuma Erin azi?

Azi, Erin poate folosi 12 gloanțe. 12 trageri de exersare. Înlătur trei gloanțe din magazia plină și le pun în siguranță, în buzunarul rucsacului, alături de cutia nedesfăcută cu 12 gloanțe.

Sper din toată inima să nu trebuiască să pună în practică mâine ședința de antrenament de azi, dar prefer să fiu pregătită decât deloc.

Bag magazia în pistol și țin arma în fața mea cu brațele întinse, la nivelul ochilor. Aliniez punctul alb și cutia care formează cătarea Glock-ului cu ținta de hârtie de pe copacul din față.

Videoclipurile atenționează în privința reculului Glock-urilor, dar poziția pe care trebuie să o adopți ca să le contracarezi nu e cea la care te-ai aștepta. Nu e deloc cum ai văzut la TV sau prin filme. Stai drept, nu într-o parte, și în niciun caz ca și cum ai păși în lateral ca un cadet cu lanternă de la FBI. Picioarele tale trebuie să fie echivalent depărtate de șold și să-ți ții genunchii relaxați. Mâna mea dreaptă e pe mâner, arătătorul întins de-a lungul țevii, departe de trăgaci; cu mâna stângă strâng puternic mânerul. Umerii sunt proiectați în față, coatele sunt nemișcate. Poate că nu arăți cool, dar o să-ți nimerești ținta. Cel puțin, asta e ideea.

Respir încet. Va fi zgomotos. Mult mai zgomotos decât ți-ai închipuit. Reculul o să lovească înapoi ca un pumn. Dar trebuie să stai ferm, să cedezi doar puțin, dar să rămâi în picioare.

Inhalez adânc. Îmi strecor degetul deasupra trăgaciului. Expir și trag.

Împușcătura se risipește prin pădurea din jur. Reculul armei mă lovește ca un pumn zdravăn pe care îl primesc de la un bărbat matur. Inima îmi explodează de adrenalină, ochii îmi sunt orbiți. E uimitor, dar n-am căzut. Sunt în regulă. În fața mea, văd marginea hârtiei făcută zdrențe, o bucată mare de scoartă făcută așchii dintr-un unghi ciudat. M-am prins. Dacă era un om, îl nimeream. Mă inundă o roșeață de bucurie. Scap însă rapid și mă concentrez. Realiniez toate și apoi mai trag de încă unsprezece ori.

Până la finalul după-amiezii nu a rămas niciun pic din hârtie, iar copacul e vrainște: iau decizia să merg mai mult înainte să notez datele GPS. Nu vreau ca ei să vadă copacul ăsta. Găsesc un loc bun după încă vreo cinci minute, un luminiș mic și noroios. Îmi trec datele GPS în notițele iPhone-ului. Apoi încerc să găsesc încă un loc unde să îngrop USB-ul într-o pungă de plastic. Aleg un stejar impozant, departe de luminiș, lângă un șanț. Aș putea să mă ascund acolo mâine. Mă așez pe vine lângă stejar și sap o mică groapă în sol cu mâinile goale. Pun USB-ul în cutia lui mică de plastic și apoi în pământ și acopăr locul cu țărână și frunze, integrându-l înapoi în solul pădurii. Notez coordonatele în iPhone și după aceea plec la hotel.

Ajunsă în cameră, pregătesc totul pentru mâine. Probez alarma la ceas de câteva ori și, miracol, încă funcționează. Îl setez pentru 4:30 a.m. și-l pun pe noptieră, lângă lampa ornată de lângă pat a hotelului. Pun arma și cartușele rămase în seif.

După ce comand room service, îl sun pe Mark pe mobil, dar îmi intră direct căsuța vocală.

— Bună, Mark, eu sunt. Bănuiesc că deja ți-ai luat zborul, dar am vrut să știi că totul e în ordine. Eu sunt bine și mi-e dor de tine și te iubesc. Ascultă, casa e un pic cam vraiste, apropo, ca să te avertizez. O s-o aranjez la loc mâine. Zbor lin. Te iubesc. Ne vedem în curând. De-abia aștept.

Închid. Când o să ajungă acasă o să găsească biletul în care i-am spus că rămân la Caro peste noapte. Sper că toate astea or să meargă. Chiar sper.

Îmi vine mâncarea și halesc în liniște, fără muzică sau TV. Mă gândesc la Eddie și la Lottie, la Holli și la prietenul ei Ash, care sunt cine știe pe unde. Mă gândesc la Mark cum zboară peste Atlantic, la oamenii din avionul din adâncul Pacificului de Sud. Mă gândesc la Alexa și la posibila ei sarcină. Cât de fericită trebuie să fie! Mă gândesc la omulețul pe care îl port chiar eu. Am un soi de amețeală, dar mă străduiesc să mănânc, pentru ființa care crește în mine. Va trebui să am mai multă grijă de amândoi. Și, cu asta în minte, după cină mă duc și pregătesc o cadă cu apă fierbinte în care mă cufund. Las căldura să mă înmoaie și-mi las gândurile să hălăduiască, în timp ce mă holbez absentă la secțiunea cu sticlă mată șlefuită a ușii de la baie. Flori cățărătoare încâlcite și păsări sălbatice gravate, o scenă într-o pădure. E drăguță imaginea. E un hotel drăguț ăsta. Și lui Mark i-ar plăcea aici. Sau poate că nu. La urma urmei, chiar acum fac fix lucrul pe care am promis că nu-l fac. Mă ridic din apă gândindu-mă la asta, am pielea toată roșie. Mă învâluie cu un prosop și mă pregătesc să mă culc devreme.

SÂMBĂTĂ, 1

OCTOMBRIE Ceva în

întuneric

Stau cu ochii larg deschiși în beznă. Nu văd nimic în întunericul dens cu excepția luminozității brațelor fosforescente ale ceasului cu alarmă. Nu știu ce anume m-a trezit, dar s-a întâmplat brusc. Acum sunt trează. Ceva nu e în regulă în întuneric. Pot să simt că e cineva în cameră cu mine. Nu știu cât de mult am dormit, dar pe la marginile draperiei nu se mai întrevede niciun pic de lumină. Arma este unde am lăsat-o, în seiful din șifonier. N-am cum să ajung la timp la ea. Ar fi trebuit să o țin cu mine. Ar fi trebuit, aș fi făcut, aș fi putut. Nu aud niciun zgomot. Nicio mișcare. Niciun sunet în afara tic tac-ului înfundat al ceasului de plastic. Apoi se aude un foșnet, o bucată de material, în colțul din dreapta camerei.

Rahat, rahat, rahat! E cineva aici! E cineva în camera mea! Adrenalina începe să-mi pompeze instantaneu prin sistem și prin inima micuță din interiorul meu. Simt o frică totală. Trebuie să mă străduiesc din toată ființa să nu sar în aer. Îngheț. Îmi dau seama că oricine ar fi, ei cred că sunt adormită. Asta îmi dă timp să mă gândesc. Să planific ceva. Poate că dacă nu mă mișc o să plece. O să ia ce vor și o să plece. Numai că eu nu sunt adormită.

Mi se pare imposibil să nu detecteze schimbarea din aerul îngroșat acum de groază. Se aude din nou foșnetul slab.

Dar ce fac ei?

Ce ar trebui să fac eu? O să mor aici, singură, într-un hotel pentru escapade de weekend? *Așa vrei să mori, Erin?*

Gândește-te.

Continui să respir profund, de parcă aș dormi.

El e, bărbatul de la celălalt capăt al firului, el trebuie să fie. M-au găsit.

Care e ultimul mesaj pe care l-am trimis azi? Cel cu locul întâlnirii de mâine? Mă gândesc disperată cum de s-a putut întâmpla asta, dar nu știu de ce nu mă pot concentra. Contează cum? A dat cumva de urma mea. Doamne, sunt așa o idioată!

Nu-i nici cea mai mică șansă să ia doar ce are de luat și apoi să mă lase dormind. Știu asta. Știu asta deoarece ceea ce vrea nu e aici. E îngropat în pădure. Așa că nu o să mă lase. În cele din urmă va trebui să mă trezească. O să mă facă să-i spun unde e.

O să mor.

O s-o facă rapid, poate că o să mă sufoce cu o pernă sau în cadă. Ceva care să pară un accident. Ceva care nu o să ridice semne de întrebare. O s-o facă de parcă nici n-a fost aici.

Pieptul stă să-mi erupă din cauza tensiunii controlării și a încetinirii respirației mele. Degetele mele tânjesc să se târâie prin întuneric până la telefonul care e pus la încărcat pe noptieră. Transpirația îmi înmoaie tricoul sub pilota grea umplută cu puf de rață. Trebuie să mă gândesc.

Nu vreau să mor.

Se aude un fermoar. Nu pot să ignor sunetul... e prea zgomotos. Scot un suspin adânc și mă foiesc. M-a deranjat, dar nu m-a trezit. S-a oprit și el.

Ce naiba descheie? *Gândește-te?*

Trebuie să mă folosesc de elementul surprizei; asta e tot ce am. Dacă pot, o să-l surprind. O să-l lovesc cu ceva dur, o singură dată, și apoi voi fi pe poziție de superioritate. N-am nevoie decât de o lovitură zdravănă.

Dar cu ce? Cu un căcat de pernă?

Lângă veioză e un pahar cu apă. Aș putea să-l arunc?

Și ce-i cu asta, Erin, o să-l uzi un pic?

OK, poate că nu-i o idee bună. Dar dacă arunc cu veioza? îmi amintesc că e o lucrare barocă mare din metal cu un soclu din marmură. Da! Dacă o să o apuc și o s-o smulg cu destulă forță, priza ar putea avea efectul unei lovituri.

Acum, zgomotele se aud de lângă ușa băii, în apropierea rucsacului. Brusc, telefonul meu, care stă inocent pe noptieră, se aprinde și luminează întunericul din cameră. Foșnetul se oprește și amândoi ne îndreptăm privirea către lumină. Într-o fracțiune de secundă, apuc să citesc un pic din mesaj. E de la Mark.

Știi unde esti. Eu o să...

Numai că nu am timp să citesc restul. Bărbatul din cameră știe că m-am trezit. E acum sau niciodată. Îmi strâng tare pleoapele, îmi împing cu forță palmele în saltea și sar în sus și afară din pat, îndreptându-mă spre masă.

O mișcare bruscă se grăbește în direcția mea. Fuge către mine. Orbecăiesc în căutarea veiozei, apuc și o rotesc orbește spre intrus cu toată forța. Simt tensiunea și momentul când mufa iese din priză, urmată de bufnitura soclului de marmură ce mușcă din carne.

Se aude un strigăt gutural. Dă înapoi, împiedicându-se.

— Curva dracului!

Vocea este joasă și plină de ură, dar are ceva familiar. Se repede din nou spre mine. Nu pot să-mi dau seama pe întuneric cât de aproape este sau dacă are vreo armă. Tot ce pot să fac este să-mi rotesc din nou brațele și să lovesc cu toată puterea. Obiectul contondent face priză, marmură pe os. Se aude un sunet ca un plescăit umed.

Se împiedică. Îi aud reaspirația grea venind de jos; e în genunchi.

Am nevoie de lumină. Trebuie să văd ce se întâmplă, să văd cine e, să văd dacă are vreo armă. O iau la fugă spre ușa băii și băjbâi înăuntru căutând întrerupătorul.

Camera este inundată de lumina rece din baie.

Iată-l. Stă ghemuit la capătul patului, cu mâna la cap. Are părul închis la culoare și poartă o haină neagră. E alb, mare, puternic. Nu pot să-i văd fața. Poartă barbă?

Încă țin pregătită veioza în mână. La baza ei se vede o pată de sânge licărind. Se întoarce spre mine acum. Își ridică încet fața în bătaia luminii. Mă clatin. E Patrick, bărbatul din afara închisorii. Nu eram paranoică. Chiar m-a urmărit. Și acum știu cu certitudine că nu e din SO15. E clar că nu e polițist. Din rana proaspătă de deasupra ochiului îi curge sânge, întinzându-se pe față și mânjindu-i părul. Se șterge de sângele din ochi, apoi mă privește impenetrabil și rece. Treaba asta nu se va termina decât într-un singur fel.

Nu-mi vine să cred ce proastă am fost. Mă gândesc la toate greșelile pe care le-am făcut. Ar fi trebuit să-mi dau seama că o să se întâmple asta. Mă cuprinde un val uriaș de greață. O să mor. Inima îmi duduie ca nebuna în urechi și genunchii îmi cedează. Individul se întinde spre mine în timp ce mă prăbușesc.

Îmi pierd cunoștința.

OCTOMBRIE **Vine Mark**

Când deschid ochii, nu văd decât alb în jurul meu. Zac întinsă pe pardoseala din baie, luminile din tavan strălucesc orbitor. Stau cu obrazul lipit de dala albă rece. Mă ridic în picioare ca să o iau la fugă, dar sunt singură. Ușa băii e închisă. Întunericul este vizibil doar prin partea de sus a sticlei, acolo unde este ornată. Mi se învâрте capul din cauza mișcării bruște. Pe partea de chiuvetă de lângă mine văd sânge, o pată urâtă, lungă și amprenta unei jumătăți de mână. Simt durere într-o parte a capului și după ce îmi ating fruntea, văd că mi-am mânjit mâna cu ceva roșu întunecat și cleios. Probabil că m-a dat cu capul de chiuveta de porțelan. O lovitură la cap. Rănile la cap sângerează mult, am mai auzit asta, sau poate că am văzut-o în vreun film. Nu-mi amintesc. Dar de obicei nu sunt atât de serioase pe cât arată, nu? Pe de altă parte, poate că m-am ales cu o contuzie. Încerc să evaluez daunele, durerea. Mă simt de parcă sunt beată și mahmură în același timp. Mă gândesc la bebeluș și-mi pun mâna pe burtă. Și apoi o cobor repede între picioare, însă din fericire nu dau de sânge, ceea ce înseamnă că n-am pierdut sarcina. Mulțumesc Domnului. *Fii în siguranță, micuțule, te rog să fii OK.*

Mă târâi către ușă, cu capul pulsând și năucită de valuri de greață. Din camera cealaltă nu se aude niciun zgomot. Îmi șterg cu blândețe sângele și transpirația din ochi cu tricoul meu, apoi îmi lipesc urechea de ușă și aștept. Nu se aude nimic. Cred că a plecat. Mă rog să fi plecat. Nu știu cât timp am zăcut inconștientă, dar cred că a trecut ceva timp. Sângele de pe dalele albe s-a uscat și a prins coajă. Mă ridic ușurel în genunchi și mă uit prin sticla întunecată a ușii. Nu se vede nicio mișcare în cameră.

Încerc mânerul ușii, dar știu că e încuiată încă dinainte să o trag spre mine. Mica cheie de metal care, de obicei, se află în interiorul băii nu mai este acolo. Individul m-a încuiat înăuntru.

Încerc din nou mânerul ușii. E solid. Sunt prinsă în capcană. Tipul vrea să mă țină aici. În cazul în care nu găsesc USB-ul. Țasta e singurul motiv pentru care mai sunt în viață. După ce o să-l găsească, o să se întoarcă.

Cine e Patrick? O fi oare bărbatul de la celălalt capăt al conexiunii telefonice? Indiferent cine e, acum știu că lucrează pentru proprietarul genții. Am pierdut. Au totul. Telefonul meu cu coordonatele locului era pe pat. Sunt sigură că se vor uita prin telefonul meu. N-o să treacă mult și o să găsească coordonatele GPS-ului și o să verifice ambele zone din luminișul acela până ce o să găsească stick-ul. I-am

condus direct la el.

Trebuie să mă dau jos înainte să se întoarcă. Trebuie să mă îndepărtez de toate astea. Să las totul și să plec acasă. Să alerg, nu altceva. Și apoi să merg cu Mark la poliție, să explicăm totul. În acest moment, nu-mi mai pasă de consecințe. O să ne descurcăm cu astea mai târziu; poate că putem negocia cu informațiile pe care le avem. Indiferent de situație, acum avem nevoie de protecția poliției. Nu vreau să mor ca soții Sharpe.

Apoi îmi amintesc mesajul de la Mark, că e pe drum. Pe drum unde? Vine aici? Dar cum ar putea ști unde mă aflu? Cum ar putea ști că mă aflu aici în Norfolk? Mă gândesc că odată ajuns acasă și-a dat seama ce aveam de gând, dar cum ar putea ști că se întâmplă aici? Îmi scrijelesc creierii și apoi îmi amintesc. E atât de simplu. Acum vreo trei ani, mi-am pierdut telefonul mobil după o ieșire în oraș, iar când mi-am luat un telefon nou, Mark a instalat o aplicație de găsim a telefonului, astfel încât să-i dau de urmă chiar dacă îl pierdeam. Nu trebuia decât să-mi deschidă laptopul de acasă și să dea click pe aplicație. Și zbang, iată-mă.

Iar el e pe drum și vine ca să se întâlnească cu mine. Slavă Domnului!

Îndată ce o să ajungă aici, o să sunăm la poliție. Ar trebui să ajungă în curând. Și apoi îmi pică fisa. N-o să vină aici. O să se ducă acolo unde se află telefonul. Doamne ferește! O să se ducă direct la ei.

Trebuie să-l opresc. Trebuie să ajung acolo unde se află ei înaintea lui. Trebuie să-l avertizez, altfel o să le cadă în plasă. Trebuie să-l salvez. Asta e numai din vina mea.

Mă apuc și scutur cu mai multă forță ușa băii. Sunt prinsă în capcană. Scot un geamăt mut de frustrare. Mă uit prin gaura cheii. Cheia nu e nici de partea cealaltă. N-am nicio șansă să scot cheia pe partea cealaltă, împingând-o, pentru ca apoi să o agăț pe sub ușă, ca în filme. Patrick a aruncat-o sau a luat-o cu el. Mă uit la geamul din ușa băii, cu acele păsări ale paradisului complicate înghețate în cântec deasupra mea.

Mă ridic cu greutate în picioare în timp ce baia se învârte amețitor în jurul meu. Aștept să-mi dispară amețeala.

Apuc un halat gros de pe balustradă și-l înfășor în jurul săpunierei de ceramică. Sper că zgomotul n-o să trezească pe nimeni. Dau drumul și la duș ca să acopăr sunetul, în caz de ceva.

O ploaie de sticlă se sfărâmă și se împrăștie peste dalele din baie și covorul plușat din dormitor. Am cioburi peste tot prin păr și pe obraji. Închid dușul și-mi țin respirația, ascultând. Nu aud nimic. Nu se deschide nicio ușă pe coridor, nu se aude nicio voce. Trag găleata de gunoi din baie spre ușă și pășesc cu grijă pe ea. Las un alt prosop peste cadrul geamului zimțat ca să mă protejez de tăieturi. Apoi mă cațăr cât de repede pot prin geamul distrus și intru înapoi în cameră. Așa cum mă așteptam, telefonul meu a dispărut. Ignor rana proaspătă de la braț și alerg la telefonul de lângă pat ca să-l sun pe Mark și să-l avertizez. Apoi, însă, mă opresc.

Nu pot să-l sun pe Mark. Numărul lui e în iPhone-ul meu. Nu-l știu pe de rost. Tehnologia modernă. Nu știu nici măcar numărul de telefon al soțului meu. Îmi doresc mai mult decât orice să-l fi memorat. Dar n-am făcut-o. Așa că nu-l pot suna. Nu-l pot avertiza. Singura modalitate ca să ajung la Mark e să mă duc la coordonatele unde am îngropat USB-ul. Trebuie să merg acolo, să-l găesc pe Mark și să-l avertizez înainte să fie prea târziu. Trebuie să-l opresc să meargă pe urma telefonului meu ca să nu cadă în mijlocul la toate astea, direct în pericol.

Scanez camera. Mi-a dispărut rucsacul. La naiba! Inșă altceva îmi oprește inima în loc. Ușa seifului este deschisă, iar seiful e gol. Asta mă năucește. Acolo îmi țineam Glock-ul și acum a dispărut. De unde știa Patrick codul? Păi cum să nu-l știe dacă îl folosesc peste tot? Folosesc codul pe care îl avem acasă, cel care e atât de ușor de spart încât te umflă râsul. E vorba de data de naștere a lui Mark. Poate că Patrick chiar a fost la noi în casă în ziua aia. Fie așa, fie a aflat cumva de data de naștere a lui Mark. Probabil că a încercat combinațiile obișnuite apoi a țintit pentru medalia de aur. Iar acum, n-am armă. Nicio armă, niciun telefon și niciun plan.

Pe jos pe covor e sticlă sfărâmată. Pe așternuturi e sânge. Am făcut ceva dezordine și aici; va trebui să curăț la un moment dat, dar n-am timp acum. Ceasul de pe dulapul de lângă pat indică ora 4:18. Alarma va suna peste doisprezece minute, așa că o opresc din timp și arunc ceasul pe pat. Va trebui să-l iau cu mine, fiind singura modalitate prin care pot spune cât e ceasul.

Văd în oglindă că partea din stânga sus a frunții mele, la baza părului, este înroșită, umflată și are o crustă neagră. Pentru o clipă, fiind copleșită, mă gândesc să sun poliția și să o trimit în pădure. Dar am nevoie, mai întâi, să-l iau pe Mark de aici. Nu vreau să fie prins în haosul provocat de împușcăturile poliției.

În loc de asta mă îmbrac în grabă, mă încălț și îmi pun fesul cu cozoroc ca să acopăr restul dezastrului pe care mi l-a făcut Patrick la cap.

Doisprezece minute mai târziu deschid zăvorul de la intrarea din față a hotelului. Pe clanța ușii camerei mele pline de probe am agățat semnul Nu Deranjați. E tot ce stă între mine și intervenția poliției. Îmi va lua o oră ca să ajung la locul acela din pădure și nu am niciun telefon ca să-l sun pe Mark sau pe Eddie sau pe oricine ne-ar putea ajuta, nu am niciun GPS ca să mă ghideze și niciun plan legat de ce o să fac când voi ajunge acolo. Nu am decât un singur gând: *Salvează-l pe Mark*.

Afară e încă întuneric. Respirația mi se face abur în aer. Ora cinci a.m. chiar e genul acela de oră care parcă te face să-ți pui întrebări despre viață, iar în dimineața asta, cu atât mai mult. Am luat decizii rele în viață, dar cel puțin, acum că știu asta, le pot corecta.

Fără telefon sau ceas, trebuie să mă bazez pe micul ceas cu alarmă din plastic. Dacă alerg, ar trebui să-mi înjumătățesc timpul, așa că alerg o bună bucată de

timp. La 5:43 încep să mă panichez. Am mers cât am putut de mult pe drumul pasager. Cred că am trecut de loc și l-am ratat. Intru în pădure.

La 5:57 aud voci. Se aud din partea dreaptă, cam la vreo o sută de yarzi dintr-o zonă cu pante. Mă las în genunchi și mă târâi pe o pantă până în vârf și arunc o privire. Văd în luminiș doi bărbați care vorbesc. Niciun conflict. Nicio armă la vedere.

Nu identific fețele în întunericul de dinaintea răsăritului, dar ascult. Mă apropii mai mult, fiind disperată să rămân ascunsă, chiar dacă strivesc frunze și resturi forestiere sub greutatea mea. Vocile se aud mai limpede acum, însă mă oprește locului ceva.

Vocea aceea. O știu, o iubesc. E a lui Mark. Mark a sosit deja. Vreau să sar și să mă lansez în luminiș direct în brațele lui. Dacă e în pericol, o să-l înfruntăm împreună.

Ceva, însă, mă oprește.

Tonul lui.

Are o voce precaută, ca de afacerist. E evident că face ce i se spune. Am ajuns prea târziu. Căcat. Probabil că a dat peste ei, încercând să mă găsească pe mine. Îl obligă să le găsească USB-ul. Mă cațăr pe culme. În lumina subțire, îl văd pe Mark și pe încă un bărbat stând în genunchi, răscolind pământul din pădure cu mânușile din piele, periind printre frunze și sol sfărâmicios. Al doilea bărbat mi-a citit notițele din telefon și știe că am îngropat USB-ul și acum îl obligă pe Mark să-l ajute să-l găsească. Are ambele seturi de coordonate; e o chestiune de minute înainte să-l găsească. La naiba. Trebuie să mă gândesc la o soluție ca să-l scap pe Mark din toate acestea.

Apoi, pe semiîntuneric, văd fața individului care are telefonul meu. Mă pișc ca să nu țip. Nu e Patrick. Nu e bărbatul care m-a atacat în camera de hotel. Mă cuprinde panica. Sunt mai mulți?

Mark știe? Unde *este* Patrick? Îmi încerc norocul aruncând o privire în spatele meu, dar pădurea este mortal de tăcută. Oare Patrick a plecat? Și-a făcut treaba și a plecat sau o fi pe undeva prin întuneric, supraveghind? Mark și celălalt bărbat sau ridicat și s-au mutat la o altă zonă din luminiș. Bărbatul acesta nou e mai înalt decât Mark și părul închis la culoare împiestrișat cu fire gri; observ că pe sub palton poartă costum și cravată. E îmbrăcat scump și, cu toate astea, îngenunchează încet lângă Mark și continuă căutarea prin frunze și țărână. Îmi amintește de Eddie, dar cu o tentă continentală. Sunt sigură că ăsta trebuie să fie bărbatul de la telefon. Patrick i-a dat telefonul meu lui și de atunci ei caută USB-ul. Aplicația mea de pe telefon probabil că l-a condus pe Mark direct la ei și acum este forțat să ia parte la căutarea lor.

Acum pot să-i văd trăsăturile lui Mark, sumbru și determinat, căutând prin pământul din pădure. Se întreabă oare unde sunt? O fi speriat? O ascunde bine,

dar încă îi pot citi frica pe față. Îl cunosc atât de bine. Știu că își folosește toată voința ca să reziste.

Poate că are un plan. Îmi amintesc cum a prostit-o pe recepționera de la Four Seasons acum în urmă cu vreo două săptămâni, îmi amintesc cât de bine s-a descurcat să-și joace personajul. Este inteligent. O să aibă un plan. Doamne, sper că are un plan. Scanez luminișul disperată să-mi concep propriul meu plan, dar ce pot să fac? N-am nicio armă. Nu pot să năvălesc pur și simplu. N-o să obțin decât moartea noastră. Trebuie să mă gândesc la ceva. Trebuie să opresc ce se întâmplă, înainte ca ei să decidă că USB-ul și Mark sunt dispensabili. Asta înainte să se întoarcă Patrick în cazul în care e pe aici pe undeva. Pot să fac asta împreună cu Mark, trebuie doar să mă gândesc.

Mă decid să mă târâi în apropierea USB-ului. M-am descurcat să folosesc întunericul ca o acoperire, însă lumina devine tot mai puternică și în curând voi fi expusă. Mă răsucesc într-un mod ciudat, cobor panta și mă îndrept către al doilea spot GPS, către copacul pe care mi l-am ales ieri ca punct de reper, acolo unde este îngropat USB-ul. Vocile lor se pierd în depărtare și mă rog să am dreptate, în sensul că bărbatul cel înalt n-o să-i facă nimic lui Mark, cel puțin până când vor găsi USB-ul. Găsesc un loc ascuns într-o scobitură adâncă în spatele copacului. De aici am o vedere perfectă la locația de pe GPS.

Sesizez mișcare, crengi rupte, pași care se apropie. Mă lipesc cu forță de pământul rece și tare; îi văd peste creasta șanțului. Au renunțat la primul loc și se îndreaptă spre al doilea set de coordonate. Se îndreaptă direct spre mine și se lasă la pământ ca să-și continue căutarea. Încep să sape în liniște. Mark e atât de aproape de mine acum. Vreau să strig: „Mark, fugi te rog!“, dar știu că viețile noastre depind de capacitatea mea de a nu face ceva atât de stupid. Care o fi planul lui? Nu știu ce să fac. Toate astea sunt din vina mea. Doamne, trebuie să fie atât de îngrijorat în privința mea. Oare unde crede că mă aflu? Crede oare că ei au pus mâna pe mine? Că m-au ucis? E destul de aproape de mine încât să-l ating. Aș putea doar să mă întind ca să știe că sunt aici.

Și în momentul acela Mark găsește USB-ul. Văd cum se întâmplă ca în reluare. Îl palmează și aruncă o privire peste umăr bărbatului înalt neștiutor încă și care își continuă căutarea. *Bună treabă, scumpule, mă gândesc. Haide, bagă-l în buzunar, câștigă puțin timp pentru noi. Lovește-l când nu se uită.*

Însă nu face asta. Mark nu face asta. Ceea ce face Mark are darul să mă amuțească.

În loc să bage USB-ul în buzunar, începe să râdă. Râde și-l ridică în aer, ca un copil care a descoperit o comoară. Zâmbetul natural i se lățește pe față. Stă încântat, periind frunzele și jegul de pe genunchi. Ce se întâmplă? Bărbatul cel înalt aprobă din cap. Pe față îi apare un zâmbet strâns și-mi aruncă iPhone-ul

printre frunzele de pe jos, în apropierea picioarelor lui Mark. Nu mai are nevoie de el; a obținut ce și-a dorit. Mark se apleacă și-l ridică.

Bărbatul înalt bagă mâna în buzunar. Mă chinui să văd ce scoate, rugându-mă să nu văd luciul familiar al unui pistol de metal.

— Nu este nicio copie a fișerelor? îl întrebă pe Mark.

Observ că tremur: frunzele din jurul brațelor mele par să ruginească atât de încet.

— Nu, nu sunt, răspunde el dând din cap și băgând telefonul meu în siguranță în buzunar.

Oare joacă un rol? Nu înțeleg ce se întâmplă.

Bărbatul înalt aprobă mulțumit.

E ceva în tonul vocii lui Mark, în postura pe care o are. Ceva nu e în ordine. Nu sună deloc speriat. Nu sună nici măcar îngrijorat. Ce face oare? Nu știe că ei o să-lucidă?

Doamne! Cred că planul lui Mark este să încerce să ajungă la o înțelegere. Cum de s-a descurcat? Ce s-a întâmplat înainte să ajungă aici? Ce mi-a scăpat? De ce ar face o înțelegere acum când au toate cărțile în mână?

Celălalt bărbat vorbește la telefon pe un ton tăios, într-o limbă pe care nu o înțeleg. Închide atunci când pare să fie satisfăcut.

— Gata, verifică-ți contul, îi spune lui Mark.

Mark scoate un alt telefon acum, încet, demonstrativ, arătând că nu-i o armă. Pare calm și stăpân pe situație. Fiecare centimetru din el țipă a om de afaceri. Nu e câtuși de puțin speriat sau panicat. Prin minte îmi trece un gând îngrijorător. Cei doi bărbați, Mark și individul înalt arată la fel, par să aibă aceeași origine.

Bărbatul privește liziera.

— Unde e nevasta ta? întrebă pe un ton conversațional.

Îmi țin respirația. *Ai grijă, Mark, nu te lăsa prostit.* Bărbatul acela știe exact unde mă aflu, adică unde m-a lăsat Patrick. Mark n-are nicio idee despre ce mi-au făcut ei și nici că Patrick m-a atacat și a luat totul. Știe, totuși, că au telefonul meu. Știe că așa a ajuns aici, urmărindu-i semnalul. *Nu-i lăsa să te prindă în capcană.*

Mark verifică telefonul.

— Nu știe nimic, spune privind scurt în sus. Am avut grijă de asta, ai încredere în mine. Nu o să ne mai facă probleme, adaugă cu o voce plictisită.

Își îndreaptă încet privirea înapoi către telefon. *Ai dreptate, Mark. Bine jucat.* Doamne, ce bine se pricepe. Îl privesc verificându-și în continuare telefonul, așteptând confirmarea plății. E atât de calm, atât de adunat.

Așteaptă, însă. Ceva nu e în regulă aici. De ce îl plătesc? De ce m-ar ataca pe mine și ar fura coordonatele și ne-ar plăti totuși după aia? Au tot ce își doresc. De ce să-l plătească pe Mark? Adică, Mark nu are niciun pistol îndreptat spre ei. De ce i-ar da lui banii?

Mă cuprinde o încărcătură profundă de tristețe, lăsând în urmă o goliciune de care nu mi-a fost dat să mai trăiesc până acum. Și, dintr-odată, toate încep să aibă sens.

Mark n-a venit aici ca să mă salveze. A venit ca să mă oprească să fac afacerea, a venit ca să se ocupe el de asta. Nu-i pasă ce mi-au făcut. Nu-i pasă că ei m-au rănit. Nu-i pasă deloc de mine. Iar acum face afacerea cu ei pe la spatele meu. Ah, Doamne! Mark tocmai a făcut schimbul numai pentru el.

Vreau să urlu și vreau să țip. Îmi astup gura cu mână înmănușată. Deoarece bărbatul acesta care e aici în pădure este Mark și, în același timp, nu este Mark. Bărbatul acesta este un străin.

Mintea mea se ambalează gândindu-se la fapte. Cine e bărbatul cu care m-am căsătorit? De cât timp mă minte? Cum a făcut asta?

Mintea mea revizitează toate întâmplările care au avut loc în ultima lună. Când a început? Mark a fost singurul care s-a uitat în interiorul avionului. Ce a văzut printre sfărâmaturi? Mark este cel care a lăsat o urmă care a dus la cei doi Sharpe. El este motivul pentru care oamenii aceia sunt morți. Mark a fost cel care m-a trimis să deschid un cont bancar, cel care m-a trimis să mă întâlnesc cu Charles. Mark a insistat că nimeni nu ne căuta. Nici pe noi și nici geanta. El a vrut să scăpăm de diamante. Oare ca să le vândă el însuși? Mi-a ascuns mesajele despre USB. A ascuns USB-ul de mine. Îl voia numai pentru el. Și-a acoperit propriile urme încă de când am plecat din Bora Bora, aranjând totul astfel încât eu să fiu persoana de față tot timpul și, în același timp, să poată avea acces la bani fără mine.

Șocul m-a anesteziat. Nu-mi vine să cred cât de proastă sunt. N-am observat nimic din toate astea. Inșă l-am iubit, am avut încredere în el, e soțul meu și se presupune că suntem băgați împreună în asta. Pe de altă parte, e adevărat că niciodată nu m-am priceput să citesc oamenii, pe când el, a știut *întotdeauna*. Prostuța de mine. Prostuța de Erin. Când îmi dau seama de asta simt cum parcă inima îmi urcă în gât. Nu-l cunosc deloc pe acest bărbat. Bărbatul pe care credeam că-l cunosc, bărbatul de care m-am îndrăgostit, bărbatul cu care m-am căsătorit: na existat niciodată.

— S-a rezolvat, spune Mark aprobator și bagă telefonul în buzunar. Bani au intrat în contul nostru din Elveția. Uite stick-ul, adaugă, ținându-l la o lungime de braț de bărbatul înalt.

— Te superi dacă verific și eu? întrebă bărbatul arătând spre stick.

Vrea să se asigure că funcționează. Nu are încredere în Mark.

De ce ar avea? Nici eu n-am încredere acum în Mark, iar eu sunt căsătorită cu el.

Bărbatul se îndepărtează de Mark, atent să nu-și întoarcă de tot spatele. Acum văd că se îndreaptă spre geanta de pânză neagră lăsată în urmă, la marginea luminișului. Se apleacă și scoate un laptop argintiu subțire.

Ține laptopul deschis pe braț și bagă stick-ul în el. În timp ce soarele răsare, ambii bărbați stau în tăcere în pădure și așteaptă ca USB-ul să se încarce.

— Văd că l-ai deschis. Dar nu l-ai descifrat... Ești înțelept. Asta ușurează lucrurile, nu? Întrebă el zâmbindu-i lui Mark, cu un zâmbet fără haz.

Mark zâmbește la rândul său. Deci m-a mințit și în privința asta. Nici el nu l-a descifrat. Doar și-a dat cu presupusul. Nu știe mai multe ca mine despre ce se află pe USB. Știe doar că valorează două milioane de euro.

— Nu-i treaba mea, prefer să nu știu, răspunde Mark.

Celălalt bărbat pare distrat pe moment, concentrându-se mai mult la laptop. Mă întreb ce vede derulându-se pe ecran. Mă întreb ce secrete valorează două milioane de euro? Presupun că nu o să știu niciodată.

— Mulțumit? întrebă Mark.

Se pare că tranzacția se apropie de final.

— Da, mulțumit.

Bărbatul își bagă laptopul și USB-ul în siguranță înapoi în geanta lui.

În acel moment realizez că nu o să-l mai văd niciodată pe Mark. N-o să-l mai ating niciodată și nici n-am să-l mai sărut. N-o să mai adorm niciodată lângă el. No să ne vedem niciodată copiii crescând; n-o să ne mutăm niciodată la țară și nici n-o să ne luăm un câine mare. Niciodată n-o să mai vedem un film împreună și nici n-o să mai ieșim să bem ceva. Și n-o să îmbătrânim niciodată împreună.

Toate lucrurile bune pe care le-am simțit n-au fost decât minciuni. Iar acum nu mai este niciun recurs. Mi-a luat toată viața pe care mi-am imaginat-o cu noi doi. Și acum o să ia și restul. Nu că ar mai conta în acest moment, însă are acces și la contul elvețian, pe care nu l-am mai verificat de câteva zile. L-ar fi putut sifona deja de bani, bani pe care putea să-i trimită în cine știe ce alt cont. Poate că acolo tocmai i-au fost trimiși două milioane de euro.

Și ce a făcut ieri în New York? Nu cred că plănuise un schimb cu rușii, deoarece nu și-a luat USB-ul cu el. Poate că încerca să găsească un alt loc unde să trăiască? Poate că de-acum acolo se va derula viața lui? Mă întreb ce a făcut pe bune în ultimele trei săptămâni.

Sunt întrebări la care n-am răspuns. Ar fi trebuit să fiu mai atentă și să fiu mai neîncrezătoare. Prea târziu de-acum.

Mark va dispărea, iar eu voi rămâne singură, neavând nimic altceva decât o casă mare pe care nu mi-o permit.

Sau poate că va veni după mine. Poate că va dori să scape de lucrurile nerezolvate. De cât timp plănuiește asta?

— Am nevoie acum de celelalte coordonate.

Se lasă o liniște stranie.

O pasăre țipă în depărtare.

— Ce coordonate? Întreabă Mark ridicându-și sprâncenele.

Ha, Mark n-are nicio idee despre ce vorbește tipul ăsta. Îmi vine să râd ca un ciob de o oală spartă. Nu știe că bărbatul înalt are nevoie și de coordonatele avionului. Acel ultim mesaj vocal, cel primit ieri-dimineață a fost ascultat numai de mine. Mark nu știa decât de schimbul pentru USB. N-are nicio idee despre ce coordonate vorbește celălalt bărbat.

— Cele ale locului unde s-a prăbușit avionul, spune bărbatul.

Îl privește pe Mark, așteptând de la el să spună ceva.

Mark nu știe coordonatele. Inițial, el le-a notat, dar eu am fost cea care le-a memorat, în cazul în care aveam nevoie să ne întoarcem. Părase important pe moment, în cazul în care i-ar fi părut cuiva de oamenii aceia. Am ars hârtia cu informațiile în aceeași zi în care am dat foc în groapa de grătar la tot ce avea vreo legătură cu contul nostru elvețian. Eu sunt singura persoană din lume care știe unde se află avionul și unde zac pasagerii aceia morți.

Mark a făcut o greșeală. Acum nu știe ce să spună, așa că o să se prefacă, o să joace la cacealma, știi. Îl cunosc.

Liniștea se întinde. Bărbatul înalt începe să realizeze că nu e chiar totul în regulă. Mark tocmai s-a ales cu o problemă.

Îmi țin respirația. Chiar și acum, după toate astea, inima mea vrea să țipe și să-l ajute, însă mintea mea urlă: *Taci în pula mea din gură.*

— Coordonatele avionului. Ți-am cerut coordonatele. Unde ai găsit stick-ul ăsta? Unde e carcasa avionului? Vrem zona, înțelegi?

Lucrurile se precipită. Se simte în aer că pot deveni nasoale. Foarte nasoale.

Mark nu are nicio carte în mânecă. Nu știe unde e avionul. Fie blufează, fie se pliază. Încearcă să le facă pe amândouă.

— Nu am coordonatele, adică nu le mai am, dar aș putea să-ți zic cam pe unde...

— Oprește-te, latră bărbatul. Oprește-te din vorbit.

Mark se supune.

— În mesaj spuneai că ai coordonatele, iar acum zici că nu le mai ai? Te rog, explică-mi, de ce. Asta dacă nu cumva intenționezi să vinzi coordonatele altcuiva. Sper că înțelegi că banii ăștia sunt pentru stick *si* pentru locul unde se află avionul. Mi-e teamă că nu se poate altfel. Ori îmi dai coordonatele, ori o să avem o problemă foarte serioasă, spune uitându-se fix în ochii lui Mark, demascându-i cacealma.

Stau în tăcere, tensiunea crescând spre un ceva inevitabil.

Într-o fracțiune de secundă, celălalt bărbat își bagă mâna în buzunar și scoate un pistol. Asta nu-i nicio surpriză. Cred că știam cu toții că avea unul acolo. Surpriza e cât de repede au escaladat lucrurile. Îl ridică până la nivelul lui Mark, care stă înghețat, tulburat de această întorsătură urâtă a evenimentelor.

Îmi doresc din toată inima să am acum pistolul meu, dar nu-l am. Patrick îl are, oriunde o fi.

Instinctiv, mă uit în spate, dar nu văd pe nimeni. Când mă întorc cu privirea la scenă, observ că Mark s-a mutat. Și-a întors corpul într-o parte și acum ține și el o armă în mână. Arma mea. Văd banda adezivă argintie. Se pare că a luat cumva Glock-ul meu de la Patrick. Așa *s-a ocupat de mine* Mark. De aia *nu o să fiu o problemă*. L-a trimis pe Patrick să se ocupe de mine. Brusc, un porumbel de pădure se înalță în aerul din spatele lor, după care se întâmplă mai multe lucruri dintr-odată. Mișcarea neașteptată l-a făcut pe Mark să tresară și, probabil că și-a strecurat degetul pe trăgaci, deoarece în timp ce sare surprins, arma se descarcă, ecoul împușcăturii auzindu-se ca un tunet în pădure. Ți-am spus: Glock-urile nu au siguranță.

Bărbatul înalt trage și el aproape instantaneu. Cred la momentul ăsta se poate spune că e autoapărare. În ceea ce-l privește, glonțul lui Mark de-abia l-a ratat, iar el a tras să se protejeze. Un bujor roșu înflorește în pieptul lui Mark. Se întâmplă atât de repede și încerc să-mi spun că nu e adevărat. Mark se împiedică, în timp ce și întinde un braț într-o parte, căutând să se agațe de un copac. Se lasă cu toată greutatea pe el, numai că îi tremură genunchii. Mark cade la pământ cât ai zice pește. Cele două împușcături continuă să-mi reverbereze în urechi.

Înainte să se apropie de mâna lui Mark, care acum zace întinsă pe noroiul de pe jos din luminiș, bărbatul înalt scanează cu privirea copacii din jurul lor. Se apleacă. Mark geme și de-abia mai respiră, înghețând în aerul rece.

Bărbatul bagă în buzunar Glock-ul meu. Trebuie să-mi încordez toți mușchii cât pot de tare ca să nu țip.

Își ia o clipă ca să se uite la Mark. Mai trage un foc direct în corpul lui Mark, care tresaltă în mod ciudat deasupra frunzelor.

Nu mai respir și nici nu-mi dau seama de cât timp. Lângă mine văd o urmă de sânge proaspăt care mi se scurge pe încheietură și provenind de la pumnul strâns. Mi-am înfipt unghiile atât de tare încât mi-am tăiat pielea. Rămân cât pot de nemișcată. Nu o să țip. Nu o să strig. Nu o să mor pentru Mark.

Nici el n-ar fi făcut-o.

Mă afund mai tare printre frunze, îmi închid pleoapele și mă rog să se termine toate astea. Aud foșnete în luminiș. Bărbatul își adună lucrurile. Stau lipită cu obrazul de pământul ca de mosc. Apoi, aud pași care se retrag, care se îndepărtează în pădure, peste frunze moarte și crengi rupte. Apoi se lasă liniștea.

Stau nemișcată mai multe minute ce par să treacă asemenea unor decenii, dar nu mai vine nimeni. După un timp, mă ridic încetîșor. Iată-l cum zace în noroi și printre frunze boțite, în costumul lui cel mai bun și îmbrăcat cu palton. Mark al meu. În apropierea corpului lui nemișcat se vede rucsacul meu, cel pe care l-a luat

Patrick. Până acum nu l-am observat. Bănuiesc că Mark l-a avut tot timpul. Mă împiedic în drum spre el.

E un sentiment ciudat, nu sunt sigură cum să-l descriu. Dragostea pe care o simt pentru el încă există. Aș face orice ca să ne întoarcem în timp, dar nu putem. Mă apropiez cu precauție și timiditate. Dacă e în continuare în viață, ar putea să încerce să mă ucidă, să termine ce a început. Numai că nu se mai mișcă deloc, nici când sunt lângă el. Cumva, asta e și mai rău.

Mă ghemuiesc lângă el și-l privesc. Are aceeași față atrăgătoare, același păr, aceeași ochi. Aceeași piele caldă.

Îi ating brațul cu blândețe. Nu răspunde. Capăt curaj și-mi apropiez capul de-al lui, obrazul de gura lui, reversul unui gest pe care l-am făcut de mii de ori. Însă acum, în loc să mă las sărutată, încerc să văd dacă îi simt respirația caldă pe obraz. Încerc să-i aud respirația. Îmi lipsesc capul de pieptul lui, grijulie să evit balta de sânge cald. Aud o bătaie înfundată, delicată. Încă e aici, încă mai trăiește.

Îi dau cu tandrețe părul peste cap, eliberându-i fruntea.

— Mark? Mă auzi? șoptesc, însă nimic.

Mă apropiez mai mult.

— Mark? Sunt Erin, poți să...

Și atunci ochii i se deschid. Se holbează la mine cu încetinitorul și amețit. Tușește cu putere și se strâmbă din cauza durerii. O să moară. Nu avem decât o clipă.

Privirile ni se intersectează și, pentru o secundă, ca o amintire uitată a unui bolnav de Alzheimer, e din nou Mark al meu. Apoi dispare. O altă privire îi adumbrește ochii. Mă privește într-un fel pe care n-am să-l uit niciodată. Înțeleg acum. Ce simte cu adevărat pentru mine. E efemer, dar de netăgăduit. Și apoi moare.

O pasăre țipă în adâncul pădurii și mă face să tresar. Scanez din nou copacii; nu văd pe nimeni. Mă ridic cu greu în picioare și stau locului. Sunt pierdută, distrusă, inertă.

În momentul acela, îmi apuc rucsacul și o iau la goană.

La început nu știu în ce direcție alerg, însă odată ce mă mișc, se formează un plan. Autoconservarea își scoate nasul. Trebuie să găsesc un telefon cu plată, unul căruia nu i se poate lua urma. Pe la jumătatea drumului, aproape că mă împiedic de trupul lui Patrick. Zace prăbușit la pământ, cu brațele îndepărtate de corp și cu gâtul tăiat. Continui să alerg.

În cele din urmă, ajung la drum, extenuată și tremurând toată. Mă aranjez un pic. Îmi trag șapca de lână peste rana de la frunte, îmi șterg de pe obraji sângele lui Mark și mă îndrept spre telefonul cu plată din sătuc.

Este ora 6:53. Răspunde după opt țârâituri.

— Eddie? Sunt Erin. Sunt la un telefon public. A ieșit prost, Ed. Ăă... a ieșit prost.

Nesiguranța vocii mele mă face să plâng. Sunt precum cineva de la știri, ca o refugiată sau ca victima unui bombardament. Presupun că sunt în stare de șoc. Zdruncinată, ți pătoare, fără respirație. Încercând cu disperare să mă agăț de ceva care să semene cu normalitatea, chiar după ce întreaga mea viață a fost distrusă. Observ că-mi vibrează mâna, așa cum stă deasupra slotului și strângând următoarea monedă și numărul mototolit al lui Eddie între degetele tremurătoare. Ce naiba tocmai s-a întâmplat?

— E în regulă, iubire, calmează-te. Totul e OK acum, da? Ești în siguranță?

Eddie e de partea mea. Tonul lui e îngrijorat și încurajator. *Totul o să fie bine de-acum. E Eddie aici.*

— Da, sunt bine. Capul... dar e OK. Nu știi ce să fac, Eddie. Mi-e greu să mă pot concentra la ceva, la ce anume e important. Cât de multe pot spune și cât nu.

— În legătură cu ce, iubire? Cu banii?

Are răbdare cu mine, dar îmi dau și eu seama că sun ca o nebună, iar el nu citește mințile.

— E el... și încă cineva. Nu știu ce ar trebui să fac. Nu vreau să merg la închisoare, Eddie.

Iată cum a răsărit adevăratul motiv pentru care l-am sunat pe el și nu poliția.

— E în regulă. Fără îndoială. Nu mai vorbi despre asta. Mai întâi de toate, Erin, trebuie să te calmezi, bine? Poți să faci asta pentru mine, scumpo?

Cred că-l pot auzi dându-se jos din pat. Aud scârțâitul arcurilor. Undeva în Pentonville, două labe de picior tocmai au pășit pe pardoseală.

— Da, OK, înțeleg. Mă calmez.

Mă lupt să mă concentrez la respirația mea, să o las mai moale, încep să observ tufele de pe marginea drumului, liniștea de dimineața devreme. Aud un căscat în capătul firului și un ecou metalic reverberând în celulă. Mi-l imaginez pe Eddie stând cu pieptul păros deasupra telefonului lui cu cartelă, în inima închisorii Pentonville.

— Bun. Unde este... unde sunt acum? Tu unde ești?

Va rezolva el situația, o simt.

— Norfolk, în pădure, spun.

Se lasă liniște. Bănuiesc că nu e chiar locul la care se aștepta.

— Bun, corect. Și ești singură?

— Da, și cu el, și mai este unul. Cred că e limpede din tonul meu că nu vorbesc despre oameni, ci despre cadavre.

— Doi? Împușcați?

— Da. Nu, doar unul e împușcat. Iar celălalt și-a încasat-o de la un cuțit. Are o rană de cuțit. Îmi dau seama că trec cu bine conversația asta. Inspir, expir.

— OK, ești singură?

— Da.

— E izolat locul?

— Foarte.

— Perfect. Ce vreau să faci acum scumpo este să-i îngropi, înțelegi? Întoarce-te și îngroapă-i. Vezi că asta o să dureze un timp.

Nu mă pot concentra acum. Nu pot gândi. Sunt bucuroasă să primesc instrucțiuni. O să fac tot ce trebuie să fac.

— E vreo casă prin jur, iubire?

Mă uit și văd o biserică vizavi de cabina telefonică. Mai în jos pe stradă, se mai vede o clădire, o cabană vai de capul ei, ponosită și invadată de buruieni.

— Da, este o casă.

— OK. Uită-te prin spatele ei și vezi dacă nu găsești o lopată sau așa ceva. Ia-o cu tine. Acum, ascultă-mă: fii grijulie, scumpo. Va trebui să-i îngropi ca lumea. Nu o să fie ușor, dar o s-o faci. Sună-mă îndată ce ai terminat. Adu-ți aminte să o faci de la o cabină telefonică diferită. O s-o scoatem la capăt, nu-ți face griji.

Sună încrezător. E incredibil cât de reconfortant poate fi încât îmi vine să țip. Acum, aș face orice pentru Eddie.

— OK, OK, te sun după. Pa. Închid și mă îndrept spre cabana din grădină.

Știi ce se întâmplă în continuare.

SÂMBĂTĂ, 1

OCTOMBRIE Fac curat în

urma mea

Când ajung înapoi la hotel, sunt roșie în obraji și acoperită cu noroi. Rana mea este în continuare bine ascunsă sub căciulă. Apariția mea poate fi ușor explicată printr-o drumeție pe cinste. O pot dovedi cu transpirația mea.

În rucsac, am înălbitor și alte produse de curățat pe care le-am cumpărat de la o stație de alimentare pe lungul drum din pădure înapoi. Dacă ai nevoie vreodată să cumperi ceva suspicios, o să-ți prindă bine să cumperi și niște tampoane în același timp. Casierii par atât de jenați la vederea acestora încât nu mai sunt atenți la ce ai mai cumpărat. Ai zice că mai degrabă de-abia așteaptă să-ți bage cutia aia în geantă. Încearcă.

Din fericire, camera mea este la fel cum am lăsat-o. Semnul cu Nu deranjați și-a făcut treaba. Sânge, sticlă, semne de luptă. Găsesc cheia de la baie în coșul de gunoi. Probabil că Patrick a aruncat-o acolo înainte să plece azi-noapte. M-am uitat prin telefonul cu cartelă al lui Patrick înainte să-l trag în mormânt după Mark, care îl plătea ca să mă urmărească. Patrick nu lucra pentru oamenii cu avionul. Mark îl plătea ca să mă urmărească. Patrick m-a atacat în noaptea trecută la ordinele lui Mark, care a vrut să mă scoată din schemă... Nu m-a vrut moartă, să fim cinstiți, ci doar destul de rănită ca să nu mă mai bag. Plănuia oare să mă ucidă chiar el mai târziu? Am lăsat întrebarea pentru altă dată.

Și-au trimis mesaje tocmai din a doua zi din luna de miere. Doar că tonul lui Mark se schimbă după ce am evaluat diamantele în Hatton Garden și a aflat de detectivul Foster și investigația lui Holli de către SO 15. Întâi devine mai întunecat, apoi mai furios, spunându-i lui Patrick ce să facă, să mă țină sub observație și să mă sperie. Îmi amintesc cum Mark încerca să mă convingă să sunt în pericol și că Patrick avea legătură cu investigația SO 15 despre Holli. Patrick suna acasă, el lăsa acele mesaje pe robotul telefonic. Mark era persoana pe care o aștepta Patrick în acel restaurant, într-unul din mesaje. Mark încerca să mă îngrozească, să mă sperie cu adevărat. El a lăsat ușa din spate deschisă. Cel care a mutat fotografia, care a încercat să mă convingă că înebbesc. Cel care voia să mă facă să renunț la diamante, care voia să le aruncăm. Astfel încât să se întoarcă singur, să le recupereze și să le vândă el însuși, fără să mă facă suspicioasă. Probabil că s-a temut că o să-i spulber planurile dacă investigația dispariției lui Holli ajungea prea mult în apropierea mea și, astfel,

a lui. Și-a creat propriul cont elvețian. Probabil că a făcut-o când am plecat de la hotel ca să depun banii și să înființez contul nostru elvețian. Am aflat toate astea de pe telefonul cu cartelă al

lui Mark. Plănuișe să-și alimenteze contul cu banii de pe diamante și apoi să înceapă să sifoneze contul comun elvețian. Asta de-a lungul a mai multor luni. În cele din urmă, voia să negocieze singur pentru USB. Însă, așa zăpăcită cum sunt, am găsit noi modalități ca să rămânem amândoi implicați. Am vândut diamantele prin Eddie. Apoi, am găsit USB-ul și am plănuisit să-l vând și pe ăsta. Probabil că la înfuriat asta, să stau în calea planurilor lui, așa că a trebuit să acționeze.

Înainte să-l îngrop, i-am controlat buzunarele, căutând un indiciu, cred, ceva, orice care ar putea dovedi că totul nu a fost decât o neînțelegere. Că, de fapt, m-a iubit. Am sperat că o să găsesc ceva care ar fi arătat, cumva, că Mark a făcut totul pentru mine. Evident, n-am găsit nimic de genul. Numai că Mark avea două telefoane la el. iPhone-ul lui și noul telefon cu cartelă, pe care l-a folosit ca să-l contacteze pe Patrick și ca să verifice contul elvețian în timpul tranzacției. Era deștept. Propriul lui telefon era trecut pe modul avion; cred că a făcut asta după ce mi-a trimis mesaj azi-noapte. N-am nicio îndoială că și-a setat telefonul pe modul avion în Londra, înainte să vină după mine, astfel încât să nu-i poată fi urmărit semnalul și să nu se știe unde a fost. Ultimul mesaj pe care mi l-a trimis era deștept de vag, ar fi fost o probă circumstanțială la tribunal. *Știu unde ești. Mă întorc curând, scumpo xxx.* Dacă mi se întâmpla să dispar în excursia mea la Norfolk, Mark putea să joace cartea ignoranței. Își acoperise urmele.

O trecere rapidă în revistă a e-mailurilor de pe telefonul cu cartelă mi-au dezvăluit că el fusese să se uite la apartamente în Manhattan în ultimele două zile. Case noi pentru viața lui nouă... fără mine.

Mă întreb cu ce am greșit, când anume l-am îndepărtat? Mă întreb cum de m-am putut înșela în halul ăsta în privința noastră. A lui. Chiar am crezut cu adevărat că mă iubește. Mai mult de atât, am văzut-o. Mă jur că am văzut-o. Știam că mă iubește, nu?

Dar nu e momentul acum. Trebuie să termin cu asta, pentru că lucrurile pot deveni mult mai rele dacă nu sunt rapidă și nu am grijă. Trebuie să fac curat în urma mea. Greșelile apar din trei motive:

- 1) lipsa timpului,
- 2) lipsa inițiativei și
- 3) nepăsarea.

Desfac patul și înmoi cearșafurile cu pete de sânge în chiuvetă. Le las să se usuce pe uscător și încep să înălbesc chiuveta și dalele.

Frec soclul veiozei și o pun la loc pe noptieră. Marmura groasă e intactă după ce a intrat în contact cu craniul lui Patrick. Curăț totul, pun toate lucrurile în ordine, rearanjez patul și apoi mă dezbrac ca să fac duș.

Stau cu fruntea sub jetul de apă fierbinte. Tăietura pulsează. Toți mușchii mi se zbat și urlă sub dușul fierbinte. Nu mă pot relaxa încă. Mă uit în oglindă și-mi deschid rana de pe frunte până când apare o picătură de sânge. Mă asigur că este

apă pe jos, iar apoi izbesc de pardoseală ce a mai rămas din geamul ușii de la baie. Am obținut o crăpătură satisfăcătoare.

— Telefonez la recepție și vorbesc cu o voce tremurândă. Am nevoie de ajutor.

Recepționista vine să vadă despre ce e vorba. E o fată diferită față de cea de ieri. Aceasta e mai în vârstă și mai prietenoasă. Stau tremurând învăluită în prosop. Explic cum de-abia ce am ieșit de la duș, am alunecat pe pardoseala udă și am intrat în geamul ușii. De pe frunte îmi curge sânge în păr și pe obraji. Femeia e perplexă și trece de partea mea.

— Pardoseala cu dale nu ar trebui să fie alunecoasă!

Nu-și mai găsește cuvintele tot cerându-și scuze. Îmi oferă o rambursare.

Îi spun că e în regulă, sunt bine, doar un pic zguduită.

Își sună managerul care îmi oferă un sejur gratuit. Refuz. Îmi oferă o cină gratuită, atunci. Pe asta o accept, tremurând toată în prosop. Mi-a scăzut glicemia; chiar am nevoie să mănânc. Am mâncat deja toate dulciurile din minibar acum vreo oră. Mă îmbrac și cobor ca să mănânc în pub-restaurantul de jos. Am rezolvat problema cu ușa distrusă. Am rezolvat și problema mâncării. Mi se dă un plasture pentru rana mea. Recepționera insistă să-l aplice ea.

Pe Eddie îl sun de abia când ajung din nou pe autostradă, în drum spre casă, și mă opresc la o cabină telefonică de la o stație de alimentare.

— S-a rezolvat. Mulțumesc. Iți mulțumesc că m-ai ajutat. Chiar apreciez, să știi.

Mă simt foarte apropiată de Eddie. Am trecut prin câteva situații împreună.

— E în regulă, scumpo. Sunt bucuros să ajut. Dar nu-ți face un obicei din asta, spune râzând subțire în receptor.

Zâmbesc tăcută. Evident că nu o să-mi fac un obicei din asta.

— N-am să-mi fac, promit eu cu blândețe.

Nu pot să zic cât de mult m-a ajutat, cât de datoare îi sunt. Totuși, pare că vrea să culeagă roadele pe parcurs.

— Ascultă, iubire, nu ți-am spus nimic ce nu ai fi putut face și tu. Doar că erai în stare de șoc. Îmi aduc aminte cum a fost prima dată pentru mine. Senzația aceea. Șocul poate face unele chestii simpatice minții. Acum însă ești în regulă?

Revenind la realitate, are, din nou, un ton morocănos. Gata cu sentimentalismele.

— Da, sunt mai bine. Trebuie să te mai întreb un singur lucru, Eddie. Cât timp trebuie să aștepți înainte să raportezi pe cineva ca fiind dispărut?

Aproape că-l aud clipind, așa o liniște se lasă pe fir, după care spune simplu:

— N-o faci.

— Dar dacă trebuie? insist.

Se lasă iar un moment de liniște pe fir, și apoi îl aud punând lucrurile cap la cap. Îi pică fisa. Cineva pe care eu îl cunosc nu se mai întoarce.

— Aha, înțeleg, corect, spune și începe să mă învețe.

Imediat ce ajung acasă sun iPhone-ul lui Mark și intră direct căsuța vocală, de la trei picioare adâncime în pădurea Norfolk.

Îmi dreg vocea.

— Bună, scumpule, tocmai am ajuns acasă. Mă întrebam pe unde ești. Sper că întâlnirea din New York a fost super. Tocmai m-am întors din Norfolk. Pe unde ești? Să-mi spui dacă să-ți păstrez cină. Ne vedem în curând. Te iubesc.

Transmit un țucăit și închid. Am terminat prima etapă. În a doua etapă îmi pun casa în ordine. Ard bilețelul pe care l-am lăsat pe scări în șemineu. N-am fost la Caro. Am să spun poliției că am fost în Norfolk, într-o minivacanță în timp ce Mark călătorea în interes de serviciu. Curăț casa. Aranjez la loc toată dezordinea provocată de căutarea USB-ului.

În cele din urmă, când am terminat cu toate, mă prăbușesc extenuată pe canapeaua din camera goală și mă holbez la pereții zugrăviți într-o nuanță de alb pe care am ales-o împreună.

OCTOMBRIE O persoană

dispărută

A doua zi dimineață mă trezesc devreme. Am dormit profund și acum toți mușchii mă dor. Mă simt sfâșiată și maltrată ca urmare a numeroaselor ore de stres și efort. Mă ridic și-mi fac o ciocolată caldă. Am nevoie de zahăr. Am nevoie de căldură.

La șapte și cinci îl sun pe Mark din nou.

— Mark, sunt Erin. Nu înțeleg ce s-a întâmplat. Încep să devin un pic îngrijorată. Poți să mă suni, te rog?

Închid și mă duc în camera de zi unde aprind focul. Azi, stau acasă. Toată ziua.

Verific contul elvețian. Ieri-dimineață au intrat două milioane de euro. Probabil că planifica să-i transfere pe toți în noul lui cont, după schimb. Observ însă că lipsesc cam 800 000 de lire, pe care nu-i găsesc nici în contul de economii al lui Mark și nici în contul lui curent. Probabil că sunt culcușiți deja prin vreun cont elvețian, cine știe pe unde. N-am cum să aflu, dar în schimb se nimerește cu ce intenționez să fac.

Acum că mă gândesc la asta, îmi dau seama că se potrivește perfect, și-și va găsi locul și povestea lui Mark.

O să spun că Mark s-a apucat să se intereseze de un client care să schimbe diamante, un client care să aibă nevoie de ajutor cu anumite bunuri. Va arăta suspicios. Ceea ce este ideal. Soțul meu s-a băgat într-o poveste care nu era de nasul ei și a șters putina. Sau poate că s-a întâmplat ceva mai rău. Poate că s-a implicat cu oamenii cu care nu trebuia. N-o să știm niciodată. Poliția va veni, va cerceta, însă nu va găsi nimic.

În realizarea unui documentar sunt trei etape ce trebuie urmate: documentarea și pregătirea; răbdarea în timp ce povestea se deschide și, în cele din urmă, și categoric cel mai important, editarea materialului pentru a crea o narațiune lucidă și captivantă. Știu că viața nu este un documentar, dar dacă procesul funcționează, de ce să nu-l pun în practică. Și crede-mă, n-am vrut niciodată să spun povestea asta, dar iată-mă aici; cu asta va trebui să lucrez și asta e narațiunea pe care am ales-o. E o narațiune pe care cred că și poliția o s-o accepte.

Văd pe desfășurătorul contului bancar că a luat trei sute de lire de la un bancomat din apropiere, după ce s-a întors de la New York. Presupunerea mea e că a luat un taxi care să-l ducă până la Norfolk. Știa unde sunt datorită telefonului meu, sau

datorită lui Patrick, care mă urmărea și care m-a urmărit până la Norfolk. Patrick i-a trimis un mesaj lui Mark ca să-i spună, numai că la ora aceea cred că

era sus în zbor. Mark ar fi putut ști unde mă aflu și fără să pornească aplicația de urmărire a telefonului meu. Patrick este partea pe care nu o înțeleg. Nu sunt sigură cine l-a ucis pe Patrick și l-a lăsat vraiește în pădure. Mark sau bărbatul înalt? Poate că Mark s-a întâlnit cu Patrick după ce ăsta m-a atacat la hotel. Poate că atunci a pus Mark mâna pe rucsacul, telefonul și arma mea. Poate că atunci i-a tăiat Mark gâtul? Am găsit cuțitul printre frunzele din apropierea cadavrului și l-am îngropat cu amândoi. Poate că Mark nu voia să riște să-și împartă câștigurile? Sau poate că bărbatul înalt l-a ucis pe Patrick. Poate că ăsta din urmă a auzit împușcăturile, a venit să vadă despre ce e vorba, dar a dat peste bărbat chiar când pleca. Fiind prea aproape de drum ca să tragă cu pistolul, poate că bărbatul înalt i-a tăiat gâtul lui Patrick și l-a lăsat să sângereze pe frunze.

Oricum ar fi, Patrick e dovada vie a genului de bărbat cu care m-am căsătorit. Încă nu-mi vine să cred că Mark a făcut ce a făcut. Dar poate că Mark nu a avut niciodată încredere în mine. E amuzant: cu cât îi chestionez motivele pentru care ar fi putut să mă trădeze, cu atât mai limpede mi se pare povestea lui, atât de limpede încât mă șochează că nu am văzut ce o să se întâmple. Cum de n-am observat? Am fost, însă, atât de fericită; l-am iubit atât de mult.

În timp ce am curățat casa, mi-am tot amintit de o ceartă pe care am avut-o acum vreo două luni, după ce am fost să degustăm meniul pentru nuntă. Cea mai stupidă ceartă pe care am avut-o vreodată. Am încercat să uit ce a spus în ziua aia. Aproape că am reușit. O pun pe seama stresului și a fricii de după ce și-a pierdut slujba. Dar acum stau și mă întreb dacă nu cumva toate astea au început atunci. Îmi amintesc că n-am știut ce să fac ca să-i absorb furia îndreptată împotriva mea. În ziua aia toate au mers prost și n-am știut cum să repar lucrurile.

Îmi amintesc că a țipat la mine de mi-a stat inima în loc. Îmi amintesc că mă gândeam că Mark a plecat, pur și simplu așa, și că altcineva era în camera de zi. Respiram dificil și-mi amintesc că am avut un puternic sentiment că sunt singură. Complet singură. Mi-am spus să nu plâng, să fiu puternică. Pentru că, probabil nu a fost vina lui, ci a mea. Îmi amintesc însă și înțepăturile lacrimilor din ochi. M-a privit ca un străin și s-a întors cu spatele. Atunci i-am spus că nu-mi vine să cred ce mi-a zis.

Acum, însă, are sens.

Nimic nu-l leagă pe Mark de Norfolk. Mult noroc polițiștilor care vor încerca să găsească taxiul care l-a dus pe Mark până în Norfolk, mai ales că nici nu știu că a luat un taxi. Tot ce pot afla e că Mark a ajuns la Heathrow cu avionul, a luat un taxi până acasă, după care a luat bani de la bancomat și a dispărut. Nu m-a mai sunat niciodată și nici nu ne-am mai văzut. Ultimul lui mesaj spunea doar că știe unde sunt și că o să ne vedem mai târziu, după care a dispărut.

Și în timp ce se întâmplau toate astea, eu eram în Norfolk. Am chitanțe de la cardul de credit. Am martori. Recepționera hotelului poate să bage mâna în foc că am alunecat în baie și m-am ales cu o rană la cap. Sunt în siguranță.

Îmi salvez toate fișierele pe care vreau să le păstrez, ca să le trec de pe laptop pe un hard. Eddie o să trimită pe cineva care să-mi curețe computerul și să-l reinstaleze. Asta, după prânz.

Mi-am anulat onorariul transferabil din contul elvețian în al meu. O să mă țin la distanță până când se termină toate.

La o oră jumătate după primul telefon de azi, îl sun din nou pe Mark.

— Mark, unde ești? Te rog, sună-mă. Am verificat zborurile și nu am găsit întâzieri. Ți-ai pierdut zborul, scumpule? Încep să mă îngrijorez, ai putea să mă suni? O să sun la linia aeriană și o să verific din nou.

Închid și sun la British Airways, unde aflu, desigur, că a debarcat.

Așadar, unde o fi Mark?

Îi sun pe părinții lui. Prima dată răspunde maică-sa, dar trebuie să închid și să alerg la toaletă ca să-mi vomit fierea în WC. Când sun a doua oară, reușesc să mă abțin.

— Bună, Susan. Da, da, este. Hi, hi. Hm, am o întrebare mai ciudată, Susan, dar știi ceva de Mark?

Îi explic despre călătoria de afaceri la New York și că, în mod cert s-a aflat în zborul înapoi spre casă, dar că încă nu a apărut. Pare ușor îngrijorată, dar mă asigură că o să apară. Probabil că și-a pierdut telefonul sau poate că lucrează ceva. Chestia asta îmi dă o idee, așa că-l sun pe Hector. Petrecea atât de mult timp cu Mark, încât mi se pare normal să-l sun pe el următorul.

Nici Hector nu a auzit de el.

— Ultima dată când v-ați văzut a fost în weekend? întreb.

Se lasă liniștea în partea cealaltă. Apoi, Hector îmi spune ceva la care nu mă așteptam deloc.

— Erin, nu l-am mai văzut pe Mark de la nunta voastră. Pare uimit și, pentru prima dată de la evenimentele din Norfolk, sunt surprinsă cu adevărat.

Și atunci pe unde a umblat în zilele când zicea că se vede cu Hector? Îl pune la punct pe Patrick? Își aranja noua viață de la New York?

— Deci nu te-a sunat în legătură cu slujba?

— Nu, a găsit ceva nou? mă întreabă bucuros că poate schimba subiectul. Poate că bănuiește că Mark m-a înșelat și îl folosea pe el ca scuză. Cine știe? Însă e clar că Mark nu voia să înființeze o afacere cu el. Bun. Pot să folosesc asta. Continui.

Ultimul apel.

— Mark, nu știu dacă ascuți mesajele astea, dar nimeni nu știe unde ești. Tocmai am vorbit cu Hector și zice că nu te-a mai văzut de la nuntă. Nu știe nimic

de nicio afacere nouă. Ce dracu' se întâmplă? Trebuie să mă suni, te rog. Mi-e teamă. Sună-mă!

Închid. Cărarea a fost amenajată, iar soțul meu a șters-o.

Mâine-dimineață merg la poliție.

OCTOMBRIE Goală

După ce sun, zac în liniște. Casa goală e ca o cochilie în jurul meu. Poliția va sosi aici cam într-o oră, așa au spus. N-am nimic de făcut, așa că stau și aștept.

Mi-e dor de el. E amuzant cum lucrează creierul, nu? Mi-e atât de dor de el încât mă doare.

Mă doare și nu-l înțeleg. Nu înțeleg ce s-a întâmplat. Presupun că nu poți cunoaște cu adevărat pe cineva, nu?

Când s-a schimbat? În ziua când și-a pierdut slujba? Sau a fost tot timpul așa? Mi-e imposibil să-mi dau seama dacă am format un lucru bun la un moment dat, pe care cumva l-am distrus, sau am fost un lucru rău, care, în cele din urmă, a fost expus. Indiferent însă, dacă aș putea să mă întorc în timp la cei care eram, aș face-o, fără nici cea mai mică ezitare.

Nu știi de ce m-am întins după telefon. Nu face parte din plan. Vreau doar să mai vorbesc cu el pentru ultima dată. Asta nu poate să facă rău. Îi apelez numărul și pentru o clipă, atunci când se stabilește legătura, mi se oprește respirația în gât și am impresia că a răspuns, că e în viață la urma urmei și că toate care s-au întâmplat au fost ca un soi de poantă. O să-mi explice totul și o să fie în drum spre casă și spre mine, iar eu o să-l iau în brațe din nou. Bineînțeles însă că nu e el, el nu e în viață, nu a fost niciun soi de poantă și nu se mai întoarce acasă la mine - a intrat căsuța vocală. Vocea lui gravă și sigură, sunetul meu preferat din întreaga lume. După ce se aude tonul, de-abia mai pot vorbi.

— Mark, mi-e atât de dor de tine, spun cu o voce crăpată și groasă. Îmi doresc să vii acasă. Te rog, vino acasă, Mark. Te rog mult de tot. Nu știi de ce s-a întâmplat asta, de ce ai plecat de lângă mine, dar îmi pare rău. Îmi pare rău că n-am fost bună pentru tine, dacă nu am făcut lucrurile corecte... sau nu am spus lucrurile corecte. Îmi pare rău, dar te iubesc mai mult decât o să știi vreodată. Și întotdeauna am s-o fac.

Las telefonul deoparte și plâng în casa mea goală.

Aseară în pat, am făcut o grămadă de înțelegeri cu un Dumnezeu în care nu cred. Aș da înapoi toți banii numai ca lucrurile să fie cum au fost înainte.

Până să vină poliția, mă uit prin albumele foto. Le-am aranjat împreună Crăciunul trecut, după logodnă. Pentru viitorii noștri copii: mama și tata când erau tineri.

Atât de multe amintiri, fața lui în lumina focului, luminile neclare de Crăciun din spatele lui. Mirosul de fum. Vinul vechi. Pinul. Degetele mele peste puloverul lui

gros. Părul lui pe obrazul meu. Mirosul lui, aproape. Greutatea, sărutările și dragostea lui.

Nu a fost oare real? Nimic? Dar așa s-a simțit, de parcă a fost real.

Toate zilele petrecute cu el au fost cele mai bune zile din viața mea.

În inima mea consider că a fost real. Doar că lui îi era frică de eșec. Nu era perfect, știu. Nici eu nu sunt. Aș fi vrut să-l pot salva. Aș fi vrut să pot face cumva să ne salvăm amândoi. Mark și-a pierdut slujba. De fapt, asta s-a întâmplat, numai că știu ce înseamnă asta pentru unii oameni. Sunt oameni care, după criza financiară, au murit. Unii s-au aruncat de la etaj, iar alții au luat pastile ori s-au apucat de băut. Mark a supraviețuit cu opt ani mai mult decât unii dintre prietenii lui.

Știa că nu putea să se apuce de ce a făcut înainte și nu voia să o ia de la capăt. Nu voia să fie mai nesemnificativ decât fusese. Acum înțeleg că era îngrozit să meargă înapoi acasă în East Riding, înapoi la fund, jos, de unde a început. Iar frica te mănâncă.

Îmi doresc să fi văzut asta, îmi doresc să fi putut rezolva problema.

Numai că s-a încheiat. El a murit, iar eu sunt singură. Nu cred că o să mai încerc din nou. O să-l iubesc pe Mark până la moarte. Indiferent că relația noastră a fost pe bune sau nu, l-am iubit.

Futu-i, cât mi-e de dor de el!

Când sosește poliția, nu sunt decât o epavă.

SÂMBĂȚĂ, 24

DECEMBRIE Ce s-a

întâmpnat după

L-am declarat dispărut acum două luni. Polițiștii care se ocupă de dispăruți au vrut să aibă acces la tot, adică la numerele de telefon ale prietenilor lui, adresele, informații despre familia lui, despre contactele de la slujbă. Le-am predat computerul lor, informațiile bancare, le-am spus despre locurile pe care le frecventa. Le-am spus despre banca unde lucra și care l-a concediat, despre discuțiile pe care le-am avut despre asta și cum că eu credeam că o să trecem cu bine peste moment. Le-am spus despre noile lui planuri de afaceri. Le-am spus despre Hector și ce mi-a spus Hector la telefon în ziua aia. Le-am spus tot ce voiau să știe, iar ei i-au luat periuța lui de dinți veche, pentru ADN.

După trei zile, mi-a apărut la ușă și detectivul Foster. Biroul lui semnalizase implicarea mea într-o altă investigație. Dispariția lui Mark nu era investigată de SO 15, normal, însă le trezise curiozitatea. Andy nu venise ca reprezentant oficial, mi-a spus asta, dar avea în schimb câteva întrebări pe care voia să mi le pună. I-am răspuns la ele, amintindu-mi de apelurile lui la care n-am răspuns. Vina mi-a înroșit obrazii. Presupun că e greu de crezut că o singură persoană poate fi conectată cu două cazuri de persoane dispărute și că nu are nicio legătură cu disparițiile. Pe de altă parte, dacă am învățat ceva recent este faptul că viața este ciudat de întâmplătoare.

A fost dificil să-l conving pe Andy că n-are ce să cerceteze. Dar în cele din urmă, oi fi având eu mai multe identități, însă nu sunt vreo teroristă din vreo organizație. N-am avut nimic de-a face cu Holli și zburatul ei în Siria. Și Mark a avut mai multe identități, însă mai mult ca sigur că n-a zburat în Siria ca Holli. Totuși, mi-a luat un timp ca să-l conving pe Andy de faptul acesta, iar dacă poliția nu-mi pusese microfoane înainte de ziua aia, atunci în mod clar mi-au pus după.

M-am uitat cu ochii căsați la știri, căutând vreun semn despre avionul dispărut, dar în ultimele două luni n-am văzut nimic. Oamenii cu avionul par să fi dispărut fără să lase vreo urmă. Mă gândesc deseori la oamenii aceia aflați în adâncul apelor; mă întreb dacă mai sunt în întunericul de acolo, în continuare în siguranță, prinși cu centurile de scaune. Încerc să nu mă gândesc, dar o fac.

Nu mă pot abține să nu mă întreb ce era pe USB-ul acela, de ce însemna atât de mult pentru bărbatul din pădure și, presupun că, și pentru oricine lucra el. M-am

gândit mult la asta, la acele fișiere nesfârșite pline de text criptat. Erau oare conturile lor, detalii despre companii, nume personale, adrese? Îmi amintesc acele e-mailuri pe care le-am găsit în contul de e-mail rusesc în Bora Bora. Companii

fantomă. Arme. Informații hăcuite. Nu știu. Poate. În schimb, sunt bucuroasă că n-am avut ocazia să le descifrez; îi sunt recunoscătoare lui Eddie pentru sfaturi - sunt destul de sigură că, dacă aș fi citit sau aș fi copiat orice ar fi fost pe USB, atunci ei ar fi venit după mine. Și, oricum, ce aș fi făcut cu informațiile acelea?

După ce a venit poliția, nu l-am mai sunat pe Eddie. Din fericire, următorul meu interviu cu el a fost programat la începutul acestei luni. M-am dus cu Phil la el acasă, adică la adevărata casă a lui Eddie Bishop. Era și Simon acolo și Lottie. Bănuiesc că Eddie s-a împăcat cu fiica lui, Dumnezeu știe cum. Simon avusese dreptate... probabil că plânsul lui Lottie a fost un început bun. Cred că Eddie poate fi un individ destul de insistent, iar Lottie pare destul de bucuroasă.

După ce am filmat, Phil ne-a lăsat singuri pentru vreo două minute, cât timp s-a dus până la toaletă. Lottie se uita cu copiii ei la desene animate în camera cu TV. Eddie mi-a mulțumit, din nou, pentru favoarea făcută, pentru faptul că am vorbit cu fiica lui. M-a tras spre el și m-a îmbrățișat, șoptindu-mi la ureche.

— S-au aranjat treburile, scumpo?

— Da, Eddie, s-au aranjat, i-am șoptit la rândul meu.

— Mă bucur să aud asta. Ascultă, am nevoie să-mi mai faci o favoare, scumpo, la un moment dat. Nimic prea greu, nimic ce n-ai putea să faci.

Apoi mă eliberează din brațele lui, zâmbind șiret.

— Ai face bine să ai grijă, Erin, spune Simon rânjindu-ne. Tipul ăsta nu-i de partea legii, să știi.

Cam ca mine, mă gândesc. A fost drăguț aici. M-am simțit bine-venită. M-am simțit acceptată. Presupun că fac parte din grup acum. Încă o favoare? Ar fi trebuit să mă aștept la asta. Totuși, m-a susținut. Știu asta. Și îi sunt datoare, nu?

Pe moment, cel puțin timp de o săptămână, stau la Alexa acasă. Presupun că fug de propria mea viață. Pur și simplu n-am vrut să mă trezesc singură în dimineața de Crăciun. Nici dacă mi-ai fi dat toți banii din lume.

Alexa și tatăl ei m-au invitat la ei. Îi aud în bucătăria de jos manevrând oalele. Diseară avem șuncă la cină. Aparent, e o tradiție de Ajun de Crăciun. Tradiții noi. Începuturi noi. De când s-au întâmplat toate astea, de când a dispărut Mark, amândoi au fost foarte încurajatori cu mine.

Știu ce gândești, că am început să-mi cred propriile mele minciuni. Și, da, ai dreptate. Dar aș prefera să-mi cred propriile minciuni, decât adevărul pe care l-am văzut în ochii lui Mark în luminișul acela.

Câteodată am impresia că-l aud noaptea, bâjbâind prin întunericul dormitorului nostru. Acum dorm cu lumina aprinsă pe hol și, întotdeauna, am un obiect contondent lângă pat.

O să-i nasc copilul. Am intrat în al doilea trimestru de sarcină, în a douăzeci și una săptămână. Am o protuberanță. În conformitate cu aplicația de sarcină, mărimea copilului trebuie să fie cam a unui grapefruit acum. Micuța ei inimă s-a

format complet și bate de trei ori mai repede decât a mea. În momentul ăsta, ea e mai plină de viață decât o să mai fiu eu vreodată. Nu știu cum, dar știu că e o fată. Pur și simplu, știu.

IUI-ul Alexei a dat roade. La două săptămâni după ce poliția a venit la mine acasă, m-am dus împreună cu Phil și Duncan la cabinetul doctorului Prahani, îngrămădindu-ne ca să o filmăm pe Alexa primind veștile. A fost o zi bună. Sarcina ei nu e cu mult în urma celei ale mele. E amuzant cum se rezolvă lucrurile. Va fi frumos să am pe cineva alături de care să trec de toată sarcina. De Caro n-am mai auzit nimic de când s-au întâmplat toate astea. Mă rog, niște apeluri telefonice, o ieșire la o cafea, dar nimic, de fapt. Nu că m-aș supăra - Caro îmi amintește de persoana care am fost. Nu sunt sigură că o mai înțeleg pe persoana aceea.

Nu cred că o să-i spun vreodată Alexei ceva despre ce s-a întâmplat, chiar dacă noi două am devenit prietene bune acum. Mi-a spus să nu las totul să mă afecteze; normal, ea crede că Mark și-a luat tălpășița... soțul meu dispărut. Totuși, sfatul ei mi-a prins bine. Mi-a spus să nu mă las enervată de asta, să nu permit situației să-mi frângă inima și să-mi amintesc că toți pierdem lucrurile pe care le iubim cel mai mult și că trebuie să ne amintim, înainte de toate, că am fost norocoși că le-am avut. Câteodată ești stâlpul de iluminat și câteodată ești câinele care se pișă pe stâlp. E clar că pot urma exemplul Alexei. Mă face să râd, ceea ce, îmi dau seama, n-am mai făcut de mult. Câteodată, oamenii potriviți apar în viața ta la momentul potrivit. Apoi, însă, mă gândesc la Mark. Dar și oamenii răi apar așa, nu? Câteodată e greu să faci diferență între ei. O să văd, poate că într-o zi o să-i spun totul Alexei. La urma urmei, și ea mi-a spus povestea ei.

Până când nu se naște copilul, nu o să mă ating de bani. Până atunci pot să mă descurc cu ipoteca. Imediat ce o să mi se acorde tutela asupra afacerilor financiare ale lui Mark, în vreo două luni, o să pot să-mi vând casa. Cu toate acestea, nu va fi declarat oficial mort decât peste șapte ani.

Pot să aștept însă. Sunt răbdătoare. O să continui să muncesc, să filmez. O să-i mai fac o singură favoare lui Eddie. O să folosesc banii din contul elvețian pentru ajutor după ce o să se nască fiica mea, iar când o să aibă șapte ani, iar eu voi fi oficial eliberată, poate că atunci o să părăsim țara. Poate că vom lua banii și vom dispărea. Vom vedea. Sunt, însă, incitată când mă gândesc la viitor. La viitorul nostru.

Alexa mă strigă din bucătărie la ora 7:39 seara; mă găsesc la etaj, dormind în camera de oaspeți, camera mea. M-a strigat o singură dată, clar și tare, iar eu simt în piept cum mi se strânge ghem o senzație pe care n-am mai simțit-o de două luni. Simt frica. Un ghem cu țepușe apărut brusc. O simt din tonul vocii ei. S-a întâmplat ceva. Nu se mai aude deloc procesul gătitului în ajun. Casa a devenit ciudat de nemișcată. Urmez sunetul televizorului de la parter și intru în bucătăria

lor drăguță. Mirosul șuncii prăjite cu arțar de Crăciun adie dintr-un dulap închis. Alexa și tatăl ei stau locului înghețați, cu spatele la mine, holbându-se muți la televizorul montat pe perete. Nu se întorc spre mine când intru. Mă opresc încet și după ce văd ce văd și ei înțeleg. Pe ecran e o transmisie live a celor de la BBC News 24 de pe o stradă cu multe magazine - o stradă golită din Londra, poate chiar Oxford Street? O stradă fără țipenie de om, așa că ar putea fi și Oxford Street, nu? Strada asta, în mod normal, n-ar fi nepopulată în Ajunul Crăciunului. Apoi văd cordonul poliției, blocând accesul pe întreaga stradă. E un eveniment în curs de desfășurare, breaking news.

Privim îngroziți cum o persoană chircită scapă brusc dinăuntrul unui magazin stradal, luminos datorită luminilor de Crăciun. Bâjbâind orbește afară, pe strada lată și golită de oameni. Umbra aceea aleargă repede, îngrozită, către cordonul poliției, departe de ceva ce nu vedem, departe de ceva teribil.

Pe banda de știri citesc că e un incident în curs de desfășurare... că ar putea fi victime... că sunt doi atacatori... că a sosit și poliția armată. Continui să tac și când apar două fotografii, ale atacatorilor, în colțul ecranului TV-ului. Recunosc instant una dintre fețe.

Acum de-abia își întoarce Alexa privirea spre mine, ca să se asigure că văd și eu ce vede ea. Una dintre fotografiile e a lui Holli, având o față tânără și palidă. Nu iau folosit fotografia de la dosar; ăsta e primul lucru care mi-a trecut prin minte. Nu știu de ce, dar așa s-a întâmplat. Au folosit o fotografie dintr-o vacanță, dinainte să fi fost la închisoare. Înainte de autobuzul incendiat. Înainte să se întâmple ceva. Apoi îmi dau seama și respirația mi se oprește în gât. S-a întâmplat ceva îngrozitor. De data asta, a făcut ceva teribil. Ceva cu adevărat teribil.

Mi-am amintit cuvintele ei din ziua aceea de la închisoare, când am întrebat-o ce plănuia să facă în continuare.

— Va trebui să aștepti și să vezi, nu? Dar așteaptă-te... la lucruri mărețe, Erin. Lucruri mărețe.

Așa mi-a spus. Mi-a spus că o să facă asta, nu? Am știut. Într-un fel, întotdeauna am știut - nu ceva chiar așa, evident - dar am știut că o să facă ceva.

Dar ce-aș fi putut face? Ce ai putea tu să faci? Nu poți salva pe toată lumea. Câteodată, trebuie să te salvezi doar pe tine.

Îi mulțumesc lui Ross, pentru că mi-a fost un exemplu și m-a inspirat să încep acest drum. Îți mulțumesc pentru energia ta, pentru cunoștințele tale și pentru sfaturile tale.

Îi mulțumesc mamei mele, prima mea cititoare, pentru că mi-a verificat textul și nu i s-a părut îngrozitor! Îți mulțumesc pentru toate încurajările tale, în special pentru că mi-ai încurajat obiceiul lecturii când eram tânără și pentru că m-ai inspirat să-mi urmez drumul.

Îi aduc mulțumiri speciale minunatei mele agente, Camilla Wray. Îți mulțumesc așa de mult pentru că mi-ai răspuns favorabil primului e-mail cu un sinopsis și că mi-ai citit primele trei capitole și, apoi, a doua zi, întregul manuscris. Îți mulțumesc pentru toate gândurile tale inteligente, pentru idei și indicații și pentru că ai fost o puternică susținătoare a lui Erin. Nu pot să-ți mulțumesc destul pentru că m-ai introdus într-o lume cu totul nouă și incitantă.

Minunatei Kate Miciak, editoarea mea de la Ballantine, îți mulțumesc că mi-ai citit atât de repede manuscrisul, îți mulțumesc pentru încrederea și entuziasmul tău, pe care le-am simțit încă de la prima conversație telefonică și pe parcursul întregului proces. Îți mulțumesc pentru editarea ta genială, pentru ochii tăi de vultur și pentru dragostea ta pentru o poveste bună - este o plăcere absolută să lucrez cu tine. Îți mulțumesc că ai scos tot ce era mai bun din cartea asta.

Excelentei Anne Perry, editoarea mea britanică, îți mulțumesc că te-ai îndrăgostit de cartea aceasta și că a fost o bucurie incredibilă să lucrez cu tine. Sunt atât de fericită că acest roman și-a găsit o casă britanică fantastică, la Simon & Schuster.

Mulțumesc tuturor celor care au ajutat ca această carte să fie în mâinile voastre acum! A fost un vis cald și călduros să lucrez cu voi toți!